

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATILAN YAZARI

MEGHAN
QUINN

*İskoc
Kaşanma*

hayattaki amacını arayan bir Amerikalı, çareyi İskoçya'nın bir kasabasına kaçmakta bulmuştu. Gelgelelim burada huysuz ama elinden her iş gelen bir yakışıklı bir tamirciyle tanıştığında cevaplardan çok sorularla karşı karşıya kalacaktı.

Üçüncü işinden de kovulmuş olan Bonnie St. James, yolunu tamamen kaybetmişti. Böylelikle en yakın arkadaşıyla İskoçya Dağları'nda bir "yardımcı aranıyor" ilanına denk geldiklerinde hevesle başvurmuşlardı. Kim bilir, belki de yeni bir yere gitmek bir sonraki adımının ne olduğunu bulması için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Küçük, cennet gibi olan Corsekelly kasabasına ulaştıklarında göz kamaştırıcı Kuzey İskoçya'ya ve arkadaş canlısı kasaba halkına bayılmışlardı. Fakat kasabanın tamircisi olan kaba Rowan MacGregor,

Bonnie'yi pek de sıcak karşılamayacaktı. Kendi iblisleriyle boğuşan Rowan, hiç de tuhaf Amerikalıyla uğraşacak hâlde değildi, sevimli bir küçük hanım olsa bile.

Bonnie ve Rowan'ın yolları kaçınılmaz bir şekilde kesiştiği zaman hakaretler -ve kıvılcımlar- havada uçuşmuştu. Bu çift, kendi benzerliklerini kullanarak birbirlerine yönlerini ve amaçlarını (belki de aşkı) bulmak üzere yardım edebilecek miydi yoksa tutkulu öfkeleri onları birbirinden uzaklaştıracak mıydı?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

MEGHAN
QUINN

İskok Kaçamağın

Çeviren: İdil Arın Şahin

*Eşimin annesi, Sue ve kardeşi Wendy'ye,
sosyal medyada daima garip makaleler paylaştıkları için.
Bu kitabın ilham kaynağı sizlersiniz.*

Kitap Kurdu

GİRİŞ

BONNIE

“Burada ne halt ediyorsun?”

Korku dolu bir çılgılık dudaklarımdan fırlarken kollarım yana savruldu.

Neredeyse havaya uçmuştum ya da en azından öyle hissetmiştim.

Bir çift gaddar yeşil göz benimkilerle buluşurken elimde tuttuğum kupa parmaklarımdan arasından kayıp yerde tuzla buz oldu.

Aman Tanrım... Ölüme saniyeler kaldığını hissetmek böyle bir şey olmalıydı.

Etekli Huysuzgiller.

Üstünde düğmesi iliklenmemiş bir kot pantolondan ve karışık, göğsünün sağ tarafından kolunun aşağısına kadar ilmek ilmek örülmüş bir MacGregor klanı dövmesinden başka hiçbir şey yoktu ve bu hâliyle oldukça ölümcül görünüyordu.

Bu bakışı daha önce görmüştüm.

Ne de olsa o Etekli Huysuzgiller'di. Gülümsemesinden çok çattığı kaşlarıyla bilinirdi.

Gelgelelim bu ileri derecede ölümcül bir bakıştı.

Sanki gerçekten tetiği çekebilirmiş ve o İskoçlara özgü hidetinin üstüme yağmur gibi yağmasına izin verebilirmiş gibiydi.

“Bak-”

“Sakin bana yalan söyleme, Bonnie.”

O İskoç aksanı kulaklarıma dolup dizlerimin bağını çözerken bana neredeyse gömleğimi yırtıp sertleşen meme uçlarını ortaya çıkarmam için yalvarıyordu.

İşte memelerim, seni canavar. Onları dilediğin gibi kullan.

“Evet?” Kollarını o mükemmel inşa edilmiş, adeta bir fıçıya benzeyen yapılı göğsünde kavuştururken cevap vermem için diretmeğe devam ediyordu.

Gerçekten bir cevap mı bekliyordu?

Hem de üstünde neredeyse hiçbir şey yokken.

Saçları bu şekilde dağılmışken.

Dudakları böylesine nemliyken...

Aman Tanrım, olaylar kontrolden çıkmıştı. Önümde duran bu adamla ilgili kurduğum fantezilerden başka bir şey düşünmiyordum.

Hepsi onun suçuydu.

Hemen önünüzde kendini beğenmiş bir İskoç varken nasıl bir şeyler yapabilirdiniz ki? Aslında kendini beğenmiş demek çok doğru olmaz, *kasıntı* demeliydim. Önünüzde üstünde hiçbir şey yokken, o mükemmel göğsünü ve göğüs ucu orantısını sergileyip kasılarak gezinen bir İskoç varken nasıl bir şeyler yapabilirdiniz ki?

Bu neredeyse imkânsızdı.

Suçlanacak tek bir kişi vardı. Hepsi onun suçuydu.

Eğer kimi suçladığımızı konuşuyorsak aynı zamanda en yakın arkadaşım Dakota'nın da bir miktar suçlu olduğu söylenebilirdi. Beni bu işe bulaştıran oydu.

Hadi İskoçya'ya taşınalım.

Sadece altı aylığına.

İçinde yaşadığın bu monoton hayattan seni kurtaralım.

Kuzey İskoçya'nın dağlarında neşe bulalım.

Bu altı aylık çaba ne kadar azgın olduğumun farkına varmam dışında hiçbir işe yaramamıştı. Bu ülkenin güzel kültürünün keyfini çıkarmaktansa tek düşündüğüm karşıma çıkan her İskoç eteğini kaldırıp altındaki iç çamaşırına bakmaktı.

Ben gerçek bir sapıktım.

Bu da başımı belaya sokmuştu.

Hem de çok büyük bir belaya. Buraya sadece altı aylığına gelmişim, eski erkek arkadaşımınla korkunç ayrılığımızı unutacak, son üç yılda üç kez işten kovulduğum gerçeğini görmezden gelecek ve önümde bir geleceğin olmadığını kabullenecektim.

Gelgelelim bunlar yerine...

Fergus isminde bir keçiyle kafayı bozmuştum.

Yılan Kraliçe* tarafından kullanılan Penis Taşı ile ünlenmiş bir kasabayla duygusal bağ kurmuştum.

Karşımda beni baştan aşağı süzerek benden bir cevap bekleyen bu adama âşık olmuştum.

Eğer cevapları bulmak istiyorsam, anlatmaya en baştan başlasam iyi olurdu.

Dakota'nın bir gönderiye bakmam için dizüstü bilgisayarını bana verdiği andan itibaren.

Hayatımı sonsuza kadar değiştirecek olan o gönderiye...

* Eng. (The Serpent Queen) Catherine de' Medici. (13 Nisan 1519-5 Ocak 1589) Medici ailesinde doğmuş asilzade. Fransa Kraliçesi. II. Henry'nin karısı. -ç.n.

BİRİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Bugün tüketilen pasta miktarı: Bir dilim... tamam, iki dilim... TAMAM. BEŞ, BEŞ KOCA DİLİM.

Kovulduğum iş sayısı: Bir, bu da son üç yılda üçüncü kez kovulduğum anlamına geliyor. Ne kadar da pırıl pırıl, korkunç bir başarısızlık.

Evden atılma bildirisi: Bir, o da faturalarımızı ödemediğimizden değil, tek odalı olan evi yasadışı bir şekilde iki odalı yapmış olmamızdan. Eyvah!

Son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen gün sayısı: Altmış beş ve o da güzel bir orgazm bile değildi, sadece bir kırıntıydı. Kısacıkta. Belli belirsiz bir kıpırtıdan ibaretti.

İlişki durumu: Terk edilmiş ve acıyla kıvranıyor. Çok teşekkürler, Harry.

Evet arkadaşlar, bu üzgün kızın durum güncellemesiydi. Tadını çıkarın.

İkinci el koltuğumuzun kadifemsi, yumuşak yastıklarının içine gömülürken, “Mahvolduk,” diye sızlandım. “Neden bütün pastayı yemek zorundaydım ki? Şu anda bir pasta işimize yarayabilirdi.”

“Çünkü hayatın bir karmaşadan ibaret.”

Dakota Dalton.

Paylaştığımız tek yatak odalı evimizin ateşli, anaç üyesi, dokuz yaşından beri en iyi arkadaşım ve tıpkı benim gibi herhangi bir pasta çeşidiyle kandırılabilen biriydi. Ödün vermeyen ifadesi ve küt, omzuna gelen sarı saçlarıyla aynı Büyülü Çift’teki* Meg Ryan’a benziyordu.

O, benim tutunacak dalımdı.

Şu an, ruh hâlim öyle olmasına rağmen, eğer gidip kafamı bilerek tuvalete sokup sifonu çekmiyorsam tek sebebi oydu.

“Birkaç hafta içinde evsiz kalacağımızı bile bile nasıl Facebook’ta geziniyor olabilirsin?”

“Alkol sayesinde,” dedi Dakota. Bu sırada pembe bir plastik bardağı dudaklarına götürüyordu.

“Tüm bunların suçlusu benim.”

“Bunlar nasıl senin suçun olabilir?” derken komik bir ‘yemek servisi yapan hasta Sünger Bob’ resmine bakmak için durmuştu.

“Evrene güzel enerjiler yaymıyorum. Bu yüzden Tanrı da beni cezalandırıyor.” Yumruğumu havaya kaldırdım. “Daha iyi olacağım, beni duyuyor musun? Artık bütün pastayı yemeyeceğim. Yaptığım her kekin üçte ikisini Dakota’ya vereceğim ve kendime sadece üçte birini alacağım. İşte buna sevgi denir. ‘Komşumla paylaşıyorum’ gibi bir şey.”

Yalvarırcasına devam ettim. “Ve... ve kendimi gerçekten adayacağım. Bana bağışladığın bu beyni maksimum potansiyelime ulaşmak için kullanacağım. Artık Harry gibi adamlarla çıkmayacağım. Tek istediği sadece ve sadece yatak odasında işleyeceğimiz günahlar olan adamlardan söz ediyorum.” Şakak-

* “Kate & Leopold,” Türkçe adıyla Büyülü Çift, 2001 yılında çekilmiş romantik komedi türündeki bir filmidir. –r.n.

larımı ovdum, bu sırada yukarıdan gelecek bir yıldırımın beni çarpmasını ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağıma dair bir fikir vermesini umuyordum. “Ayrıca özgeçmişimi gerçekten de bir yerlere yollamayı planlıyorum. Artık bu kişisel asistanlık işini yapmak istediğimden pek emin değilim. Düşündüğüm kadar görkemli bir iş değil. Bir insan aklını kaybetmeden önce kaç kez kuru temizlemeden eşya almaya gidebilir ki? Yine de bir şeyler bulacağım. Bu hafta sonu şey yapacağım... Bir kariyer belirleme testi çözeceğim. Evet, mükemmel. Bir test çözeceğim. Hatta birçok test çözeceğim, belki beş tane... Hayır, on tane. On iyi bir sayı gibi duruyor. Sen de on sayısını seversin. On Emir* falan işte...” Koca Adam’a** sıırıttım. “On tane kariyer belirleme testi çözeceğim, sonra da yeteneklerime en uygun işlere başvuracağım. Bu hayatla bir şeyler yapacağım.”

Yalvarışlarımdan tamamen habersiz, “Anita’nın ne zaman çocuğu oldu?” diye sordu Dakota.

“Sence eklemem gereken başka bir şey var mı?” diye sordum fısıldayarak.

“Ne? Ha, hımm... Belki O’nun saçlarıyla ilgili bir şey.”

“Tanrı’nın saçlarının nasıl görüldüğüyle ilgili bir fikrim yok. Senin var mı?”

“Hımm, beyaz ve güzel olabilir mi?” Başımı kaldırıp çatlamış tavana baktım. “Senin saçların... büyüleyici. Herbal Essences mi kullanıyorsun?”

Dakota, “O’nun duş almaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.” Bu sırada Anita’nın bebeğine yakından bakabilmek için fotoğrafa tıkladı. “Ayrıca kesinlikle Herbal Essences de kullanmıyordur.”

* On Emir, Yahudiliğe göre Sina Dağı’nda Musa’ya vahyedilmiş on adet emiri içeren ilkeler dizisidir. –ç.n.

** Tanrı’dan bahsediyor. –ç.n.

Oturuşumu dikleştirip arkadaşşıma bakarak, “O niyeymiş?” diye sordum.

“Çünkü o Tanrı. Paul Mitchell’ı* yaratmışken niye Herbal Essences kullansın?”

Mantıklıydı.

“Sence O nasıl kokuyordur?”

Dakota, hülyalı bir biçimde, “Yıldırımlar ve pamuk gibi,” diye yanıtladı.

“O Zeus değil.”

“Ama o-” Dakota’nın sırtı gerilmiş, gözleri ve ağzı kocaman açılmıştı.

Çok büyük bir şeyin gerçekleşeceğini sezerek ellerimi birbirine kenetledim. “Yoksa O... bizi duydu mu?”

Dakota kafasını salladı. “Hayır ama şuna bir bak,” dedi dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirirken. Gözlerim Dakota’nın çılgın teyzesi Wendy tarafından paylaşılan bir makaleye kilitlendi. Wendy sosyal medyada devamlı saçma sapan şeyler paylaşırdı.

Daha önce hiç, eski zaman kovboyunun paslı bir metal çöp kutusu kapağının üstünde nasıl *huevos rancheros*** yapılacağını gösterdiği bir videoyu izleme sebebinizi merak ettiniz mi? Wendy Teyze gibi insanlar yüzündendi.

Sarhoş beynimi odaklamaya çalışırken gönderiyi yüksek sesle okudum. “Yardımcı aranıyor. Corsekelly, İskoçya’da küçük kasaba kafesini işletecek iki arkadaş aranıyor. İş tecrübesine gerek yok, ücretsiz konaklama dahil bütün masraflar karşılanacak. Başvuracakların neşeli bir yapıya sahip olması ve Kuzey İskoçya dağlarına meraklı olması gerekmektedir.” Kaşlarımı kaldırarak arkadaşşıma baktım. “Ciddi olamazsın.”

* Profesyonel bir saç bakım markası. –ç.n.

** Meksika’ya özgü, kahvaltıda yenen ve yumurtayla yapılan bir yemek.–ç.n.

“Benim Kuzey İskoçya dağlarına ilgim var.”

“Dağların nerede olduğunu biliyor musun ki?”

“İskoçya’da.”

“İskoçya’nın neresinde?”

“Kuzey... İskoçya’da.”

Gözlerimi devirerek bilgisayarını ona geri verdim. “Sarhoşsun.”

“Bonnie, genetik testinin sonuçlarını anımsamıyor musun? On altıda bir İskoç çıkmıştın. Çok sevgili atalarının topraklarını ziyaret etmek istemez misin?”

Sert bir şekilde parmağımı ona doğru salladım. “Sakın kökenlerimi böyle ortaya atma. Genetik olarak tamamlanmış soy ağaçlarını sevdiğimi biliyorsun.”

“Hadi ama, bu mükemmel bir fırsat.”

“Dakota.” Onu tutup sarstım. “Ne söylediğini duyuyor musun? *İskoçya’da* bir işe başvurmaktan bahsediyorsun.”

Birden ciddileşti, gözleri tekiladan dolayı buğulanmış olsa da başını eğip ellerine baktı. “Isabella’nın benden ayrılmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğinin farkındayım ama atlatma süreci çok zor.”

Ah...

Hafifçe öne doğru eğilip yüzündeki derin üzüntüyü yakalamaya çalıştım. Belki de bu benimle ilgili değil de... onunla ilgiliydi.

Isabella, Dakota’nın ilk kız arkadaşıydı.

Evet. İLK. KIZ ARKADAŞI.

Isabella, Dakota’nın kimliğini belirlemesine yardımcı olan kişiydi ve sonra Dakota’nın kalbini kırmıştı.

İlk aşk yeterince zordu.

Gelgelelim eşcinsel olduğunu anlamana yardımcı olan ilk aşk ise bambaşka bir boyuttu.

“Bunu anlayabiliyorum.” Uzanıp elini sıktım. “Âşık olup sonra bunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

“Çok zor.” Bilgisayarının ekranına baktı, imleci “Başvur” yazısına sürükleyip tıkladı.

Panikledim ve bu konuda ciddi olma ihtimalini düşünerek, “Şey, ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Başvuru yapıyorum.”

“Dakota-“

İsmi başvuru formuna yazarken, “Çok heyecan verici, değil mi? İskoçya’da bir kahve dükkânı işleteceğiz!” dedi.

Vay canına. Ciddi ayrılıklardan sonra insanların sinir krizleri geçirdiklerini duymuştum ama buna hiç şahit olmamıştım.

Bundan sonraki adımlarımı dikkatli atmalıydım.

“Tatlım.” Onu kendime çekerek sarıldım. “Sen delirmişsin. Belki biraz uzanıp pasta yemelisin. Ben de gidip senin için DoorDash’ten* tatlı bir şeyler sipariş ederim, yarım saat içinde burada olur.”

“Ben delirme-“

“Şşş,” diye kulağına fısıldarken onu koltuğa yaslanması için ittim. “Seni zavallı şey. İşaretleri görmeliydim. İşimi kaybetmek beni gerçekten de kör etti ama artık ne hâlde olduğunu görüyorum.” Çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. “Seni görüyorum, Dakota.” Omzuna dokundum. “Şimdi, sen burada biraz uzanırken ben de pastayı sipariş edeyim. Sonra bunların hepsini nasıl ele almamız gerektiğini düşünürüz. Endişelenme, bu sinir krizinden kimsenin haberi olmayacak.”

“Sinir krizi falan geçirmiyorum.”

“Ah, tatlım.” Yüzümü buruşturdum. “Sinir krizi geçiren herkes böyle söyler.”

* Bir çevrimiçi yemek sipariş sitesi. -ç.n.

Dakota yanaklarımı tutup yüzümü onunkine yaklaştırdı. Nefesi hâlâ tekila kokuyordu.

“Ben sinir krizi falan geçirmiyorum. Altı aylığına İskoçya’ya gidiyoruz ve Corsekelly denen küçük kasabada bir kahve dükkânı işleteceğiz.”

Dikkatlice ellerini yüzümden çektim. “Dürüst olmak gerekirse bence sen aklını kaçırmışsın ve beni korkutuyorsun. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim... Annenleri aramalı mıyım? Bu annenleri aramak için uygun bir zaman gibi görünüyor.”

Dakota bilgisayarını sehpanın üzerine bırakıp bana döndü. Yüzünden sinirlendiği anlaşılıyordu. Anlaşılan o ki hızlıca ayılabiliyordu çünkü şu an bana keskin ve ciddi gözlerle bakıyordu.

“Zamanlama ikimiz için de mükemmel. Senin bir işin yok-“

“İşsiz olduğumun gayet farkındayım.”

“Ayrıca evden atılıyoruz.”

“Ki bunun sorumluluğunu da tamamen üstüme alıyorum.”

“Öte yandan ikimizin de bir değişikliğe ihtiyacı var,” derken sesi yumuşamaya başlamıştı. “Yaz için İskoçya’ya kaçmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum.”

“Peki ya senin işin ne olacak?”

“Biliyorsun, grafik tasarım işine orada da devam edebiliyim.” *Haklıydı.*

Sırf kokuşmuş dairemizde ilham gelmesini bekleyerek tıkılıp kalmasın diye bir ofis kiraliyordu ve bu sırada sosyal medya fenomenleri için tabletinden kendi elleriyle güzel çizimler yapıyordu. Ona iyi para ödüyorlardı. İş kendi kendine öğrenmişti ve istediği her yerde çalışabilirdi.

Eğer ben de onun gibi bir sanatçı olabilseydim bütün sorunlarımız çözüldü ve şu anda dünyanın öteki ucuna taşınmayı konuşuyor olmazdık. Maalesef, ben hiçbir zaman hangi konuda yetenekli olduğunu bulamamıştım. Aslında Los Angeles bana bu

konuda yardımcı olur diye düşünmüştüm ama bu şehrin bana öğrettiği tek şey ünlülerin kahve siparişlerinde çok titiz olduğuydu.

Başımı kaşıdım. “Yine de... İskoçya hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki.”

“Los Angeles hakkında da bir şey bilmiyorduk ama buna rağmen buraya taşındık.” Tabii şu anda ne hâlde olduğumu hesaba katmıyordu. Ebeveynlerimin hoşnutsuz yüzlerinin görüntüsü zihnimde belirdi. Onlara üniversiteye gitmeyip “ticaret endüstrisinde” hayalim olan kariyerin peşinden koşacağımı söylediğimde bana nasıl baktıklarını unutamıyordum. “Parti organizatörü” ya da “onun gibi eğlenceli bir şey” olmayı umuyordum. Evet, tam olarak bu kelimeleri kullanmıştım.

“Hemet’ten buraya gelmek için 15. otoyolu kullanmamız yeterli olmuştu. Başka bir ülkeye gitmek için uçağa binmedik,” dedim. “Ayrıca çoktan büyük bir hamle yaptım ve elimde bunu gösterecek hiçbir şey yok.” Anlayışla başını salladı ama bu omuzlarının düşüşüne de derin iç bir iç çekmesine de engel olmadı. Bu, mağlup olmuşçasına bir duruştu.

“Buna ihtiyacım var, Bonnie. Bu maceraya, beni buradan, anılardan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var. Kaçıp gitmenin sorunlarımı çözmeyeceğini biliyorum ama en azından biraz nefes almaya ihtiyacım var.”

Onu biraz inceledim. Kırılганlık, o asla indirmedığı zırhının ardından parlıyordu.

“Bir şey mi oldu?”

Alt dudağını ısırıldı. “Senin işten atıldığın gündü. Isabella ile karşılaştım... yeni kız arkadaşılıydı.”

“Ne?” Neredeyse bağırıyordum. “Ve bana söylemedin mi?”

“Çünkü işten atılmıştın. Bana ihtiyacın vardı, o yüzden kendime sakladım ama beni yiyip bitiriyor. Çok mutlulardı ve-” Alt dudağı titredi, ben de onu çabucak kendime çekip sarıldım.

“Şşş, tamam.” Gözlerimi sıkıca kapayıp Isabella’ya saydırmak istediğim kötü sözleri içime atmaya çalıştım. Dakota’nın sırtını okşadığım sırada gözlerim bilgisayarın ekranına kaydı. “Gerçekten İskoçya’ya gitmek istiyor musun?” diye sordum. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Dakota geri çekildi ve gözlerini sildi. “Buna gerçekten ihtiyacım var, Bonnie ve bence senin de ihtiyacın var. İçinde yaşadığın bu monoton hayattan seni kurtaralım, Kuzey İskoçya dağlarında biraz neşe bulalım. Bu bizim yeniden başlamamız, farklı bir şey yapmamız ve sadece birkaç aylığına özgürce yaşamamız için bir fırsat.”

“Öyleyse çok ciddisin... Altı aylığına İskoçya’ya taşınıp kahve hakkında hiçbir şey bilmememize rağmen bir kahve dükânı mı işletmek istiyorsun?”

Şakayla karışık beni dürttü. “Sen kahve hakkında çok şey biliyorsun, üç yıldır birilerine kahve taşıyorsun. Ayrıca Lisa için çalıştığın sırada o espresso makinesini de nasıl çalıştıracığını öğrendin. Bir sürü içecek yapabiliyordun.”

“Ek olarak kahvelerin birini yanlış yaptığım bahanesiyle beni kovdu.” Evet, bir siparişi karıştırmıştım. Tek söyleyebileceğim oldukça utanç verici olduğuydu. Yine de “Amerika’nın Sevgilisi” Dalaria Day beni kovmak için bir neden arıyordu. Çok iyi anlaşılamıyorduk.

Elini bana doğru sallayıp, “Seni ikna etmeye çalışıyorum,” dedikten sonra kolumu tutup sarstı. “Hadi ama. Konaklama tamam, altı aylık işimiz hazır ve macera da garanti. Tamam de.”

Bana beklentiyle bakan o lanet olası büyük mavi gözler.

Bunu onun için yapmak istiyordum ama... zihnimin gerilerinde kendine yer edinmeye çalışan bir korku kırıntısı vardı.

Los Angeles’a kendimi bulmak için taşınmıştım ama hâlâ bulamamıştım.

Şimdi ise yine kendimi bulmak için İskoçya'ya taşınabiliyordum. Bu ikisi nasıl birbirinden farklı olabilirdi ki? Bu da muhtemelen yine işe yaramayacak bir başka riskti. Anne babama onların ve lisenin son yılı başvurduğum o beş üniversiteye yarıldığımı göstermekten başka bir şey istemiyordum. Hepsine değerli olduğumu, potansiyelim olduğunu kanıtlamak istiyordum. Gelgelelim tek yaptığım dünyaya gözden çıkarılabilir olduğumu göstermekti.

İskoçya'da da aynısı mı olacaktı?

Dakota sessizce, "Lütfen," derken ona bir baktım.

Lanet olsun.

Lanet kere lanet olsun.

Bizim başvurumuz seçilmeyebilirdi, sonuçta garantisi yoktu.

Gülümseyerek, "Tamam," dedim.

Bu da İskoçya'ya altı aylığına taşınmamın hikâyesi. Eğlenceli bir hikâye, değil mi?

Eh, uğradığınız için teşekkürler, umarım-

O da ne?

Eğilir

Peki ya Ateşli İskoç?

Ve Hadım Taşı?

Ve bu Fergus denen herif?

Demek istediğim, öğrenmek konusunda ısrarcıysanız sanırım hikâyenin geri kalanını da anlatabilirim. Yine de kalplerinizi hazırlayın çünkü bu çok *çok* fena bir macera.

BÖLÜM İKİ

BONNIE

Bugün tüketilen pasta miktarı: Hiç ve açıkçası düzgün hareket edemiyorum bile.

Kabul edilen iş teklifleri: Bir ve bu iş hakkında neredeyse hiç tecrübem yok.

Son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen günler: Yetmiş. Bugün genital bölgemdeki örümcek ağlarını temizledim.

Şu an ikamet edilen yer: Görünüşe göre İskoçya.

Alelacele karar vermek diye buna diyorlar sanırım. Umalım ki dönüp başıma patlamasın.

Kollarımı göğsümde kavuştururken, “Asla bu arabayı sürmem,” dedim. “Bu senin büyük fikrindi, o yüzden sürmesi gereken sensin.”

Mary Poppins’ ten* fırlamış gibi görünen binaların arasında Dakota’yla birlikte kiralık arabamızın önünde, yanımızda dört büyük valiz ve elimizde bir iple duruyorduk. Arabalar yanıımızdan hızla geçip Inverness’in büyüleyici ve dar caddelerini dolduruyordu. Görünürde hiç ağaç yoktu, sadece her yerde boydan boya beton ve taşlar vardı. Buna rağmen muhteşem mimari

* 1964 yapımı çocuk müzikali. –ç.n.

ağzımı sulandırıyordu, ki bugüne kadar mimari hiç umurumda olmamıştı.

Ancak bunca ihtişam, önümüzde park etmiş hâlde duran olumsuz durumu tersine çevirmeye yetmiyordu.

Bir MINI Cooper.

Ulaşım aracımız.

Küçücük, minicik bir MINI Cooper.

Bu kadar minik bir araç normalde sorun olmazdı. Çok tatlıydı fakat içine altı aylık eşya taşıyan dört tane valizi sığdırıp dağlara doğru 400 kilometre yol gitmek gerekiyorken çok da pratik olmayacaktı.

Yine de endişelenmeye gerek yoktu. Araba kiralama şirketi bagajlarımızı arabanın tavanına bağlayabilmemiz için bize bir halat vermişti.

Ah, eğer bilmiyorsanız İskoçya’da trafik ters yönden akıyordu... ve arabanın da ters tarafında oturuyorlardı.

“Lütfen Bonnie, zar zor ayakta duruyorum.”

Bu muhteşem fikrin sahibi güzel arkadaşım –dünyanın öteki ucuna taşınıp yabancılara kahve satma fikrine– küçük bir detayı atlamıştı: Araçlar onun midesini bulandırıyor. Bütün uçuşumuz boyunca elinde bir torbayla otururken ben de onun sırtını sıvazlamış ve Dakota’nın üstüme kusmaması için Tanrı’ya dua etmiştim.

“Bir Uber falan çağıramaz mıyız?”

“Hayır, Finella ve Stuart bizim için bu arabayı ayarladı. Ayrıca Uber’ların Corsekelly’ye kadar gittiğini sanmıyorum. Oldukça küçük bir kasaba.”

“Dakota, bu bir palyaçonun arabasına benziyor.” Elimle arabayı işaret ettim. “Sen de benden bu arabayı rüzgârlı ve dönemeçli yollarda, üstünde 90 kilo yükü yolun ters tarafında sürmemi mi bekliyorsun?”

“Sen asla zorluklardan kaçmazsın.” Gülümsemeye çalıştı ama bu acılı bir gülümsemeydi. “Bizi birkaç saate bekliyorlar.”

İç çekip arabanın öteki tarafına geçtim. “Bizi buradan almaları daha misafirperver bir davranış olurdu.” Arka koltukları katlayıp bir valizi içeri sokuşturdum. Bir valizi daha kaldırıp onu da içeri soktum. Sadece bunların sığacağını anladığımda boyumdan aşağı soğuk bir ter boşaldı. Boku yemiştik. Dakota’ya döndüm. “Şimdi de halatı mı kullanmamız gerekiyor?”

Dakota elindeki kalın halata baktı. “Görünüşe göre... öyle yapacağız.”

“Tamam, neyse. Hadi şunları halledelim.”

İkimiz ilk valizi ve sonra diğer valizi kaldırıp yukarı koyduk. Biz bunları nasıl...

“Pekâlâ, hanımlar. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Ne?

Arkamı dönünce önümde uzun boylu, kıvıll saçlı bir adam buldum. Kıvıll saçları başından başlayıp bütün yüzünü kaplıyordu ve yüzünde çekici bir gülümseme, altında ise tahrik edici bir İskoç eteği vardı. Şu an bir Marilyn Monroe rüzgârı esmesi için nelerimi vermezdim.

“Şey... Kusura bakmayın, sizi tam anlayamadım.”

“Ah, siz Amerikalısınız. Meraklanmayın, güvenilir ellerdesiniz.”

göz kırpar

zihinsel olarak kulaklarını temizler

tekrar göz kırpar

Dakota’ya, “Burada İngilizce konuşulduğunu söylemiştin,” diye kızdım.

“Konuşuluyor zaten,” derken en az benim kadar gergin görünüyordu.

Araba kiralama şirketinin görevlisi elimden ipi çekti ve ara-

banın etrafında bir Ninja gibi dönüp valizleri sıkı bir şekilde arabaya bağladı. Benim yapabileceğimden çok daha iyi olmuştu. Ben yapsaydım, Dakota buradaki ilk haftasını çıplak geçirmek zorunda kalırdı.

Ellerindeki tozu çırpıp yaptığı işi inceledikten sonra bize döndü.

“Tamamdır, oldu. Nereye gidiyorsunuz?”

Tanrım, söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. İngilizce konuşuyor demek istiyordum, söylediği bazı kelimeleri anlıyordum. Kelimelerin parçaları oradaldı ve o da onu anlamalıymışız gibi davranıyordu ama anlamıyorduk.

Ter sırtımdan aşağı süzüldü. Dudaklarım düz bir çizgi hâline geldi ve, “Üzgünüm,” dedim. “Uçuşun yorgunluğunu atlatamadım. Tekrar edebilir misiniz?”

Kıkırdadı ve topuklarının üstünde ileri geri sallanırken ellerini beline koydu.

“Nereye. Gidiyorsunuz.”

Aksanından dolayı hiçbir şey anlamıyordum.

Ne demeye çalışıyordu?

Düşün... düşün...

NEREYE GİDİYORSUNUZ!

Yok artık.

“Nereye mi gidiyoruz?” *Jeopardy!*’de bir sorunun cevabını bilmişçesine neredeyse bağırıyordum.

“*Bu adamın dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum,*” *nedir, Alex?*

“Aynen.” Başını evet anlamında salladı.

Tamam, “aynen” kelimesi ne demek kesinlikle biliyordum. Adamım, şanslı günümdeydim.

“Corsekelly,” dedim.

“Hah. Boaby Taşı’ı görmeye mi gidiyorsunuz?”

Buraya kadarmış.

“Boaby Taşı mı?”

“Aynen. Boaby.”

Elini kasıklarına vurup ileri geri sallandı. “Boaby.”

“Boaby?”

“Aynen.”

Vur. Sallan.

Boaby... Boaby... Yok, bulamıyordum.

“Bilirsin ya, Boaby.” Vur. Sallan. “Boaby.” Vur. Sallan.

Tanrım, neler oluyordu?

Dakota’nın kolunu dürttüm. “Kasıklarına dokunuyor. Ödeme falan istiyor olabilir mi?”

Yavaşça, “Boaby,” dedi ve kafasını kaşıdı. “Şey, Amerikalılar ‘penis’ diyor.”

Boaby penis mi demekti?

O hâlde zührevi bir ücret istiyordu. Tanrım, çok cesurcaydı.

Bizi bu durumdan hızlıca kurtarmam gerekiyordu. “Evet, efendim,” dedim aniden. “Bir penisinizin olduğunun farkındayız. Valizleri arabanın tavanına hızlıca bağlama yeteneğinize bakarsak eminim epeyce de sağlamdır ama size ödeme yapmamızı istiyorsanız size üzülerek lezbiyen olduğumuzu söylemek zorunda kalacağım. Bir ilişkimiz bile var. Bu benim sevgilim,” Dakota’ya daha da sıkı tutundum. “Sizin isteyebileceğiniz şeyleri yapamayız. Ellerimiz beceriksiz ve ağzımızın çapı küçücük.”

Bıkkınla elini yüzünde gezdirdi. “Penis... Taşı,” diye bastırdı, oldukça zorlanıyordu.

Şu işe bakın, şimdi de erekte olduğunu söylemeye çalışıyordu. Penisi taş gibi sertti. Kesinlikle hiç rahatsız olmamıştık.

Dakota’ya, “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Burada ağızlarına geleni söylüyorlar.” Adama döndüm. “Ereksiyonunuz

için tebrikler. Şehrin ortasında bunu başarabilmek büyük bir beceri.” Yumruğumu havaya kaldırıp onu desteklediğimi gösteren bir hareket yaptım. “Tam olarak bu şekilde devam-”

Sonunda, “Hadım Taşı,” dedi Dakota. Uçuş yüzünden tamamen dağılmış ve dalmış olsa da sonunda bir şeyler söylemişti. “Erekte falan olmuyor, Hadım Taşı’ndan bahsediyor.”

“Aynen.” Dakota’ya göz kırptı.

Pekâlâ, şu an kafam daha da karışmıştı.

“Arabada anlatırım.” Duruşunu dikleştirdi ama yine de kusakmış gibi görünüyordu. “Corsekelly’de bir kahve dükkânında işe girdik,” diye açıkladı yünlü ekose kumaşlar içindeki şövalyemize.

“O işi alan siz hanımlar mıydınız? İlanı ben de görmüştüm.” Kıkırdadı. “Yol tarifine ihtiyacınız var mı?”

“Yol tarifi.” İşte bunu anlamıştım.

“Belki bir kâğıda yazabilirsiniz?” diye sordum. İngilizce yazımıyla ilgili bir sorun çıkmayacağından emindim.

“Tabii.” Yine kıkırdadı. Sırt çantama uzanıp ona bir kâğıt ve kalem verdim.

Yol tarifini yazarken “Yolda dikkatli olun. Burada yollar çok *gariptir*.”

Garip. *Kıkırdar*

Kâğıdı bana uzattı. “Sadece A82 otoyolundan A887’ye bağlanın. Duich Gölü yazan tabelaları takip edin.” Göz kırptı. “İyi şanslar.”

Dakota’ya dönüp, “Anladın mı?” diye sordum.

“Sen anlamışsındır diye umuyordum.”

“Hepsi kâğıtta yazıyor,” dedi ve bizi arabaya doğru yönlendirip kapılarımızı açtı. Kapıları kapatırken bize valizleri bağladığı ipin uçlarını verdi. “Sıkıca tutun.” Bir kez daha göz kırptıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

Bir elimde ipin ucu, diğer elimde yol tarifinin yazılı olduğu kâğıtla Dakota'ya baktım.

“Bu ip bağlı değil miydi?”

Dakota da elindeki ipe baktı. “Sanırım değilmiş.”

“Eh, çok eğlenceli olacak.”

“Tanrım, arabalar bize çarpacak!”

Bir elim direksiyondayken, diğer elimdeki ipi sanki hayatım buna bağlıymış gibi tutarak arabayı sürmeye devam ediyordum.

“Şeridinde kalırsan çarpmazlar.”

Ne şeridinden bahsediyordu? Inverness'in sokakları minicikti. Yoldaki çizgilerin rengi solmuş, bazıları eğri büğrüydü ve taştan binalar neredeyse tepemizde olduğu için önümü de göremiyordum.

Çok güzel olabilirlerdi ama sürüş deneyimimi çok zorlaştırıyorlardı.

“Bana doğru geliyorlar. Buraya ait olmadığımın farkındalar.”

Dakota, “Sadece odaklan!” diye çığlık attı, bir eliyle arabanın ön paneline tutunup diğer eliyle de ipi tutuyordu.

Ona karşılık ben de, “Odaklanıyorum zaten!” diye çığlık attım. O sırada yanımızdan bir araba hızla geçiyordu. “Öleceğiz!”

“Orada ne halt yazıyor?” Kafamı pencereden çıkarmış bir tabelayı okumaya çalışıyordum. Hâlâ şehrin içindeydik.

Hâlâ akan trafik tarafından saldırıya uğruyorduk.

Hâlâ neden etrafta hiç ağaç olmadığını çözmeye çalışıyorduk!

“Birinin bize çarpmasından korkan biri olarak, kafanı aracın

içinde tutmakla daha çok ilgilenmelisin,” dedi Dakota korku dolu bir sesle.

“Göremiyorum, ön cam çok küçük.”

“Sağa dön. Google Haritalar sağa dönmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Bence sola dönmeliyim.”

“Sana sağa dön, diyorum.”

“Ben de yanıldığını düşünüyorum...”

“Bana bakmayı kes, üzgün olduğumu söyledim,” dedim. Dakota’nın sinirli bakışlarının ateşini hissedebiliyordum.

“Şimdi beni dinleyecek misin?” diye sordu Dakota, yüzü hâlâ onun kusabilmesi için yolun kenarında geçirdiğimiz on dakika dolayısıyla solgundu. Sola dönmem oldukça korkunç bir bayıra çıkmamıza ve bize doğru ilerleyen bir tur otobüsüyle burun buruna gelmemize neden olmuştu.

“Dinleyeceğim,” diyerek ona gülümsedim.

“Bu yolda kal ve sana aksini söyleyene kadar bir yere sapma.”

“Hay hay, Kaptan.” Gülümseyerek verdiğim cevabım, Dakota’nın yüzündeki yeşil renge hiç fayda etmemişti.

Tanrım, lütfen arabaya kusmasına izin verme.

“ÖLECEĞİZ!” Bir kavşağın virajına girerken belki de onuncu kez bağırdım.

“AH!” Dakota yana savruldu, araba iki tekerin üstünde denge kurmaya çalışırken ipe sıkıca tutunuyordu.

Aslında öyle değildi ama öyle hissettirmişti.

“Aman Tanrım, biz nasıl sikik bir labirentin içindeyiz?” Bir araba yanımızdan geçerken pencereden dışarı bağırdım.

Dakota, “Şeytanın meme ucunda turlayıp duruyoruz, yaptığımız bu,” diye mız mızmızlandı.

“Biz lanet olası Los Angeles’ta bile araba kullanıyoruz, bunu da atlatabiliriz.”

Dakota, “İp kayıyor!” diye seslendi.

“Tanrı aşkına, sakın ipi bırakma. Sıkı tutun, Dakota. Bunu yapabiliriz.” Çığlık atarak sinyal verdim ve en iyisini umdum.

On dakika sonra...

“Hazır olduğunda bana söyle.” Ben ipin iki ucunu tuttuğum sırada Dakota da arabanın yanına kusuyordu.

“Kavşaklar turistlerin kalbini durdurmak için yapılmış.”

Gri, bulutlu havaya bir baktım. “Seni görüyorum, İskoçya. Cadı büyülerinin farkındayım.”

“Ee...” İskoçya’nın arka yollarında sakince ilerlerken arabamıza çöken sessizliği bozdum.

Manzaramız gitgide yeşermişti –sonunda ağaçları bulabilmiştik– ve sıkışık binaların arasındaki sıkıntılı yollar yerine öbek öbek dağların ve yer yer otlayan koyunların arasında zevkle ilerliyorduk. “Eğlenceliydi.”

“Neden sürekli kornaya basıyordun?” diye sordu Dakota, zayıf bir sesle. Muhtemelen çok susuz kalmıştı.

“Tek savunma mekanizmam oymuş gibi hissetmiştim.”

“Hiç çenenin bu kadar düştüğünü görmemişim.” Dalgın bir şekilde ön cama baktı. “Ettiğin küfürler... çok renklilerdi.”

“Görünüşe göre kavşaklar içimdeki kamyoncuğu uyandırıyor.” Boğazımı temizledim, o üç şeritli ölüm kapanında arabaların arasından geçmeye çalışırken çığlık atmaktan sesim kısılmıştı.

“Orada gördüklerimi unutabileceğimi sanmıyorum.”

“Haklısın,” dedim sessizce. “Anlıyorum. O yanımı ben de dahil kimsenin görmeyi beklediğini düşünmüyorum ama lanet olsun ki başardık. Elimizi İskoçya’nın viskisi ve koyları altına koyduk.”

“Bu pek mantıklı değil,” dedi Dakota. Büyüleyici doğayı ve yüksek dağları izliyordu. Yaklaşan kara bulutlar sisli California’da bulamayacağınız büyümlü bir hava katıyordu.

“Aslında mantıklı. Bilirsin, ‘elini taşın altına koymak’ gibi ama... Neyse boş ver. Şu Penis Taşı meselesine gelelim. O, ellerini kasıklarına vurunca ben bizden... ödeme gibi bir şey beklediğini sandım.”

“İskoçlar mağara insanları değiller, Bonnie. İngilizce konuşuyorlar.”

“O kesinlikle İngilizce *değildi*.”

“Bazı insanların aksam daha yoğun olabiliyor. Dün Finella’yla telefonda konuştuğumda çok anlaşılabilir, güzel bir aksam vardı. Onunla konuşurken hiç sıkıntı yaşamadım.”

“Eh, bu rahatlatıcı bir şey. Sana Penis Taşı’nı anlatan da o muydu?”

“Hayır, Corsekelly’yi araştırırken okumuştum.” Birkaç saat önce Dakota’nın yüzündeki o yeşilimsi renk Tanrı’ya şükür normale dönmüştü. “Anlaşılan o ki kasaba bununla ünlü. Bu ve bir keçiyle.”

“Tam-mam. Şu Penis Taşı’nı biraz daha açıklamak ister misin?”

“*Iron Crowns* denen diziyi biliyor musun?”

“Şu içinde ensest ilişki ve tecavüz olanı mı?”

“Evet, hani senin miden kaldırmadığı için *Jane the Virgin* izlemeye başlamıştık.”

“Rojelio ile gözümü kırpmadan evlenirdim. Bana o Latin aşkından lazım.”

“Rojelio ile evlenmeyi ben bile düşünürüm,” diye kıkırdadı Dakota.

“Rojelio’nun hediye sepetleri yüzünden değil mi?”

Dakota boşa olan elini kalbinin üzerine koydu. “Onları özenle hazırlıyor. Her neyse, *Iron Crowns* denen dizi *Serpent Queen*’i işledikleri zaman tarihe geçti-”

“Ah, o kadın çok korkunçtu. Kadınların güçlendirilmesini tamamen destekliyorum –tacının hakkını ver bebeğim– ama sonra o yılan dilini uzatıp insanlara tıslaması falan, beni rahatsız etti.”

“Ve müstakbel nişanlısını da hadım etmişti.”

“Ne? Nasıl?”

“Şimdi beni dinliyor musun?”

Kafamı salladım.

“Anlaşılan nişanlısı kraliçeyi bir hizmetliyle aldatmış. Kraliçe de dersini aldığından emin olmak için içinde düz bir taş olan bir mağaraya götürmüştü. Onu oraya pipisi dışarda kalacak hâlde oturtmuş ve... puf, pipi yok olmuş.”

Kıkırdadım. “Hımm, kelime oyununu beğendim. ‘Pipi’. Sence İskoç kızları ucuyla oynayıp penisle bir hayvanmış gibi konuşuyorlar mıdır? ‘Bugün kim iyi bir pipi oldu? Sen, evet sen oldun.’”

“Neden böylesin?”

“Bilemiyorum.” İkimiz de kahkaha attık. “Ee, demek Penis Taşı, ha? Etkileyici. Yeni evimiz birilerini hadım ederken kullanılan bir taşla ünlü. Aslında hoşuma gitti bile denebilir. O zaman *Iron Crowns* da İskoçya’da mı çekilmiş?”

“Yüzde yüz. Corsekelly’de Penis Taşı’na adanmış bir plak olduğunu gördüm.”

“Asıl olmasaydı şaşırırdım.” Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. “Instagram’ım muhteşem olacak.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BONNIE

*İçinde sıkışıp kaldığımız kavşaklar: Bir... On dakika boyunca.
Dakota'nın kusma sayısı: Parmakla sayılamayacak kadar çok.*

İskoç erkekleriyle iletişime geçme sayısı: Bir ve ben hâlâ bize ne demeye çalıştığını çözmeye çalışıyorum.

Eğer bir İskoç erkeği kasıklarına vuruyorsa, size sadece pipi kelimesinin “penis” anlamına geldiğini anlatmaya çalışıyordur, nazik iyiliğinin karşılığında cinsel bir ücret istemiyordur.

CORSEKELLY'YE HOŞGELDİNİZ - FERGUS'UN EVİ BÜYÜK PENİS TAŞININ VATANI NÜFUS 360

“Ne tabela ama,” dedim tabelanın önünde bir fotoğraf çekip arabaya binerken. Ki küçük bir kasaba için oldukça büyük bir tabelaydı. “Boaby Taşı kulağa ‘Penis Taşı’ndan çok daha iyi geliyor. Neredeyse tılsımlı bir taş olduğunu düşüneceğim. Eğer yanağını sürtersen gelecek yıllarda şansla kutsanacaksın gibi.”

Dakota, “Senin bahsettiğin Blarney Taşı. Eğer onu öpersen sana gerçekten şans getirir,” dedikten sonra kemerini takıp artık

avuç içlerimize kalıcı olarak izi çıkmış ipi tuttu. “Bu taşı öper-sen, muhtemelen uçuk çıkarırsın.”

“Ne demek istiyorsun? İnsanlar ciddi bu taş penislerini falan mı sürüyor?”

“Sayılır... İnternette insanların o sahneyi eşleriyle beraber canlandırdıkları fotoğrafları gördüm, pipileri ortadaydı.”

“İy, kim böyle bir şey görmek ister ki?”

Dakota omuz silkti. “*Iron Crowns* dünyanın en büyük hay-ran kitlesine sahip. İnsanlar çılgın şeyler yapıyor.”

“Evet ama penisinin kesilmek üzere olduğunu canlandırmak için karına çok güveniyor olman ve fotoğraf çekilmeden önce onu kızdırmamaya da dikkat etmen gerekir. Küçük bir hata ve bir bakmışsın kesilen seninki olmuş.”

Arabayı çalıştırarak bizi Corsekelly’ye götürecek olan taş kaplı dar yola çıktım.

Aman Tanrım.

Yolu çevreleyen ağaçlar gittikçe azalıyordu ve bizi muaz-zam genişlikte pırıl pırıl bir su birikintisi karşılamıştı. Etrafında görkemli yeşile boyanmış dağlar ve dağların üstünde kocaman kayalıklar vardı. Burası gerçekten de büyüleyiciydi.

Hayatımızın yeni bölümü gözlerimizin önündeydi.

Yeni fırsatlar.

Yeni –ve umarım iyi– insanlar.

Yeni maceralar.

Yaşayacağım değişimi ve bu kararın bana yavaş yavaş aşıla-dığı özgüveni şimdiden hissedebiliyordum. Buraya gelmek tam anlamıyla ikimizin de ihtiyacı olan şey olabilirdi.

“İşte kasaba,” dedi Dakota beyaz kilden yapılma binaların olduğu yöne doğru işaret ederek.

Oraya yaklaşırken “Geri kalanı nerede?” diye sordum.

“Bu kadar. Oldukça küçük bir yer.”

Daha önce bu kadar küçük bir kasaba gördüğümü hiç sanmıyordum. Kasabanın içindeki anayolu çevreleyen en fazla yirmi bina vardı, o yol da gölün kenarından geçiyordu ve adı da hak ettiği şekliyle Corsekelly Yolu'ydu.

Tamamı Duich Gölü'ne bakan binaların hepsi beyaz kilden yapılmıştı, taş duvarlarla dekore edilmişlerdi ve mevsim çiçeklerinin içinden sarktığı metal saksılıklarla süslenmişlerdi. Amerika'daki evlerle karşılaştırıldıklarında hiçbir şekilde büyük oldukları söylenemezdi. Pencereleri ve kapıları bir yetişkin için fazlasıyla küçüktü ama çekici ve pitoresktiler, ayrıca bir masalın içine girmişim gibi hissettiriyorlardı.

Derli toplu ve büyüleyiciydi.

Dakota'ya, "Biliyor musun, bu kasaba yaşanacak bir yerden çok mola vereceğin bir yere benziyor," dedim o da benim gibi hayranlıkla Corsekelly'yi incelerken.

"Yine de burası pek de turistik görünmüyor. Şuradaki park hâlinde duran tur otobüsü dışında... sanırım orası bir otelin önü. Aslında güzel. Saklı bir yerdeymişiz gibi hissedeceğiz."

"Katılıyorum." Başımı salladım. "Ayrıca her kapının üstünde asılı olan ahşap tabelalara da bayıldım."

Arabayı oldukça yavaş sürerek tabelaları yüksek sesle okudum.

"Fergie'nin Kalesi, Amiral, Keçi'nin Eteğinin Altı Hanı. Bahse varım orası çok da güzel kokunuyordur." Bu söylediği me ikimiz de güldük ve arabayı taşlarla döşenmiş yola doğru çevirdim. **"Mill Market, Bubbles Çamaşır Sepeti, Parlan'ın Benzin İstasyonu, Murdach'ın Minik Fırını, Kahve...** bir dakika, *kahve* mi? Orası... Orası bizim kahveci mi?" diye sordum, renksiz, donuk bir binanın yanma yanaşırken. Bir yandan da yüzümü buruşturuyordum.

Kasabanın geri kalanı gibi beyaz kille çerçevelenmiş olan kahve dükkânının ayırt edici tek özelliği kırmızı kapısı ve kapının üstündeki **KAHVE** yazan tabelaydı.

Kırmızı pervazlı pencerelerin her birinin altında birer eski-miş piknik masası duruyordu ama şirinliği bununla sınırlıydı.

Los Angeles'ı bunun için mi terk etmiştik?

Kapı, ani bir rüzgâr esse menteşelerinden ayrılacakmış gibi duruyordu.

Buranın cazibesi neredeydi?

Kapının üstündeki şirin tabelası neredeydi?

Peki ya ekoseli süslemeler? Onlar neredeydi? Bir yerlerde illa olmalıydı, değil mi?

Tanrı aşkına, ekoseler neredeydi?

“Evet, orası,” dedi Dakota hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden.

“Vay be, cidden eşyalarını nasıl tanıtacaklarını iyi biliyorlar.” Kıkırdadım. “Şirin bir ismi bile yok mu?”

“Oldukça açık sözlüler. Aslında bu hayran olunası bir şey. Finella köşede park yeri olduğunu söyledi, kalacağımız yerin orada.”

“Tamam.” Köşeyi döndüm, çakıllı bir yoldan ilerledik ve bu yol bizi ağaçlarla kaplı bir yere götürdü.

“Doğru yere mi gidiyoruz?” diye sordum çünkü yol gittikçe daralıyordu.

“Sanırım, Finella kulübenin hemen ağaçların ardında olduğunu söyledi.”

Saatte neredeyse beş kilometre hızla bile gitmezken dura kalka ilerleyerek sonunda küçük, beyaz kille sıvanmış ve kamıştan çatısı olan bir kulübeye ulaştık.

“Biz bir Disney filmine düştük de ben mi fark etmedim?” diye sordum.

Kamıştan bir çatı... ciddi, gerçek bir kamış çatı. Sanırım bunu en son *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler* gibi bir şey izlerken görmüştüm.

O... şey miydi...

“İsa aşkına, hayır.” Kafamı sallayarak evin yanındaki kuyu işaret ettim. “Burada tesisat falan yok mu? Ben buraya banyo yapmak için kuyudan su çekmeye gelmedim.”

Dakota arabanın kapısını açtı. “İhtiyacımız olan bütün imkânlar var.”

Kolunu tutup onun gitmesine engel oldum. “‘İmkanlar’ derken, buna akan su da dahil, değil mi?”

“Evet,” dedi bıkmış bir ses tonuyla. “Sanki uçağımız bir zaman makinesiymiş de seni Orta Çağ’a getirmişim gibi davranıyorsun.”

“Kamış bir çatı ve kuyu beni endişelendiriyorsa kusura bakma. O gaz istasyonunu gördün mü? Çalıştığından bile emin değilim.”

“Oraya benzin istasyonu deniyor ve evet çalışıyor. Burası Los Angeles değil, Bonnie, bunu aklının bir köşesine yazmalısın. Burası yaşamın daha kolay olduğu bir yer. Rahatla ve yavaş temponun tadını çıkar.”

Haklıydı. Varsayımda bulunmadan önce burayı biraz tanımam gerekiyordu.

Buraya macera yaşamaya gelmiştim.

Buraya, hayatımı nasıl geçirmek istediğime karar vermek için gelmiştim.

Önyargılı olmak bana hiçbir şey katmayacaktı.

“Haklısın. Özür dilerim,” dedim derin bir nefes vererek. “Yolculuğumuz çok uzundu ve ipin ucunu tutmaktan elim ağrıdı. Söz veriyorum, bir şeyler yiyebildiğimizde daha iyi olacağım.”

Tam biz arabadan çıkarken kulübenin kapısı açıldı ve kısa

boylu, altmış yaşlarında görünen bir hanımefendi dışarı çıktı. Koyu kahverengi saçlarının arasında gri tutamlar vardı ve belinde bir mutfak önlüğü bağlıydı.

Yanımıza gelirken sıcak bir şekilde gülümsedi. “Sen Dakota olmalısın.”

Dakota haklıydı, aksanı gerçekten çok güzeldi, üstelik ben de kolayca anlayabiliyordum.

Tanrı’ya şükür.

“Finella, sonunda seninle tanışabilmek çok güzel,” dedi Dakota kadına sarılmadan önce. Ardından beni işaret etti. “Bu da en yakın arkadaşım, Bonnie.”

“Ah, Bonnie, ne güzel bir isim. İskoçya’da ‘güzel’ anlamına geliyor. Sana da tam uymuş.” Yüzünde nazik bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzdü.

Gülümsedim. “Çok teşekkür ederim. Ben de aslında on altıda bir İskoçyalıyım.”

“Öyle mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Ne güzel.”

Atalarımın topraklarında bulunmanın verdiği coşkulu bir gurur hissettim.

“Bir zamanlar atalarımın olduğu topraklara ayak basmak çok güzel. Onların varlığını gerçekten hissedebiliyorum.” Finella’ya dönüp baktığımda dudaklarında minicik bir sırıtiş belirdiğini gördüm.

Pekâlâ, kabul, sadece on altıda bir İskoç’tum ama bu da bir şeyler ifade ediyor olmalıydı.

“Seninle sonunda tanışabilmek çok güzel, Finella,” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. “Buraların bu kadar yeşil olmasını aklım almıyor. Cansız bir çevreden gelince etrafında doğanın olması çok ferah hissettiriyor.”

“Burası gerçekten çok güzel.” Ellerini beline koymuştu, dudakları ise gülümseyecek gibi kıvrılmıştı.

“Burada olmayı özleyeceğiz ama çok ihtiyacımız olan o tatili yapmak için de çok heyecanlıyız.”

Tatil mi?

Bu da ne demek oluyordu?

“Hadi gelin, gelin. İçeride daha çok konuşuruz. İkiniz de acıkmış olmalısınız. Biraz *haggis** kızarttım ve yanına da patates püresi ve şalgam hazırladım.” İkimizin de elini tutup bizi kulübeye doğru yönlendirdi. Yeni evimize girdiğimizde bu kadar geniş bir alana sahip olduğumuzu görmek beni şaşırtmıştı. Hemen sağda taştan bir şömine ve içinde dökme demirden bir ocak bulunan tahta çerçeveli bir fırın vardı. Beyaz duvarlı odanın her iki tarafında kırmızı renkte koltuklar birbirlerine bakacak şekilde konumlandırılmıştı, ortalarında ise meşeden yapılmış bir sehpa vardı.

Soldaki küçük mutfak iki gözlü bir ocak, mini buzdolabı ve bir lavaboya sahipti. Dolaplar oldukça minimaldi, lavabonun altındaki giderin önünde dolap kapağı yerine kırmızı beyaz kareli bir örtü gerilmişti. *Pekâlâ, bu aslında çok şekerdi.* Arkadaysa dar bir merdivene açılan bir kapı vardı. Duvarlarda hiç resim yoktu ve bahsedilecek hiç dekorasyona da rastlamamıştım. Alanın geri kalanında ise üstü yemeklerle dolu iki kişilik bir yemek masası vardı. Ufak olsa da yeterliydi.

Kesin olan şuydu ki, Los Angeles’taki tek odalı, pencerelerinde parmaklıklar olan, tavanı çatlamış dairemizden kat kat daha iyiydi.

“Umarım sevmişsinizdir,” dedi Finella, göğsünün gururla kabardığı belli oluyordu.

“Şirin,” dedim.

* Haggis: İskoçya’ya ait ulusal bir yemek. İşkembe zarının içine bulgur, üzüm, fıstık, ince doğranmış sakatatlar ve bol baharat karışımına iç yağ ilave edilerek doldurulması ile yapılır. Şalgam ve patates ile sunulur. —ç.n.

Dakota da, “Mükemmel,” diye yanıt verdi.

“Yatak odalarının biri zemin katta, diğeryse üst katta. Banyo köşeyi dönünce. Tuvaletin yanında bir kova bulunduruyoruz ve eğer büyük tuvaletinizi yaparsanız o kovayı kullanarak sifonu çekmenizi rica ediyoruz.”

Gözleri gülünç bir şekilde büyümüş olan Dakota’ya yandan bir bakış attım. Kaba olmak istemediğim için gülüşümü tutuyordum ama... hadi ama... tuvalet kova mı?

Evet... *şirin*.

“Buzdolabında biraz yemek var,” diye devam etti. “Siz kızların hangi yemekleri sevdiğini bilemedim ama gerekli olan her şey var. Mill Market hemen sokağın aşağısında. Shona’nın sizin geleceğinizden haberi var, o yüzden size etrafı gezdirebilir ve ihtiyacınız olan bir şey varsa sipariş edebilir.”

“Shona marketin sahibi mi?” diye sordum.

“Evet.”

Finella ikimizi de masaya oturttu ve tabaklarımızı yemeklerle doldurdu. Kızarmış top şeklinde *haggis* olduğunu tahmin ettiğim bir şey —o da her neyse artık— ve püre şeklindeki iki şey vardı. Bunlar da şalgam ve patates püreleri olmalıydı.

“Corsekelly’deki herkes geleceğinizi biliyor. Kasaba yeni gelenlere karşı oldukça sıcaktır. Ayrıca biz yokken size çok iyi bakacaklarına dair bana ve Stuart’a söz verdiler.”

“Teşekkürler,” dedi Dakota. Ardından bir çatal aldı ve doğruca yemeğe gömüldü. Ben de çatalımı aldım ama önce onun yemeğin tadına bakmasını bekledim. Tiksinmediğini gördüğümde ben de kendime gömülme izni verdim.

“Bu çok lezzetli, Finella.” Şalgam ve patates püresinde biraz da muskat aroması vardı. İlginç fakat oldukça lezzetliydi. *Haggis*’in de yulafımsı bir dokusu ve biberli bir tadı vardı. İçi kıymayla doldurulmuş gibiydi.

Sanırım buna alışabilirdim.

“Teşekkürler. Bu ailemizin eskilerden kalma bir tarifidir. Rowan’ımın favori yemeği.”

Rowan. Bu birinin ismi miydi?

“Onu etrafta fazla görmezsiniz,” diye devam etti. “Kasaba-nın tamircisi olmakla oldukça meşguldür.”

O hâlde gerçekten birinin ismiydi.

“Rowan oğlun mu?” diye sordum.

“Evet, oğlum. İri yarı, huysuz ve biraz da ketumdur. Sarışın bir kızın hayalini kuruyor. Özellikle *güzel* bir tanesinin.” Kaş-larını imayla kaldırdı, bense yüzümün kızardığını hissedebili-yordum.

“Duydun mu, Bonnie? İri yarıymış,” dedi Dakota gülümse-yerek.

“Sevgiliniz var mı?” diye sordu Finella.

Dakota, “İkimiz de bekarız,” diye yanıtladı.

“Ah, öyle mi?” dedi Finella yüzündeki gülümseme geniş-lerken.

“Ben yeni bir ilişkiye hazır değilim ama,” diye ekledi Dako-ta aceleyle. “Kız arkadaşım la bir yıl kadar önce kötü bir ayrılık yaşadım. Hâlâ onun yaralarını sarmaya çalışıyorum.”

“Ah, sen hanımlardan mı hoşlanıyorsun? Isla Murdach’le tanışmalısın, Murdach’ın Minik Fırını’nın sahibidir. Bence o da senden hoşlanabilir.”

Şimdi kızarma sırası Dakota’daydı. Onu masanın altından ayağımla dürttüm. “Duydun mu? Senden hoşlanırmış.”

“Bir ilişki arayışı içinde değilim,” dedi.

Hızla, “Ben de değilim,” dedim. Bu Rowan’ın kim olduğunu Tanrı bilirdi. Ayrıca onunla uğraşmak istemediğimden neredey-se emindim. Huysuzluğu sevmezdim.

“O zaman sizi buraya getiren nedir? Başvurunuzda macera

arayışında olduğunu yazmışsınız.” Finella bizi inceledi. “Ancak güzel gözlerinizde bir karanlık görüyorum. Başka bir şeyler var.”

“Biraz mola,” diye itiraf etti Dakota. “Her şeye biraz mola vermek istiyorum.”

Bense onun tam olarak ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Anılarından, eski sevgilisine rastlama ihtimalinden biraz uzaklaşması gerekiyordu. Biraz kafasını toplaması gerekiyordu.

Tıpkı benim gibi.

“Nefes almak için kısa bir an,” dedim. “Hayatımı nasıl yaşayacağıma karar vermek.”

Finella gülümsedi ve ellerini birleştirdi. “O hâlde Corsekelly sizin için mükemmel bir seçim olmuş.”

Finella’yı kahve dükkânına doğru takip ederken çakıllar ayakkabılarımızın altında çıtırdıyordu. Hafif bir yağmur başlarken kazağımın kapüşonunu başıma geçirdim.

“Yağmura aldırış etme, kızım,” dedi Finella. “İskoçya’da yağmur Tanrı’nın hediyesidir. Alışsan iyi edersin.”

Finella’nın söylediklerinin ardından kapüşonumu indirip yağmur damlalarının başıma ve yüzüme damlamasına izin verdim. Eğer yağmur Tanrı’nın hediyesiyse ve ben de altı ay boyunca burada yaşayacaksam buranın yerlileri gibi yaşamalıydım.

Köşeyi dönüp dükkâna yaklaşırken, “İşte burada,” dedi Finella. “Dışarıdan çok güzel görünmeyebilir ama içerisi çok sıcaktır.” Kapıyı açtı ve şaşırtıcı derecede içerisi bomboştı. Çalışan kimse yoktu, binanın içinde herhangi ruha ait bir iz bile yoktu.

Daha da şok edici olanı, mekânda neredeyse işe yarar hiçbir şey yoktu.

İkişer sandalyesi olan iki masa içeriye rastgele atılmış gibi duruyordu ve on yaşındaki bir çocuk tarafından inşa edilmiş gibi görünüyordlardı. Duvarlar dekore edilmemişti, eski ahşap zemin toz ve pislik içindeydi. Solda içi boş bir pasta vitrini, tezgâhın arkasındaysa iki adet kahve termosu vardı.

Espresso makinesi ya da süslü bir menü falan yoktu.

Sadece... kahve vardı.

İl...

“Sabah onda açıp akşam dörtte kapatıyoruz.”

“Onda mı açıyorsunuz?” Ben sabah altıda kahve almak için yola çıkarken nasıl oluyordu da saat onda açabiliyorlardı?

“Evet, o saate kadar etrafta pek hareket olmaz. Buradaki birçok işyeri sabah dokuz gibi açılır ve akşam en geç altı gibi kapanır. Fergie’nin Kalesi dışında, orası da bar. Amiral, yani lokantamız hafta içi altıda, hafta sonu da yedide kapanır, eğer canınız şey çekerse –siz Amerikalılar ‘akşam yemeği’ mi di-yordunuz?– önceden planlamayı unutmayın. Fergie’de de genel bar yemekleri bulunur ama bütün dükkânlar kapanıp herkes bir viski için barda toplandığında ortalık biraz kalabalık ve gürültülü olabilir.”

“Ah, tamam. Bildiğimiz iyi oldu,” dediğim sırada yemekten bahsedilmesiyle birlikte karnımda tuhaf bir kasılma oldu. Öf, bu hiç iyi hissettirmemişti.

“Pazar günleri kapalıyız ama neredeyse tüm dükkânlar kapalı olur zaten. Tur otobüsleri pazar günleri buraya uğramaz, o yüzden hepimiz kendimize bir gün izin veririz. Bar dışında. Hamish, barı her zaman açar.”

Dakota kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafı dolaşıp yeni işimizi incelerken ben de, “Tur otobüsleri buraya geliyor mu?”

diye sordum. Biz buradayken onun grafik tasarım işiyle ilgilenbilmesi işten bile değildi. Sadece iki kahve demliği olmasına bakılırsa benim de sık sık boş zamanım olacaktı.

“Evet. Penis Taşı için. Aslına bakarsanız onunla oldukça gurur duyuyoruz. Shona marketinde Penis Taşı için tişörtler basıyor. Üstlerinde ‘Penis Taşı’ nı öptüm,’ yazıyor. Zekice. Stuart ve bende birer tane var.”

Pekâlâ, benim de bir tanesine ihtiyacım olacaktı. “Güzel penisli bir tişörte bayılırım,” dedikten sonra Dakota dirseğiyle beni dürttü, “Ne? Bayılırım.”

“*Iron Crowns* izlediniz mi?” diye sordu Finella.

Tam cevap verecekken bağırsaklarım guruldadı ve sırtımdan aşağı soğuk terler boşaldı.

Bu hiç iyi görünmüyordu. Hem de hiç.

Kızıışmakta olan bir sorunumuz olabilirdi.

“Ben izledim,” diye yanıtladı Dakota. “Henüz Penis Taşı kısmına gelmedim. O kısım için sabırsızlanıyorum.”

“Nefes kesici. Adamın gerçekten penisini gösteriyorlar. Aktörün bir dublörü yok. Sir Richard MacLain Tanrı tarafından ödüllendirilmiş diyebilirim. Onu hadım ediyormuş gibi göstermeleri ne yazık.” Finella iç çekti ve tezgâha doğru ilerledi. “Bunlar oldukça basit. Biri çok demli, biri de kafeinsiz. Bir süredir yiyecek satmıyoruz. Stuart önceden bir şeyler pişirirdi ama artık biraz yavaşladı.” Benim karnımdan gurultular gelirken Finella sessizleşti. Sesler küçük dükkândaki herkesi sağır etmişti.

Dakota ve Finella aynı anda kaşlarını kaldırıp bana baktılar.

Rahatsız bir şekilde gülümsedim. “Sanırım hazmedemediğim bir şeyler var.”

“Kulağa öyle geliyor.” Finella beni şöyle bir süzdü. “Kuzu akciğerine alerjin var mı?”

“Ah... bildiğim kadarıyla yok.”

“Kuzu kalbi? Ciğeri? Karnı?”

“Hayır... neden?” Sertçe yutkundum, korku boynumdan başlayarak bedenimin her bir kısmını kaplamaya başlamıştı.

“Kızım, *haggis* bunlardan yapılıdır.”

Safra boğazımda yükseldi ve o an, oracıkta, o pis, süpürülmemiş zeminde kendimi kaybetmemek için dua ettim.

“Kuzu midesi mi?” diye sordum sessizce.

“Evet ve karaciğeri, kalbi ve akciğeri. Çok iyidir.”

Aman. TANRIM.

Kıbarca gülümseyerek bir adım geriye attım. “Biliyor musunuz, sanırım kulübeye geri döneceğim ve-” Cümlemini bitirmeden geçirdim ve Tanrı’ya kusmamak için dua ettim. “Duş alacağım. Yol yorgunluğunu üstümden atsam iyi olur.”

Finella resmen içimi görmüştü.

“Tamam, tuvalet kovağını kullanmayı unutma.” Göz kırptı.

“Dakota, usulü iyice öğren.” Parmağımı dükkânı işaret ederek havada dolaştırıp koşar adım kulübeye doğru yola çıktım.

Aynadaki yansıma baka baka, “Bundan sonra bir şeyi yemeden önce içinde ne olduğunu sor,” dedim kendime.

Detayları vermeyeceğim. Tek söyleyebileceğim şey İskoçya’ya izimi bırakmıştım.

Yol yorgunu, duştan yeni çıkmış ve yatmaya hazır bir şekilde uzun sarı saçlarımı taradım ve biraz saç serumunu elime alıp saçımın doğal dalgasını koruyabilmek için tutamlarına sürdüm.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra –iki kez– banyoda bulunan düz beyaz havluyu gövdeme sarıp derin bir nefes aldığım sırada ön kapı açıldı ve kapandı.

Dakota.

Başı çok büyük beladaydı.

Bütün araştırmayı yapan oydu, beni *haggis* hakkında uyar-malıydı. İçimdeki son kavga kırıntısıyla banyo kapısını savura-rak açtım ve ayağımı yere vura vura mutfığa gittim. Bulduğum şey ise tezgâha dayanmış *haggis*lerden birini yiyen uzun boylu bir adamdı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım havluyu bedenime iyice sa-rarken. Gözümün ucuyla kenarda duran bir süpürge gördüm ve onu kapıp ucunu adama doğrulttum. “Sakin daha yakma gelme.”

Kılını bile kıpırdatmadı.

Hâlâ tezgâha yaslanır biçimde elinde *haggisi* ile beni baştan aşağı süzdü. “Sen de kimsin?”

Eh, biri kasıklarına tekme atsın ve bıraksın huzur içinde uyuyayım. Sesi dünyada duyduğum en lezzetli şeydi.

Müzikal bir tınıyla doluydu, r harflerini yuvarlıyordu ve yoğun bir şekilde maskülendi. Kulağa garip gelebilir ama sesi sanki, “*Ben ellerimle çalışıyorum ve onları nasıl kullanacağımı da iyi biliyorum,*” der gibiydi.

İçimden başını göğsüne yaslayıp ses tonunun yarattığı titre-şimi bedenimde hissedebilmek için konuşmasını istemek gelse de bunun yorgunluktan kaynaklandığını fark etmek çok zama-nımı almamıştı.

Kendimi bu İskoç tarafından tetiklenen hayal dünyamdan kopardım ve elimdeki süpürgeyi doğrulttum.

“Seni hiç ilgilendirmez. Şu anda yaptığın haneye tecavüz. Üç saniye içerisinde buradan gitmezsen Finella’yı arayacağım.”

“Pekâlâ, aradığında *haggis*lerin çok kuru olduğunu da söy-le.” Elindeki parçayı ağzına atıp çiğnedi. Yüzünde gülümseme ya da eğlenen bir bakış yoktu, sadece somurtuyordu.

“Bu oldukça kaba.”

“Ama gerçek bu.” Ellerini çırparak temizledi. “Sen turist misin?”

“Dediğim gibi, seni hiç ilgilendirmez. Ben bu süpürgeyi üzerinde kullanmadan önce gitsen iyi olur.”

“Ne yapacaksın, beni süpürecek misin? O cılız kollarınla bunu denediğini görmeyi çok isterim.”

Ne kadar da sevimsiz biriydi.

“O kadar emin olma. Elim ağırdır. Seni bir yumruğumla havaya uçurabilirim.” Yumruğumu havaya kaldırdım ama titrediğini hissedince hemen geri indirdim.

Sert davranıyor olabilirdim ama boyut ve kalıp olarak yeniliğimde kabullenirdim.

Karşımdaki yabancı kollarını adaleli göğsünde birleştirdi ve beni incelemeye başladı, şeytani yeşil gözleri vücudumda geziniyordu. Sanki gözleri birer süngermiş de ben tamamen kuruyup kalana kadar beni inceleyecekmiş gibi hissediyordum.

Tedirgin ve savunmasızdım ama asla geri adım atmayan kişiliğim yüzünden onun bana gösterdiği muameleyi ben de ona göstermeye çalıştım. Gelgelelim bu sadece dizlerimin titremesine neden oldu.

Koyu renk bir kot pantolon giyiyordu, paçalarını botlarının üstünden kıvrırmıştı. Kotu kalın bacaklarının etrafında gerilmişti, orman yeşili tişörtü ise altında hafifçe kasılan kaslarını gizlemeyi başaramıyordu. Tişörtünün kolları ise iri kol kaslarını ya da yapılı omuzlarını gizlemeye teşebbüs bile etmiyordu. Yine de asıl dikkatimi çeken şey bileğini bir saat gibi sarıp kolunun üst kısmına doğru giden karmakarışık, ilmek ilmek örülmüş dövmesiydi. Bu anlattıklarım sadece vücuduydu, yüzü apayrı bir hikâyeydi. Kirli sakalı köşeli yüzünü çevreliyordu, kahverengi saçları yanlardan kısaltılmıştı ve üstler biraz daha uzun ve

dalgalıydı. Derin, yosun yeşili gözleri beni Harry'yle yaptığım son seksten daha çok etkilemişti.

Aman Tanrım...

“Bakmaya doyabildin mi?” diye sordu, böylelikle beni hül-yalarımından çekip tekrar savunma moduna sokmuştu.

“Aynı soruyu ben sana sormalıyım,” diye karşılık verdim ve bir adım daha atıp elimdeki süpürgeyi savurdum.

“Daha iyilerini görmüştüm,” dedi, sesi o kadar bıkkın çıkı-yordu ki biraz alınmıştım.

“Çok kabasın,” diye terslendim.

“Biliyorum.”

Peki... en azından bu konuda hemfıkirdik...

“Ben polisi aramadan önce bu mülkten ayrılсан çok iyi olur.”

“Ya, polisin numarası ne peki?” diye sordu, gözlerinde zafer kazanmışçasına bir parıltı vardı ama dudakları dümdüzdü.

Alt dudağımı ısırdım, gerilmiştim. Buraya gelmeden önce hiç araştırma yapmamıştım, bu benim açımdan çok zekice de-ğildi.

“Pekâlâ, 911 mi?”

Başını sallayarak, “Aptal turistler,” diye mırıldandı. Tezgâha yaslanmayı bırakıp doğrulduğunda göğsü süpürge-nin fırçaları-na değiyordu. “Üstünü giyin ve burayı terk et. Eminim Finella burada gereğinden uzun kalmanı istemiyordur.”

“Burada altı ay kalacağım,” diye cevap verdim.

Kaşı neredeyse saçlarına değecek kadar havaya kalktı. “Ne?”

“Altı ay,” diye tekrarladım, göğsümü dik tutmaya çalışarak ve havlunun hiç gevşememiş olmasına şükrederek. “Bu kulü-bede kalıyor olacağım, o yüzden şimdi buradan gidersen senin için çok iyi-”

“Altı ay boyunca burada ne halt edeceksin?”

“Neden her şeye burnunu sokuyorsun?”

Artık göğsü süpürgenin ucuna iyice dayanmıştı. *Başını dik tut, Bonnie, seni korkutmasına izin verme.*

“Çünkü Finella benim annem ve neden onun kulübesinde kaldığını bilmek istiyorum.”

Aman.

Tanrım.

Rowan *bu* muydu?

Eh, anlaşılan Finella oğluyla ilgili İskoç masalları anlatmıyormuş. Rowan gerçekten de iri yarıydı. Ve biraz da huysuz.

Pekâlâ, oldukça huysuzdu ve bana bakarken kaşlarının çatılma biçiminden de bu anlaşıyordu.

“Sen Rowan olmalısın,” derken süpürgeyi hâlâ indirmemiştim. Kendimi korumak için değil, daha çok gururumdan –ve onun kaslarını falan yalamaya çalışmayacağımdan emin olmak için– indirmiyordum.

Çünkü kasları, çok fenaydı.

Evet, iri yarı... Bayağı iri yarıydı.

Ayrıca hayır, onun “tıpkı bir ağaçmışım gibi bana tırman” türünde seksi olması bir şeyi değiştirmezdi, götlük ediyordu.

Davandan vazgeçme.

“Sen ise...”

“Bonnie,” diye yanıtladım. “Bonnie St. James. On altıda bir İskoçyalıyım.”

“Hah.” Gözlerinde parlayan sinirle beni tepeden tırnağa süzdü. “Peki, neden burada altı ay kalacaksın?”

“En yakın arkadaşım ve ben ebeveynlerin tatildeyken kahve dükkânıyla ilgileneceğiz. Ailenle hiç iletişim kurmuyor musun? Yoksa sadece annenin yaptığı yemekleri mi eleştiriyorsun?”

Kaşını kaldırdı ama sonra hemen eski hâline döndü. Bir adım geriye gidip elini çenesine koyduktan sonra beni biraz daha inceledi.

Bir dakika... gerçekten ailesinin tatile gideceğinden haberi yok muydu? Bu biraz tuhaf gelmişti. Böyle bir şeyi oğullarına söylemezler miydi?

“İlanı görmedin mi?”

“Gördüm,” diye yanıtladı gereğinden fazla sakın bir ses tonuyla. “Birilerinin işe alındığından haberim yoktu.”

“Eh, alındı ama. Ben ve Dakota.”

“Mm-hımm.” Beni bir kez daha süzdü, az sonra bir kaveşcinsela gireceğimizi düşündüğü için beni tartıyor gibiydi.

Gururluydum ama aynı zamanda eğer bana baş ve işaret parmağıyla bir fiske vuracak olsa beni göle kadar uçuracağından emindim. Üstümdeki beyaz havlu, rüzgârda teslimiyet bayrağı gibi sallanırdı.

“Kes şunu.” Süpürgeyle onu dürttüm.

Sabit. Sarsılmaz. Gözünü bile kırpmıyordu.

“Neyi keseyim?”

“Beni incelemeyi.”

“Küçük Hanım, güven bana, eğer seninle ilgileniyor olsaydım anlardın.”

Tanrım, çok... kabaydı.

“İskoç erkeklerinin çok misafirperver olduğunu duymuştum, anlaşılan sen onlardan değilsin.”

“Hiç uyumlu biri olmadım.”

Sinirlenerek süpürgeyle onu bir kez daha dürttüm. “Söyleyecek başka bir şeyin yoksa gidebilirsin.”

Elini çenesinde bir kez daha gezdirerek süpürgeден uzaklaştı ve tek bir kelime etmeden kulübeden çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandı. Süpürgeyi indirip derin bir nefes verdim, mutfağın balkonundan uzaklaşmasını izledim.

Tarihi romantik hikâyeler onun gibiler için yazılmamış mıydı?

Abayı Yaktığım İskoç.

İskoç Yaylalarındaki Çıtır:

Eteğiyle Kalbimi Fethetti.

Neyse ki Finella'ya göre onu buralarda pek görmeyecektim.

Umarım bu konuşmamız önümüzdeki altı ay boyunca onunla son konuşmamız olurdu çünkü seyahatim süresince bu huysuz hâliyle uğraşamazdım. Negatiflikle dolup taşıyordu, ya da en azından ben öyle hissetmişim ve ben yeni bir yol çiziyordum, amacımı arıyordum. Sinirli İskoçlarla kafamı karıştıramazdım.

Evet, buraya yeni bir hayata başlamak için gelmişim ve bu yolculuk, içinde Rowan McKaslıAdam'ı barındırmayacaktı.

Kitap Kurdu

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Bunu yapmak istemiyorum.

Çok aptalca.

Beni zorlayamazsın.

Şaka yapıyor olmalısın...

İyi.

Amerikalıyla karşılaşma: Bir.

İletişim kurmayan ebeveynler: İki.

Beni istemediğim şeylere zorlayan sinir bozucu yazar: Bir.

Oldu mu? Mutlu musun?

Bu gerçekten lanet olası bir şaka olmalıydı.

Bana kahve dükkânına bakması için birilerini bulduklarını ne zaman söyleyeceklerdi?

Ve ne için?

Elimi saçlarımın içinden geçirdim ve ailemin dağın tepesine saklanmış evine gitmek için köşeyi döndüm. Beyaz taştan bina görüş alanıma girdiğinde pikabımı park hâline aldım ve binaya baktım.

Akıllarından ne geçiyordu?

Ebeveynlerimin internette yayınladığı ve tüm dünyadan ilgi gören ilanı bana soran bardaki Hamish'ti.

Benim haberimin bile olmadığı ilan. Haberimin olmaması yeterince utanç vericiydi ama bir de dükkâna bakmak için iki kız bulmuş olduklarını söylememeleri tamamen saçmalıktı.

Kızgınlığım gittikçe artıp omuzlarımın ve boynumun kasılmasına neden olurken evin antika kapısını itip açtım. Adımlarımın sesinden dolayı salondaki siyah deri koltukta oturan ebeveynlerim irkildiler ve birbirlerine çarptılar. Elllerinde tuttukları iPad gürültüyle yere düştü.

“Tanrım, Rowan, bizi korkuttun.” Annem bir elini kendi göğsüne, diğer elini babamın dizine koydu.

Kapıyı çarparak kapattım. “Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“Neyi söyleyecektik?” diye sordu annem, masummuş gibi davranıyordu ama o viski kahvesi gözlerinde beni yoğun bir şekilde ölçüp biçtiğini sakladığını biliyordum.

“O iki Amerikalıyı.”

“Ya, onlarla tanıştın mı? Bonnie pek güzel, değil mi?”

“Bana ne zaman söyleyecektiniz?” Sorusunu duymazdan gelip tekrarladım.

Babam gözlüklerini burnunun üstüne indirdi, normalde güçlü görünen vücudu şimdi kareli gömleğinin altında solgun görünüyordu. En basit hâliyle, geçtiğimiz birkaç ay endişe vericiydi. Babamın kas kütlesinde, enerji seviyesinde ve tükettiği yiyecek miktarında önemli bir düşüş olmuştu.

Eskiden severek yediği yiyeceklere artık dokunmuyordu bile. Birkaç hafta önce sevdiği kurabiyeleri bile yememişti, ben de bir şeylerin ters gidiyor olabileceğini böyle anlamıştım. Geçen gün anneme babamın iyi olup olmadığını sordum, o da bana iyi olduğunu, sadece artık sağlıklı beslendiği için çok kilo verdiğini söyledi ama babam sadece kilo vermiş gibi değildi, güçsüz görünüyordu.

“Yarın, yola çıkmadan önce,” dedi babam. Sesinde her zamanki otoriter tını vardı.

O sesle büyümüştüm, hep kulağımda çınlardı. Beni olmamı istediği adama dönüştürmüştü, gurur duyabileceği o adama.

Güçlü.

Eviyle ilgilenen, mirasıyla ve ailesinin ismiyle gurur duyan bir adam.

Evet, geldiğim yerle, mirasımla ve ailemin ismiyle gurur duyuyordum ama bu hayattan çok daha fazla şey istiyordum. Bu hayattan daha fazlasına ihtiyacım vardı fakat babamın bana uygun gördüğünden daha farklı bir rota çizmeyi düşünememiştim bile.

“Yarın mı gidiyorsunuz? Ne yani, valizlerinizi toplayıp bir görüşürüz bile demeden çekip gidecek miydiniz?”

“Tabii ki veda edecektik,” dedi annem. Koltuktan kalkıp benim hâlâ bulunduğum yere, kapının girişine doğru geldi. Ayaklarıma beton dökülmüş gibi hissediyordum. Yanağımı okşadı. “Bir şeyler yedin mi?”

Şu an ciddi miydi? “Anne, neden seyahate çıktığınızı bile bilmiyorum. Çok ketum davranıyorsunuz.”

“Hayır davranmıyoruz. Ufak bir tatile çıkıyoruz, bunu bilsen yeter.”

“Hayır, nereye gittiğinizi bilmem gerek. Ya acil bir durum olursa? Telefonlarınızı falan yanınıza alacak mısınız, yoksa beni tamamen kandıracak mısınız?”

“Saçmalama, tabii ki telefonlarımızı yanımıza alacağız.” Annem mutfaka gidip bana bir tabak hazırlamaya başladı.

Babama döndüm. “Her şeyi benden saklamak senin fikrin miydi?”

Babamla iyi geçinmediğimi tüm kasaba bilirdi. Sıkıntılarımız, farklılıklarımız ve benim geleceğimin nasıl olması gerek-

tiği hakkında farklı düşüncelerimiz vardı. Ben işime odaklanmak, Corsekelly'den ayrılmak, kendi hayatımı ve geleceğimi bulmak istiyordum. Babamsa... gitmemi kesinlikle istemediğini söylemiş, ailemi ve kasabamı terk etmenin hayatımda büyük bir rol oynadığını iddia etmişti.

Saygısız.

Sorumsuz.

Kırıcı.

Kararımı babama açıkladığımda bana karşı kullandığı kelimeler bunlardı. Benim önemsiz kararına karşı tiksintisini püskürtürken gözlerinde acı görmüştüm. Saf ve gerçek acı.

Ona benim gitmemin onu neden bu kadar çok incittiğini sormuştum. Çok, çok incittiğini.

O ise durgunlaşıp sessizleşmiş, bana ailemizin zaten neleri kaybettiğini hatırlatmıştı.

Tahmin edin hayatımın gidişatı hakkında son kararı veren kim oldu? Tek söyleyebileceğim, kasabanın tamircisi olup evden eve giderek musluk değiştirmek, giderleri açmak ve hatta çimleri biçmek benim fikrim değildi. Ama babamın istediği buydu. Olanlardan sonra ise... ona borçluydum diyelim. Başka bir şey diyemiyordum.

“Sakın bana sesini yükseltme,” dedi, koltukta doğrulurken yüzü de kızgınlıkla buruşmuştu.

Birkaç ay önce, babam kahve dükkânında çalışmayı bırakmıştı, bu nedenle tüm iş yükü anneme kalmıştı. Otuz yıl boyunca turistlere ve kasaba yerlilerine hizmet ettikten sonra çoktan hak ettiği o molayı vermekte ısrar etmişti. Fakat annem hem yiyecekleri hazırlamaya hem de müşterilerle ilgilenmeye yetişememişti. Kahve dükkânı onun yokluğunda durgunlaşmıştı.

“Sesimi falan yükseltmiyorum,” dedim, sesimi yükseltirken. “Sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum.” Babamın gözleri-

nin içine baktım. “Hastasın ve bunu benden gizliyor musunuz yoksa?”

“Hayır,” dedi sertçe. Koltuktan kalkıp mutfağa, annemin yanına gitti ve annem de ona bir tabak verdi.

“Sadece biraz mola vermek istiyoruz ve bu kararı sana danışmamız da gerekmiyor.”

Sinirimi yatıştırmaya çalışarak dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. “Tamam, kabul ama en azından bana planlarınızdan bahsedecek kadar saygı gösterirseniz mutlu olurum. Sizin oğlunuzum sonuçta.”

Babamla aramızdaki tansiyon iyice gerilmeye başlarken annem aceleyle yanıma gelip elime bir tabak tutuşturdu. “Otur, bir şeyler ye, biz de sana seyahatimizden bahsedelim.”

Gözlerimi babamdan ayırmadan küçük mutfağın masasında bir sandalyeye oturdum.

Titreyen eller.

Sağlıksız bir cilt.

Çökmüş gözler.

Bana söyleyecekleri şey her neyse, birçok şeyi de saklayacaklarını biliyordum.

Ben yarı kalabalık barın kapısını itip içeri girerken en yakın iki arkadaşımdan biri olan Lachlan, “Nihayet,” dedi. “Leith ve ben birbirimize bakmaktan sıkılmaya başlamıştık.”

“İkinizin de ne kadar narsist olduğunuzu düşünürsek oldukça şaşırtıcı.” Oturdıkları masada bir sandalyeye oturdum.

Leith ve Lachlan Murdach.

Tek yumurta ikizleri ve Bubbles Çamaşırhanesi’nin mağrur sahipleri. Aynı zamanda her pazar internette paylaştıkları ant-

renman videolarıyla da ünlenmeye başlamışlardı. Üstlerinde sadece İskoç etekleriyle İskoçya'nın arazisini antrenman için kullanıyorlardı. Göğüs çalıştırmak için kütükleri kaldırıyor, kardiyo içinse çitlerin üstünden atlıyorlardı. Tabii ki eteklerinin altı sansürlüydü. Bir keresinde sansürlenmemiş hâlini görmüştüm ve neredeyse kusacaktım. O gün iç çamaşırı giymemenin komik olacağını düşünmüşlerdi.

Başka bir adamın sallanan pipisi unutabileceğiniz bir görüntü değildi.

“Bugün ekstra sinirli görünüyorsun,” dedi Leith, o sırada bana bir bardak viski uzattı. “Bu sinirinin kasabaya yeni gelen Amerikalılarla bir ilgisi var mı?”

Viskimi bir dikişte içip bardağı masaya koydum, onları vereceğim cevabın yaşatacağı tatmin duygusundan mahrum bırakmıştım.

“Sanırım var,” dedi Lachlan. “Dediklerine göre sarışın ve güzellermiş.”

Güzel kelimesi onu tanımlamaya yetmezdi bile.

Bonnie.

Daha önce benzerine hiç rastlamadığım buz mavisi gözler. Omuzlarını geçip havlunun zar zor kapattığı dolgun göğüslerine düşen platin sarısı saçlar.

Bir de yaydığı kibir. Kadın yarı çıplaktı, bir süpürgeyi silah olarak kullanıyordu fakat yine de gururlu, inatçı ve kararlıydı. Bütün uzuvlarımı kaplayıp iliklerime işleyen bu etkiye hazır değildim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda vücudumu kasıp kavuran o baş döndürücülüğe de hazır değildim.

Ama sonra ebeveynlerimin seyahatinden söz etti. Onun güzelliğini anında unutup panikledim.

Onlar hakkında nasıl benden daha çok şey bilebilirdi?

Bir yabancıydı.

Leith, “Onlarla tanıştın mı?” diye sordu, fazlasıyla heyecanlı görünüyordu.

“Biriyle,” dedim. Keşke viskimi bitirmeseydim.

“Eee?”

Omzumu silktim. “Fena değildi.”

Leith kafasını geriye atıp iğrenç bir kahkaha kopardı ve omzumu dürttü. “İnanmıyorum.”

Eh, ben de inanmıyordum.

Onu görmezden gelip elimi yüzümde gezdirdim. “Ebeveynlerimin altı aylığına seyahate çıkacağını biliyor muydunuz?”

“O kadarını tahmin ettik,” dedi Lachlan. “İlanda öyle yazıyordu. Okumadın mı?”

Yeterince iyi okumamıştım demek ki.

“Avrupa’ya gidiyorlar. Trenle ülkeden ülkeye gezecekler.” En azından bana söyledikleri buydu. Boş bardağı parmaklarımin arasında döndürürken onlardan zar zor aldığım bulanık detayları hatırlamaya çalışıyordum.

Hep beraber yemek yerken evdeki belirgin sessizliği, çatalların tabaklarda çıkardığı sesi, üstümüze çöken o ağır havayı ve ailemizde aslında neler olup bittiğinin saklanan gerçeğini hâlâ hissedebiliyordum. Ailemiz parçalanıyordu. Ailemiz yıllardır parçalanıyordu ve kimse bir adım atıp bir şeyleri düzeltmeye çalışmıyordu.

Tüm bu tatil saçmalığından sonra benim de öyle bir adım atmayacağım kesindi.

“Onlarla gitmiyorsun diye mi bozuldun?” diye sordu Lachlan.

“Hayır,” diye çıkıştım. “Bana yola çıkmadan hemen önceki geceye kadar hiçbir şey söylemedikleri için sinirliyim.” Bara şöyle bir göz atıp kimsenin bizim sohbetimize kulak kabartmadığından emin olduktan sonra sesimi alçalttım. “Kasabada babamın sağlık durumuyla ilgili bir söylenti çıktı mı?”

“Hayır,” dedi Lachlan.

“Neden?” dedi Leith, ciddileşmişti. “Bir şeyden mi şüpheleniyorsun?”

“Sadece artık eski hâli gibi değil. Zayıf, güçsüz görünüyor. Annem diyet yaptığını söylüyor ama ben inanmıyorum. Artık kasabanın etrafında yürüyüşe çıkmıyor. Tanrı korusun benimle böyle şeyleri zaten paylaşmaz. Adam bana en ufak bir sorunundan bahsedeceğine gururuyla ölmeyi yeğliyor.”

“Biraz kilo vermiş gibi duruyor,” dedi Lachlan. “Ama ben annenin de dediği gibi sağlıklı beslenmeye başladığını düşünmüştüm. Onu uzun zamandır barda veya Amiral’de görmüyorum.”

Evet. Başka bir uyarı sinyali.

Babam bu kasabayı, içinde yaşayan herkesi çok severdi ve burada yaşayan herkesle sohbet etmeye bayılırdı.

Bense tam tersiydim.

“Tanrım,” diye iç geçirdiğim sırada Isla, Lachlan ve Leith’in küçük kız kardeşi, masamıza geldi. “Selam Isla.”

Hepimize birer içki daha verip bir sandalyeye oturdu. “Bugün annenle karşılaştım, Rowan. Bana kasabadaki yeni lezbiyenle ilgili her şeyi anlattı.”

Lanet olsun.

Neyse ki Isla sırtıyordu. Annem çok patavatsızdı ve neredene söyleyeceğini hiç bilmezdi. Küçük bir kasabada yaşamayı zorlaştırıyordu.

“Gidip onunla tanışmam gerektiğini, belki bir randevuya çıkabileceğimizi söyledi.”

“Amerikalılardan biri lezbiyen miymiş?” diye sordu Leith.

“Evet, yani Finella’ya göre öyleymiş. Dakota’nın –ismi buymuş– kötü bir ayrılık atlatmaya çalıştığını söyledi.”

“Ne kadar rahatsız edici bir konuşmaydı?” diye sordum başımı sallayarak.

“Benim eşcinsel olduğumu öğrendiğinden sonraki sohbetimiz kadar değildi. İlerleme kaydediyoruz.” Göz kırptı.

“Diğeri de lezbiyen miymiş?” diye sordu Leith, bu olasılığa karşı fazla istekli bir biçimde.

“Bonnie,” dedim bardağıma bakarken. “İsmi Bonnie St. James.”

Bütün Murdachlar bana bakarken masa sessizleşti.

“Ya, bu Bonnie’yi tanıyor muyuz?”

Bardağıma dudaklarıma götürdüm ama viski dudaklarıma değmedi bile. “Kulübede karşılaştık.”

“Ve...” dedi Leith. “Zahmet olmazsa biraz detay verecek misin?”

Bir yudum daha aldım. “Bana bir süpürgeyle saldırmaya çalıştı ama dokunamadı bile. Minik bir şey.”

Isla, “Sana kıyasla herkes minik,” diye belirtti.

“Çıkma teklifi etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Lachlan.

“Hayır,” diye yanıtladım, düşünmüyordum da. Gözleri daha önce benzerine rastlamadığım türden olabilirdi ve o sinirle çatılmış kaşlarının arkasında yumuşacık bir gülümseme yakalamış olabilirdim ama bir Amerikalıyla, hem de sadece kısa bir süre için burada olacak biriyle, hiç içli dışlı olma niyetim yoktu.

“Kahve dükkânını işletecek, onunla pek karşılaşacağımızı sanmıyorum.”

“Nerede yaşadığını unuttun mu?” dedi Lachlan. “Ona günde en az bir kez rastlamazsan şaşarım.”

“Güven bana. Bu kasabada kimsenin karşısına çıkmıyorum.”

“Tabii.” Leith güldü. “On pounda bahse varım ki yarın sabah ilk iş onunla karşılaşacaksın.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Tüketilen pasta miktarı: Sıfır ve yoksunluk çekiyorum.

Yeni iş: Bir, yapmak istediğim asıl şey değil ama şimdilik idare eder.

Son bir erkek tarafından gerçekleştirilmiş orgazmdan yana geçen günler: Yetmiş iki ama dün gece rüyalarım epey ateşliydi.

Çekici ama huysuz İskoç: Bir ve maalesef dün geceki ateşli rüyalarımın yıldızıydı.

Görevler: Bir tane, o da bugün pasta yapmak.

“İskoçya güneşin yüzeyinde mi yer alıyor?” Elimle gözlerimi kapattım. “Dakota, güneşin üstünde miyiz?” diye seslendim.

“Kahve yaptım,” diye seslendi, sesi üst kattaki odama geldi. Odadan çok çatı katı gibiydi çünkü bir kapısı yoktu ve tavan iki taraftan eğimliydi, ayakta duracak yerim bile yoktu.

Kafeinin bahsi yataktan çıkmama yetmişti.

Dün gece, Dakota kahve dükkânının bütün detaylarını Finella’dan iyice öğrendikten sonra eve geldiğinde ona Rowan’dan ve ne kadar kaba olduğundan bahsettim.

Hoş muydu? diye sordu.

Kasları büyük müydü?

Finella'nın dediği kadar iri yarı mıydı?

Uff, zar zor, demiştim. Eğer kaba İskoçları seviyorsan neden olmasın.

Dakota bana buradaki rutinimizle ilgili bazı detayları verdikten sonra benim üst kattaki odayı almama karar verdik. Dakota da alt kattaki odayı aldı. Onun odasında benimkinden biraz daha fazla alan vardı ama bu, onun yatağı tek kişilik olduğu içindi, benimkiyse çift kişilikti.

Şu an gözlerimin yorgunluktan kan çanağına dönmüş olması şüphesizdi. Erken yatmaya çalışmış olsam da gece pek uyuyamamıştım, yatakta dönüp durmuştum. Yabancı bir yatakta, yabancı bir evde, yabancı bir ülkede rahat edip uyumaya çalışıyordum.

Birazcık evimi özlemiş olabilirdim.

Güçlkle merdivenleri inerken elimi gözlerime siper ettim. “Neden her yer bu kadar aydınlık?” Kahve almaya giderken gözüm kahve makinesindeki saate takıldı. “Saat gerçekten sabah dört çeyrek mi?”

Dakota oturduğu kırmızı koltuktan, “Evet,” diye mırıldandı.

“Güneş ne biçim bir oyun oynuyor?” Bir fincana kahve doldurup içine biraz şeker attım.

“İskoçya’da yaz, daha uzun süren günler demektir. Gece yattarken etrafın hâlâ aydınlık olduğunu fark etmedin mi?”

“Sadece biraz erken yatıyoruz diye düşünmüştüm.”

Dakota, camdan bakarken, “Gece onda yattık,” dedi.

“Ne?” diye sızlandım. “Tanrım, beni hangi cehenneme getirdin sen? Aksanlar, kuzu midesi, tuvalet için kovalar ve bitmek bilmeyen bir güneş. Vücudumun buna hazır olduğunu sanmıyorum.”

“Burada biraz zaman geçirdiğimizde her şey daha iyi olacak. Sadece başta biraz kültür şoku yaşıyor.”

“Biraz mı?” Karşısındaki koltuğa oturdum. “Dün beni bir İskoç erkeği havlunun içinde yarı çıplak gördü ve onu süpürgeyle dürttüğümde kılını bile kıpırdatmadı. Buradaki insanlarda tuhaf bir şey var.”

“Sen kendini bir süpürgeyle korumaya çalıştığın için o da muhtemelen Amerikalılar hakkında aynı şeyi düşünüyordur.”

“Benim yaptığım tuhaf değildi, yenilikçiydi.” Kahvemi yudumladım. “Dükkânı açmadan önce altı saat boyunca ne halt edeceğiz?”

“Keşfe çıkalım? Bir şeyler yiyelim?”

“Of, Dünya’dan Dakota’ya, burada hiçbir yer saat dokuzdan önce açılmıyor.”

“Doğru.” Başını kaşıdı. “Of, bunu unutmuştum. Gidip Penis Taşı’na bakabiliriz.”

“Kesinlikle, gidip bir penis taşına bakmak tam da sabah saat altıda çıkılacak bir macera. Bu tam da benim yapmak istediğim şey.”

“Burada biraz yiyecek var, bir dolapta biraz kek gördüm, onları yanımıza alarak gölün etrafında biraz yürüyüp kahvaltımızı piknik şeklinde yapabiliriz.”

İnternet en iyi hâliyle bile vasattı, kulübede televizyon yoktu ve buradaki tek eğlence kaynağımız bir kitaplık dolusu aşk romanıydı. O romanlara bir ara el atacaktım fakat gözlerim şu an bir şeyler okumak için fazlasıyla bitikti.

O yüzden göl kenarında piknik iyi bir plandı.

“Tamam, gidip üstümü değiştireyim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Dakota, şaşırılmış görünüyordu.

“Evet.” Başımı salladım ve kahvemden bir yudum daha alarak ayağa kalktım.

Üst kata çıktım, valizimden bir tayt ve uzun kollu bir tişört aldım. Onları giymeden hemen önce uzun saçlarımı hızlıca da-

ğınık bir topuz yaptım. Buradaki sürekli değişken hava yüzünden eminim ki bu modeli çok kullanacaktım. Eğer saçım sürekli yağmurdan dolayı bozulacaksa ona şekil vermenin anlamı yoktu. Koşu ayakkabılarımı da giyip aşağı indim, o sırada Dakota da kahveyi termoslara dolduruyordu.

“Kekleri paketledin mi?” diye sordum.

“Henüz değil. Buzdolabının üstündeki dolaptalar. Sanırım buzdolabında birkaç elma da var.”

“Harika,” Dakota yürüyüşte kullandığı sırt çantasını getirmişti, yiyecekleri ona doldurup sabahın taze havasına doğru yola koyulduk.

Sakinlik bizi karşıladı. Hava değişiyor gibi değildi fakat beni kahveden daha hızlı uyandırıp kemiklerime işleyen taze bir ağırlık taşıyordu. Kuş cıvıltıları etrafımızı sarıyordu. Hafif bir pus kalkıp geriye her bir çimen yaprağına yapışmış birer çiy damlası bıraktı.

Huzur.

Sükûnet.

Tam da ihtiyacım olan şeylerdi.

“Çok güzel,” diye fısıldadım, sanki biraz daha yüksek sesle konuşsam herkesi uyandırabilirmişim gibi hissediyordum. Oysaki kendi küçük korumuzun içinde saklıydık.

Dakota da fısıldayarak, “Daha önce buna benzer bir şeyi tecrübe ettiğimi hiç sanmıyorum,” diye yanıtladı. Uzanıp elimi sıkıca tuttu. “Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Bonnie.”

Ben de ona dönüp gülümsedim ve onu kendime çekip sarıldım. “Sarhoş hâlinle bizim için buraya başvurduğun için teşekkür ederim.”

Kıkırdadı ve geri çekildi. “Görünüşe göre kahveyle ilgili bir sıkıntı yaşamayacağız.” Güneş yaprakların arasından sızmaya başladığında biz de çakıl yolda yürüyorduk. Bu gerçekten bir rüya gibiydi.

“Buradaki para birimiyle ilgili biraz yardım aldım. Finella her kâğıt para ve madeni paranın değerini anlayabilmemiz için bize bir şema çizdi.”

“Ah, ben parayı tamamen unuttum. Zor görünüyor mu?”

Dakota kafasını salladı. “Finella çok güzel açıkladı. Sana daha sonra gösterebilirim.”

“Bugün mü gidiyorlar?”

“Evet,” dedi Dakota. O sırada kasabaya yaklaşıyorduk. “Dün vedalaşırken dükkânın bize emanet olduğunu ve bize güvendiğini söyledi.”

“Eh, sanırım bu iyi bir şey.” Corsekelly Yolu’na ulaştığımızda önce sola, sonra sağa baktık. Taştan binalar sessiz, cadde bomboştu. Hayalet şehir gibiydi. Bizden başka uyanık tek bir kişi bile yoktu.

Los Angeles’la arasında tamamen bir zıtlık vardı. Zaman duruyormuş gibi değildi ama ışık hızıyla geçiyordu.

Önümüzde Duich Gölü vardı, güneş ışığı minik dalgalarını aydınlatıyordu. Uzaktan dağların sivri tepeleri görünüyordu, yeşile bürünmüş ve yaprak dökmeyen ağaçlarla süslenmişlerdi. Ölümcül derecede erken bir sabah için harika bir manzaraydı.

Dakota aşağıyı işaret ederek, “Şuradaki bayıra gitmek ister misin? Taşların üstüne oturabiliriz, böylece kışlarımız ıslanmaz.”

“İyi fikir. Burada her şey çok ıslak, California gibi değil. Etrafta dolaşırken bunu hatırlasam iyi olur.”

Suyun hemen kenarında iki tane düz kaya bulduk ve oraya oturduk. Dakota kahvaltımızı paylaştırdı, beraber güneş ışığında dalgalanan ve ayaklarımızın hemen altına çarpan suyu seyrettik.

Bir süre sessiz kaldık, doğanın ve keklerimizin tadını çıkarıyorduk. Sonra aklım hayatımın son birkaç yılına gitti, onları düşünmeye başladım.

Hiçbir zaman çok başarılı bir öğrenci değildim ve bu çalışmadığım için değildi. Sadece... anlamıyordum. Hiçbir derste tamamen başarılı olamadım ve lise hayatım boyunca hep C ile geçtim. Bu da üniversiteye gitmeme yetmedi.

Yüksekokullar ortalama başarı istemiyordu.

Dakota gibi birini istiyorlardı. Mükemmel notlar. Sanat ve satranç kulübünün başkanı, oldukça zeki biri. Tanrı aşkına, kız daha lisedeyken üniversitelerin çevrimiçi derslerini alıyordu. Gariptir ki sosyal medya reklam işinde kendine bir yer edindiğinde üniversitenin onun için bir zaman kaybı olacağını çabucak anladı. İyi para alıyor, sürekli yeni işlere imza atıyordu ve inanılmaz bir portföyü vardı, gelişmeye de devam ediyordu.

Üniversiteye gitmek isteyen bendim. Ebeveynlerim bunu bilmiyorlardı. Yaptığım başvurulardan hiçbir zaman haberleri olmadı, postaları hep onlardan önce alırdım. Sürpriz olmasını istemiştim. Sürekli notlarımı yükseltmem gerektiğine dair beni bunaltsalar dahi kendi kendime bir şeyler yapabileceğimi, üniversiteye gidebileceğimi, işletme okuyup organizatör olabileceğimi göstermek istedim. Fakat postayı her aldığımda karşılaştığım tek şey art arda ret mektuplarıydı.

Üniversitelerden gelen her özür mektubuyla ailemin haklı olduğu daha da kanıtlanmış oldu. Ben başarısızdım.

Onların evinden, hayal kırıklığına uğramış suratlarından uzaklaşmam gerekiyordu. Bir kez daha onları yüzüstü bırakmıştım.

Los Angeles umut vericiydi ama ben hâlâ ortalamaydım. Hiçbir zaman çok başarılı olamadım.

Sessizce, “İşlerin bizim için bu noktaya geleceğini hiç düşünmezdim,” dedim.

“Durduk yere atlayıp İskoçya’ya gelmemizden mi bahsediyorsun?”

Kıkırdayıp kafamı salladım. “Pekâlâ, bunu da düşünmezdim ama kendimi toplamak için tek seçeneğimin İskoçya’ya gelmek olduğunu da hiç düşünmezdim.” İç çektim ve elimi arkama koyup ağırlığımı vererek kafamı gökyüzüne doğru kaldırdım. “Yirmi dört yaşındayım ama başardığım pek bir şey yok.

Ne yapmak istediğimi bildiğimden çok emindim. Los Angeles’a taşınacak, bağlantılar kuracak, parti organizatörlüğü işine girecektim...” Ne şakaydı ama. Hollywood’daki her Starbucks’ın yerini bilmekten başka bir işe yaramayan kişisel asistan. Acınasıydı. “Sen en azından grafik tasarımda iyi olduğunu biliyorsun, işini nereye gidersen git yapabilirsin. Bense kim olduğumu bile bilmiyorum.” Yaşlar gözlerimde birikti. Umutsuzluk her yerimi kaplarken boğazım düğümlendi, yağmaya hazır bir kara bulut gibi.

“İşin senin nasıl bir insan olduğunu tanımlamaz, Bonnie.”

“Ama bir amaç verir. Uzun süredir bir amacım olduğunu hissetmedim. Şeyden beri... Lanet olsun, hiçbir zaman bir amacım yoktu. Hiçbir zaman gerçekten bana ihtiyaç duyuluyormuş gibi hissetmedim. Harry’yleyken bile. O aslında bana gerçekten ihtiyaç duymadı. Biliyorum, ben de ona ihtiyaç duymadım ama o ayrılık çok acı vericiydi çünkü özgüvenime vurulan başka bir darbe, belki de o kadar da önemli olmadığımı düşündüren bir başka şeydi.”

“Kes şunu,” dedi Dakota. Uzanıp elimi tuttu. “Benim için önemlisin. Hentbol sahasında Tijuana ve Theresa’yı yenme yardım ettiğinden beri öylesin.” Homurdandım. “Ama ben ciddiym, Bonnie. Sen çok önemlisin. Sana ihtiyacım var. Sen olmasaydın Isabella ile olan ayrılığımı nasıl atlatırdım bilmiyorum. Ondan öncesinde de sen benim diğer yarımydın... sen benim diğer yarımısın. Birbirimizi tamamlıyoruz ve sen ne kadar önemsiz hissetsen de benim için çok önemlisin.”

Böylece ağlamaya başladım. Yaşlar gözümünden dökülürken hafifçe hıçkırdım. Dakota bana biraz daha yaklaşıp kolunu omzuma dolayıp sıkıca sarıldı.

Ben duygularımı kontrol altına almaya çalışırken Dakota “Benim için ne kadar değerli olduğunun farkında mısın?” diye sordu. “Dediğim gibi, sen olmasaydın ayrılığımı asla atlatamazdım. Sen benim sırdaşım, dayanağım, kahkaham, eğlencemsin. Sen ezelden beri hayatımdasın diye sana yakın arkadaşımın demiyorum, seni seçiyorum çünkü sana güveniyorum, sana ihtiyacım var... hep vardı.”

Ve daha çok gözyaşı.

Lanet olsun, Dakota.

“Arkadaşlığımıza çok değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordum gözyaşlarımı silerken.

“Biliyorum.”

“Arkadaşlığımız benim de çok zor zamanları atlatmamı sağladı ve bütün engelleri aşabildiğimiz için çok gururluyum.”

“Ama...” dedi Dakota kıkırdarak.

“Ama bu yeterli gelmiyor, bunu kötü anlamda söylemiyorum...”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Hayatında daha çok şeye ihtiyacın var. Arkadaşlığımızın bir amacı var ama senin kendine ait bir amaca da ihtiyacın var. Bir şeyleri başarmış hissetmek istiyorsun.”

“Tam olarak öyle. Ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Los Angeles’a taşınıp ünlü insanlarla çalışmanın içimde bir kıvılcım yaratacağını düşündüm fakat o yıllara dönüp baktığımda hiçbir şeyin beni çekmediğini, hiçbir şeyin beni heyecanlandırmadığını görüyorum. O kişisel asistanlık işlerinde yaptığım her şey sıradan şeyler değildi, eğlenceli şeyler de yaptım ama o küçük anlar yapmak istediğim asıl şeye hiç katkıda bulunmadı.”

“Parti organizatörlüğü mü?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet, şimdi düşünüyorum da... gerçekten parti organize etmek istiyor muyum yoksa sadece lisede partilere katılmakta çok mu başarılıyım?”

“Sen partilerin aranan kıızıydın,” dedi. Ona baktığımda sınıtıyordu.

“Beni getirdiği duruma bak,” dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. “Bizim yaşımızdaki insanlar şimdiye kadar en azından ne yönde ilerlemek istediklerini biliyorlar. Ben hâlâ kayıp hâldeyim.”

“Hiç de doğru değil. Onların yetişkin gibi işleri ve bir diplomaları olabilir ama yaşıtımız insanların birçoğu yapmak istedikleri asıl şeyi yapmıyor, sadece faturaları ödeyebilmek için çalışıyor. Oysa senin iyice düşünüp kim olmak istediğine karar verebilmek için eşsiz bir fırsatın var.”

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedim. “Özsaygım çok düşük. Her şeye gülüp geçmeye çalışıyorum, durumum hakkında şakalar yapıyorum ama burada geçirdiğim sadece tek bir günden sonra bile hızlı tempolu hayatımızın bir avuntu olduğunu görüyorum. Etrafımız huzur ve güzellikle sarılı ve bu sadece korkularımı zihnimin gün yüzüne çıkarıyor. Ya hiçbir zaman hiçbir şeye bağlanamazsam? Ya hiçbir zaman potansiyeleme ulaşamazsam?”

Dakota oturduğu kayanın üstünde kayıp pantolonundaki bir tüyü aldı. Cevap vermemek için oyalanıyordu. Dakota her zaman düşünceli ve anlayışlıdır. Asla saçma sapan konuşmaz ve bana dürüst olması gerekirse, olur. Arkadaşlığımızda abartı yoktu. Sadece birbirimize karşı saf sevgi ve dürüstlük vardı.

“Başarılı bir hayattan kastın nedir? Bir iş gerçekten bu kadar önemli mi? Hayatının amacını bu şekilde mi bulabileceğini düşünüyorsun?”

“Bana çabalamak için bir amaç, bana meydan okuyacak bir şey verecek. “

Yavaşça başını salladı. “Bilirsin, bazen biz insanlar işimizin bizi ya vezir ya rezil edeceğini düşünüyoruz, oysaki hiç öyle değil. İş, para kazanmak ve ihtiyaçlarımızı karşılamak içindir. Bence bizi tanımlayan şey oluşturduğumuz ilişkiler, dünyaya yaydığımız enerjidir. Dünyadaki bütün zenginliklere sahip bir milyarder olabilirsin ama bu hayatının gerçekten zengin olduğu anlamına gelmez. Bence ikimiz de çok şanslıyız çünkü birbirimize sahibiz. Zamanın sınavlarına, özellikle ergenlikte hormonların zirve yaptığı yıllarda, dayanabilmiş gerçek bir arkadaşlığımız var.” İkimiz de kıkırdadık. “Biz kadınların birbirine destek çıkmasının örneğiyiz ve bence bu çok önemli.”

“Evet, gerçekten öyle,” dedim, biraz daha hafiflemiş hissediyordum. “Ama neden hâlâ bir şeylerim eksikmiş gibi hissediyorum?”

“Çünkü eksik ve bunun ne olduğunu bulmak da zaman alacak. Ama hazır buradayken, arka bahçende bunca güzellik varken eksik olan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmalısın.”

“Haklısın.” İç çektim ve arkama yaslanıp bacaklarımı uzattım.

“Sence bu yolculuk bizi değiştirecek mi?”

“Arkadaşlığımızı mı? Asla. Bireysel olarak mı? Umarım değiştirir.”

Başını benim omzuma yasladı, ben de başımı onunkine yasladım. Kuşların sessizliği sabah şarkılarıyla doldurmasına izin verdik.

Umarım Dakota haklıdır.

“Evet, ölmüşler.” Sert bir şey omzumu dürterken bir ses bunları söyledi.

“Polisi aramalı mıyız? Ya da ambulans falan?”

Dürtüş.

Dürtüş.

Dürtüş.

“Ne yapıyorsunuz?” diyerek doğruldum, hissettiğim şeyse sırtıma binlerce iğne saplanmasına benziyordu.

Güzel Tanrım, kırım uyumuştı.

“Aha, hayattaymış,” dedi birisi. “Diğerinden ne haber?”

Gözlerimi açmaya çalışırken güneş beni yakıyordu. Bir eli mi kaldırıp güneşin yakıcı ışınlarını kesip gözlerimi açtım. Dakota yanımda yatıyordu, başını kucağıma koymuştu.

“Dakota.” Oturup onu hafifçe sarstım.

“Hımm...”

“Uyan, kayalıklarda uyuyakalmışsınız.”

“Ne?” O da gözlerini açmaya çalıştı fakat benim gibi İskoçya’nın güneşin yüzeyinde yer aldığını fark etmiş olmalıydı ki açamadı. “Tanrım, neden bu kadar aydınlık?” Oturup etrafımıza göz gezdirdi.

Ben de aynısını yaptım.

Sırt çantamızın içindekiler kayalıklara dağılmıştı, vücutlarımız da öyleydi. Kahve termoslarımız kenara itilmişti ve ayaklarımız dalgalanan suyun üstünde sallanıp suyun içine çekilmek için yalvarıyordu.

“Saat kaç?”

“Yarım on.” Üstümüzdeki sesler yanıtladı.

“Yarım on mu?” diye sordum, kafam allak bullaktı. “O da ne? Onun yarısı mı? Sabah beş mi oluyor? Tanrım, sabahın beşinde hava neden bu kadar aydınlık?”

“Yok, yarım on.”

Nihayet arkama dönüp tepemizde dikilen iki yaşlı görünümlü kadına baktım. İkisinin de kırmızı saçları ve yüzlerinde

aynı endişeli ifade vardı. “Üzgünüm ‘yarım on’ ne demek bilmiyorum.”

“Amerikalılar,” dedi kadınlardan biri alay edercesine.

“He ama pek güzeller,* değil mi?”

“Evet, ben Bonnie, ya siz?”

“Kendilerini de beğenmişler.” Kıkırdayıp bize kalkabilmemiz için ellerini uzattılar. “Ben Innis, buradaki misafirhanenin sahibiyim. Bu da Shona, Mill Market’in sahibi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. Elimden geldiğince doğrulmaya çalışmama rağmen vücudumun arka kısmını kesinlikle hissedemiyordum. “Bu Dakota, ben de Bonnie.”

“Ya, Bonnie senin ismin mi? diye sordu Innis. “Tanıştığımıza memnun oldum. İskoç musun?”

“On altıda bir,” diye yanıtladım, göğsümü kabartmıştım. Innis ve Shona’nın birbirlerine alaycı bir bakış attıklarını gördüm.

“Peki öyleyse, kahve dükkânı açmakta geç kalmış olsanız da emin ellerde.”

Dakota ve ben aynı anda, “Ne?” dedik.

“Saat yarım on,” dedi Shona. “Gidip bir fincan kahve içelim dedik ama dükkân kapalıydı, sonra kayalıklarda iki cansız vücut görünce gelip baktık. Öldüğünüzü düşündük.”

“‘Yarım on’ ne demek?” diye sordu Dakota. Paniklemiş görünüyordu.

“On buçuk.”

İkimiz de, “Aman Tanrım,” dedik. Aceleyle eşyalarımızı toplayıp hanımlara teşekkür etmeyi de ihmal etmeden kahve dükkânına doğru yola çıktık. Onlarsa biz gri tuğlalı yolda yürürken bize sadece güldüler. Kahve dükkânına yaklaştığımızda ise...

* İskoçya’da “güzel” anlamına gelen “bonny” kelimesini kullanıyor. Karakterin adı da “Bonnie” olduğu için okunuşları ve anlamları aynı. –ç.n.

Sıçtık.

Uzun boyu ve kırmızı siyah kareli tişörtünün üstünden kavuşturduğu kollarıyla dükkânın önünde bizi bekleyen Rowan MacGregor'dan başkası değildi. Öğrendiğime göre soyadı buydu.

“İşi biraz hafife alıyorsunuz galiba?” diye sordu.

Nefeslenmek için bir an duraksadım. “Gölün kenarında kahvaltı ediyorduk ve kayalıklarda uyuyakaldık.” Ağrıyan sırtımı esnettim. “Yanlışlıkla oldu.”

“Ebeveynlerim kahve dükkânına göz kulak olmanız için size güvendi, sizin ilk günden yaptığınız bu mu?”

“Özür dileriz,” dedi Dakota, yanıma gelerek. “Amacımız kaytarmak değildi. Sadece yorgunuz ve uçuşun sersemliğini atamadık. Kuşların cıvıltısı ve dalgalanan su çok huzurluydu, karşı koyamadık.”

İşte Dakota, saçma sapan konuşuyordu. Bu huyunu benden almıştı.

Rowan Dakota'yı tepeden tırnağa inceledi ama bu ben dün süpürgemi savururken beni incelediği gibi yoğun değildi.

“Sen kimsin?”

“Dakota.” Elini uzattı ama Rowan elini sıkmadı. Of, çok kaba biriydi. “Sen Rowan olmalısın.”

“Evet. Sen de sorumluluk sahibi olan olmalısın.”

Ellerim belimde, “O da ne demek oluyor?” diye sordum. “Ben de sorumluluk sahibiyim.”

Tehditkâr gözleri Dakota'ya odaklanmadan önce beni bir saniyeliğine süzdü. “Annemle babam sizin ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmam için bugün dükkâna bir uğramamı istedi. Meğer siz burada bile değilmişsiniz.”

“İsteyerek olmadı. Ebeveynlerine asla saygısızlık etmeyiz,” dedim.

Gözlerini Dakota'dan ayırmadı. “Ben çocuk bakıcısı de-”

lim. Size de bakıcılık yapmayacağımı annem ve babama söyledim. Ama ilk gününüzün nasıl gittiğine bakılırsa yapmam gerekebilir.”

“Hayır, gerekmeyecek,” dedi Dakota, en iyi anaç sesini kullanarak. “Bunların hepsi istemeden oldu. Söz veriyorum, daha iyi olacağız.”

“Ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değiliz.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Rowan kollarını indirdi. Meydan okuyordu.

“Ne var? Çok kaba davranıyor. Bu istemeden yaptığımız bir hataydı. Bu kadar kabalaşmasına gerek yok. O caydırıcı taktiklerinin farkındayım. Biz “Küçük Hanımlara” patronluk taslıyor,” dedim, İskoç aksanını en iyi şekilde taklit etmeye çalışarak. “Senin içini biliyorum, Rowan.” İki parmağımı kendi gözlerim ve onun gözleri arasında yavaşça salladım ama kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. “Burada durup bizi korkutmaya çalışmana izin vermeyeceğim. Yok, efendim.” Onu ittim, omzum onunkine sürttü ve kaskatı olan kolu ben ilerlemeye çalışırken beni itti. “Şimdi izin verirsen, kahve yapmamız gerek. Hadi, Dakota.”

Arkamdan Dakota’nın, “Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak,” dediğini duydum.

Ön kapıdan Rowan’ın kızgın bir şekilde uzaklaşmasını izledim. “Ona yağ çekmek zorunda değilsin,” dedim. Dakota içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

“O Stuart ve Finella’nın oğlu. Ona iyi davranmamız işimize yarayabilir.”

“Neden? O bize iyi davranmıyor.”

“Çünkü ya bir şeyde yardıma ihtiyaç duyarsak? O kasabanın tamircisi, değil mi?”

“Bir şey olmaz. Ne sorun çıkabilir ki?”

Dakota tezgâhın arkasına geçti ve kahveyi kahve makinesine koymaya başladı. “Bu binalar yüzyıllık, birçok sorun çıkabileceğine eminim, özellikle sen evrene böyle mesajlar gönderdikçe. Şansımız kötü gitsin istiyorsun resmen.”

“Lütfen. Bütün şans bizimle, hatırlasana. Yüzümüzü gidip Penis Taşı’na süreceğiz. İhtiyacımız olan bütün şans orada.”

“Bir kez daha söylüyorum, o Blarney Taşı değil. Orada bir adamın penisi kesildi.”

“*Kadınlar aşkına,*” diye açıkladım yumruğumu havaya kaldırarak. “Bana güven, hiçbir şey olmayacak.”

“Neden konuşmana izin veriyorum ki?” dedi Dakota. Beraber açık olduğu hâlde akmayan mutfak musluğuna bakarken bıkkınlıkla elini yüzüne bastırdı.

Öyle olmaması için dua ederek, “Bizi lanetlediğimi falan mı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bilemiyorum. Gidip tamirciyi sinirlendiriyorsun, sonra dükkânda uzun ve sıkıcı bir günden sonra eve geliyoruz ve bakıyoruz ki dün ve bu sabah çalışan musluk artık çalışmıyor.”

Şaşkınlıkla Dakota’ya döndüm. “Amañ Tanrım, sence bu bir sabotaj olabilir mi?”

Kulübede dolaşıp havayı koklamaya ve parmaklarımı yüzeylerin üstünde gezdirmeye başladım.

“Kokusunu alabiliyorum. Buradaymış.”

“Onun kokusunu alıyor olamazsın.”

“Alıyorum,” diye ısrar ettim.

“Ne gibi kokuyor öyleyse?”

“İskoç eteği gibi,” dedim düşünmeden.

“Hayatın boyunca bir kez bile İskoç eteği koklamadın.”

“Yanılıyorsun,” dedim. Burnumu koltuğa sürdüm... ıy, küf gibiydi. “Geçen sonbahar Bath & Body Works İskoç Eteği diye bir mum satıyordu. Rowan öyle kokuyor,”

“Sen aklını kaçırmışsın,”

“Öyle mi?” dedim. “Yoksa bu adamın şifresini mi çözdüm?”

“Aklını kaçırdın.” Dakota iç çekerek telefonunu alıp kişi listesini açtı.

“Şu an babanı aramanın bir işe yarayacağını sanmıyorum. Onun İskoçya’daki tesisatla alakalı pek bilgisi olduğundan emin değilim,”

“Babamı aramıyorum,” Telefonu kulağına tuttu. “Rowan’ı arıyorum,”

“Sende numarası mı var?” Numarasını ne zaman bulmuştu?

“Finella bir şeye ihtiyacımız olursa diye vermişti,” dedi Dakota. Ah, mantıklı.

Bir dakika... Gerçekten onu arıyordu.

“Hayır, onu arayamazsın. O da tam olarak bunu yapmanı istiyor. Bunu kendimiz de halledebiliriz.”

Banyoya koşup tuvalet kovağını aldım ve kulübeden çıkıp kuyuya doğru koştum.

Şimdi, dürüst olmak gerekirse, hiç gerçekte bir kuyu görmemiştim, fakat birçok televizyon dizisinde ve filmde kuyu görmüştüm, “birçok” derken kastettiğimse sadece Disney filmleriydi ama konumuz bu değildi. O havalı sürtükler kuyudan su çekerken ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Taştan yapılma kısa duvarlı kuyunun yanına çöktüm ve başımı kuyunun küçük çatısının altına sokup aşağıya baktım.

Simsiyah.

“Merhaba?” diye aşağıya seslendim. Aşağıda cadıların veya cücelerin olmadığına emin olmak istiyordum. İskoçlar fabllarıyla ve masal anlatmalarıyla bilinirlerdi, o yüzden bilirsiniz ya,

emin olmak gerekiyordu. “Evde kimse var mı?” diye sordum. Sonra kendi kendime kahkaha attım.

Cevap gelmediğinde bunu kovayı kullanmam için gereken işaret olarak aldım.

“Bak işte, ona ihtiyacımız yok,” diye mırıldandım kendime. “Kendi suyumuzu kendimiz çekebiliriz,” Pek de ideal değildi ve evet, buraya geldiğimizde modern bir tesisata ihtiyacım olacağına yemin etmişim ama bugün İskoçya’yla bir olmuşum. Gölün yanında kayalıklarda uyumak –hah!– insanı böyle yapıyordu.

Makaraya bağlı olan ipi çekip kovanın kulpuna sıkıca bağladım. Sağlam olduğundan emin olmak için birkaç kez ipi hızlıca çektim. Tuvalet kovamızı kaybetmemize gerek yoktu sonuçta.

Hazır olduğunu hissettiğimde kovayı kuyunun içine sallandırdım ve makarayı çevirdim. Kova birkaç santim alçaldı.

“İşte!” diye bağırdım. Arkama dönüp kulübeye baktığımda Dakota hâlâ telefondaydı. “Bak Dakota, bizim için su çekiyorum. Bir fotoğraf çek de Instagram’a atalım.”

Makaranın kulpunu biraz daha çevirdim ve kovayı ne kadar rahat indirdiğine hayretle baktım. Sanki kuyudan su çekmek için doğmuş gibiydim.

“Göz açıp kapayana kadar küveti doldurabileceğiz,” diye seslendim. Gerçi küveti bir kez doldurmak için kuyudan defalarca su çekmek hiç de çekici bir iş değildi.

Of, bir de bir zamanlar aileler aynı suda banyo yapıyordu. Suyun içinde yüzen ölü deri parçalarını hayal bile edemiyorum.

Dakota ve ben yakındık... ama o kadar da değildik.

“Telefonu şimdi kapat- Bonnie, ne yapıyorsun sen?” dedi Dakota.

Yaptığım şeye ara vererek arkamı dönüp Dakota’ya sırtttım. “Beni duymadın mı? Bizce su çekiyorum. Etekli Huysuzgiller’in

gelip günü kurtarmasına ihtiyacımız yok. Biz hayatta kalma işini çok biliyoruz, kendi başımıza hallederiz.”

“Senin bildiğin tek hayatta kalma yöntemi *Uber Eats*.”

“İyi bir yemeği, iyi bir fiyata ve hâlâ sıcak hâlde nereden alacağını bilmek için zeki bir kadın olmak gerekir.” Başımın kenarına dokundum. “Etekliyi ara da ona ihtiyacımız olmadığını söyle.”

“Onu aramayacağım ve sen neden ona Etekli diyorsun? Onu hiç etek giyerken görmedin. Bir eteği var mı bilmiyorsun bile.”

“Tamam, naifliğe gerek yok,” dedim, o sırada kovayı daha da derine indiriyordum. “Etek gibi kokuyor, çok huysuz ve... bilemiyorum, ‘giller’ kulağa güzel geliyor. Etekli Huysuzgiller... Hah.” İpe bir şeyin değdiğini hissettiğimde kaşlarımı çattım. “Sanırım bir şeye çarptım.”

“Ne demek bir şeye çarp-”

Kulak zarını delebilecek tizlikte bir çığlık havayı doldurdu ve ben kovaya neyin çarptığını anlamak için eğilip bakamadan simsiyah bir kütle kuyudan fırladı ve doğrudan benim üstüme geldi.

Tanrı’nın öfkesinin dev bir dalgası peşimizden geliyormuşçasına kuyudan belki de yüzlerce yarasa fırladığında kendimi arkaya, yere attım.

Bir yarasanın kanadı alnıma çarpıp geçtiğinde ağızımdan çıkan sesi açıklayabilecek tek bir yol vardı: Kızgınlıkta olan bir domuzun çiftçisi ağzının altından yalağını aldığı anda attığı savaş narası.

Vahşi.

Rahatsız edici.

Daha önce dudaklarımdan çıktığını asla duymadığım bir şey.

Ve sadece tek bir çığlık da değildi.

Bir sürüydü.

“Ahhhh! ... *kişneme* ahhhhhh *kişneme*”

Domuz sesi

(Domuz sesi çıkartmadım ama çıkartsaydım da şaşırmazdım.)

“Beni canlı canlı yiyorlar!” diye Dakota’ya haykırdım ama o görünürde yoktu. “Beynimi yiyecekler, zekâmın tatlı suyunu istiyorlar.”

Ordu usulü sürünmeye çalışmadan önce havaya bir yumruk attım fakat yarasalar arka arkaya üstüme atladığı için bu teknik korkunç bir şekilde başarısızlıkla sonuçlandı. “Sadece biraz su istemiştim. Su içmek istediğim için beni öldürmeyin. Ah!”

Çıglık atmaya devam ederek yüzümü ellerimle kapattım. Ölümümün böyle olacağını kabullenmiştim. Sonra, kocaman bir yarasa korkunç bir şekilde beni pantolonumdan tutup havaya kaldırdı.

“N’olur beni ininize götürmeyin. Drakula ile karşılaşmaya hazır değilim. Benim damarlarımda Şeytan’ın kanı akıyor, sizi hasta eder. Kanımda sarımsak var. Hem de çok fazla. Lütfen beni bağışlayın. Lütfen hayatımı bağışlayın.”

“Kes sesini.” Kalın bir İskoç sesi buyurdu.

Ellerimi gözlerimden çektim ve Rowan’ın beni eve taşıdığını gördüm. Beni kapıdan içeri fırlattı ve o da içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Yerden zar zor kalktım. Sarı saçlarım rüzgârdan –ya da yarasalardan– darmadağın olmuş, alnıma, yüzüme dağılmış ve düğümlenmişti.

Doğrudum ve çenemi kaldırdım. Bir tutam saçı kenara iterken, “Ben hallediyordum,” dedim.

Dakota kenarda durmuş, eliyle ağzını kapatmış, gülüyordu. O kadar çok gülüyordu ki omuzlarının kontrolsüz bir şekilde sallandığını görebiliyordum.

Verdiği tepkiye olan hoşnutsuzluğumu daha sonra konuşacaktık. Şu an, ilgilenmem gereken bir İskoç vardı.

Rowan, “Hayır, halledemiyordun,” diye sertçe cevapladı. “Bacağı kesilen bir at gibi çılgık atıyordun.”

Hımm... Çıkardığım sesleri tanımlamak için bu başka bir seçenek olabilirdi.

“Eh... milyonlarca yarasa kendilerini saçlarıma dolayıp beni liderlerine götürmeye çalışırken rahatsızlığımı dile getirdiğim için kusura bakma. Bir sonrakine kıkırdayıp hanım hanımcık olmaya özen gösteririm.”

“Zararı dokunmaz.” Verdiği cevap bende gerçekten, gerçekten ona tekme atma isteği uyandırıyordu.

“Neden bu kadar aksisin? Eteğin kışına mı sıkıştı yoksa?”

Eğilip kon pantolonuna ve sonra bana baktı. “Etek giymiyorum ki.”

“Mecazi olarak.”

“Ya, o zaman ben de sana kovboy şapkanın kafanı çok sıkıp sıkmadığını sorsam mecazi olarak aynı anlama mı gelir?”

“Bütün Amerikalılar kovboy şapkası takmaz.”

“Bu da onun haklılığını kanıtlıyor,” dedi Dakota, bıyık altından. Gözlerimi kısıp ona baktım, bu konuşma onu çok eğlendirmişe benziyordu.

“Neyse, ha öyle ha böyle.” Üstümü düzelttim. “Senin yardımına ihtiyacımız yok. Kuyunun suyunu kullanabiliriz. Şimdi, eğer buradan gidersen-”

“O kuyu yıllardır kuru.”

Oflayıp sinirle kuyuyu işaret ederek, “O zaman neden hâlâ orada duruyor? Yarasalara yuva olsun diye mi? Yoksa bundan şüphelenmeyen, su çekerek bir işe yaradığını sanan insanlar için mi?”

“Dekoratif. Annem senin gibi turistler için hoşluk kattığını söylüyor.”

Finella o konuda haklıydı. Kesinlikle o peri masallarından çıkmış, çatısı sazlardan yapılmış kulübe görüntüsünü tamamlıyordu.

Ama işe yararlık konusunda oldukça kafa karıştırıcıydı.

“Okusaydın, misafir kitapçığında da yazıyordu.” Başıyla sehpanın üzerindeki bir dosyayı işaret etti.

“Bu sabah hiç bilmediğim bir kasabanın ortasında kayalıkların üstünde uyuyakaldım. Sence kullanma kılavuzu okuyacak gücüm var mıydı?”

“Sorumluluk sahibi olsaydın okuman gerektiğini bilirdin ama sen sorumsuz olandın, değil mi?”

Dakota’ya dönüp Rowan’ı parmağımla dürterek, “Sana onun çok kaba olduğunu söylemiştim. Kaba, huysuz, kötü ve... etek gibi kokuyor. Cidden, gelip bir koklasana.”

“Sahi, etek nasıl kokuyor ki?” diye sordu, kolları hâlâ göğsünde bağlıydı.

“Lanet olası bir Bath & Body Works mumu gibi. Açıkçası, sen kendini kim sanıyorsun, hah?”

Kollarımı havaya kaldırıp kendimi huysuz bir şekilde koltuğa attım.

“O çok yoruldu ve bir banyo yapması gerek,” Dakota arabulucu olarak olaya el attı. “Bizim için tesisata bir bakabilirsen çok mutlu oluruz.”

“Tamam,” dedi Rowan. Bakışlarını üstümde hissedebiliyordum ama muhatap olmadım. *Hayır efendim, istediğin kadar bak. Ben pantolonuma yapışmış bu tüy tanesiyle ilgileneceğim.* Elime alıp parmaklarımın arasında yuvarladım.

Buradaki tüyler oldukça sertti.

İskoçya ve Amerika arasında çok fazla farklılık vardı. Eminim önümüzdeki altı ay böyle geçecekti: Bu hoş kültürel farklılıkları keşfederek.

“Yarasa bokuyla oynuyorsun,” dedi Rowan kapıya doğru yürürken.

“Ne?” diye ciyakladım ve elimdekini yere attım.

“Evet, bütün kıyafetlerine bulaşmış. Ben olsam üstümü değiştirim.”

“Aman Tanrım!” diye çığlık atarak odama koştum.

ALTINCI BÖLÜM

POWELL

Yarasalardan kurtarılan başa çıkılmaz Amerikalıların sayısı: Bir.

Bonnie'nin yerde çırpındığını görmek: Günümü güzelleştirdi.

“S-sen neden hâlâ buradasın?” diye sordu Bonnie. Başına bir havlu sarılı hâlde banyodan çıkıyordu.

Hayatım boyunca, Bonnie'nin kulübenin önünde yarasaların saldırısına uğraması kadar komik bir şey görmemiştim. Dakota aradığında hemen köşeyi dönmek üzereydim, sonra da yarasaların bariz çığlığını duydum. Ağaçların hemen arkasında beni belanın beklediğini anlamıştım.

Beklediğim gibi Bonnie yerde çırpınıp çığlık atarak *Kanımı içmeyin, ben Amerikalıyım, kanım size çok ekşi gelir*, gibi şeyler saçmıyordu.

Gülmek için kendimi zor tutarak onu pantolonundan tutup kaldırdım ve eve taşıdım. O kadar minyon ve hafifti ki onu eve taşıyanın bir yarasa olduğunu düşündü. Tanrım, bu kız.

Dakota, koltuktan, “Borular tıkanmış,” diye seslendi. “Etekli Huysuzgiller’e göre birkaç aydır kulübede kalan kimse olmadığı için borular tekrar kullanılmaya alışmaya çalışıyor.”

Etekli Huysuzgiller mi?

“Dakota,” diye tısladı Bonnie. “Yüzüne karşı öyle demesene. O sadece sahne arkası için kullandığımız lakabı.”

“Eh, artık pek öyle değil,” dedi Dakota gülerek. Oldukça havalı, rahat biriydi. Arkadaşı gibi sürekli gerilen birine benzemiyordu. Ben boruları kontrol ederken, Dakota da bilgisayarında çalışıyordu. Bana grafik tasarımcı olduğundan bahsetti, ki ben de bunun çok iyi olduğunu düşünmüştüm. Yaratıcılığını kullanan insanlara hep hayran olmuştum.

Lavabonun altından kalkıp ellerimi çırpıttım. “Hallettim.”

Dakota bilgisayarını kenara bıraktı. “Çok teşekkür ederiz, minnettarız. Değil mi Bonnie?”

“Hımm, kesinlikle.” Bonnie gözlerini devirdi.

Birkaç İskoçlara özgü küfür mırıldanıp eşyalarımı topladım. İnatçıydı. Hem de çok inatçıydı.

“Akşam yemeğine kalmak ister misin?” diye sordu Dakota.

Bonnie yine, “Dakota,” diye tısladı.

“Ne?” Dakota ben odada değilmişim gibi Bonnie’ye patladı. “Sen göl ve yarasa boku gibi kokmak zorunda kalma diye tesisatımızı düzeltti.”

“Küçük bir ipucu, biz İskoçya’da akşam yemeğine ‘çay’ deriz,” Dakota’ya dönmeden önce Bonnie’nin gözlerini devirdiğini gördüm. “Neyse, ne ikram ediyorsunuz?” Sırf Bonnie’yi sinir etmek için sormuştum.

“Şey...” Dakota koltuktan kalkıp bomboş olan mutfığı aramaya başladı. “Bir şeyler sipariş edebiliriz.”

“Öyle mi? Akşamın sekizinde nereden ne sipariş edeceksiniz?”

“Of, burada her yerin erkenden kapandığını unuttum. Neyse, hızlıca markete gidip-”

“Kapalı,” dedim.

“Şey... o zaman... ee... Bonnie, buraya getirdiğin hazır kek kutusunu getir. Onu hızlıca fırına atıp paylaşabiliriz.”

“Hayatta olmaz. Benim kekime değmez o.”

İçimde yükselen kahkahayı bastırdım. Gözlerimi Bonnie’nin belinin aşağısına sabitleyip “Kesinlikle hazır kek kutunla... ilgilenmiyorum.”

“Duydun mu?” Bonnie beni işaret ederek Dakota’ya sordu. “Vajinamı kastediyor.”

“Tanrım, Bonnie, hayır etmiyor!”

“Hayır kastetmiyorum. Senin kukundan bahsediyordum.”

“Hah, daha kötü.” Ayağını yere vurdu.

“Kuku ne demek biliyor musun ki?” diye sordum.

Bir şey söyleyecekmişçesine ağzını açtı, durakladı ve sonra, “Kuku da ne?” dedi.

“Vajina.”

“Of.” Somurttu. “Çok sinir bozucusun.” Başını eğdi, havlusunu çözdü ve bir sandalyenin arkasına serip ıslak saçını kıvrarak topuz yaptı. Odaya, “Ben bara gidiyorum. Sanırım şu an açık olan tek yer orasıdır?”

“Bana mı soruyorsun?”

“Maalesef.”

“Evet, Fergie’nin barı açık.”

“Tamam o zaman.” Cüzdanını alıp kapıya ilerledi, muhtemelen yarasalar hâlâ orada mı diye kontrol etmek için kapıyı hafifçe araladı. Birkaç saniye bakınıp çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dakota yüksek sesle iç çekip bana döndü. “Normalde çok daha tatlı biri.”

“İnanması zor.”

“Sanırım onu biraz gıcık ediyorsun ama bunun sebebi senden hoşlanıyor olması da olabilir.”

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordum, biraz şaşırarak.

“Hayır.” Dakota başını salladı. “Ama ben arkadaşımı tanıyorum ve seni gözleriyle yiyip bitirişine bakılırsa kişiliğine katlanamasa bile seni en azından çekici buluyor.”

Hafifçe güldüm ve elimi saçlarımdan geçirdim. Hayal edebiliyor muydunuz?

Huysuz Amerikalı’yla beraber olduğumu?

Asla.

“Peşimizden geleceğini nereden bildim ama?” dedi Bonnie, bana dik dik bakarken bir birayı elinde sıkıca tutuyordu.

Ona biraz saygı göstermeliydim, siyah bira içiyordu, hangisi olduğunu bilmiyordum ama bir İskoç barından bira içebilmek için özel bir damak zevkine sahip olmak gerekirdi.

“Uslu dur,” dedi Dakota, bir sandalyeye oturdu.

Her nedense ben de aynısını yaptım. Belki Dakota ısrar ettiğinden, belki işkenceye doyamadığımdan. Her türlü bu yemeğin çok rahatsız edici geçeceğini öngörebiliyordum. Kesin öyle olacaktı.

“Nasıl yapacağız?” diye sordu Dakota, masadaki menüyü aldı.

“Vay be, sadece üç seçenek. Pekâlâ.” Güldü. “Ne önerirsin?”

“Balık kroket ve patates kızartması, asla yanılmaz,” dedim.

“Harika. Garson var mı yoksa...”

“Ben gidip sipariş veririm. Ne içmek istiyorsun?”

“Su yeterli. Bonnie gibi acılarımı içkiyle boğmama gerek yok.”

O anda, Bonnie bardağını dikip büyük bir yudum aldı, dudaklarının üstünde biranın köpüğünden bir bıyık oluşmuştu.

Sırıtarak sandalyeden indim ve bara gittim. Hamish büyük boy bir bira dolduruyordu. Bu adamı küçük bir oğlan olduğum

zamandan beri tanıyordum. Babamdan gençti ama benden büyüktü. Babası emekli olduğunda Fergie'nin Kalesi'ni ona devretmişti. Şimdi barla Hamish ve karısı ilgileniyordu, menüyü sade, halkı ise bitmek bilmeyen içkilerle mutlu tutuyorlardı.

“Üç tane balık kroket, benim için bir Wolf ve bir su.”

Bana başını sallayıp bardakları doldurmaya başladı. Omzumun üstünden kızları gördü ve gözleri merakla büyüdü. “Amerikalılar mı?”

“Evet.”

“Leith ve Lachlan demişti.”

“Ne demişlerdi?” diye sordum.

Bana biramı verdi ve suyu doldurmaya başladı. “Senin uzak durmayı başaramayacağını.”

“Tesisatları bozulmuştu. Ne yapsaydım, telefonu açmasam mıydım?”

“Hayır, yardım edeceksin tabii ki.” Bana suyu uzattı. “Ama hanımlarla yemek yemek, bak işte *bu* hiç gerekli değil.” Göz kırpıp bilmiş bir şekilde gülümseyip arkasını döndü. “Siparişlerinizi iletacağım.”

Onu görmezden gelip masaya döndüm ve Dakota'ya suyunu verdim. Oturup oturmamakta kararsızdım. Şu saatten sonra oturmasam tuhaf olurdu ama Hamish haklıydı, onlara katılma gerek yoktu fakat Bonnie'yi daha ne kadar sinir edebileceğimi merak ediyordum.

Dakota, “Teşekkür ederim,” dedi ve suyundan bir yudum aldı. Benim birama bakıyordu. “Sen ne içiyorsun?”

“Wolf.” Bir yudum alıp malt aromasının dilime yerleşmesine izin verdim. “Balık ve patatesle çok iyi gidiyor.”

Dakota, Bonnie'ye, “Senin içtiğin de ondan, değil mi?” diye sordu.

“Hah. Gözüme bunun ismi takılmıştı,” dedi Bonnie, abartılı bir İskoç aksanıyla.

“Kötü bir taklit.”

“Bilmem, bence gayet yerindeydi.” Birasını yudumladı ve bir anlığına gözlerinde muzip bir ışıltı gördüğümü sandım ama incelememe izin vermeden kafasını çevirmişti bile.

“N’aber, adamım?” Leith’in eli omzuma dokunmadan önce arkamdan sesini duydum.

Harika gerçekten.

“İsla ve ben seni burada bulacağımızı düşündük ama seni iki güzel hanımla göreceğimi düşünmemiştim.” Dakota ve Bonnie’ye eğilerek, “Koca adam genelde tek tabanca takılır,” dedi.

Bonnie anında elini uzattı ve, “Ben Bonnie ve şimdiden çok yakın arkadaş olacağımızı anladım bile. Gel yanıma otur,” dedi.

Leith elini tuttu. “Leith, seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu kız kardeşim, İsla.” Leith, aşırı mutlu görünen Bonnie’nin yanına oturdu, İsla da benim yanıma oturdu. Biraz utanmış olduğunu bana yaklaşmasından ve omuzlarını düşürmesinden anlayabiliyordum. O yüzden tanıştırma işini onun adına yapmaya karar verdim. “İsla, bunlar Bonnie ve Dakota. Ailem tatildayken kahve dükkânını işletecekler.”

İsla gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum,” Dakota ile göz teması kurduğunda ikisi de kendi içkilerine dönüp birer yudum aldılar.

“Ee, Leith. Bana Rowan’ın bütün kirli çamaşırlarını dök.” Başparmağıyla beni işaret etti. “Nasıl tanıştınız?”

“Küçüklüğümüzden beri çok yakın arkadaşız,” dedi Leith. Bana sırtıttı, o sırtışı biliyordum. Bütün yakın arkadaşların yapacağı gibi beni bayağı bir makaraya alacaktı. Fakat makaraya alma işi hem olumlu hem olumsuz olabilirdi. Eh, bende de onun çok daha fazla kirli çamaşırı vardı.

“Ya, o zaman çok fazla şey biliyor olmalısın. Her zaman böyle huysuz muydu?”

“Hah.” Eliyle kaşlarımı işaret etti. “Gözlerinin arasındaki o kırıışıklığı görüyor musun? O kırıışıklık beş yaşından beri orada.”

“Seni kandırmasına izin verme,” dedi Isla. “Rowan huysuz olabilir ama altın gibi bir kalbi vardır.”

“Öyle mi?” diye sordu Bonnie. “O altın kalbini henüz göremedim.”

“Yok, seni pantolonundan tutup evin içine taşıdığımda gördün.”

“Beni yere attın.”

“Bu hikâye nereye gidiyor?” dedi Leith, ellerini ovuşturarak.

“Mankafa kuyudan su çekebileceğini düşünmüş ama onun yerine bir sürü yarasayı başına toplamış. Yarasalar şey yapmadan hemen önce oraya ulaştım, Bonnie, sen ne demiştin? Kanını mı emmeye çalışıyorlardı?”

“Emiyorlardı. Dişlerini hissettim.”

Gözlerimi devirdim. “Ben hallettim.”

“Beni ıslak bez gibi oradan oraya fırlattın.”

“Rica ederim.” Biramı ona doğru kaldırdım.

Leith ikimize baktı. “Bana mı öyle geliyor yoksa ikinizin arasında cinsel bir gerilim mi seziyorum?”

Dakota elini kaldırıp, “Ben son iki saattir hissediyorum,” dedi.

Isla ona gülümsedi. “Ben de hissediyorum. Neredeyse ikisinin arasında sekiyor.”

Bonnie sinsi bir sırıtmayla kafasını hafifçe yana eğdi. “Beni çekici buluyor musun, Etekli?”

Hiç duraksamadan, “Ness Gölü Canavarı’nı çekici bulsaydım, evet,” dedim.

Bonnie’nin gözleri kısıldı.

Dakota ve Isla gülüp içkilerini yudumlarken Leith ellerini çırpı ve kahkaha attı.

“Pekâlâ, eğer merak ettiysen sen de oldukça iğrençsin,” diye çıkıştı.

“Merak etmiyordum,” dedim ve bu onu daha da kızdırdı. Gerçi onun ne düşündüğü hiç umurumda değildi.

“Şimdiye kadar karşılaştığınız en büyük kültürel şok ne oldu?” diye sordu Isla. Dakota ve Bonnie’ye sormuştu ama sadece Dakota’ya bakıyordu.

Beşimiz koca balık ve patates tabaklarını bölüşmüştük ve müzik grubu arkada geleneksel bir müzik çalıyor, ortamın ruh hâlini yerine getiriyordu. Benim de ruh hâlim iyiydi. Dördüncü biramı içtiğimden mi, kemanın ritminin yüksek oluşundan mı, yoksa arkadaşlarımla olduğumdan mıydı, emin değildim. Karşımda oturan sarışınla ve tamamen Amerika’ya özgü olduğunu iddia ettiği, parmaklarını havaya kaldırarak yaptığı dansla ya da Leith grafik tasarımıyla ilgili sorular sorunca Dakota’yla yer değiştirdiği için şu an burnuma gelen çiçeksi kokusuyla hiç ilgisi yoktu.

Hiçbiri değildi.

Hayır.

Tamamen biradandı.

Kesinlikle biradandı.

Omzu benimkine değdi ve onun şampuanını soluyunca sertçe yutkundum.

Tanrım, müthiş kokuyordu.

“En büyük kültür şoku mu?” dedi Dakota, şimdi bir bira içiyordu, suyunu çoktan unutmuştu. “Muhtemelen hiçbir yerin açık olmaması. Her şeyin parmaklarımızın ucunda olmasına çok alışkınız. Mağazalar yedi yirmi dört açık, yemek siparişi her an mümkün ve Los Angeles’ta o kadar çok yiyecek seçeneği var ki seçmek çok zor.”

“Bunlar ve bir de gün ışığı,” dedi Bonnie, şimdi müziğe göre salınıyordu. “Buranın sürekli güneşli olacağını tahmin etmiyordum. Sabah saat dört aslında dokuzmuş gibi geliyor.”

“Yaz günlerimiz uzun sürer ama her yer –en azından çoğu yer– akşam beşte kapandığından güzeldir,” dedi Isla. “Yaz havasının tadını çıkarabiliyoruz.”

“Buralarda hiç yürüyüş yolu var mı?”

“Bir sürü,” dedi Leith. “Birçok açık hava aktivitesi var. Pazar günü, her yer kapalıyken Corsekelly Kalesi’ne bir yürüyüş planlayabiliriz. Yarı harabe oldu ama piknik yapmak için güzel bir yer.”

“Orayı çok seviyoruz,” diye ekledi Isla.

“Nereyi?” Lachlan masaya geldi ve Leith’in arkasında durdu.

Bonnie koluma sarıldı ve sallandı. “Vay be, ben kaç bira içtim?” Gözlerini kırptı. “Siz de iki tane Leith görüyor musunuz?”

“O benim ikizim, Lachlan,” dedi Leith gülerek.

“İki tane misiniz?” Bonnie beni süzdü. “*Senden* de iki tane var mı? Diğeri daha tatlı biri mi?”

“Sadece bir taneyim.” Biramdan bir yudum aldım. “Benden iki tane olsa başa çıkamazdın.”

“Bunlar Bonnie ve Dakota olmalı,” dedi Lachlan. Sırıyordu. “Rowan’ın Bonnie’ye vurulduğunu şimdiden anladım.”

Tanrım.

“Benim çekiciliğimi Ness Gölü Canavarı ile karşılaştırdığını hatırlıyorum,” dedi Bonnie. “Bence ‘vurulmuş’ doğru kelime değil.”

“Rowan böyledir, bir kadının kalbine giden yolu çok iyi bilir.”

Adi pislik, çenesini nasıl kapalı tutacağını hiç bilmiyordu.

Masadan kalkıp taburemi ittim. “Tuvalete gidiyorum.”

Tek bir kelime daha etmeden barın arka kısmına yürüdüm ve kasabadan birkaç kişiyle selamlaştım. Tuvalet boştu. Hız-

lıca kendimi rahatlattım ve ellerimi yıkadım. Ben çıktığımda Lachlan ve Bonnie sahnenin yakınlarında dans ediyorlardı.

Bir anlığına durup Bonnie'yi inceledim. Uzun sarı saçları omuzlarının etrafında uçuşuyordu, bir saat kadar önce tokasından kurtulmuşlardı. Yerli müzik grubumuzun müziği barın küçük sınırlarını dolduruyordu, keman müziğin merkezindeydi. Onun bulaşıcı gülümsemesi ritme göre dans ederken bir kulağından ötekine kadar uzanıyordu. Mutlu görünüyordu. Rahat...

Ben orada dikilirken benim olamadığım her şeydi ve ona bakarken karşımda duran bu kızın ilgimi çektiğini fark etmiştim.

Lanet olsun, sadece ilgimi çekmekle kalmıyor, bana *Acaba dudaklarının tadı nasıldır?* gibi aptalca şeyler de düşündürüyordu.

Lachlan'ın göğsünü şakacı bir şekilde itti ve ikisi de kahkaha attılar. Lachlan, Bonnie'nin elini tuttu, onu dans ederken döndürdü. Bardaki herkesin gözü onlardaydı ve işin aslını bilmesem Lachlan'ın dans etmeyi bitirdiklerinde bana attığı sırtışla beni kışkırtmaya çalıştığını düşünecektim.

Fakat işe yaramayacaktı.

İlgimi çekmiyordu.

Ama ben bunu düşünürken bile kıskançlık hissi tüylerimi ürpertti.

Neyin kıskançlığıydı bu?

Güzel zaman geçiriyor olmalarını mı kıskanıyordum?

Yoksa Bonnie'nin vücudunda ellerini gezdiren kişinin ben değil de Lachlan olmasını mı kıskanıyordum?

İki türlü de bir önemi yoktu, bardan ayrılmamın tam zamanıydı.

Ben tam masaya yönelmişken Bonnie, Lachlan'ın kollarından kurtulup kahkahalar atarak bana doğru fırladı. Dönerken ayağı takıldı, kolları savrulurken içgüdüsel olarak uzanıp kafası

masaya çarpmadan hemen önce onu tuttum. O ise hâlâ kahkaha atıyordu.

Kollarımda sersemlemiş hâliyle şaşırmış bir şekilde bana baktı ve çılgınca bir şey yaşandı.

Bana gülümsedi.

Ve ben daha farkına bile varamadan doğrulup ellerimi tutarak beni dans pistine çekmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” dedim, vücudum tahta gibi kaskatı kesilmişti.

“Dans ediyorum. Sen hiç dans etmez misin, Etekli?”

“Hayır.”

“İnanmıyorum.” Elimini bırakmadan kollarımın altına girip beni zorla dans ettirmeye başladı.

Bütün gözlerin üstümde olduğunu hissediyordum. Bardaki bütün kasaba yerlisi benim konfor alanımın ne kadar dışında olduğumun farkındaydı. Telefonlarını çıkarıp benim benzerine rastlanmayan dans pistindeki görüntülerimi videoya çekmeye başlamamalarına şaşırmıştım.

“Bonnie, ben dans etm-”

Kalçamı tuttu ve ileri geri hareket ettirmeye başladığında yüzümün yandığını hissettim. “Of! Kalçan taş gibi. Asıl Penis Taşı’nı pantolonunun içinde mi saklıyorsun?”

Ellerini biraz daha gezdirirsen neyin taş gibi olduğunu anlayacaksın.

“Gevşe biraz. Belki de bu yüzden sürekli huysuzsundur, hiç rahat değilsin. Vücudunda bu kadar bira dolaşırken poponu sallamaya biraz daha istekli olacağını düşünürdüm.”

Beni yana çevirdi, ben tam yana dönerken beni dürttü ve eli yanlışlıkla kalçama değdi. “Aman Tanrım, kıcını elledim.” Gülelerek elini ağzına kapattı ve, “Kusura bakmayın, saygıdeğer efendim ama... ellemem en azından bir şeyleri hayata geçirdi mi?”

Çok sarhoştı.

Eğer Bonnie sarhoş olmasaydı bana bir şeyler “hayata geçti mi” diye sormayı bırak, benimle dans edemezdi bile.

Eğilip onu kucakladım ve omzuma aldım.

“Ne? Beni derhal yere bırak. Emrediyorum!”

“Senin buradaki zamanın doldu.” Onu masaya götürdüm, o sırada Dakota da hesabı ödemişti.

“Sen benim patronum değilsin. Ben yetişkin bir kadını, kendi kararlarımı kendim veririm.”

Dakota peşimden gelmeden önce masadakilere hızlıca veda etti.

“Dakota, bu dağ canavarına söyle beni yere bıraksın.”

“Artık yatma zamanı, Bonnie,” dedi Dakota. Onun da benimle aynı fikirde olmasına minnettardım.

“Daha yeni eğlenmeye başlıyordum,” diye sızlandı.

“Rowan’ın kışını elliordun.”

“Kazayla oldu,” diye şikâyet etti. Onu omzumda taşımaya devam ederek yorgun bir şekilde yürümeye devam ettim. Güneş sonunda batıyordu. Bonnie ağır değildi ama yine de bar, kahve dükkânına yakın olduğu için memnundum. Zaten varmak üzereydik. “Dans etme şeklini gördün. Kalçası kaskatıydı. Benim tek yaptığım biraz canlandırmaktı.”

“Şimdi biraz uyumazsan yarın canın çok yanacak,” dedi Dakota. “Yine geç kalamayız.”

Durdum. “Yoksa seni gölün yanındaki kayalıklara bırakmamı mı istersin? Orada çok rahat uyuyor gibiydin.”

“Tam bir götsün,” diye mırıldandı Bonnie. Dakota gülüyordu. Bu beni gülümsetti.

Tişörtümü çıkarıp çamaşır sepetine attım. Botlarımı çıkarıp yerine koydum, sonra çoraplarımı çıkardım. Yatak odamdan çıkarken aynaya hızlıca bir göz attım ve saçımın ne kadar karmaşık göründüğünü fark ettim.

Sebebi benim ellerimle saçımı karıştırmam değildi.

Hayır, Bonnie'den küçük bir hediye idi. Onu yatağa götürene kadar omzumdan inmeyeceğini anladığında saçımı dağıtmaya karar verdi.

“Al sana, al sana, al sana,” diyordu arka arkaya, parmaklarını kalın tellerin arasından geçirirken.

Kahretsin, çok güzel hissettirmişti.

Beni sinir ettiğini düşünüyordu ama ben devam etmesini umuyordum. Böylelikle kendim de biraz sarhoş olabileceğimi anlamıştım.

Mutfığıma girdim. Her zaman lavabonun yanında tuttuğum bardağa su doldurup içtim ve tekrar doldurdum.

Uyumayı düşünemeyecek kadar gergindim, o yüzden ön kapıyı itip kulübeme gittim. Serin akşam havası bana hayat vermişti. Uzaktan çekirgelerin cırlıtısı geliyordu, ön kapımın üstündeki ışık çıplak ayaklarımla yürüdüğüm yolu aydınlatıyordu.

Yavaşça kulübenin kilidini açtım ve kapıyı kaydırdım. Birkaç ay önce, en çok geceleri verimli çalıştığımı fark ettiğimde taktığım ışığı yaktım.

Küçük ama rahat alanım yukarıdan sarkan ampulün ışığıyla canlandı. Anında rahatlamıştım. Raflarda kurumaya bıraktığım projelerim, yarısını cilaladığım çanaklar ve bitirdiğim ürünlerim duvarları süslüyordu. Geçen sene diğeri kırılınca yerine yenisini koyduğum fırınım kenarda duruyordu. Ve son olarak çömlekçi çarkım, avuntu köşem.

Ailemi hızlıca yolcu etmeden önce orada burada bir şeyleri tamir ederek geçen çok uzun bir gün olmuştu. Annemden bir

sarılma ve babamdan bir homurtu dışında pek bir şey alamamıştım. Sonrasında bazı yaşlı kasaba ahalisine günlük işlerde yardım ettim. Son olarak da Bonnie ve Dakota'ya yardımcı oldum. Yorgundum ama aynı zamanda keyifliydim de.

Oturdum, bardağımı kenara koydum, ellerimi ıslattım ve bir parça kil aldım. Önümdeki çömlekçi çarkına koydum ve döndürerek yoğurmaya başladım. Kilin ellerimin altındaki hissi yorgun ruhumu sakinleştirdi, bana aklımı boşaltma ve sadece nefes alma fırsatı tanıdı. Çarkı çevirdim ve kili yavaşça şekillendirmeye başladım. Normalde kille uğraşırken müzik dinlerdim ama gecenin sesleri küçük kulübeme doldu ve öylece kayboldum.

Ailemin baştan savma davranışlarına olan sinirim geçti.

Babamı tatmin etmek için nefret ettiğim bir işi yapıyor olmanın kızgınlığı kayboldu.

İstediğim hayatı yaşayamamanın ıstırapı yitip gitti.

Geçmişimin korkunç hatırası soldu.

Geride kalan tek şey ellerim ve kildi... ve Bonnie.

Siktir.

O gözler, tavırları, o gülümsemesi.

Parmaklarımı kilin ortasına batırıp bir boşluk açtım.

Utanmazlığı, kıvrak zekâsı, benimle dans etmek için istekliliği.

Kili şekillendirirken alt dudağımı ısırdım.

Gururluydu, benim gibi. Savunmacıydı. İnatçıydı... benim gibi.

Parmağımı bastırıp kilin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Kile kâse şekli verdim.

Sanırım hayalimdeki kişiyi bulmuştum ve o küçük, enerjik, tamamen Amerikalı bir hediye paketi idi.

YEDİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Bugün tüketilen pasta miktarı: Hiç ama birazdan bu durum değişecek.

Son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen günler: Yetmiş üç? Yetmiş dört? Öyle bir şey.

Akşamdan kalmalık: Bir adet. Başımı çatlatıyor.

Sinir bozucu, kadınlara patates çuvalı gibi davranan İskoç erkekleri: Bir ama Tanrım, çok güzel kokuyordu. Çok seksi, feromonla kaplı bir İskoç eteği gibi.

Burada biranın içine ne koyuyorlardı bilmiyorum ama gerçekten çok sertti.

Ben dün gece birinin kıcını mı elledim?

“Çok hızlı yürüyorsun ve retinalarım kanıyor.” Dakota beni taş döşeli yolda kahve dükkânından uzağa çekiştirirken elimi gözlerime siper ettim. “Beni nereye götürdüğünü öğrenmeyi talep ediyorum.”

Dakota cevap vermek yerine aniden cam göbeği rengi bir kapının önünde durdu.

Kapıya baktım fakat bu Tanrı’nın belası günışığında hiçbir şey göremiyordum. İskoçya’da havanın hep karanlık ve yağ-

murlu olduğunu sanıyordum ama bu tamamen saçmalıktan ibaretti. Dakota kapıyı açıp beni içeri itti ve hayatımda girdiğim en güzel, tatlı kokan odaya girmiş oldum.

Ortasında Murdach klanı armasının ince işçilikle işlendiği tezgâhın yanında iki adet pasta tezgâhı duruyordu. Güzel, kaliteli bir ahşapla çerçevelenmiş alanın yanında ise fırında oturmak isteyenler için yüksek bir bar tezgâhı vardı. Fazla dekor yoktu ama ihtiyaç da yoktu çünkü ahşap kolonlar ve tavandaki ahşap çıtalar dekorun yerini tutuyordu.

Çok güzeldi.

“Selam, hanımlar.” Başımı kaldırdığımda Isla’nın bize doğru geldiğini gördüm. Belinde mutfak önlüğü bağlıydı, elindeyse bir havlu tutuyordu. “Nasılsınız?”

Isla da tatlıydı. Hem de çok tatlıydı. Canlı kırmızı saçları omuzlarına değiyordu, sert, güzel gözleriniyse çok hafif bir maskarayla vurgulamıştı. Minik çiller burnunun üstüne yayılmıştı ve küçücük bir hızma ışıpta parlıyordu.

Dün gece yanımıza geldiğinde Rowan bizi tanıştırırken Dakota’nın yüz ifadesini inceledim –küçük bir gülümseme ve kızaran yanaklar– ve arkadaşımın hafiften abayı yaktığını fark etmiştim.

Onu suçlamıyordum, Isla tam bir afetti ve aksanı çok güzeldi. Dudaklarından dökülen her kelime kulağa bir melodi gibi geliyordu.

Ve en önemlisi, fırının sahibiydi, bu da şu anlama geliyordu...

“Pasta.” Çölde su arayan bir kadın gibi inledim.

Isla güldü. “O kadar iyi yani, hah?”

Dakota elini sırtıma koydu. “Dükkâna gitmeden önce bu kız için enerji verecek bir şeylere ihtiyacımız var.”

Fırın neden kahveciden daha önce açılmıştı bilmiyordum ama şu an çok işime geliyordu.

“Sanırım size bu konuda yardımcı olabilirim.” Tezgâhın arkasına geçti. “Pasta mı istiyorsunuz, kahvaltı mı?”

Ben tezgâhın diğer tarafına geçerken Dakota, “İkisi de,” diye yanıtladı. Tezgâhın bir tarafında Hot Pockets’a benzeyen bir şeyler vardı, diğer tarafı da lezzetli hamur işleriyle doluydu. Ben hamur işlerinin olduğu tarafa geçtim.

“Peki, kahvaltılık turtalarımız var. Hepsinin içinde yumurta var, ekstra olarak ıspanak, pastırma, *haggis* gibi şeyler ekliyoruz.”

Elimi kaldırdım. “Lütfen *haggis* olmasın... lütfen.”

Isla güldü. “Tamam. *Haggis* sonradan edinilen bir zevk.”

“Şuradaki kek nedir?” Yuvarlak, üstü bademlerle kaplı keki işaret ettim.

“O bir Dundee keki. İskoçya’ya özeldir. Bu kekle yarışmada ikinci olmuşum. Yarışmada ilk defa Dundee keki vardı, normalde hep kurabiye olur ki onda da üçüncü olmuşum.”

“Vay be, çok havalı,” dedi Dakota. “Durum buysa ikisini de denememiz gerekecek.”

“Dur bakalım,” dedim ve bir kaşımı kaldırarak Isla’ya baktım. “Dundee kekinin içinde ne var?”

Isla gülümsedi. “Amerika’nın meyveli kekinin çok daha lezzetli bir versiyonu. Ama bunun içinde frenk üzümü, sultani üzüm –yani beyaz üzüm– ve badem var.”

Çeneme dokundum. “Evet, bunu beğenebilirim gibi. Paketle.”

“Kurabiyeleri de koyayım mı?”

Dakota başıyla onayladı. “İki tane de kahvaltılık turta, yumurtalı ve ıspanaklı olandan. Proteine de ihtiyacımız var.”

“Önce pasta yemem lazım. Yemin ederim çok fena yoksunluk çekiyorum.”

Yiyeceklerimizi paketlerken Isla, “Dün gece eğlendiniz mi?” diye sordu.

Dakota tezgâha yaslandı ve sohbeti devraldı. Çok fena ak-

şamdan kalma olmasaydım onu her iyi arkadaş gibi zorlar ve kızdırırdım ama kızcağızı rahat bıraktım. Ayrıca konfor alanından çıktığını görmek de güzeldi.

“Eğlendik. Müzik de keyfimizi yerine getirdi.”

“Dans etmeliydin.”

“Dans etmeye cesaret edecek kadar içmemiştim.”

“Daha önce öyle yapmıyordun ama,” diye mırıldandım. Dakota bana bir bakış attı, o bakışıyla köşeye sindim. *İyi davran,* diye sessizce azarladım kendimi. *Bize kekleri alabilecek kadar parası olan o.*

“Başka bir gece o zaman,” dedi Isla. Dakota ona kredi kartını uzattı. “Yok, sizin adisyonunuza yazarız.”

“Ooo, adisyon demek. Kulağa güzel geliyor,” dedim, neşem yerine gelmişti. Isla Dakota’ya paketlediği yiyeceklerimizi uzattı.

“Sakin Bonnie’nin adisyona bir şeyler eklemesine ya da kendisi için ayrı bir tane açmasına izin verme,” dedi Dakota, Isla’nın gözlerinin içine bakıyordu. “Anlıyor musun? Böyle bir ayrıcalığa sahip olursa bizi batırır. Bonnie’nin pastaya olan takıntısı neredeyse delilik derecesinde.”

“Hah, sanki sende de aynı sorun yokmuş gibi.” Başparmağımla onu işaret ettim. “Pasta sever... ama *muffinlere** bayılır.” Göz kırptım ve Dakota dirseğiyle beni karnımdan dürttü.

Tamam, bunu hak etmiştim.

Isla şakacı bir şekilde gülümsedi ve göz kırptı. “Ben de *muffinlere* bayılanlardanım.”

Aman Tanrım, Isla’nın Dakota’ya bakışı... Dundee keki üstüne yemin ederim, benim bile karnımda kelekler uçtu.

Dakota’nın yanakları kızardı, paketi beceriksizce tuttu ve

* Eng. Muffin: Küçük kek, çörek. Aynı zamanda argoda dişilik organı, vulva anlamında kullanılıyor. –ç.n.

geri geri kapıya doğru yürürken, “Evet, muffinler... öhöm,” deyip boğazını temizledi ve *ah kalbim, dur, heyecanlanma*, çok gerilmişti. “Muffinler güzeldir.”

“Özellikle de yalayınca, değil mi?” dedim, çünkü neden olmasın, zaten artık olan olmuştu, başım dertteydi.

“Özellikle,” dedi Isla, kahkaha attı ve tezgâhı silmeye başladı. “İyi günler, kızlar.”

“Sana da Isla.” Ona el salladım ve Dakota’yı kolundan tutup kapıdan dışarı, sokağa yönlendirdim.

Dükkâna gidene kadar sessizdi fakat kapıdan içeri girip kapıyı kapattığımız an bana saldırdı.

“Orada yaptığın da neydi öyle?”

“Ne neydi?” Paketi onun elinden aldım ve dükkândaki iki masadan birine koyup sandalyeye oturdum. Hiç kurnazlığa falan kalkışmadan elimi pakete daldırdım ve Dundee kekini çıkardım. Bir parça koparıp ağzıma attım.

“Yüce İskoç dağları, bu çok lezzetli bir şey.”

Badem aroması dilimin üstünü kapladı, ardından portakal ve tatlı kuru üzümün tatları takip etti. “Bir parça ister misin?” Keki ona uzattım ama o sadece bana bakmaya devam etti.

“Bonnie, orada yaptığın çok küçük düşürücüydü. Muffin yalamak mı? Daha çok belli edebilir miydin?”

“Vajina yalamak da diyebilirdim ama klasımı bozmadım.” Oturduğum yere iyice gömülürken bir ısırık daha aldım. Sanırım burada olduğum süre boyunca Dundee kekiyle bir yasak aşk yaşayacaktım.

“Hiç klas değildi.” Elini alına bastırdı ve yürümeye başladı. “Tanrım, kim bilir benim hakkımda ne düşünüyordur.”

“Muhtemelen ‘Bu kasıntı sarışını ne zaman randevuya çıkarabilirim?’ diye düşünüyordur.”

“Öyle düşünmüyordur.”

“Yok, kesinlikle düşünüyordur. Dün gece seni izleme şekline ve bu sabahki neşeli şakalaşmalarına bakılırsa evet, hanımefendi, kesinlikle sana ne zaman randevuya çıkmayı teklif edebileceğini düşünüyordur.”

Dakota durdu ve ellerini beline koydu. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Dudaklarında sırıtışların en küçüğü belirdi. Tanrım, o yaramaz gülümsemesini özlemiştim. O gülümsemesi, saklamaya çalışsa da ne kadar heyecanlı olduğunu ele veriyordu. Isabella onun kalbini kırdığından beri böyle gülümsediğini görmemiştim.

“Evet. Buraya gelip güzel arkadaşına çıkma teklif etmesi an meselesi.” Bir parça keki ona uzattım, bu sefer aldı. “Aslına bakarsan, Isla çok ateşli bir İskoç.”

Dakota’nın yanakları kızardı, yanıma oturdu. “Çok güzel, değil mi?”

“Kesinlikle. Çilleri çok tatlı.”

“Çillerini çok beğeniyorum,” dedi Dakota heyecanla. “Ve sesini.”

“Ah, kendine bir bak. Fena abayı yaktın.”

“Abayı yakmadım, sadece...” Omuz silkti, ben de omzunu ittim.

“Vurulmuşsun ve bu benim hoşuma gidiyor. Bu iyi bir şey.”

“Ya gerçekten çıkma teklif ederse?”

“Ee, sen de evet deyip onunla çıkacaksın. Şaka mı yapıyorsun, Dakota? Senin buna ihtiyacın var. Tatil kaçamağı olsa bile. Isabella ile ayrıldığından beri kendini bu ‘kimseyle çıkmama’ kutusuna koydun ama artık oradan çıkıp yeni fırsatlara kendini açmanın zamanı geldi. Ayrılıktan sonraki ilk buluşma, çok önemli. Hiç değilse seni oyuna geri sokar ve bunu görmek istiyorum. Seni mutlu görmek istiyorum.”

“Evet, biliyorum.” İç çekti ve kekten bir ısırık aldı. “O gerçekten çok güzel.”

“Kesinlikle afet gibi,” dedim. Başımı geriye eğip kalan kırıntıları ağızıma attım.

“Bilmelisin ki, fırındaki o rezaletten sonra Rowan ne zaman etrafımızda olsa senin hayatını cehenneme çevireceğim.”

“Ne? Neden? Şartlar tamamen farklı.” Masadan kalkıp termoslara doğru gittim ve kahve yapmaya başladım. Sadece iki opsiyonla bu dükkân nasıl hâlâ işliyordu, anlamıyordum. “Ben Rowan’ı beğenmiyorum ama sen Isla’yı beğeniyorsun.”

“Of, lütfen,” diye dudak büktü. “Bana onu çekici bulmadığını söyleyemezsin.”

“Pekâlâ, evet, bakınca çok kaslı ve güzel mi? Evet, tabii. Ama bu da bir yere kadar. Bağlanabilmek lazım. Bizim ikimizi bağlayan tek şeyse inatçılığımız.”

“Buraya yazıyorum, siz kesin ufak bir kaçamak yapacaksınız. Hatta biz İskoçya’dan ayrılmadan önce birkaç kez.”

“Hah! Asla. İlgilenmiyorum. Ayrıca ben buraya kaçamak yapmaya değil amacımı, tutkumu bulmaya geldim.”

“Belki de senin tutkun Etekli Huysuzgiller’dir ve haberin bile yoktur.”

Kuşkuluydum.

“Bu bugün Corsekelly’ye gelen üçüncü otobüs mü?” dedim sandalyemden kalkarak. Yarı açık kapıdan dışarı, bizim olduğumuz tarafa hiç bakmayan turistlere baktım. “Neden gelip bir kahve içmiyorlar? Buraya ciddiye sadece Penis Taşı için mi geliyorlar?”

“Bugün birkaç kasaba sakininden başka kimseyi görmemiş olmamız tuhaf, değil mi?” dedi Dakota, kaşlarını çatmıştı. “Dün de böyleydi. Bana biraz huzursuz hissettiriyor. Tabelada açık KAHVE yazıyor. Bugün de hep yağmur atıştırdı, neden gelip sıcak bir şeyler içmiyorlar?”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum.” Ellerimi havaya kaldırdım. Dükkâna girip yamuk masalardan birine oturdum. “Altı ay bu can sıkıntısına dayanabileceğimi düşünmüyorum. Sen en azından işlerini hallediyorsun. Bense burada kıcımin üstüne oturup kariyer belirleme testleri çözüyorum, onlar da dünyanın en moral bozucu şeyleriymiş.”

“Ne diyorlar ki?” dedi Dakota bilgisayarını kapatırken.

“Çok iyi organize etme becerim olduğunu ve kişisel asistan olmamı.”

“Of, kötüymüş.”

“Bir de bana sor. Bugün duymak istediğim son şeydi.”

İnleyerek koltuğa yayıldım ve dükkânın kasvetli havasına baktım. “Finella tatlı kadın falan ama buraya biraz daha albeni katamaz mıymış? Şu seri katil beyazı duvarları biraz olsun renklendirecek herhangi bir şey. Şu masalara bir bak; sanki eline ilk defa çekiç almış birisi yapmış gibi duruyorlar. Bir de yerler, yani-”

“Ah!”

“Aman Tanrım!” diye çığlık attım, o sırada elimi kalbime koymuştum. Gözlerim açık kapıya çevrildi. Kapının eşiğinde bir keçi duruyordu. Bu da ne böyle şimdi?

“Ah!” keçi tekrar çığlık attı, çığlığıyla yerimden sıçradım ve gürültüyle yere düştüm.

“Şeytan’ın canavarı seni,” dedim. Güçlkle ayağa kalkıp kırık dökük sandalyelerden birine tutundum. “Bunun sesi neden insan gibi?” Sandalyeyi keçiye doğru savurdum. “Git, git bakayım. Hoşt. Hoşşt.”

Ama keçi kımıldamadı. Tekrar çığlık attı ve bu sefer çığlığının içinde biraz da inleme vardı. Dürüst olacağımı, çığlığı beni yüzde doksan korkuttuysa yüzde on da azdırmıştı.

Keçi dükkâna girdi, bense elimde sandalyeyle duvara doğru

geriledim. yapacağı herhangi bir ani harekete karşı hazırlıklıydım.

“Dakota, bir şey yap. Belli ki bize bir şey söylemeye çalışıyor.”

Dakota tezgâhın üstünde, kollarını karnına çektiği bacaklarının etrafına sarmış korku içinde oturuyordu. “Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Konuş onunla, neden gelmiş öğren.”

“Sence ben bir gecede keçilerle konuşma yeteneği geliştirmiş olabilir miyim?”

“Belki,” dedim. Keçiye dürtüyordum ama o dükkânın içinde ilerlemeye devam ediyordu. “Aman Tanrım, bunu alışkanlık hâline getirecek, biliyorum. Çığlıklarıyla Amerikalıları korkutacak. Hissedebiliyorum.”

“Acaba bu Fergus mu?” dedi Dakota.

“Fergus kim?”

“Kasabanın keçisi. Yüzyıllar önce, İskoçya’da başkaldırlar yaşandığı sırada, Corsekelly tam saldırıya uğramak üzereyken bir keçi çığlık atarak kasabaya gelip herkesi uyandırmış. Bu sayede öldürülmeden kaçmayı başarmışlar ve düşmanlar kasabayı yakıp yıktıktan sonra Corsekelly’yi tekrar inşa edebilmişler. Fergus da doğrudan o kahraman keçinin soyundan geliyor. Kasaba merkezindeki heykelini görmedin mi?”

“Hayır, o sırada yolun ters tarafında araba sürmeye çalışıyordum.” Yavaşça Dakota’ya yaklaştım, sandalyeyi hâlâ bariyer olarak kullanıyordum. “Yani diyorsun ki kasaba halkı bu keçiye hayran?”

“Birçok işyerinin ismini keçiden aldığına bakılırsa evet diyebilirim.”

“Bu da bizim bu durumu hassasiyetle ele almamız gerektiği anlamına geliyor. Anladım. O hâlde senin gönüllü olmanı teklif

ediyorum. Hayvanlar seni daha çok seviyor, senin onlarla iletişim kurma yeteneğini hissediyorlar.”

“Ne zamandan beri?”

“O dükkândaki Japon balığı senin parmağını takip ettiğinden beri.”

“O balık benim parmağımı *yemeye* çalışıyordu.”

“Fark etmez, balık senin yenecek kadar iyi olduğuna karar vermiş demek ki. O yüzden hadi, çekinme. Eminim ki-”

“Fergus, yaşlı oğlan seni, işte buradasın,” dedi Lachlan, arkasında onu yakından takip eden Leith ile dükkâna girdi. İki sinin de üstü çıplaktı ve altlarında sadece birbirinin aynı İskoç etekleri vardı. İkisi de Fergus’un başını okşadılar ve bize dönüp yüzümüzdeki korku dolu bakışları incelemeye başladılar.

“Pekâlâ, hanımlar. Her şey yolunda mı?”

“Görünüşe göre Fergus’tan korkmuşlar,” dedi Leith. Şimdi sesi çıkmayan keçinin boynunu okşuyordu.

“Ufacık keçiden mi korktunuz?”

Canavarı korkutmamaya dikkat ederek sandalyeyi yavaşça yere koydum. “O gürültülü selamlamasıyla bizi biraz korkuttu.”

Lachlan ve Leith güldüler, ben de utanmadan gülerken hareket eden karın kaslarını izledim. Murdach ailesinin genleri müthişti, kesinlikle.

“Evet, kendini duyurmayı iyi bilir,” dedi Leith. Fergus’un sırtını okşuyordu.

“Ama Fergus kusursuz bir soydan geliyor. Onun soyu bu kasabayı kurtardı. O olmasaydı, biz olmazdık. 2001 yılında babasının hayatı şap hastalığıyla tehlikeye girdi ama neyse ki bizim dağlarımıza kadar yayılmadı. Çok gerilmiştik, hastalık İngiltere’nin tarımına çok büyük bir zarar verdi.”

“Tanrı’ya şükür o hâlde,” dedim. Dakota da tezgâhın üstünden indi.

“Kahve ister miydiniz?” diye sordu, sanki daha az önce bir çiftlik hayvanı tarafından korkutulmamış gibi davranıyordu.

Leith elini kaldırdı. “Gidip takipçilerimiz için bir antrenman videosu çekmek üzereydik. Ama teşekkür ederiz. Buraya hem Fergus’u almaya –videolarımızın yıldızıdır kendisi– hem de siz hanımlara pazar günü konuştuğumuz gibi bizimle yürüyüşe çıkmak ister misiniz diye sormaya geldik. Corsekelly Kalesi’nde piknik de yaparız, barda da dediğim gibi.”

“Antrenman videosu mu?” diye sordum.

“Evet, kişisel antrenman videoları. İdman Yapan Etekliler,” dedi Lachlan. “Eğer bizi etrafta hoplayıp zıplarken, kütükleri taşıyıp saçma sapan davranırken falan görürsen, video çekiyoruzdur. Aynı zamanda içinde etek de olan idman paketleri satıyoruz, hayran kitlemiz de hızla büyüyor. Laf açılmışken, Dakota, internet sitemiz için senin yeteneklerinden yararlanabiliriz miyiz?”

“Tabii ki, ne zaman isterseniz. Burada pek meşgul değiliz zaten.”

“Kahveci hiçbir zaman çok dolu olmuyor zaten. Ne yazık,” diyerek iç çekti Leith. “Stuart buraya tüm kalbini adamıştı.”

“Stuart gitmeden önce burası daha mı farklıydı?” diye sordum, şaşırmıştım.

“Evet, Stuart eskiden ev yapımı reçelli tereyağlı çörekler sattı. Öğlene kadar hepsi biterdi. Tek yaptığı buydu, basit bir kahve, lezzetli tereyağlı çörekler ve onun klasik hikâyeleri. Haber de hızlıca yayılınca tur otobüsleri onun bütün sattıklarını bitirirdi. Çok mutlu bir hayat inşa ettiler. Sonra Stuart emekli oldu, Finella da işlere yetişemedi. Tatile gittikleri için mutluyum. Çok ihtiyaçları vardı.”

“Tereyağlı çörek mi? O nedir?” diye sordum.

“Şey, ezilmiş kruvasan gibi,” dedi Leith. “Geleneksel tereyağlı çöreğe rastlamak zordur. Normalde tereyağı ve kuyruk ya-

ğıyla yapılır ama toptancılar ayçiçek yağı kullanmaya başladı ve tadı hiç aynı değil.”

“Kulağa güzel geliyor.”

“Görüntüleri çok kötü. Birçok İskoç onlara “asfalt leşi” der çünkü üstlerinden bir araba geçmiş gibi görünürler. Ama güzel bir reçelle, ısıtılmış bir tanesini ye, cennettesin.”

“Stuart’ın artık yapmıyor olmasına üzıldüm.”

Leith iç çekti ve dükkânın içine tekrar göz gezdirdi. “Buranın dopdolu olduğu zamanları hatırlıyor musun? Belki Finella döndüğünde yenilenmiş bir ruha sahip olur.”

“Umarım,” dedi Lachlan. Ellerini çırpı ve bu da Fergus’un tekrar çığlık atmasına neden oldu. Çocuklar buna kahkaha attılar, Dakota ve bense elimizi kalbimize götürdük.

“O zaman, pazar günü yürüyüşe gidiyor muyuz?”

Dakota’ya baktım, o da gülümseyip omuz silkti. “Tabii,” dedim. “Zaten bir planımız yok. Bir şeyler getirmeli miyiz?”

“İsla yiyecekleri getirecek. Siz sadece kendiniz için biraz su alın. Sizinle burada saat on buçukta buluşuruz.” Lachlan bize el salladı ve yanımızdan ayrıldılar.

Duyma mesafesinden çıktıklarında Dakota’ya döndüm ve sırttım. “Duydun mu? Yiyecekleri İsla getiriyormuş. Belki muffin’inin tadına bakmana izin verir.”

“Büyü biraz,” Dakota rulo yapılmış bir peçeteyi bana fırlattı.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi Dakota arkasından kulübenin kapısını kapatırken.

“Lanet olası hamur!” diye bağırdım. Mutfak zeminine yığılıp bağdaş kurarak oturdum. Elimdeki tereyağı-kuyruk yağı karışımı bir yere bulaşmasın diye ellerimi havada tutuyordum.

“Neler oluyor?”

“Tereyağlı çörek yapmaya çalışıyorum,” dedim. Çılgına dönmek üzereydim.

“Bu yüzden mi dükkândan erken ayrılmak istedin?”

“Evet,” diye kızgın bir şekilde yanıtladım. “İnternette basit bir tarif buldum, Mill Market’e gittim, Shona da malzemeleri almama yardım etti. Sonra buraya geldim, sen geldiğinde seni sıcak, taze tereyağlı çöreklerle karşılayacağıma çok emindim.” Eriyen hamura elimi attım. “Ama bu benim üçüncü denemem ve artık gidip kuyudan aşağı atacağım.”

“Neden tereyağlı çörek yapmaya çalışıyorsun?”

“Bilmem. Lachlan ve Leith’in ondan bahsetme şekline bakınca, biraz evcilleşmek eğlenceli olur diye düşündüm. Her zaman hazır kek yapıyorum, neden yeni bir şey denemeyeyim ki?”

“Bonnie.” Yanıma geldi ve göz göze bakabilmemiz için eğildi. “Seni sevdiğimi biliyorsun ama ev yapımı bir çörekle hazır kek çok farklı.”

“Hah, ben iki aşamalı kutulardan yapıyorum. Onlar çok özel ve zor.”

“Evet ama ölçüleri doğru koymanı ve karıştırmanı gerektiriyor. Maya ve elindeki o yapış yapış şey her ne ise onu gerektirmiyor.”

Ellerime baktım. “Biraz daha zor oldu sadece.”

“Görüyorum.” Sevecenlikle omzumu okşadı. “Yeni bir şey denemen yine de çok güzel.”

“Evet, sanırım öyle.” Biraz neşelendim. “Baksana, konfor alanımdan nasıl da çıkıyorum.”

“Seninle gurur duyuyorum.”

Ayağa kalkıp tezgâhın üstünde yarattığım karmaşaya baktım.

“Biliyor musun, sanırım bunu kendime görev hâline getire-

ceğim. Burada olduğum süre boyunca tereyağlı çörek yapmayı çözeceğim. Sonra da Amerika'ya götürüp tereyağlı çörek yaptığım bir yiyecek kamyoneti açıp Frenk üzümü reçelli tereyağlı çörekler satacağım. Sonra ülkenin her tarafından insanlar benim kamyonetime gelip benden çöreklerini yağlamamı isteyecekler. Film setleri benim çöreklerimin ününü duyup kamyonetimi setlerine götürmemi ve çalışanlarına çörekler yapmamı isteyecekler, beni işten atan o götler de kamyonetime gelecek ve ben de onlara ürünlerimin daha yeni bittiğini, bana biraz daha kibar davranmış olsalar arkaya gidip belki onlara birkaç çörek bulabileceğimi söyleyeceğim.”

“Vay, bakıyorum bunun üzerine epey düşünmüşsün.”

“Yok, şimdi aklıma geliverdi.”

“Çok saçmalıyorsun ama seni seviyorum.”

Gidip tezgâhtaki hamurumu elledim. “Sürekli erimeye devam ediyor ve nedenini bilmiyorum ama bulacağım. Kim bilir, belki de pazar günkü pikniğimize yapıp götürebilirim. Herkese sürpriz olur.”

“Eminim çok hoşlarına gider.”

“Tamam,” dedim. Yenilenmiş hissediyordum, bunu yapabildim. İçimdeki yemek yapma becerilerini ortaya çıkarmam gerekiyordu.

Pazar günü bu saatlerde yeni arkadaşlarımıza çok büyük bir sürprizim vardı.

“Nasıl gidiyor?” dedi Dakota, odasından elinde içi boş bir kâseyle çıktı.

“Çörekler cehenneme gidebilir.”

“O kadar iyi yani?”

“İskoçların bunlara “asfalt leşi” demesi boşuna değilmiş.

Ait oldukları yer orası, diğer leşlerin yanı. Ben bir hayal kırıklığıyım.”

Bakışlarımı yarattığım şeye çevirdim. Bir pankek gibi dümdüzdü, yanlarından yağ akıyordu. Hiç hoş bir görüntü değildi.

“Pes etme, Bonnie. Yapabileceğini biliyorum.”

“Bu hevesin sadece beni sinir ediyor.”

“İyi. Çok beceriksizsin.”

Başımı kaldırıp en yakın arkadaşşıma baktım, kaşlarım çatılmıştı. “Şimdi de çok kabalaştın.”

“Dost acı söyler, bebeğim.”

“Aman Tanrım, Bonnie. Kulübe mi yanıyor?” Dakota elinde kahve dükkânının kapısını kilitlediği anahtarlarla beraber kapıdan fırladı. Bir elini yüzünün önünde sallayıp dumanı uzaklaştırdı.

“Hayır,” diye inledim, yıkılmış bir şekilde sırtımı buzdolabına yaslayıp oturdum, bir elimde de fırın eldiveni vardı. “Sadece çöreklerim yanıyor.”

Dakota öksürüp eline bir kitap aldı ve yelleyerek dumanı dışarı çıkarmaya çalıştı.

“N’oldu?”

“Sanırım çok fazla kuyruk yağı koydum. Bir şeyler damlayıp fırının içinde yandı, şimdi de etraf duman oldu. Sanırım bu bir işaret. Tereyağı ve kuyruk yağı benim yanlarına bile yaklaşmamı istemiyor.”

“Çörekler nasıl oldu?”

Ayağa kalkıp tepsiyi ona uzattım. “Tereyağlı çörekler” eriyip kocaman bir sıvı kütle hâline gelip yanmışlardı. Kesinlikle leş gibi görünüyorlardı ama Lachlan ve Leith’in kastettiği o iştah uyandırıcı biçimde olmadığına emindim.

“Hımm, pek lezzetli görünmüyorlar.”

“Göz önünde olan şeyi tekrar dile getirdiğin için teşekkürler.”

“Denemeye devam et.” Omzumu okşadı. “Tereyağlı çörek-
leri sürtüğün yap.”

Hımm...

“Sence eski usül bağlama ve kırbaçlama işe yarar mı? Henüz
denemedim.”

“Denemeden bilemezsin,” dedi Dakota, kahkaha atarak.

“Onların madam’ı* olacağım. Güvenli kelimeleri ise penis
taşı...”

* Eng. Madam: Genelev işleten kadın. –ç.n.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Bana bunu yaptırdığı için nefret ettiğim yazar: Bir tane.

Hayatıma fırtına gibi giren sarışından uzak kalacağım süreyi iple çekiyordum. Ayrıca Shona'nın da markette Curly Wurly'lerin stoğunu yenilemesini bekliyorum.

“Neyi bekliyoruz?” diye sordum, etrafımdakilere bakıp sırtımdaki çantayı düzelttim. “Herkes burada.”

Lachlan, Leith ve Isla birbirlerine baktılar. O saniyede Murdachların bir şey planladığını ve bu açıklamayı kimin yapması gerektiğine karar vermeye çalıştıklarını anlamıştım.

Leith, Lachlan’a, “Senin sıran,” dedi. “Ben ona Hamish’i ve lavabonun yanındaki tamir etmesi gereken bozuk prizi söylemiştim.”

Lachlan Isla’ya baktı. “Ben ona Fergus’un ayakkabısının içine kaka yaptığını söyledim.”

“Bu benim fikrim değildi,” dedi Isla, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Leith homurdandı ve Lachlan’a döndü. “Taş, kâğıt, makas oynayalım. Dokuzda yedi, kaybeden ona söyler.”

“Dokuzda yedi mi? Saçmalama,” dedi Isla. “Beşte üç yapın.”

“İlk kaybeden söylesin, yoksa hepinizi döverim,” dedim, sınırlanmaya başlamıştım.

“Beni bile mi?” dedi Isla, normalde sert bakan gözlerinde masumiyet vardı.

“Evet, seni bile.”

“İyi.” Leith ve Lachlan ellerini uzatıp oynadılar ve Leith taşla kazandı.

Lachlan homurdandı ve tam itiraf etmek üzere ağzını açmışken arkamdan bir ses, “Biz geldik,” dedi.

Arkama dönüp baktığımda Dakota ve Bonnie’yi bize doğru yürürlerken gördüm. İkisinin de ellerinde birer su şişesi vardı. Bonnie ile göz göze geldiğimizde kendi düşüncelerimi sanki ayna varmış gibi onun yüzünde gördüm.

Onun burada ne işi var?

“Kusura bakmayın, geç kaldık,” dedi Dakota. “Bonnie diğer ayakkabısını kaybetti ve bulamadık. Sonra bir baktık ki yatağındaymış.” Isla’ya gülümsedi.

“Tam zamanında geldiniz,” dedi Isla, Dakota’ya doğru ilerleyip ona sarıldı. Dakota’nın yüzündeki şaşırmış ifadenin mutluluğa dönüşmesini izledim. Isla hızla Bonnie’ye de sarıldı ve boğazını temizledi.

“Çocuklar ve ben konuşuyorduk, siz kızlar da rotaya alışkın olmadığınız için herkesin çiftler hâlinde yürüyebileceğini düşündük.”

Hiç böyle bir şey konuşmamıştık.

“Leith ve Lachlan en önden gidip yolu gösterecekler,” diye devam etti.

“Dakota, sen de benimle eşleşebilirsin ve biz de ikinci sırada gideriz. Çünkü arazi biraz taşlı. Bonnie, sen de Rowan ile yürüyebilirsin. O oldukça kaslı, düşecek gibi olursan kaslarından birine tutunursun.”

Leith, “Pantolonunun içindeki de dahil,” dedi ve Isla kafasının arkasına bir tokat attı.

“Boş ver onu.”

Fırının duvarına yaslanmış iki adet yürüyüş sopası duruyordu. Isla kızlara birer tane verdi. “Çok dik olan yerlerde bunlar size yardımcı olur. Biraz zor olacak ama söz veriyorum buna değecek. Özellikle de kaleye vardığımızda yememiz için getirdiğim kurabiyelere değecek.”

Dakota, “Kulağa güzel geliyor,” dedi. Bonnie’den çok daha heyecanlı görünüyordu. Bonnie ise sopasını alırken bana bıçak gibi keskin bakışlar atıyordu.

Bonnie’yle eşleşmem ne kadar da güzeldi. Bu durum tamamen her şeyi benden iyi bildiklerini düşünen arkadaşlarımdan burnunu sokmasından ibaretti.

Isla kardeşlerine el salladı. “Leith ve Lachlan, yolu gösterin.”

Onlar yola çıktılar, biz de arkalarından ikişerli gruplar hâlinde takip etmeye başladık. Bir tüylü kumru sürüsü gibi kaleye doğru ilerliyorduk.

Başta, Bonnie de ben de tek kelime etmedik.

Çok garipti, rahatsız ediciydi.

Ben pazar günümü böyle geçirmeyi planlamamıştım.

O sırada Leith ve Lachlan bir şeylere gülüyor, Isla ve Dakota ise derin bir muhabbete dalmıştı.

Sonunda kasabadan çıkıp kaleye giden patikaya vardığımızda Bonnie’nin bana hafifçe çarptığını ve sessizce bir şeylere homurdandığını fark ettim. Onu görmezden gelip en azından sessizliğin çıkarmaya çalışıyordum. Ta ki...

“Bütün yolu devasa vücudunla kaplamayı keser misin?”

Bonnie beni omzuyla itti ama aramızdaki boyut farkı yüzünden yerimden bir santimetre bile oynamadım.

“Sadece yürüyorum.”

“Yayılıyorsun.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Bilmem, sen bana söyle. Kollarını kabartıp Neanderthal yürüyüşüyle beni çalılıklara iten sensin.”

“Yayılmıyorum. Vücudumun boyutu bu.”

“Çok büyüksün.”

Güldüm. “Daha önce kimse bundan şikâyet etmedi.”

“Of, böyle diyeceğini tahmin etmeliydim.”

“Yabancı bir ülkede rahat bir işe sahip olan biri için fazlasıyla huysuzsun.”

“Huysuz değilim. Sadece... rahatsızım.”

“Bü kadar kolay mı rahatsız oluyorsun?”

“Evet ama senin yayılman rahatsızlığımın tek sebebi değil.”

“Yayılmıyorum zaten,” diye ona bakarak tekrarladım. Her adımında atkuyruğu sağa sola sallanıyordu ve taytıyla, askılı bluzuyla, beline bağladığı ceketıyla çok tatlı görünüyordu. Aslında onun yürüyüşe topuklu ayakkabılarla gelen kızlardan olmasını bekliyordum ama değildi. Sonrasında bana cevap vermediğinde ben de biraz burnumu sokabilirim diye düşündüm. Yürüyüş uzun sürecekti ve bu yolu sessiz biriyle yürümek acı verici derecede garip hissettirecekti. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama sessizlikten çok hoşlansam da insanlar kızgın olduğunda da hissedebiliyordum. Yürüyüşten aldığım zevki bozuyordu.

“Neden rahatsızsın?”

“Gerçekten umurunda mı?” Sesindeki düşmanlık çok netti ama aynı zamanda söyleyip rahatlamak istediğini de hissedebiliyordum. Benim hakkındaki düşüncelerinin aksine, ben de tamamen bir göt değildim.

“Dene bakalım.”

Hemen cevap vermek yerine bir süre sessiz kaldı, ikimizin de çıkardığı tek ses ayaklarımızın altındaki zeminin çıtırtısıydı.

Sonunda, “Bugünkü pikniğe bir şeyler yapıp getirmek istiyordum, bilirsin ya, bir faydam dokunsun diye. Çünkü Murdachlar bizi davet ederek kibarlık ettiler.”

“Peki...”

“Planladığım gibi olmadı.”

“Mahvettin yani?”

“Hem de altı kez,” derin bir iç çekti. “Altı kez. Ve sonuncusunda neredeyse kulübeyi yakıyordum. Dakota geldiğinde duman pencerelerden ve kapılardan sızıyordu.”

“Ne yapmaya çalışıyordun?”

“Tereyağlı çörek.”

“Tereyağlı çörek mi?” diye sordum. Onları şeyden beri yememiştim... Babam dükkânla ilgilenmeyi bıraktığından beri. “Neden çörek yapmaya çalışıyordun ki?”

“Geçen gün, Lachlan ve Leith bizi yürüyüşe davet etmek için kahve dükkânına geldiler. Bir de onlar gelmeden birkaç dakika önce kendisini kulak delici bir çığlıkla duyuran Fergus’u arıyorlardı.”

“Fergus’un sesi borazan gibidir.”

Güldü ve gülüşünün sesi beni rahatlattı. Bir anlığına aramızdaki gerginliğin dağıldığını hissettim. “Sesi gerçek bir insan gibi ve bu çok korkutucu. Manyak bir Penis Taşı hayranı turistin bizi öldürmeye geldiğini sandım.”

Bu söylediğine sııttım. “Biz ona alıştık artık.”

“Ben alışabileceğimi sanmıyorum.” Ayağı bir taşa takıldı ve hemen kolundan tutup dengesini sağlamasına yardım ettim. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri beni mahvetti. “Teşekkürler.”

Boğazımı temizledim, gözlerimi kaçırıp, “Önemli değil,” dedim.

“Neysc, bize baban dükkânla ilgilendiği, o tereyağlı çörekleri yaptığı zamanlar dükkânın nasıl kalabalık olduğunu anlatıyorlardı.”

“Evet,” dedim. Babam bu kadar inatçı olmasaydı bugün yine öyle olabilirdi. “Turistler sayesinde öğlene kalmadan her şeyi satmış olurdu. Sadece kasaba halkına özel bir miktar daha pişirmeye başladı, turistler gelip her şeyi bitirmeden herkes istediği kadar alabilsin diye.” Elimi çenemde gezdirdim. “En son ne zaman bir tereyağlı çörek yediğimi sorsan söyleyemem.” Altından geçebilmemiz için bir ağaç dalını kaldırdım. Yol gittikçe ilerlemesi zor bir hâl alıyordu. Diğerleri çoktan ilerlemişti ama bu beni rahatsız etmiyordu. Ona bunu asla söylemezdim ama en arkadan gidip Bonnie ile sohbet etmek güzeldi. Söylesem çok böbürlenirdi, o bana böyle bir şey söylese ben de böbürlenirdim.

“Bugün biraz yapabilmiş olmayı diliyordum ama pişirmeye çalışmak tam bir felaketti.” Sesinde yoğun bir hayal kırıklığı tınısı vardı, bu da acaba tereyağlı çörek yapamamasından başka bir şey mi onu bu kadar üzüyor diye düşünmeme neden oldu. “Beceremediğim şeyler listesine eklenecek bir şey daha.”

“O kadar mı kötüydü?”

“Çok kötüydü.”

“Babamın tarifiyle mi yapıyordun?”

“Hayır, tarifi internetten bulmuştum.”

“İlk hatan burada, Küçük Hanım. İnternetteki tarifler babamın özel dokunuşuna sahip değil.”

“Ben de gidip baban tatilciğindeyken onu arayacak değildim.”

“Tatilciği.” Çok sessizce kıkırdadım. Bana baktığını hissediyordum ama bakışlarımı yoldan ayırmadım. Söylediği şeyi gerçekten komik bulduğumu görmesini istememiştim. “Annemin kulübede turistler için burada kaldıkları süre boyunca denemek isterlerse diye geleneksel İskoç yemek tariflerinden oluşan bir tarif defteri var. Tereyağlı çörekler ve frenk üzümü reçeli ilk sayfadaydı sanırım.”

“Bildiğim iyi oldu ama şimdiye kadarki denemelerime bakılırsa babanın tarifini de mahvederim.”

“En zor kısmı yağlı hamuru yoğurmak. Tekniği çözdüğün zaman alışıyorsun.”

“Sen hiç yaptın mı?”

Önümüze bir metre uzunluğunda bir taş çıktı. Önce kendim üstünden atladım, başka bir dalın altından geçtim. Bonnie'ye yardımcı olmak için arkamı döndüm ama o zaten bir ayağını taşın üstüne atmış, kendini yukarı çekiyordu. Taşın üstüne çıktığında ellerini beline koyup etrafa göz gezdirdi. Ağaçlar hâlâ çok yoğun bir şekilde yolumuzu kaplıyordu ama açıklığa çıkmamıza az kalmıştı. El değmemiş vadi manzarasını gördüğü zaman vereceği tepkiyi merak ediyordum. “Evet, önceden sabahları erken saatte babama yardım ederdim.”

O günleri hatırlayınca derin bir nefes aldım.

Yaptığın her şeyden gurur duy, oğlum.

O basit, kimsenin yapmak istemediği günlük işler, işte onlar senin kasabaya yardım edebilmek için yapman gereken işler.

Kim olduğunu hatırla. Sen bir MacGregor'sun, biz kendi başımızın çaresine bakarız.

Çömlekçilik yapmanın kimseye bir faydası yok, orada harcadığın zamanı başka yerde geçirmen gerek.

O sabahların güzel anları da vardı ama çoğunu düşünmek canımı acıtıyordu. Özellikle de emekli olarak annemi kahve dükkânıyla tek başına uğraşmak zorunda bırakıp, turistleri geri çevirdiği ve bana öğrettiği her şeyin tersini yaptığı zamanlar.

Ayrıca gidip mutfakta anneme yardım etmeme bile izin vermezdi.

Lanet olsun... Bunları düşünmek bile istemiyordum.

Özellikle şu an, bu yürüyüşte, kötü anıları unutmaya çalışırken.

“Ya, hiç bilmiyordum. Babanla aranız iyi olmalı.” Bir bilseydi. “Ailem benim üniversiteye gitmemi istiyordu, bense on-

lara gitmeye ihtiyacım olmadığını, Los Angeles'ta kendimi bulabileceğimi söyledim. Komik olan şeyse; aslında üniversiteye gitmek istiyordum,” durakladı, sesi biraz titriyordu ve ağlayıp ağlamayacağını merak ettim. *Lütfen ağlama.* Ağlarsa ne yapacağımı bilemezdim. Sarılmalı mıydım? Teselli mi etmeliydim? Ben karar veremedenden önce konuşmaya devam etti. “Aileme sürpriz yapıp aslında üniversiteye kabul edildiğimi söyleyecektim fakat ret mektupları arka arkaya geliyordu. Devlet üniversitesine gidebilirdim ama bunu yapmak için fazla gururluydum. Sonra üniversiteye gitmeme gerek olmadığına karar verip Dakota ile Los Angeles'a taşındım.” İç çekti. “Artık ebeveynlerimle nadiren konuşuyorum. Onlara gerçekten ihtiyacım olduğunda beni desteklerlerdi ama benden utandıklarını biliyorum.”

Kendimi durduramadan, “Utancı iyi bilirim,” dedim.

“Gerçekten mi? Ailenle iyi geçiniyormuşsun gibi görünüyor.”

Ama bu sadece dışarıya gösterdiğimiz hâlimizdi, bir aileyi sadece dışarıdan bakarak tanıyamazdın. Biraz derine indiğinde yıllarca öncesine varan acıları bulabilirdin.

Ailemle alakalı derin sohbetlere girmekten kaçınarak sessizliği korudum ve yolda ilerlerken önümüze çıkan dalları ittim. Patikanın daralıp dikleşmeye başladığı yere geliyorduk, burada tek sıra hâlinde yürümemiz gerekecekti. Bu rotanın en can alıcı kısmı burasıydı ama kesinlikle değişiyordu.

“Biraz su içmek isteyebilirsin. Birazdan yolumuz zorlaşacak.”

“Ya... Peki.”

Böylelikle aramıza yine sessizlik girmişti.

“Elimi tut.” Bonnie'nin tırmanması gereken son engelin üzerinden elimi uzattım.

Bu sefer tereddüt bile etmedi. Aksine küçük elini benimkinin içine koydu ve ben de onu yukarı çektim. Kayanın üstünden geçtiğinde derin bir nefes verdi ve elimi bıraktı.

“Teşekkürler,” dedi ve henüz tırmandığımız tepeye bakmak için arkasını döndü.

Panoramik manzaramızı yeşillikler bezemişti, vadiler ve tepeler taze funda çiçekleriyle süslenmişti. Mavi gökyüzünde küçük beyaz bulutlar vardı ama gri, büyük bulutlar hemen arkalarındaydı, fırtınanın habercisiydiler. Bunu aklımda tutmam gerekecekti. Hafif bir rüzgâr esip Bonnie’nin atkuyruğu yaptığı saçının önüne savrulmasına neden oldu ve zorlu yürüyüşümün acısını kısa bir süreliğine rahatlattı.

“Vay be, muhteşem,” dedi, elleri belinde, tepeden aşağı iniyordu. “Burayı tırmandığımıza inanamıyorum.”

Önümüzdeki manzarayı incelerken verdiği tepkiye şaşırmıştım. Birilerinin benim memleketimin manzaralarını ilk kez gördüğünde verdiği tepkide farklı bir şeyler vardı.

Hayranlık.

Yoğun bir hayranlık.

Göle ve vadiye bir baktım, şu anda müteşekkire olmam gerekiyordu. Kendimi bu tepiyi tırmanmak ve bundan nefret etmek yerine minnet duymak üzere eğitmişim. Kendim için planladığım yolda yürümüyor olabilirdim fakat soluduğum havanın, göğsümde atan kalbimin ve adım adım ilerleyebilme şansının değerini bilmeliydim.

Bonnie arkasına döndüğünde kaşları çatıldı. “Herkes nereye gitti?”

Arkama baktım, arkadaşlarımız görünürde yoktu. “Sanırım etrafı keşfetmeye gittiler.” Başımla asıl patikadan yaklaşık yüz metre uzaklıktaki kalenin yıkıntılarını işaret ettim. “Gidip bakmak ister misin?”

“Evet, isterim.”

Onu kalenin ön tarafına doğru yönlendirdim, bu tarafta taşlar tamamen yıkılmamıştı. Dört duvardan üç tanesi hâlâ kısmen ayakta idi, parçalanmış taşlar artık yerdeki çayır ve toprağın içine karışmıştı. Kapıda ya da inşa sırasında kullanılan tahtalar çoktan yok olmuştu, onların yerinde soluk bir kale silüeti kalmıştı. Ön tarafında bir kemer vardı, yanlarını sarmaşıklar kaplamıştı ve çatısı gökyüzüne açılıyordu.

“Burada önceden bir kral ve kraliçe mi yaşıyordu?”

Güldüm. “Yok, arazinin sahibi ve onun eşi. Kalede oturuyorlardı ama Güneyliler Corsekelly’ye saldırıya geldiklerinde kaçtılar ve geri dönmediler.”

“Fergus’un atasının kasabayı uyardığı zaman mı?”

Başımı salladım. “Evet. Kasaba da kale de yakılıp yıkılmıştı. Güneyliler araziyi zamanlarını harcamaya değer görmediler ve gittiler. Arazi sahibi ve eşi de öyle düşünmüştü, harap olmuş kasabayı görünce kaleyi terk ettiler. Ama kasaba yerlilerin eviydi, o yüzden geri dönüp tekrar inşa ettiler.”

Taştan yapılma kemerin altından yerde duran, yosunlarla kaplı taşların yanından geçtik. Dakota ve Isla sağ taraftaydılar, sesleri usulca bize ulaşıyordu, o sırada Leith ve Lachlan da ne zaman buraya gelsek gerçekleştirdikleri rutinlerini yapıyorlardı. Büyük bir kaya, yaklaşık elli santimetre genişliğinde ve altmış santimetre uzunluğunda, yıkıntıların arkasında duruyordu. Kayayı en hızlı kimin kaldırabileceğini test ediyorlardı. Bunun için bir video bile çekmişlerdi.

Geri zekâlılar.

İlerideki kara bulutlar rüzgâr hızlanırken güneşi kapattılar. Tam da düşündüğüm gibi, fırtına geliyordu. Başımı çevirip mesafeye baktım, burada ne kadar zamanımız olduğunu hesaplamaya çalışıyordum.

Korku dolu bir titreme sırtımdan boynuma yayıldı. Anılar zihnime üşüştü.

Acı verici anılar.

Hayatımı değiştiren anılar.

Bonnie, “Buraya nasıl geri gelmek istemediklerini anlamıyorum. Çok güzel,” dedi ve beni düşünce âlemimden çekip aldı.

“Bazen insanlar gözlerinin önündeki şeylerin değerini bilemezler.” Dememle gözleri benimkilerle buluştu.

Küçücük bir sırıtma dudaklarında belirdi. “Senin değerini bilmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun, Rowan?”

“Hayır.” Başımı salladım.

“Hımm. Bence onu kastediyorsun. Ve biliyor musun, seninle kavga etmemek güzeldi.”

“İyiymiş işte,” diyerek onu kızdırdım ve gelip omzuyla beni dürttü, böylelikle beni içinde bulunduğumuz ana geri getirdi.

“Kabul et, düşündüğün kadar kötü değilim.”

“Hiçbir zaman kötü olduğunu düşünmedim, sadece çok inatçı olduğunu ve çok fazla konuştuğunu düşündüm.”

“Herkes mağara adamı gibi iletişim kurmak istemiyor olabilir,” diye cevapladı, bu sırada yıkıntıların içinde yürüyordu. Bir an durup onu hayranlıkla izledim. Elini yosunlu taşların üstünde gezdirdi, dudaklarında küçücük bir gülümseme belirdi. Lanet olsun, gerçekten çok güzeldi ve gülümsemesi, bana yöneltildiği zaman, karnımın heyecanla kasılmasına neden oluyordu. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyordum, eğer hissettiysem.

“Ben kelimelerimi harcamıyorum, daha büyük bir etki yaratıyor.”

“Götün tekiymişsin gibi görünmene sebep oluyor.” Cevap olarak sadece omuz silktim, o ise gözlerini devirdi. “Söyle bana, buraya kaç kez geldin?”

“Sayamayacağım kadar çok. Bazen dördümüz buraya geliriz, hiçbir şey konuşmayız ve kendi düşüncelerimizde kayboluruz.”

Çok fazla kez, çok tehlikeli düşüncelerin içinde.

“Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.” Daha önce kalenin ana yaşam alanı olduğunu düşündüğüm yerde bir öbek hâlinde duran taşların yanından geçti. Bir keresinde bu taşların aslında arazi sahibinin eşinin, arazi sahibinden saklandığı küçük bir kule olduğunu duymuştum. Görünüşe göre birbirlerine âşık olan çiftlerden değillermiş. Belki de o yüzden gitmişlerdi.

“Yani Murdach ailesini küçüklüğünden beri tanıyorsun.” Başımı salladım. “Hiç Isla’dan hoşlandın mı?”

Çenemi kaşıdım. “Evet, birkaç ay çıkmıştık.”

“Gerçekten m?” dedi, gözlerini kocaman açmıştı. “En son erkek arkadaşı sen miydin?”

Başımı salladım. “Hayır. Son erkek arkadaşı otuz kilometre kuzeydeki bir köyden talihsiz bir adamdı. Onunla birkaç ay çıktıktan sonra gelip bana, Leith’e ve Lachlan’a Mac ile çıkmaktansa onun kız kardeşiyle çıkmakla daha çok ilgilendiğini açıkladı.”

Bonnie güldü. “Keşke Dakota da böyle bir aydınlanma yaşamış olsaydı. Onun yerine eski sevgilisi Isabella ile benim o sırada çalıştığım iş sayesinde tanıştı. Isabella ile, patronlarımız ortaklaşa makyaj markalarıyla iş yaptıkları zaman, beraber çalışmak zorunda kalırdık. Isabella cinsel yönelimi hakkında gayet açıktı ve Dakota ile utanmadan flört ediyordu. Dakota’nın anlaması bir hayli sürdü ama o da Isabella’ya karşı duygular besliyordu. Isabella onun ilk sevgilisi olmakla kalmayıp aynı zamanda onun lezbiyen olduğunu fark etmesini sağlayan kişi de olmuştu.” Bonnie yerden bir taş alarak elinde atıp tutmaya

başladı. “Eğer bir gün sokakta Isabella’ya rastlarsam ona bir çift laf edeceğim. Oyunlar oynadı, Dakota’yı manipüle etti ve onu mahvetti.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

Bonnie konuşmaya devam etti. Şaşırmamıştım, bir başladı mı asla susmayan insanlardan biriydi.

“Benim gereğinden fazla erkek arkadaşım oldu ama hiçbirini benimle o kadar uğraşmadı bile. Çoğu aptaldı. Olgunlaşmamışlardı ve bir ilişkiye hazır değillerdi. Ama düşününce ben de hazır değildim.” İç çekti. “Senin bunları duymana gerek yok.” Karnına dokundu ve etrafına bakındı. Benimle göz teması kurmamak için her şeyi yapabilirmiş gibiydi. “Yiyecekler nerede? Bu kız acıktı.”

Tam Isla’ya seslenmek üzereyken yanında Dakota ile keme-rin altından geçip yanımıza geldiğini gördüm. “Birilerinin acık-tığını mı duydum?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Bonnie.

Isla sırt çantası sırtından indirip fermuarını açtı. Dakota ile yere bir örtü serdiler, o sırada Leith ve Lachlan da bize katıldı ve hepimiz oturduk. Isla hepimize salamlı sandviçler dağıttı, Leith de içecekleri uzattı. Hepimiz keyifle elimizdekileri yedik ve o samimi sessizlikten anlaşılabileceği üzere yürüyüş hepimi-zin iştahını açmıştı.

Isla, “Dakota bana tereyağlı çörek yapmaya çalıştığını anla-tıyordu,” dedi Bonnie’ye dönerek.

“Öyle mi?” dedi Leith, bu konu onu fazlasıyla ilgilendirmişe benziyordu.

“Evet, siz çocuklara sürpriz yapıp buraya getirecektim ama çok fena batırdım. Hem de altı kez. Hepsi de çok kötü oldu.”

Lachlan, sinsî bir gülümseme eşliğinde, “Rowan sana yar-dım etsin,” dedi.

Bonnie ise, “Çok lezzetli çörekler yapabildiğini duydum,” diye cevapladı.

Leith aptalı, “Onunla cidden konuştun mu?” diye sordu.

“Bayağı konuştuk,” dedi Bonnie. “Gevezenin biriymiş. Çok düşünmekten kulaklarından duman çıkıyordu artık. Müthiş bir gösteriydi.” Bana bakıp sırtıttı. Lanet olsun, bana sataşmasım sevmiştim.

“O dumanı ben de daha önce görmüştüm,” dedi Leith. “Ama sadece basit bir matematik problemi çözmeye çalışırken çıkıyor. Koca adamın bütün gücünü tüketiyor.”

Sandviçimden bir ısırık almadan önce Leith’e, “Sekiz kere altı kaç ediyor?” diye sordum.

Leith’in gözleri küçüldü, gevşek sırtmasının yerini çattığı kaşları aldı. “Of, çarptım tablosunu hiç beceremediğimi biliyosun. Can evimden vurdun beni.”

“Doğru,” dedi Lachlan. “Hep altıları, yedileri ve sekizleri karıştırır.”

“Birbirlerine çok yakınlar.”

“Aynı diğer sayılar gibi,” dedim ve herkes güldü. Bu gülüşmeden sonra kendimi daha hafif hissettim. Böyle bir rahatlama-ya, samimiyete ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ailemle işler karıştı. Kızmıştım, huzursuz olmuştum... lanet olsun, utanmıştım, gideceklerinden haberim bile yoktu. Şimdi burada arkadaşlarımla –hem eski hem yeni– olmak göğsümdeki ağrıyı hafifletmişti. Ciğerlerime taze bir nefes üflenmişti. Bonnie’ye baktım ve o başını çevirip sandviçinden bir ısırık almadan önce gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Sadece son on dakikada bile sanki aramızdaki bir şey değişmiş gibiydi; o kızgınlık yok olmuştu ve bir bağ oluşmaya başlamıştı. O bağ başka bir şeye dönüşebilirdi. Midem kasıldı, bilemiyorum, belki de yanıliyordum.

“Oradan aşağı in artık! Fırtına yaklaşıyor!” diye bağırdım, Bonnie’ye bakarken artık sabrım tükenmeye başlamıştı. Vadiye üstten bakan bir duvarın üstünde duruyordu. Ayağının altından birkaç parça taş dökülmüştü bile.

Bonnie bana, “Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?” diye seslendi.

“Seni bu tepeden aşağı sırtında taşımayacak kişi olarak söylüyorum.”

“Beni taşıman gerektiğini kim söyledi?”

Kahrolası kadın.

Tepelerin üstünden gelen gök gürültüsüyle kalp atışlarım deli gibi hızlandı.

Sikeyim.

Panik beni ele geçirmeye başlamıştı.

Grubun geri kalanı yarım saat önce tepeden aşağı inmeye başlamıştı. Biz Bonnie etrafa biraz daha bakmak istediği için daha uzun kalmıştık. Son on beş dakikadır yıkıntıların içinde nerenin yatak odası, mutfak, yaşam alanı olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bense bu süreyi o duvardan duvara atlarken onun peşinde dolaşarak geçirdim. Burada fırtınanın ne kadar kötü olabildiğini bildiğim için onunla kalmaya gönüllü olmuştum. Isla, Leith ve Lachlan bu kararımdan pek emin olamayıp ben aşağı inerken onunla kalmayı teklif etmelerine rağmen.

Yanılmışım. Hem de çok.

Bonnie yıkıntıların üstünde, kollarını açmış, önümüzdeki kasabayı izleyerek Doğa Ana ile konuşuyor, dondurma ambalajını attığı ama çöpe denk getiremediği, sonra da peşinden koşmak yerine arkasından baktığı için özür diliyordu.

Yere çöp atmış yani.

Benim vücudumu panik ele geçirirken o yere çöp attığı için özür diliyordu. Bense uzakta çakan her şimşekle kasıldıkça kasılıyordum.

Rüzgâr ağaçların arasından esip geçti, fırtına tahmin ettiğimden daha erken geliyordu. Şiddetle esen rüzgâr yüzünden üstünde durduğu eski duvarın üstünde geriye doğru sallandı.

“Tanrım, in artık şuradan!” diye bağırdım, avuçlarımın içi terliyordu, düşerse onu yakalamaya hazırdım.

“Off, iyi, iniyorum,” duvarın üstünden indi ve hızlıca dengesini sağladı. Bana dönüp sırttı ve “Gördün mü? İyiyim, bir şeyim-”

ÇAT.

Tam üstümüzde bir şimşek çaktı ve tepeden tırnağa titredim. Bulutların arasından yağmur üstümüze yağıp bizi ıslatmaya başladı. Sırılsıklam olurken kızgın ve huzursuz bir şekilde, sabrımın son noktasında Bonnie’ye baktım.

“Fırtına çıkacağını kim bilebilirdi ki?”

“Ben biliyordum,” diye çıkıştım. “Sana söyledim ama dinlemedin. Sence yıllar önce yere attığın çöp için af dilenmek gerçekten gerekli miydi?”

Islanan yüzünü sildi. “Zaten belli ki Doğa Ana özrümü kabul etmemiş. Ya da cezamı çekmemi sağlıyor.” Kollarını açıp başını geriye eğdi. “Cezanı kucaklıyorum.”

Gök şiddetle gürledi ve kollunu tutup onu yıkıntıların içine, korunabileceğimiz bir girintiye doğru çekmeye başladım. Ona sıkıca sarılıp yakınımıza yıldırım düşmemesi için dua ettim.

“Şey, ne yapıyorsun?” diye sordu, çenesi göğsüme yaslıydı.

“Üstüne yıldırım düşmediğinden emin oluyorum.”

“Sanki biraz abartıyor-”

Gök bir kez daha şiddetle gürledi ve birkaç adım ötemiz-

deki bir taş yığınınına yıldırım düştü. Bonnie tiz bir çığlık attı ve ardından başını göğsüme iyice yaslayıp kollarını vücuduma sıkıca sardı.

“Tamam kabul ediyorum, seni dinlememek kötü bir fikirdi. Sen bana in dediğinde inmeliydim. Hatta belki diğerleriyle beraber dönmeliydik.”

Birkaç kez göz kırptım, bu kadar çabuk boyun eğmesine şaşmıştım. Biraz daha itiraz etmesini bekliyordum. “Bunu yazıya döker misin, lütfen?”

“Hayır.”

Bana daha da sıkı sarıldı, titreyen nefesini göğsümde hissedebiliyordum. Sadece onun benim de titrediğimi hissetmemesini umuyordum.

“Üşüdün mü?”

“Hayır, korktum,” dedi. “Ürktüğümde, korktuğumda titrerim.”

“Korktun mu?” diye sordum, onun için biraz üzülmüştüm. *Aynen böyle, kendine değil ona odaklan.*

Ona. Odaklan.

“Sen korkmadın mı?” Başını kaldırıp bana baktı, Tanrım, gerçekten çok güzeldi.

Su damlaları uzun kirpiklerinden düşüp mükemmel, dolgun dudaklarına akıyordu. O dudakların çok fena şeyler yaptığına emindim.

Sonra söylediği sözleri idrak ettim.

Sen korkmadın mı?

Çok korkuyordum.

Aynı bunun gibi bir fırtınaydı. Yıllar önce. Aniden başlamıştı ve her şeyi değiştirmişti.

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Başımı salladım. “Yok. Fırtına denecek.” Bunu kendime devamlı hatırlatmam gerekiyordu. Gececekti.

“Tepeden inmek daha mı zor olur?”

“Evet. Çok daha zor,” dedim, çenem kasılmıştı.

“Beni sırtında taşımayı teklif ediyor musun?”

Kaşımı kaldırdım. “Hayır.”

“Of, ne çeşit bir iri yarı, güçlü adamsın sen?”

“Geri zekâlı ve inatçı turistleri sırtında taşıyacak türden değilim.”

“Ya kendimi yaralaysaydım?”

“Yaralamadın ama yaralaysaydın da seni aşağı sürüklerdim, çamurun kayganlığı yeterli olurdu.”

Ofladı ve yanağını tekrar göğsüme yasladı. “Çok sinir bozucusun.”

“Alış buna.”

İç çekip bana biraz daha sıkı sarıldı, kolları, vücudu hâlâ titriyordu. Ben de ona biraz daha sıkı sarıldım, hâlâ burada olmamız onun suçu olsa da elimi sırtında gezdirip onu rahatlatmaya çalıştım.

Ellerimi meşgul ediyordum, aklımın uzaklaşmasına engel oluyordum.

Kısa bir an bana bakıp gülümsedi, ardından tekrar yanağını göğsüme yaslayıp daha da sıkı sarıldı.

Böyle durarak sadece yağmurdan ve fırtınadan korunmaya çalıştığımıza inanmak istiyordum. Bu pozisyonun sadece kendimizi korumak için olduğuna inanmak istiyordum.

Ama elimi sırtında her gezdirdiğimde bana daha çok yaklaştığını hissediyordum. Korkunç olan şeyse bundan hoşlanıyor olmamdı.

Çok hoşlanıyordum.

Ve unutmama yardımcı oluyordu...

Patikadan iniyorduk, güneş üstümüzdeki ıslak yaprakların üstünde parılıyordu.

“Dikkat et,” dedim. Tepeden inerken ayağı kaymıştı. Hemen elini tuttum ve kalan birkaç metre yolumuzda dengesini sağlamasına yardım ettim.

Patika yoldan çıkıp taş zeminli araba parkına indiğimizde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Tepeden tırnağa sıırıslıklamdık. Çamur ara sıra kaydığımız için ayakkabılarımızın içine girmişti, saçlarımız başımıza yapışmıştı. Bonnie’nin saçları gözlerinin üstüne düşmüştü. Sağını her yüzünden ittiğinde yüzüne çamur bulaşmıştı, kamuflaj boyası sürmüş gibi görünüyordu. Alçak dallar yüzünden her tarafımıza yapraklar ve küçük dal parçaları yapışmıştı. Yani görülmeye değer bir manzara gibiydik ve bu yürüyüş beni çok yormuştu. Hem ruhsal hem fiziksel olarak.

Ben aşağı inmenin güvenli olduğunu düşünene kadar yıkıntıların altında yirmi dakika kadar durduk, kollarımız birbirimize sarılıydı. Tabii ne kadar güvenli olabilirse. Yolu yarılayana kadar yağmur yağmaya devam etti, kasabaya yaklaşıırken de durdu. Ama zaten olan olmuştu.

Gece yarısı Duich Gölü’nden çıkıp çocukları yiyecek bir canavara benziyorduk.

“Çok eğleneliydi.” Gergin bir şekilde güldü.

Cevap vermedim. Onun yerine, arkamı döndüm ve kasabanın merkezine doğru yürümeye başladım. Sinirlenmişim ve çok yorulmuşum. Tehlikeli bir tepeden inerken omuzlarında endişe taşımak çok yorucuydu. Kendini incitecek diye korkuyordum, başka bir fırtına başlayacak diye korkuyordum, hatta ben düşerim ve o yola kendi başına, benim yardımım olmadan devam etmek zorunda kalacak diye korkuyordum.

“Ne, şimdi benimle konuşmayacak mısın?” Koşarak yanıma geldi.

Evet.

Ağır adımlarla yürümeye devam ettim, adımlarım pazar günü sessiz olan kasabanın yollarında yankılanıyordu. Etrafta gezinen bir kasaba sakini dışında herkes evlerine çekilmişti.

“Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra yaptığın bu mu? Kasabaya ulaşıyoruz ve sen öylece çekip gidiyor musun?”

Ona döndüm. “Güvendesin, evine nasıl gideceğini de biliyorsun. Benim işim bitti.”

“İşin bitti mi?” diye sordu. “Bu senin başı dertte olan hanımefendiyi kurtarıp sonra çekip gittiğin romantik bir hikâye mi? Ben tepeden kendi başıma da inebilirdim.”

Elimi ıslak saçlarımdan geçirdim. “İnanılmazsın.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi. Tanrım, içimden onu Mill Market’in duvarına yaslayıp o şımarık ağzını terbiye etmek geçiyordu.

“Orada çok kötü yaralanabilirdin, farkında mısın?”

“Ya, Rowan. Beni düşünüyorsun.” Sesi alaycıydı ama bu hâli benim sadece sinirlerimi daha çok bozuyordu. Orada başımızın ne denli belaya girebileceğinden hiç haberi yoktu.

Bugün duygusal olarak çok iniş çıkışlıydı. Önce onun yanımda olması hoşuma gitmişti, sonra sohbet etme isteğiyle dolup taşmıştım, sonra da beni sinirden delirttiği için bir ağacı çıplak ellerimle parçalayıp dağın tepesine fırlatasım gelmişti.

“Bu komik bir şey değil, Bonnie.”

Gülümsemesi yavaşça silindi. Beni incelerken başını yana doğru eğdi.

“Sen gerçekten endişelenmişsin.”

“Evet.” Sinirle gürledim. “Daha kötü bir şey yaşamadığımız için şanslıyız. Beni dinlemiş olsaydın şimdi çamura bulanmış ve donumuza kadar ıslanmış olmazdık.”

“Ama iyiyiz.”

“İncinebilirdik.”

“O bir ihtimaldi.” Elini omzuma bastırdı. “Bu kadar üzölme-ye gerek yok.”

“Tabii, senin için söylemesi kolay. Bir başkasının hayatından sorumlu olan sen değildin.”

“Benden sorumlu olmana gerek yok, Rowan. Ben başımın çaresine bakabilirim.”

“Tamam, bak başının çaresine o zaman,” dedim ve onu itip kendi evime doğru yürümeye başladım.

Tanrım.

Bugün ne olmuştu? Arkadaşlarımla sakın bir yürüyüş yapacaktık ama ben günümün büyük çoğunluğunu çok bilmiş bir sarışınla geçirdim, sel gibi yağın yağmurun altında kaldım ve o çok bilmiş sarışının beni sinir etmesine izin verdim.

Saatler sonra, uzun bir düşün ve büyük bir porsiyon güvecin ardından koltuğumda geriye yaslandım ve tavana baktım, gözlerim tavanın kemerli ahşap kirişlerine kenetlenmişti. Aklımdaysa Bonnie vardı.

Beni çıldırtıyordu.

Bende çığlık atma, bir şeyleri fırlatma ve bunları yaparken de onu öpme isteği uyandırıyordu.

Başımı salladım. Ona karşı duygular beslememin imkânı yoktu. Kesinlikle olamazdı.

Evet, çok çekiciydi ama duygularım... hayır.

Baştaki planıma dönmeliydim: Küçük hanımdan olabildiğince uzak duracaktım. Onun burada olduğu bir haftada; hayatım daha önce hiç bu kadar kaotik hissettirmemişti ve o etraf-tayken kontrolü kaybetmek ihtiyacım olan son şeydi.

Uzaklaşmalıyım. Ondan ciddi anlamda uzaklaşmam gerekiyordu, sonra her şey düzelecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BONNIE

Bugün tüketilen kek miktarı: Üç dilim Dundee keki.

Son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen günler: Seksen bir.

Can sıkıntısı: Sayılamayacak kadar çok.

İskoçya'ya varışımızdan bu yana gerçekleşen fırtınalar: On dört. Buranın bu kadar yeşil olmasına şaşırmamak gerek.

Görünmez insanlara kahve servis etmek neredeyse delilikti. En azından Fergus ara sıra haber vermeden uğruyordu. En son geldiğinde o kadar yüksek sesle çığlık attı ki altıma kaçırdım. Bir keçi yüzünden altıma kaçırdım. Ama sonra onu biraz okşadım ve bence artık güçlü bir bağ kurmaya başladık. Hayatım artık böyle.

“Kahve mi? Evet, sen. Kahve istediğini biliyorum.” Bir fincanı havaya kaldırdım. “Çok lezzetlidir, içinde gerçek İskoç aroması var. Hiç İskoç eteği tatmış mıydın? Kahveyi demlerken içine damlatıyoruz. Aslında İskoç eteklerini kahve filtresi olarak kullanıyoruz, bu toprakların atalarının gerçek tadını veren şey o.” Sözlü olarak taciz ettiğim turist elini yüzüne koydu ve yürüyüp gitti.

Lanet olsun, çok kabaydı.

Kahve dükkânına girmeden önce, “Basitçe ‘Hayır, teşekkürler’ desen de olurdu!” diye seslendim.

“Neden her şeyin tadının ya da kokusunun İskoç eteği gibi olduğunu söylüyorsun?” diye sordu Dakota. Tezgâhın arkasında, bilgisayarının başında duruyordu. “İskoçya sadece eteklerden ibaret değil.”

Çeneme dokundum ve duvara yaslandım. “Acaba kahveleri gayda ile karıştırıyoruz mu deseydim?”

“Aklını kaçıyorsun.”

“Evet Dakota, kaçıyorum.” Gidip tezgâha oturdum ve ayaklarımı sallandırıdım. “Burada her gün ne yapıyoruz? Harcanıyoruz.” Geldiğimizden beri başından kalkmadığı bilgisayarı işaret ettim. “Sen en azından bir şeyler yapıyorsun.” Ekranına baktım. “O, üstünde özlü söz yazan bir çorba konservesi mi?” Elimi havada salladım, Dakota’nın “özlü çorbalar” satışa çıkarmayı planlayan yeni bir fenomenden aldığı işi biraz hafife almıştım. Dakota dün gece bana bu işten bahsetmişti. Yemin ederim, reklam-pazarlama işi çok bayağı bir hâl alıyordu. “Burada çok sıkılıyorum. Tek yaptığım duvarları izlemek.”

“Bir şeylerle uğraş o hâlde.”

“Peki, ne yapmamı önerirsin? Biraz müzik açıp yeni müşterileri çekecek bir dans koreografisi hazırlayayım mı?”

“Hayır,” diye uzatıp elini havaya kaldırdı. “Bir şeyleri düzelt.”

“Pardon?”

İç çekti ve bilgisayarının başından kalktı. “Eğer daha çok müşterinin gelmesini istiyorsan, onları nasıl çekeceğimizi düşün. Kapının önünde onlara etek aromalı kahveyle ilgili konuşarak taciz etmek mantıklı değil. Bir şeylerle uğraşmak istiyorsan al sana bir proje. Fırsattan istifade et.”

“Peki... dükkânı mı düzenleyeyim?”

“Neden olmasın? Sen *haggis* olayıyla ilgilenirken Finella’nın bize kredi kartını bıraktığını söylemiştim. Dükkânı güzelleştirmek için ne istersek yapabileceğimizi söyledi.”

“Hatırlıyor gibiyim.” Etrafa bakınırken çeneme dokundum, aklıma şimdiden bazı fikirler gelmeye başlamıştı. “Sence cidden bunu mu kastetti? Burayı güzelleştirmemizi yani?”

“Evet,” Dakota omuz silkip işine geri döndü.

“Dakota.” Uzanıp bilgisayarını kapattım, bundan nefret ettiğini biliyordum ama dikkatini bana vermesine ihtiyacım vardı. “Sence... sence Finella bizim kahve dükkânını tekrar canlandırmamızı mı ima ediyordu? Yani bizi bu yüzden mi işe aldı?”

“Belki de. İlanı dükkâna biraz dikkat çekmek için verdiğini söylemişti. İki Amerikalıyı dükkânın başına geçmeleri için Corsekelly’ye getireceğini beklemiyormuş ama Amerikalıların kahve dükkânlarını iyi bildiğini, buraya kendi dokunuşumuzu getirebileceğimizi söylemişti.”

“Ve sen de bunu bana yeni mi söylüyorsun? Ben bir haftadır sıkıntıdan patlarken? Derdin ne?”

“Neyin bozuk olduğuna dair bir fikrin yoksa neden bir şeyleri tamir edesin ki?” diye sordu Dakota, kurduğu basit mantık hak vermek için fazla sinir bozucuydu. “Neyin bozuk olduğunu bilmezsen tamir de edemezsin.”

Bu konuda haklıydı... Maalesef.

O anda bir başka tır otobüsü yanaştı. Telefonumdan saate baktım. Burada yarım saat kalacaklardı. Corsekelly’de yarım saat geçireceklerdi ve bir tanesi bile kahve içmeye gelmiyordu.

Tek ziyaretçimiz Fergus’tu ve açıkçası bu çok üzücüydü. Ama onunla toynaklar hakkında heyecan verici bir sohbet etmiştik. Onun toynakları küçük vajinalara benzese de ona sakın kendinden şüphe etmemesini, eğer gerçekten olaylara heyecan katmak isterse ojeyle tırnaklarına ekose desenler yapabileceği-

mi söyledim. O da bunu düşüneceğini söyledi. Aramızda kalsın, bence vazgeçecekti.

Ama yegâne ziyaretçimizin Fergus olması yeterli değildi.

“Sadece kahve ve hazır sıcak çikolata paketleri satarak ne kadar iş kaybettiğimizin farkında mısın?” dedim. “Burada çok, çok daha fazla şey yapılma potansiyeli var. Başka bir sürü içecek, tatlı, birbirine uyumlu menüler satışa sunabiliriz. Penis Taşı hediyelikleri satabiliriz. Kasabada bunu yapan başka yer pek yok. Ve Fergus? Yani, o buranın hazinesi ama kimse Fergus temalı bir şey satmıyor. Finella ve Stuart için kazanabileceğimiz parayı bir düşün. Bu dükkânı baştan yaratıp ona yeni bir hayat verebiliriz.”

Uzun zamandır ilk defa içim heyecanla kıpır kıpır oldu. Aklim bütün ihtimallerle, bu dükkânın potansiyeliyle vızır vızır çalışıyordu.

“Sen yeni bir tabela tasarlayabilirsin. Bir logo yaratabiliriz. Menüleri ve satacağımız ürünleri tasarlarız. Aman Tanrım, çok büyük şeyler yapabiliriz.” Dakota’yı dürttüm. “Bu seni de heyecanlandırmıyor mu, Dakota?”

Umursamaz bir tavırla, “Tabii,” dedi, bu da bende doğal olarak çılgılık atma isteği uyandırdı.

“Ne demek ‘tabii’? Düzgün yaparsak, o tur otobüslerinden kazanç sağlayabilir ve burada özel bir şeyler yaratabiliriz. Ayrıca çözdüğüm kariyer testlerine göre organize etme yeteneği benim en güçlü olduğum alan. Bu tam benlik bir iş.”

Dakota gülümsedi ve laptopunu tekrar açtı. “Seni gerçekten özel bir şeyler yaratırken görebiliyorum.”

“Gerçekten mi? Ciddi misin?”

“Tabii ki. Bence başlamalısın.”

“Öyle mi?” dedim, neredeyse zıplıyordum.

“Evet ama ne yaparsan yap, önce Rowan’a sormalısın.”

Of!

O bir damla umudumu gördünüz mü? Bütün heyecanım çölde kalmış bir çalı fasulyesi gibi kuruyup gitmişti.

Buruşmuş, bir toz yumağına dönmüş ve rüzgâr tarafından rüyaların gerçekleşmediği o yere sürüklenecekti.

“Ne demek önce Rowan’a sor?”

“Geldiğimiz ilk gün sana anlattığım hiçbir şeyi dinlemedin mi?”

“Ah, pardon ya.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Uçuşun sersemliğini yaşıyordum, kasıklarına vurup benimle konuşmaya çalışan İskoç bir adamla anlaşmaya çalışıyordum, bir MINI Cooper’la virajı almaya çalışırken öleceğimi sanmıştım, koyun bağırsağı yedim –ve hızlıca onları vücudumdan attım– sonra da kendimi süpürgeyle savunmamı tehditten çok komedi olarak algılayan gıcık bir İskoç’la karşılaştım. En ufak detayları hatırlayamadığım için özür dilerim.”

Dakota, yüzünde büyük bir sırtışla “Belki de bu yüzden üç kez işten kovulmuştur,” dedi.

Parmağımla onu işaret ettim. “Tam bir pisliksin.”

İkimiz de güldük ve Dakota bilgisayarına geri döndü. “Ciddiyim, Finella ne yaparsak yapalım önce Rowan’a sormamızı söyledi.” Omuz silkti. “Haklı. İki yabancının gelip onların kahve dükkânının bütünlüğünü bozmasını istemiyor.”

“Ama... ben Rowan’la yürüyüşten sonra çekip gittiğinden beri ne konuştum ne de karşılaştım.”

“O konuda... Isla’ya göre, sen onu bayağı kızdırmışsın ki senin bana anlattığın hikâye böyle değildi.”

Gözlerimi kıstım. “Ne demek ‘Isla’ya göre’? Ne zaman konuştunuz?”

“Dün,” Dakota’nın dudakları minicik bir gülümsemeye kıvrıldı. “Senin Dundee keki stoğunu tamamlıyordum.”

“Sakin beni fırına gitmek için bahane olarak kullanmaya kalkma. Neden orada olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ayrıca eve Dundee keki getirmedi bile. Kurabiye getirdin.”

“Sen de hepsini yedin.” Kaşını kaldırdı.

“Sıkıntıdan yemek diye bir şey var,” dedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama konumuz bu değil. Benim hakkımda mı konuştunuz?”

“Hayır.” İç çekti. “İsla dağın tepesinde Rowan ile fırtınaya yakalandığından beri nasıl hissettiğini sordu. Rowan erkek kardeşini kaybettiğinden beri-”

“Bekle. Ne?” Oturuşumu dikleştirdim. “Onun kardeşi mi var?”

Dakota sessizce, “Varmış,” dedi. “İsla fazla detaylı anlatmadı, ben de burnumu sokmadım. Tek bildiğim Rowan’ın şiddetli fırtınalardan hoşlanmadığı. Sana çok kaba davranmadığından emin olmak istemiş. En son hep beraber bir dağın tepesinde fırtınaya yakalandıklarında Rowan aklını kaçırmış. Sakinleşmesi çok uzun sürmüş.”

Yürüyüşümüzü düşünüp, “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Uyarılarını nasıl görmezden geldiğimi, onun yağmur başlamadan aşağı inmemiz için nasıl ısrar ettiğini düşündüm. Her kaydığımda sırtındaki gerilmeyi, çamurun içinde yürürken beni sertçe tutuşunu, şehre indiğimizdeki tavrını hatırladım.

Sinir.

Stres.

Rahatlama.

Of. Daha önce hiç bu kadar göt gibi hissetmemiştim.

“Anlaşılan her şeyi içine atıyor. Bu da neden bu kadar gergin ve kibirli görüldüğünü açıklıyor. İsla’nın ima ettiğinden anladığım kadarıyla ailesinde karanlık olaylar yaşanmış. Çok iyi anlaşmasanız da ona biraz anlayış göster. Gidip ona Bonnie’liğini yapma.”

“Çok geç.” Yüzümü ekşittim.

Yere çöp attığım için Doğa Ana’dan af dilemek... Evet, ona Bonnie’liğimi yapmıştım. Hem de o panik hâlindeyken.

Harikasın, Bonnie. Mükemmelsin.

Mil Market’e girip, “Selam Shona,” dedim. Bu tuhaf dükkân bir küçültme tabancasıyla küçültülüp sonra İskoçya’ya özel ürünlerle yeniden dekora edilmiş bir Target* market gibiydi. Sepetler meyve ve sebzelerle dolup taşıyordu. Ahşap raflarında ürünler mükemmel bir şekilde diziliyordu. Yerdeki güzel tahta döşemesi altındaki toprağın şekline göre yer yer dalgalanıyordu. Aynı Target gibi Mill Market’te de ihtiyacınız olan her şey vardı. Target’ın aksine her şeyin miktarı daha azdı.

“Merhaba, Dakota.”

“Ben Bonnie.” Kıkırdadım.

“Ay, özür dilerim.” Başını salladı. “Yaşlılığıma ver.”

“Hiç sorun değil.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

*Haggis*lerin ve ezilmiş bezelyelerin yanından geçerken kemiklerimin titrediğini hissettim. Diğer ülkelerin ekmeğe fıstık ezmesi ve reçel sürme fikrine pek sıcak bakmadıklarını biliyordum ama en azından konserve koyun bağırsağından iyiydi.

“Bir not defteri ve eğlenceli kalemler arıyorum.”

“Tabii, bu taraftan.”

Tezgâhın arkasından çıkıp beni küçük bir reyona yönlendirdi. Meyve sebzeleri, et ve süt ürünlerini geçip ev eşyalarıyla dolu olan bir reyona geldik.

Tencereler, tavalar, mutfak gereçleri, tebrik kartları, hediye paketi, oyuncaklar ve okul malzemeleri vardı.

* Amerika’da bir market zinciri. -ç.n.

“Al bakalım, kızım. Birkaç tanesi hoşuna gidebilir.” Raftaki defterlerden birini aldı. “Bunun üstünde keçi var, bana yaşlı oğlanı, Fergus’u hatırlatıyor. Bunu al, şans getirir.”

“Tamam,” dedim, diğer defterlere baktığımda hepsinin üstünde keçi olduğunu gördüm. Fergus’la paylaşabileceğim bir şey olurdu. Eminim onun da hoşuna giderdi.

“Renkli kalemler içinse... elimizde sadece Flair kalemler var, onlarda da siyah, kırmızı ve mavi olarak üçlü paketler var. Eğer istersen farklı renkler için sipariş oluşturabilirim.”

Defterle birlikte kalemleri de aldım. “Bunlar yeterli olur, çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı? içinde Curly Wurlylerin de olduğu yeni bir sevkiyat geldi, eğer denemediy-sen çok güzeldir.”

“O bir domuz kuyruğu mu?” diye sordum, o kelimeler başka bir şey çağrıştırmıyordu.

Shona güldü ve başını salladı. “Yok, karamelli Cadbury çikolatası. Kasabadaki herkes çok seviyor, o yüzden hep getiriyorum. Murdach oğlanları bunları bulmadan birkaç tane alsan iyi olur. Bir de MacGregor. O aldığı zaman bir sürü alır.”

“Rowan bunları seviyor mu?”

“Hah. Bu kadar çok Curly Wurly yiyip nasıl formlarını koruyorlar bilemiyorum. İşte.”

Beni şekerleme reyonuna götürüp elime birkaç tane beyaz ve mor renkli paket tutuşturdu. “Pişman olmayacaksın.”

“Tamam, peki.” Elimdeki çikolatalara baktım. Buraya geldiğimden beri beslendiğim şekilde beslenmeye devam edersem koşmaya başlamak zorunda kalacağım.”

Biz kasaya giderken, “İsla’nın kurabiyeleri mi?” diye sordu.

“Hem o hem de Dundee keki. Gerçi farkına bile varmadan yarım düzine kurabiye yemişim, sanırım Dundee kekinden daha tehlikeliler. En azından tempolu yürümeyi biliyorum.”

“Kendini şımartmak iyidir, sadece hareket etmeye bak. Her sabah Saçlı İnek Yolu’ndan yürü. O sana yeter de artar.”

“Saçlı İnek Yolu mu?” diye sordum. Ne tatlı bir isimdi.

Bütün ürünlerimi kasadan geçirdi ve hesabıma yazdı. *Şükürler olsun.* Hâlâ bu döviz işlerini çözememiştim.

“Kimse sana saçlı ineklerden bahsetmedi mi? İskoçya’mızın büyükbaşlarıdır. Çimlerde otlarlar. Bana sorarsan çok tatlılar. Onların otladığı yerin etrafını dolaşan üç kilometrelik bir patika var. Birkaç yıl önce turizme katkısı olsun diye oraya yol döşemiştik. Turistlere Fergus ve Penis Taşı’ndan başka görececek bir şeyler sağlıyor.”

“İyi fikir. Orada yürüyüş yapan çok insan var mı?”

Başını salladı. “Sadece kasaba halkı. Orayı çok insan bilmez.”

“Ya, yazık olmuş.” Turistler için yapılmış, potansiyeline ulaşamayan bir başka yer daha. Bu kasabada çok fazla güzellik vardı ama hepsi Penis Taşı’nın gölgesinde kalıyordu.

“Çok güzeldir. Sabah yürüyüşü için de çok iyidir. Yol tam Penis Taşı’nın yanından başlıyor, tepelerin arasında. Kesin görürsün.”

“Teşekkür ederim. Yarın gideceğim.”

“Tadını çıkar.” Bana içinde aldıklarımın olduğu bir poşet verdi ve el salladı.

Bir not defteri ve kalem almak için gelmişim, rüşvet aracıyla –Curly Wurlyler– ve kalori almak için yeni bir yöntemle dönüyordum. Oldukça başarılı bir market ziyareti olmuştu.

Dakota, önümde yerinde koşarken bana, “Benim de seninle gelmemi istemediğinden emin misin?” diye sordu.

Evet, Dakota buraya geldiğimizden beri her sabah koşuya

gidiyordu. Çok sevdiği, zor bir parkur bulmuştu ve gelişimini gözlemlemek için de süre tutuyordu. İnanılmaz derecede yaratıcı olmasının dışında her şeye matematiksel yaklaşırdı. Problem çözmeye bayılırdı. O yüzden bu davranışı beni hiç şaşırtmıyordu. En yavaş koştuğu günün ikimizin bir Dundee kekini paylaştığımız gün olduğuna da hiç şaşırmamıştım.

O gün ben de miskindim ama bundan pişman değildim.

“Eminim. Sen git Olimpiyatlara hazırlan, ben de ineklerle ağır ağır yürüyeyim.”

“Tamam, iyi eğlenceler. Yolun nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Ve inek kakaölçerin de hazır mı?”

Başımı evet anlamında salladım. “Hazır. Gidip senin için uygun bir koşu yolu mu diye koklayıp bakacağım.”

“Harikasin. Kulübede buluşuruz.” Uzaklaştı ve uzaklaşırken saatinde zaman sayacını ayarlayışını izledim.

Girişe doğru yürüdüm ve yürüyüş yolunun başını süsleyen kemere hayranlıkla baktım. Bana Teksas’ta yolun sonunda, bir çiftliğin girişinde görülebilecek tabelaları anımsattı. Önümde fundalarla ve gri taşlarla süslenmiş yeşil tepeler uzanıyordu. Tepelerin arkasında daha da yüksek, sivri tepeli dağlar bulunuyordu. Geçen gün yerlilerin birinden duyduğuma göre kış mevsiminde dağların tepesinde kar oluyormuş. Bugün maalesef kar yoktu ama manzara yine de nefes kesiciydi.

Sabah rutinimin böyle olması düşüncesi beni şimdiden heyecanlandırıyordu. Elimde su şişem, ayakkabılarım sıkıca bağlanmış, kemerin altından geçtim ve yolda yürümeye başladım. Erkenci kuşlar uzakta cıvıldarken toprak ayaklarımın altında çıtırdıyordu.

Buna çok hızlı alışabilirdim.

Yeşillik, yürüyüş yolunun yanından akıp göle uzanan tertemiz dere, dalgalanan suyun sakinleştirici sesi ve o da ne, saçlı bir inek.

Çok tatlıydı.

Yetmişlerdeki gibi bir saç stili olan bir inek hayal edin. Uzun, kahverengi bukleler yüzüne dökülüyordu ve başının yan taraflarında kocaman boynuzları vardı. Çok şeker, değil mi? Ona bütün gün bakabilir-

ŞAK.

Yanağım duvar gibi sert bir şeye çarptı ve kırımın üstüne büyük bir gürültüyle düştüm.

Bu da neydi?

“Ah, lanet olsun.” Boğuk, aksanlı bir sesin tınısı bütün vücudumu titretti.

Göz kırparak ve elimdekileri bulmaya çalışarak önümde duran duvarı incelemeye başladım. Ama o bir duvar değildi. Kaslı, bronz bacaklar, koşu şortu... önündeki şişkinlik... derin, kaslı bir V bölgesini takip eden belirgin karın kasları, kocaman göğüsler. Güzel Tanrım, o göğüs uçları. Çok orantılı ve güzellerdi. Gözlerim gezinmeye devam etti, bir göğüs kasını kaplayıp omuza, oradan da kola kadar inen koyu renkli bir dövme.

Eğildiğinde yüzünü de görebildim. Koyu renk kirli sakallar, nemli dudaklar ve yosun yeşili gözler.

“Ne yapıyorsun sen?” Ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı.

Biraz daha göz kırptırdım, yüzüm onun mükemmel şekilli göğsünün hizasındaydı.

Aman Tanrım, bu İskoçların genleri çok güzeldi.

“Hey. Sen iyi misin?”

“Üstün çıplak.”

Islak, parlayan göğsüne başını eğip baktı. “Hah. Senin de üstünde bir tişört var.”

Ben de kendime bakıp başımı salladım. “Hah.”

Dudaklarında minicik bir sırıtma belirip hızla kayboldu. “Kimin tişört giyip kimin giymediğini netleştirdiğimiz iyi oldu.”

Korkunç bir İskoç aksanıyla, “Sabah sabah çok başarılı bir olay oldu,” dedim. Belki de düşmenin etkisiyle beynime cidden bir şey olmuştur.

“Peki...” Kaşlarını çattı. “Beyin sarsıntısı falan geçirmiyorsan ben gidiyorum.”

“Sanmıyorum. Ama beyin sarsıntısı nasıl olur bilmiyorum.”

“Başın dönüyor mu?”

Başım hafifçe dönüyordu ama bunun sebebi yere düşmem miydi yoksa Rowan’ı üstsüz görmemle son erkek kaynaklı orgazmımdan geçen sürenin çok uzun olmasının bir birleşimi miydi, emin değildim.

“Belki?”

Kaşlarını çattı. “Kusacakmışsın gibi hissediyor musun?”

Kahvaltı etmemiştim, o yüzden bitkinliğimin sebebi bu olabilirdi.

“Tanrım.” Bıkkınlıkla elini yüzünde gezdirdi ve ofladı. Kolumun üst kısmından tutup beni kasabaya doğru sürüklemeye başladı.

“Ne yaptığımı sanıyorsun sen?”

“Seni kulübene götürüyorum.”

“Ama ben daha saçlı ineklere bakacaktım.”

“Başın dönüyor ve miden bulanıyorsa bakamazsın.” Homurdandı. “O kadar sert çarpışmadık bile.”

“Bunu taştan duvar gibi sert olan adam söylüyor.” Eline vurdum. “Ayrıca beni bu kadar sert kavramazsan sevinirim. Sonuçta ben bir hanımefendiyim.”

“Seni tutuyorum ki tekrar düşmeyesin.”

Bir kez daha vurdum ama kıpırdamadı bile. Çok güçlüydü.

“Ben gayet yürüyebiliyorum-” Bir ağaç köküne ayağım takıldı ve düşer gibi oldum ama Bay Kaslı beni tuttu.

Kaslı Huysuzgiller.

“Öyle mi dersin?” dedi soğuk bir şekilde.

“Talihsiz bir tesadüftü.”

Beni sessizce kulübeye kadar götürdü, kolumu tutuşu sım-sıkıydı.

“Günaydın, Rowan.” Bir adam şapkasını bizim olduğumuz yöne uzatarak selam verdi.

Rowan, “Günaydın, Alasdair,” diye karşılık verdi. Sesi benimle konuşurken olduğundan daha farklıydı, daha neşeli çıkıyordu.

“Günaydın,” diye seslenip elimi sevimsiz bir şekilde salladım.

Alasdair güldü. “Günaydın, küçük hanım. Yanındaki canavarla iyi şanslar, savaşa gidiyormuş gibi görünüyor.

Rowan beni çekiştirirken, “Bilirsin, sadece hayatımın her anını kontrol etmeye çalışan bir mağara adamı,” diye seslendim. O adamla hayatımda daha önce hiç konuşmamıştım ama neşeli gülümsemesi hoşuma gitmişti. Tahmin edeceğiniz gibi Rowan, Alasdair’le olan küçük sohbetimden hiç hoşlanmamıştı. Bunu da kolumu daha çok sıkarak belli etti. İmkânsız bir adamdı.

Kulübeye giden taşlı yolda beni çekiştirmeye devam ederken ona, “Biliyorsun, sanırım buradan sonrasını kendim gidebilirim,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime etmedi.

Kulübeye ulaştığımızda kapıyı itip girdi ve beni koltuğa yönlendirdi. Ben otururken mutfağa gidip bir çekmeceyi karıştırdı ve bir fener çıkardı. Yanıma gelip önümde diz çöktü, feneri yakıp gözlerime tuttu.

“Ne yapıyorsun?”

“Göz bebeklerin büyümüş mü diye bakıyorum. Beyin sarıntısı belirtisidir.”

“Büyümüşler mi?”

“Hayır.” Feneri söndürüp tekrar mutfığa yöneldi, feneri çckmeceye geri koydu ve bir bardağa su doldurdu. Geri dönüp bardağı bana verdi, ellerini beline koydu ve gözlerini bana dikti.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedim.

Güçlü çenesi kasıldı ve derin bir nefes aldı. “Suyu iç.”

“Neden? İyileştirme gücü büyü mü yaptın?”

“Tanrım... sikeyim.” İki elini saçlarından geçirdi. “İyi. Ne yapıyorsan yap.” Arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Bekle... Bana bir kova getirir misin? Kusacağım sanırım.”

Işık hızıyla mutfaktaki çöp kovasını alıp yanıma geldi. Kovayı bana getirip koltuğun kenarına oturdu ve elini sırtıma koyup beklemeye başladı. Başımı kovaya eğip beş saniye kadar bekledim. Sonra ona dönüp gülümsedim.

“Şaka yapıyordum.”

Ve aman Tanrım, geçtiğimiz günkü fırtınanın kötü olduğunu sanmıştım ama şu an önümde patlamaya hazır olan daha da kötüydü. Evet, belki erkek kardeşini duyduktan sonra ona biraz daha iyi davranmalıydım ama o çenesinin kasılmasından bende onu daha çok gıcık etme isteği uyandıran bir şey vardı.

O patlamadan önce elimi bacağına koydum. “Sakinleş, Haysuz. Ben iyiyim.”

Çöp kovasını önümden çekip aldı ve mutfığa fırlattı. “Bildğim iyi oldu.” Öylece, ön kapıya gitti, açtı ve dışarı çıktı.

İy. Birileri sabahları şakalaşmayı sevmiyor.

Suçlu hissederek ve neden ona daha iyi davranmam gerektiğini hatırlayarak peşinden koştum. Kulübenin kapısından çıktığımda onu elleri başının arkasında, sırtı sinirden kasılır hâlde buldum.

Ben tam bir şeyler söyleyecekken arkasını döndü. Beni görmeyi beklemediğinden gözleri şaşkınlıkla büyüdü ama bu şaş-

kınlık hâli çok kısa sürdü. Sonra bana yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Vücudu öfkeyle titrerken, yüzüme iyice yaklaştı.

“Yaralanmakla ilgili şakalar yapma, anladın mı?”

“Rowan, ciddi olamazsın. Sadece yere düştüm, sense başımı yarmışım gibi davranıyorsun.”

Gözleri karardı, çenesini öyle çok sıkıyordu ki dişini kırabileceğinden korktum. Gözleri benimkilerde bir şeyler arıyordu ve bir şeyler söylemek istediğini hissedebiliyordum ama ağzını açmadı, sadece bana bakmaya devam etti. Neyi gizlediğini merak ediyordum.

Acaba erkek kardeşiyle mi ilgiliydi? Bu doğuştan gelen sürekli koruma dürtüsü, herkesin iyi olduğundan emin olma isteği... Dakota’nın Rowan ve fırtınalarla ilgili söylediği şeyleri düşündüm, her ayağım kaydığında nasıl gerildiğini hatırladım. Yoksa...

Durumu gözden geçirdim: Nefesleri ağırdı, ellerini yumruk yapmıştı. Çok fazla acı, çok fazla öfke. Hepsini içine atmıştı, patlamaya hazırdı ve eğer ben bu durumu yatıştıramazsam bana patlayacaktı.

Sonra... hazır olun, hanımlar...

Gözleri dudaklarıma indi.

Evet. Gözlerini dudaklarıma indirdi, bu da bu kadar sinirli olan her erkeği yatıştıracak o şeyi yapmam için izin çıktığı anlamına geliyordu.

Zekice olmayabilirdi.

Biraz tehlikeli olabilirdi.

Ama işe yarayacağı kesindi.

Hızlı bir hareketle yanaklarını tuttum, kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Öylece.

Kulübenin önünde canavarı öpüyordum.

Ve hayatımda yaptığım en rahatsız edici şeydi.

Karnımda kelebekler uçuşmadı.

Başımın etrafında uçuşan kalpler de yoktu.

Arka planda çalan romantik bir müzik de yoktu.

Bu işkence gibi o an olan tek şey kaskatı dudakları ve sarkan kollarıydı. Dudakları sanki bir ayı kapanına kısılmıştı ve kendini nasıl kurtaracağını bilmiyor gibiydi.

Ne kadar da dramatiktin, Rowan.

Onun açıkça belli olan eziyetine son verme kararıyla onu bıraktım, o da hemen bir adım geriye gitti ve aramızdaki mesafeyi açtı. Bana bakarken elinin arkasıyla dudaklarını sildi. Dehşet içindeydi.

Ellerimi belime koydum. “Öpücüğümü mü sildin gerçekten?” Birazcık alınmıştım.

“Bu da neydi?”

“Sana bir şey sordum.” Sırtımı dikleştirdim.

“Neye benziyordu?” dedi, gözlerimin içine bakarken dudaklarını bir kez daha sildi.

Pislik.

“Sana göstereceğim, çok iyi öpüşürüm.”

Hiçbir şey söylemedi. “Ve dudaklarıma baktın. Gördüm. Bu ‘izinsiz girebilirsiniz’ demenin evrensel bir yoludur. Ve sen dudaklarını açıp bana yaklaşmasaydın sana gösterebilirdim ama dudakların bir göt deliği gibi büzüştüğünde yapabileceğim fazla bir şey-”

“Sakın beni bir daha öpme,” dedi. Bir adım daha geriye gitti.

“Hasta değilim.”

“Beni öpme,” diye tekrarladı.

“Neden? Kız arkadaşın mı var? Karın?”

“Hayır.” Bir adım daha geri gitti, gözleri hâlâ bendeydi.

“Beni çekici bulmuyor musun?”

“Önemi yok.”

“Tabii ki var,” dedim. Ona iyice yüklenmiştim. “Hiç açmanın gereken bir kutuyu açtın. Neden beni öpmek istemiyorsun? Bu sabah dişlerimi fırçaladım.”

“Çünkü istemiyorum. Bundan başka bir sebebim olması gerekmiyor.”

“Ama çok kaba.”

“Biri öpülmek istemiyorken onu öpmek kabadır.”

“Tanrım, yüzünü yalayıp burun deliğine dilimi sokmuş değilim. Sadece seni öptüm. Büyü biraz.”

“Sen büyü,” diye çıkıştı.

“Hah.” Parmağımla onu işaret ettim. “Sen büyü.”

“Gidip yabancıları öpen sensin. Sen büyü.”

“Belki ikiniz de biraz büyümelisiniz,” dedi Dakota, kulübe-ye yaklaşırken.

Rowan cevap olarak gözlerini devirdi ve uzaklaşmaya başladı. Hayır, gidemezdi. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Bu adamın peşinden gitmek hoşuma gitmiyordu ama...

“Hey!” diye seslendim. “Seninle konuşmam gerekiyor.” Cevap yoktu. “Benden kaçamazsın, seni bulurum!” diye bağırdım. Ve gitmişti, ağaçların arasında kaybolmuştu. “Lanet olsun,” diye mırıldandım.

Kulübeye girdim, Dakota esneme hareketleri yapıyordu. “Neler oldu?”

“Onu öptüm.”

“Ne?” diye sordu, sesinde gizleyemediği bir şaşkınlık vardı.

“Endişelenme, o da balık gibi açtığı ağzıyla bana karşılık verdi. Bence Fergus’la bile daha aşk dolu bir bağ kurabilirdim.”

“Onu neden öptün?”

“Sorma işte, Dakota.” Banyo kapısını çarparak kapattım.

Onu neden öpmüştüm?

Çenemi elime dayamış, tezgâhın üstüne eğilmiş elimdeki kalemi boş not defterime vuruyordum. Dakota bize Admiral'den öğle yemeği almaya gitmişti, bugün biftekli sandviç servis ediyorlardı ve o sandviç için can verilirdi.

Dakota çorba konservesi görselleri üzerine çalışırken –şu ankinin üstünde dans eden ve bayrak sallayan bir tavuk vardı; sorgulamıyordum, sadece gülümseyip güzel görüldüğünü söylüyordum– ben de kahve dükkânı için fikir üretmeye çalışıyordum. Ama aklıma pek bir şey gelmiyordu, düşünebildiğim tek şey bu sabah yaşananlardı.

Dürüst olmak gerekirse şu an birden fazla duygu barındırıyordum ve birkaç tanesini kovmaya hazırdım.

Kızgındım çünkü Rowan insanı çıldırtıyordu. Bu duygu muhtemelen kalacaktı, yakın zamanda gidiyor gibi değildi.

Utanç duyuyordum çünkü sakinleştirme umuduyla onu öpmüştüm. Oysa ben bir inekmişim de onun dudaklarını yalıyor muşum gibi davranmıştı. Kesinlikle çok tiksinimişti. Evet, utanç duygusu da bir yere gitmiyordu.

Ve son olarak da... Nasıl anlatsam... Hayranlığa benzer hislerim vardı. Güçlü kaslarına, sinirli yeşil gözlerine, sert sesine ve ikimizin arasındaki hazırcevaplık yarışına bayılıyordum. Hatta biraz fazla hoşuma gidiyordu. O yüzden bu duygular da kalacak gibiydi.

Of.

Dakota elinde bir torba dolusu lezzetli yiyeceklerle içeri girdiği sırada avuçlarımı gözlerime bastırıyordum.

Tamam, kafamı dağıtacak tek bir şey varsa o da yemekti.

Özellikle o sandviç.

Ellerimi çırparak, “Patatesler sıcak mı?” diye sordum. Masalardan birine oturduk.

“Taptaze, dumanı üstünde.”

“Tanrım, ağzım feci sulanıyor.”

“Çekicisin,” dedi Dakota gülerek. “Bu arada, Rowan’a rastladım.”

Çekinerek, “Öyle mi?” diye sordum. Yiyeceklerin paketlerini açtım ve nefis soğan ve sarımsak kokusu içimi mutlulukla doldurdu.

“Evet, sana eve gittiğinde yüzünü çamaşır suyuyla yıkayacağını söylememi istedi.”

Gözlerimi ona çevirdim. “Öyle demiş olamaz.”

Dakota güldü ve karşıma oturdu, önünde somon balıklı sandviçi duruyordu. “Aynen böyle söyledi, ben sadece sana iletiyorum.”

Pislik.

Sanki bu söylediği beni üzebilirmiş gibi.

Asla... Dikkat etse iyi olurdu çünkü onu gayet tekrar öpebilirdim. Ama bu sefer dilimi de kullanacaktım.

“Penis Taşı hayal ettiğiniz gibi miydi?”

“*Büllük Taşı*,” dedi. Üstünde parlak yeşil bir tişört vardı ve tişörtünün üstünde **İSKOÇYA’YI SÜRTÜĞÜM YAPTIM** yazıyordu. İsmi Meredith’ti.

“Ah evet, kusura bakma. Buradaki argo kelime ‘penis.’” Hiç doğru değildi ama önemi yoktu. Amerika’dan geliyordu, doğrusunu bilmemesi normaldi.

“Ee, Büllük Taşı hayalinizdeki gibi miydi?”

Penis Taşı’nın bulunduğu mağaranın dışındaydık, birçok tu-

rist içeri girip çıkıyordu ya fazlasıyla memnun ya da fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış hâldelerdi. Bütün sabah turistleri otobüslerine binmeden önce yakalayıp hazırladığım küçük anketi yapmakla uğraşmıştım.

“Çok güzeldi. Orada *Iron Crowns* enerjisini gerçekten hissettim. Yemin ederim Sir Armaden’in penisi kesilirken attığı çığlıkları duyabiliyordum.”

Tamam, öyle bir şey yoktu, hanımefendi ama önemli değildi. İskoçya’yı sürtüğü yapıyorsa ben de ona uyacaktım.

“Harika.” Bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım. “Önünde fotoğraf çektiniz mi?”

“Tabii. Bir grup arkadaşımla geldim ve birbirimizin memelerini kesiyormuş gibi yaptık.”

Ne... hoş.

“Siz çocuklar süpersiniz,” diyerek kolunu şakayla ittim. “Keşke ben de olsaydım.”

“İstersen geri gidebiliriz. Fotoğrafta sen de olursun.”

“Hayır, hayır, teşekkür ederim. Anılarınızda bir yabancının olmasını istemezsiniz zaten.” Boğazımı temizleyip devam ettim. “Kasabayı gezme şansınız oldu mu? Corsekelly çok güzeldir.”

“Gezdik,” dedi. “Fergus’u sevdik ve onunla birkaç fotoğraf çektik.”

“Size bağırdı mı?”

“Hayır. Öyle bir şey mi yapıyor?”

“Sanırım sadece şanslı ruhlara,” dedim. Fergus ve ben küçük bir aşk kaçamağı yaşıyor olsak da hâlâ kendini duyurmak için çığlık atıyordu. Bunu atlatabilecek miydim, emin değildim.

“Peki, işyerlerini ziyaret ettiniz mi?”

“Bir büllük tişörtü almak için Mill Market’e gittik ve değişik şekilli bir çikolata aldık. Curly-Wurly. Hiç duymamıştım.”

“Çok güzeldir,” dedim, bende sadece bir tane kalmıştı. Onları Rowan’a rüşvet vermek için almıştım ama nasıl olduysa hepsi midemde bitivermişti. Bunun nasıl olduğunu anlamak için mahkemeler hâlâ devam ediyordu.

“Denemek için sabırsızlanıyorum.”

“Bu kadar mı? Başka bir yere gitmediniz mi?”

“Yok, bu kadar.”

“Hı hı. Kahve... içmediniz mi?”

“Evet. Canımız çok kahve istiyordu ve burada içmek iyi olurdu ama internetteki görüşlere bakınca burada içmenin iyi olmayacağına karar verdik. Diğer durakları bekliyoruz.”

“İn-internetteki mi?” diye kekeledim, kendimi açık etmeme-ye çalışıyordum.

“Evet, otobüs şirketinin turistler için açtığı, gittikleri yerleri değerlendirebilecekleri ve mutlaka gidilmesi gereken yerleri yazabilecekleri bir forumu var. Mill Market de onlardan biriydi. Murdach’ın Fırını da öyle. Arkadaşım Kacee yol için bize *haggis* çörekleri aldı.” Meredith göğsünü işaret etti. “İrlanda’yı sürtüğümüz yapıyoruz.”

“İskoçya.”

“Ne?”

“İskoçya.” Tişörtünü işaret ettim. “İskoçya’yı sürtüğün yapıyorsun.”

“Ben ne dedim?”

“İrlanda.”

“Hah.” Kahkaha attı. “Sonraki durağımız.”

Otobüs şoförü korna çaldı ve Meredith dönüp ona el sallayan arkadaşlarına baktı.

“Eh, gitsem iyi olacak.”

“Tabii, diğer durakları kaçırmak istemezsin. Zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim. Minnettarım.”

“Ne demek.” Bana beceriksizce bir beşlik çaktı ve uzaklaştı.

Otobüsün uzaklaşmasını izlerken kalemimi çeneme vurdum. Otobüs görüş alanımdan çıkınca kahve dükkânına doğru yola çıktım.

Bu değerlendirme forumunu görmem gerekti.

“Zamanınıza değmez. Oturacak yer yok, kahve beklentiyi karşılamıyor. Sahipleri çok iyi olsa da seçenekler korkunç, hiç yok denecek kadar az. O sandalyeler ne öyle? 1800’lü yıllarda mı yapılmışlar? Bana hazır sıcak çikolata servis ettiler, onu da kendim karıştırmak zorunda kaldım,” Dakota’nın bilgisayarından kafamı kaldırdım. “Bu yorumların hepsi otobüs firmasının forumunda, gün gibi ortada, Corsekelly durağının altında yazıyor. Buraya kimsenin gelmemesine şaşırmmamalı. Ve bu sadece tek bir firmanın sitesi. Sence bunun gibi kaç tane daha vardır?”

Dakota karşımdaki sandalyede, bacaklarını çaprazlamış oturuyordu. “Hı hı.” Boşluğu izliyordu.

“Merhaba,” dedim, parmaklarımı gözünün önünde şıklattım. “Beni duydun mu? Değerlendirmeler korkunç.”

“Ne? Ha, evet, çok kötülermiş. İşimize çok engel oluyor.”

“Beni dinledin mi?”

“İlk on dakika boyunca, evet.”

“Dakota, ne oluyor ya? Bütün gün dalgın dalgın dolaştın. Neler oluyor?”

“Hiç,” dedi, yanakları kızarmıştı.

“İnanmıyorum.”

Kahve tezgâhına baktım ve gözlerim tanıdık bir kutuya takıldı. “Tanrım, yine fırına gitmişsin.”

“Kurabiyen bitmişti.”

“Çünkü kendimi kontrol edemiyorum, bu da senin beni kontrol etmen gerektiğini gösteriyor, yangına körükle gitmeni değil.”

“Ben iyi bir arkadaşım.”

“Hayır, gidip Isla’yı görmek için beni bahane ediyorsun.”

Sırıttı. “Belki.”

Bilgisayarı itip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Pekâlâ, anlat bakalım.”

“Merhaba dedi.”

Boş boş bakarak, “Olamaz. Vay canına. Sakin ol kalbim, selam vermiş,” dedim. Dakota cevap olarak kalemini bana fırlattı.

Gülerek, “Başka ne oldu?” dedim.

“Biraz havadan sudan, günlük şeylerden konuştuk, sonra ben tam oradan ayrılacakken bana cuma gecesi ne yaptığımı sordu.”

“Ne?” Oturuşumu dikleştirdim. “Bunu bana dükkâna girdiğim an söylemen gerekirdi. Sana çıkma mı teklif etti?”

“Yaptığın araştırma konusunda çok heyecanlıydın, gölge düşürmek istemedim.”

“Ben hevesimi aldım, şimdi sen anlat.”

O kadar büyük bir gülümsemesi vardı ki benim yanaklarım bile acıyordu. “Eh, biraz aksak olabilir ama yine de doğru yöne doğru bir adım attığımızı düşünüyorum. Cuma gecesi ne yaptığımı sordu, ben de bir planım olmadığını söyleyince seni de almamı ve bara gidip bir şeyler içmemizi ve sohbet etmemizi önerdi.”

“Vay, gerçekten sana çıkma teklif etmiş.”

“Sana da,” dedi, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Ben sadece tampon görevi görüyorum, kibarlık etmek için beni de davet etmiş.”

“Belki de. Ee, gelecek misin?”

“Tabii ki. Ben harika bir çöpçatanımdır. Bendesin, balım.”
Göz kırptım. “Tanrım, ne heyecanlı.”

“Büyütme.”

Ona yandan bir baktım. “Büyüteceğimi zaten bilmen gere-
kirdi.”

“Rica ediyorum, lütfen. Büyütme.”

“Ama büyütmeye bayılıyorum.”

“Lütfen, Bonnie.”

“Of,” diye homurdandım. “Çok zor.”

“Bonnie...”

“İyi.” Sandalyeme yaslandım. “Büyütmeyeceğim.”

“Teşekkür ederim. Şu değerlendirmeler hakkında-”

“Aman Tanrım, randevuya çıkıyorsun.” Heyecanla alkışladım.

Dakota başını ellerinin arasına aldı. “Büyütüyorsun...”

Kitap Kurdu

ONUNCU BÖLÜM

ROWAN

Tüketilen Curly Wurlyler: Yedi.

Zulada kalan Curly Wurlyler: Bir.

Garip, beklenmedik öpücükler: Bir.

Kaçırılan geri öpme şansları: Bir.

Bir sarışın yüzünden zulamı normalde olduğundan çok daha hızlı bitirdim ve bu konuda hiç de mutlu değilim. Ve onun yüzünden şimdi onu neden geri öpmediğimi düşünüyorum. Belki de beni çıldırttığı içindir? Belki de onun hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığındandır?

Belki de ebeveynlerimle, onunla ve çok hızlı gerçekleşen bütün değişiklikler yüzünden aklımı kaçırmak üzere olduğumdandır.

Beni suçlayamazsınız, değil mi?

“Rowan, orada mısın? Ben annen.”

“Biliyorum anne. Arayan kişinin kim olduğunu görebiliyorum.”

Annem telefona, “E ama seni hiç duyamıyorum!” diye bağırdı.

Babamın, “Çünkü telefonu hoparlöre almamışsın,” dediğini duydum.

“Düğmeye bastım.”

“Basmadın. Bak, ışığı yanmıyor.”

“Işığının yanması gerektiğini ne biliyorsun?” dedi annem.

“Telefon öyle çalışıyor. Düğmeye bas.”

“Bastım.”

“Belli ki basmamışsın.”

“Tanrım, biri şu düğmeye bassın!” diye bağırdım.

“İyi, tekrar basıyorum. Aa, bak, ışığı yandı.”

Babamın, “Dedim sana, şapşal,” demesiyle hafifçe güldüm.

Annem, “Stuart, o sözlerine dikkat et,” diye parladı. “Yoksa sana istediğin o kolayı getirmem.”

Babam, “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Babam ve kolası.

“Rowan, orada mısın?”

“Evet, buradayım,” derken ayaklarımı kahve sehpa uzattım.

Annem, “Nasılsın?” diye bağırdı, neredeyse kulak zarlarım patlayacaktı.

“Bağırmana gerek yok anne, seni gayet iyi duyuyorum.”

“Ah, pardon.” Kıkırdadı. “Sanırsın daha önce hiç telefon kullanmamışım. Nasılsın?”

Gerçekten de telefonu çok sık kullanmazdı. Biriyle konuşmak istiyorsa onun yanına giderdi. Telefonda konuştuğu tek kişi kız kardeşiydi, o kadar.

“Ben iyiyim.” Elimdeki su şişesini döndürdüm, içindeki tabletin suda eriyişini izledim. “Tatiliniz nasıl?”

“Harika, harika. Bugün inanılmaz güzel bir tavuk yedik. Garsona tarifini sordum ama vermediklerini söyledi.”

“Evet, anne.” Elimi saçlarımda gezdirdim. “Her yer Admiral gibi değil, gidip Alasdair’a turta tabanı tarifini sorduğun gibi soramazsın.”

“Ama öyle olmalı. O kadar çok para ödedik ki tarifi alıp eve götürebilmen gerekir.”

“Tam olarak neredesiniz?” diye sordum.

“Bak şimdi, seni hiç ilgilendirmez.”

“Sence de sizin tamamen yabancı bir ülkede olmanız ve benim bilmemem çok saçma değil mi? İçime sinmiyor, anne. Endişeleniyorum, anlıyor musun?”

“Endişeleneceğin bir şey yok, Rowan. Biz iyiyiz.”

Ona söylemesi kolaydı.

Derin bir nefes aldım, aileme sinirlenip onları da strese sokmamak için çabalıyordum. “Geçmişte yaşadıklarımızı düşünürsek, aile üyelerimin güvenliği hakkında dertleniyor olmam konusunda daha hassas olmanız gerekir diye düşünmüştüm.”

İç çekti. “Rowan, söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok.”

“Neden söylemiyorsunuz?” dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Babam, sert sesiyle, “Rowan, kapat konuyu artık,” dedi.

Babam müdahale ettiyse konu kapanırdı. Ama bence endişelenecek bir şeyler *vardı*. Nerede olduklarını söylemiyorlardı. Babamın sesi daha zayıf çıkıyordu. Bir şeyler oluyordu ve beni dahil etmedikleri için gittikçe endişelenmeye başlıyordum.

Parmaklarımı burnumun kemerine bastırdım. “Peki ama dikkat ediyorsunuz, değil mi? Önlem alıyorsunuz? İnsanların turistlere nasıl davrandığını biliyorsunuz, özellikle de yaşlı olanlara. Fırsat kolluyorlar.”

“O kadar yaşlı değiliz,” dedi annem. Yeterince yaşlılardı. “Evet, güvendeyiz. Şimdi senden bahsedelim. Shona bana Bonnie ile nasıl da yakınlaştığınızı anlatıyordu. İsmi hatırlayamadı ama uzun saçlı sarışın olan diye anlattı.”

Kahrolası Shona.

“Bonnie ile *yakınlaştığım* falan yok, o da ne demekse.”

“Ama ben öyle duymadım. Görünüşe göre onu kasabanın etrafında sırtında taşıyormuşsun. Yürüyüşlere gidiyormuşsunuz. Duyduğuma göre ağaçların içinden ıslak ve çamura bulanmış bir şekilde çıkmışsınız. Açıklama zahmetine girer misin? Shona ikinizin çamur içinde yuvarlandığını falan varsaymış.”

“Shona bir şeyler varsaymayı bırakıp kendi işine baksın. Fırtınada mahsur kaldık, ıslandık ve üstümüze çamur bulaştı. Bu kadar.”

“Beraber dans etmişsiniz.”

Tanrım, beni bir kamera ekibine mi takip ettiriyordu?

“Siz nerede olduğunuzu söylemek istemiyorsunuz, ben de Bonnie hakkında konuşmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Babam, “Ses tonuna dikkat et, oğlum,” diye müdahale etti.

“Neyse. Benim gitmem gerek. Yapmam gereken şeyler var.” Köpüren içeceğime baktım.

“Ah, tamam canım. Eh, öyleyse, arayı açma ve kızların iyi olduğundan emin ol. Bir şeye ihtiyaçları olursa yardım et.”

“Hı hı.”

“Seni seviyoruz, Rowan.”

Bıkkınlıkla sessiz bir nefes verdim. “Ben de sizi seviyorum.”

Telefonu kapatıp saate baktım. Altı buçuğu biraz geçiyordu. Şu an elektrolitli su dışında bir şeyler içebilirdim. Hatta bir kova bira içebilirdim.

Koltuktan kalktım, yatak odama gidip birkaç kıyafet seçtim ve duşu açtım. Bara gidecektim.

Cuma geceleri Fergie'nin Kalesi hep dolu olurdu ama yaz sezonunda Hamish kapıları açıp dışarı masalar koyardı. İçerisi daha az kalabalık olurdu. Ayrıca göl kıyıda usulca dalgalanırken birkaç bardak bira içmek çok iyi hissettirirdi.

Cuma günleri herkes barda olacağından, güzel bir kot pantolon ve düz beyaz bir gömlek giydim, kollarını dirseklerime kadar kıvırdım. Saçıma bir kez olsun şekil verdim ve tam evden çıkacakken normalde hiç sıkmadığım hâlde biraz parfüm sık-tım. Arkadaşlarımın hoşuna giderdi belki.

Bunun Bonnie'yi görme ihtimalimle hiç alakası yoktu.

Hem de hiç yoktu.

Kasaba merkezine yaklaştığımda Fergie'nin yerinin kalabalık olduğunu o yönden gelen sesler sayesinde şimdiden anlayabiliyordum.

Birkaç yaz önce Hamish, barın Duich Gölü'ne bakan duvarını onarmakla ve barın bahçesini düzenlemekle oldukça uğraşmıştı. Yazları çiçek, kışları da ladin dalları ektiği saksılar almıştı. Üstlerinde sağlam bir şekilde monte edilmiş, bizi fazla göremediğimiz güneşten koruyan kırmızı şemsiyeli piknik masaları yerleştirmişti. Sonra, duvarın yanına, sarhoş olup çok iyi oynadığınızı sandığınız ama aslında hiç de öyle olmayan gecelerde oynayabilmeniz için bir oyun sahası kurmuştu. Aklıma birkaç açık seçik anı gelince gülümsememi bastırıp barın avlusuna girdim. Birkaç piknik masası hâlâ boştu.

Dışarıda oturup birkaç bira içebilecek olmanın heyecanıyla piknik masalarının yanından geçerken biri elimi tuttu.

“Rowan, çok hoş görünüyorsun.”

Arkama baktığımda Isla'yı gördüm. O da yazlık bir elbiseyle çok hoş görünüyordu, kızıl saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı.

“Selam, Isla. Sen de çok güzel görünüyorsun. Seni tanıyamadım bile.”

“Gerçekten mi? Günlük hayatta o kadar paspal mı görünüyorum?” Sırıttı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Elimi çekiştirdi. “Bana katıl. Bir sürahi bira ve iki tabak nacho sipariş ettim. Bu gece spesiyal tarif servis ediliyor, sen de biliyorsun ki bunu kaıramam.”

G lerck, “İki tabak çok değil mi?” dedim. “Ve bir sürahi bira. Birilerinin seni eve taşıması gerekecek.”

“Hayır, hepsi benim için değil. Misafirlerim olacak.”

“Kim...”

“Selam Isla.” Heyecanlı bir şekilde selam veren kişinin kim olduğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu ama yine de döndüm. “Arkadaşın kim-?”

Bonnie, Dakota’nın yanında duruyordu, ikisi de çok güzel giyinmişlerdi ve... lanet olsun... Bonnie, ah... sikeyim, inanılmaz görünüyordu.

Uzun sarı saçları dalgalı ve yarım toplanmıştı. O cezbedici gözleri koyu siyah maskarayla belirginleşmişti ve açık pembe ruj dolgun dudaklarını renklendiriyordu. Ve o elbise. Kahretsin.

Açık mavi elbisesi belinin ve göğüslerinin etrafını sıkıca sarıyor, kalçalarında an şeklinde bollaşıyordu. Onu betimleyecek tek kelime nefes kesici olabilirdi.

“Ah, Rowan.” Güldü. “G mlekle seni tanıyamadım.”

“Ben de elbise için aynısını söyleyebilirim,” dedim. Gözlerini kıstı.

Isla, tatlı bir ses tonuyla, “İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz,” dedi ve boğazını temizleyip Dakota’ya döndü. “Saçlarına bayıldım.”

Dakota kızardı. “Teşekkürler. Sen de güzel görünüyorsun.”

İnanamıyorum... Bu bir randevuydu ve Bonnie açıkça bu randevunun yancısıydı. Kenara çekilmiş, parmaklarıyla oynuyor, fazlasıyla heyecanlı görünüyordu.

İkimiz de Dakota ve Isla’ya bakıyorduk, onlar da birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı. Dakota’yı pek tanıımıyordum ama g r-

düğüm kadarıyla Isla için iyi bir partner olabilirdi. İkisi de sakin, düşünceli insanlardı ve arkadaşlarıyla çok iyi ilgileniyorlardı.

Bu randevuya dördüncü olarak çağrılmamın nedeni de buydu.

Normalde hızlıca kaçar ve kendime bir bira söyleyip taş duvarda oturur, gölü izlerdim ama o ikisinin birbirlerine bakışlarını gördükten sonra içimden bir ses biraz yalnız kalmak isteyeceklerini fakat Bonnie'yi asla ekmeyeceklerini söylüyordu. O türde insanlar değillerdi.

O yüzden... bu gece Bonnie devriyesine çıkacağım gibi görünüyordu. Harika.

Isla, "Bize, sevdiğinizi söylediğiniz o birayı söyledim ve biraz nacho sipariş ettim. Umarım bir sorun yoktur," dedi gergin bir gülümsemeyle.

Bonnie, "Nachoya bayılırım," dedi ve piknik masasına oturdu. Dakota da onun yanına oturdu, Dakota'nın karşısına da Isla oturdu, o yüzden bana kalan tek yer Bonnie'nin karşısıydı.

Ben de oturduğumda Bonnie'nin gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Isla beni de davet etti." Sırıttım.

"Umarım sorun değildir," dedi Isla. Her zamanki gibi herkesi memnun etmeye çalışıyordu. "İstersen onu şimdi kovabilirim, gidip kendi nachosunu alır." Ciddi olmadığını biliyordum ama ciddi olsa kızmazdım.

"Lütfen kov-"

Dakota, Bonnie'yi dürterek, "Ne kadar kalabalık, o kadar iyi," dedi.

Tam o sırada Hamish birayı ve nacho tabaklarını getirdi, ki normalde hiç kendisi servis yapmazdı. Ama Isla için hep zaafi vardı. Kimin yoktu ki? Bir fırın sahibiydi, inanılmaz tatlıydı ve kimin yardıma ihtiyacı olsa ilk önce o gönüllü olurdu.

Isla, “Teşekkürler, Hamish,” dedi.

“Rica ederim, canım. Afiyet olsun.” Bana hızlıca başıyla selam verdi ve ayrıldı.

Isla herkese bira doldurmaya başlarken Bonnie, “Vay be, bunlar harika görünüyor,” dedi.

Isla boğazını temizledi ve Dakota’ya baktı. “Günün nasıldı?”

Dakota gülümsedi, bütün yüzü kıpkırmızıydı. “Verimli geçti.”

“Ya? Neler yaptın?”

Dakota yerinde kıpırdanıp Bonnie ve bana baktı, Bonnie bir nacho’yu gömmekle meşguldü ve Dakota’nın rahatsızlığının hiç farkında değildi. “Şey, bilirsin, bilgisayarda bir şeyler işte.”

Kızların ne kadar çok yalnız kalmak istediğini fark ettiğimde tüylerim ürperdi.

Bonnie, parmaklarının arasındaki biber parçasına bakarak, “Ben jalapeno biberlerini hiçbir zaman sevmedim,” dedi. “Ki bu biraz tuhaf, çünkü Güney Kaliforniyalıyım. Meksika yemeğinin damarlarımda aktığını sanırsın ama birkaç ay önce bir tane yedim ve şöyle düşünmeme engel olamadım, acı ama lezzetli.” Elindeki biberi ağzına attı ve masada göz gezdirdi. “Çok iyi.”

Dakota genzini temizledi. “Sen, ee, jalapeno sever misin, Isla?”

Isla garip bir biçimde, “Severim,” dedi.

“Şimdi, zeytinler. Of, bir şeyleri var ki asla bana yeterli gelmiyor,” dedi ve bir zeytin alıp ağzına attı.

Dakota, “Sen zeytin sever misin, Isla?” dedi ve Tanrım, ben se yavaş yavaş ölüyordum.

“Severim,” dedi Isla. “Ya sen?”

Tam Dakota cevap verecekken Bonnie, “Ay, bayılır. Biz çocukken marketten beş kavanoz alırdık ve elimizde bir kavanoz açacağıyla benim tramplenimin altına oturup hepsini yerdik. İlginç bir bağımlılıktı ama ebeveynlerimiz uyuşturucu falan kul-

lanmadığımızı memnundu. Of, bu nacho'lar harika. Çıtır çıtır ve peyniri sanki-”

Ayağa kalkıp, “Bonnie, sana bir şey göstermem gerek,” dedim.

“Ne?” diye sordu, oldukça kafası karışmış görünüyordu. Beni baştan aşağı süzdü. “Ne göstereceksin?”

Taş duvarı işaret ederek, “Şurada,” dedim.

“Hah... Ben almayayım.” Bir nacho daha aldı, ben de bana yalvarırcasına bakan Dakota'ya baktım.

İşte bu kadar. Isla'yla yalnız kalabilmek için arkadaşının uzaklaşmasını istiyordu. Anlıyordum. Ben de bir randevuya çıksam ve yanımda arkadaşım olsa ben de rahat edemezdim.

Piknik masasının etrafını dolaştım. “Çok kısa sürecek. Önemli bir şey.”

Bonnie, “Tuhaf davranıyorsun,” dedi. “Neden çenen kenetlenmiş gibi konuşuyorsun?”

Tanrım, bu kadın.

Dakota, Bonnie'yi dürterek, “Git de ne istiyormuş öğren,” dedi.

“Ya penisini falan göstermeye kalkarsa? En son bir erkek bana bir şey göstermek istediğini söylediğinde testis torbasını iç çamaşırının üzerinden gerdirip ‘Bak, sakız’ dedi.”

Ne biçim insanlarla takılıyordu bu?

“Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?”

Bonnie beni tekrar şöyle bir süzdü, gözleri göğsümde gereğinden fazla oyalandı. Sonunda, “Belki,” diye cevap verdi.

Tanrım.

Kendimi durduramadan, “Hiç bu kadar sinir bozucu bir kadın daha görmedim,” dedim.

“Ah, işte şimdi seninle gelmeyi çok daha fazla istiyorum.” Gözlerini devirdi.

Dakota bu sefer Bonnie'yi sertçe itti ve bakiştılar. O bakış-

mada Dakota'nın arkadaşına gizlice kalkıp gitmesini söylediğini görebiliyordum. Neyse ki işe yaradı. Bonnie ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. "İyi. Ama 'sakızını' falan göstermeye kalkarsa bana kurabiye borçlusun." İç çekti ve bana döndü. "Tamam. Ne göstereceksen göster."

Bu kız bazen gerçekten çok budala oluyordu.

Kolunu tutup onu taş duvara doğru, bizi kimsenin duyamayacağı kadar uzağa götürdüm.

Etrafa bakındı, alanı inceledi ve bana döndü.

"Ee, okşadığım zaman bana şans getirecek başka bir taş daha mı var? Başka bir Penis Taşı falan?"

"Gerçekten çok şapşalsın."

Ellerini beline koyup, "Pardon?" dedi ve bu pozisyon sadece göğüslerinin daha da kalkmasına neden oluyordu.

Boğazımı temizledim. "Onlar bir randevuda."

"Ee, herhâlde. Ben de Dakota'nın çöpçatanıyım."

"Aynen ama şu an Dakota'nın bir çöpçatana ihtiyacı olmadığına eminim."

"Sen onu tanımıyorsun bile. Utangaç olduğu için benim de gelmemi istedi. Dakota çok şey atlattı ve böyle zamanlarda bana tutunur, özellikle de aşk hayatı söz konusu olduğunda. Bu onun için çok önemli ve ben de onu şu an yüz üstü bırakacak değilim. Hem de bana ihtiyacı olduğunu bilirken. Bana inanmıyor musun? Sadece dön ve..." dönüp masaya baktığında sesi yavaşça soldu. Dakota ve Isla derin bir sohbete dalmışlardı. "Hah, şunlara bak."

"Bence sana ihtiyacı yok. İhtiyaçları olan şey alan, sürekli zeytin ve jalapeno tüketme geçmişleriyle ilgili çene çalan birinden uzaklaşmak."

"Bir kere o kaynaşmak için gayet iyi bir konuydu. Hepimiz senin gibi oflaya puflaya sohbet etmiyoruz."

“Ben oflayıp puflamıyorum.”

“Hemen hemen.” Kollarını göğsünde birleştirdi ve bu sadece beni daha beter yaptı. Sanki daha önce hiç bir çift meme görmemiş gibiydim. Gözler yukarı, Rowan.

Bonnie, “Eh, madem bana ihtiyacı yok, ben de eve giderim,” dedi.

Umursamaz bir ses tonuyla, “Tamam,” dedim.

“Benimle yemek yiyebilirsin’ demen gerekiyor.” Sesindeki savunmacı ton yüzünden neredeyse kahkaha atacaktım.

“Sohbet ederken oflayıp pufluyorsam neden benimle yemek isteyessin ki?”

Dudaklarını büzdü, güzel yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. “*Touché.*” Tekrar koluma vurdu. “Hadi ama, beni yalnız yemeye mecbur bırakma.” Gözlerini kırıştırdı. “Lütfen, Rowan, geçen gün hakkında üzgünüm-”

Sesimde küçümseyen bir tonla, “Üzgün müsün?” dedim. “Beni bok gibi hissettirdiğin için üzgünsün.”

“Boktan bahsetmen ne ironik.”

Gözlerimi devirdim ve elimi yüzümde gezdirdim. Lanet olsun, bu kadın bana anlayamadığım birçok duyguyu aynı anda hissettiriyordu. Bu gece çok güzel görünmesi de cabasıydı, o parlak gözleri bu geceye bir şans vermem için bana yalvarıyordu.

Onunla yemek istemiyorum desem yalan olurdu. Tansiyonu yüksek anlarımıza rağmen onun yanında olmak, sınırlarımı daha ne kadar zorlayabileceğini, sonra da yüz seksen derece dönüp beni nasıl güldüreceğini merak ediyordum.

Elimi çekiştirdi. “Lütfen, Rowan. Buradan kızlara göz kulak olup yardıma ihtiyaçları olursa müdahale edebiliriz, hem de birbirimize arkadaşlık etmiş oluruz.” Gülümsedi ve... Kahretsin.

* Fr. *Touché*: Fransızca bir kelime olup, “dokundun” veya “çok haklısın” anlamına gelir ve genellikle bir tartışmada veya karşılıklı alay etmede kullanılır. —ç.n.

O gülümseme saniyeler içinde savunmamı düşürmüştü. Tatlıydı, arkadaşlık ve güzel zamanların temennisiyle doluydu.

Lanet olsun...

“İyi.” İşaret parmağımla onu gösterdim. “Ama bana yemekle ilgili başka hikâye anlatma.”

“Of ya. Hayatımı ve pastayla olan geçmişimi anlatmayı planlıyordum.” Sırıttı.

“Başkasına sakla.” Taş duvarın yanında, Dakota ve Isla’dan yeterince uzak bir masayı işaret ettim. “Şu masaya geç. Ben de gidip Isla’dan bira ve nacho alacağım.”

“Tamamdır.”

Masaya yaklaştım ve Isla bana baktı. Gözlerinde minnettarlık vardı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet.” Ensemi kaşıdım. “Siz kızların jalapeno ve zeytin muhabbetine biraz ara vermek isteyebileceğinizi düşündüm. Bonnie ve ben şuradaki masada takılacağız.” Bonnie’nin olduğu yeri işaret ettim, Bonnie hevesli bir şekilde el sallıyordu. “Biraz bira ve nacho alabiliriz diye düşündüm.”

Isla, “Evet, lütfen. Biz bunların hepsini bitiremeyiz,” dedi.

İkimize de birer bardak doldurup tabağı alırken Dakota, bana, “Bonnie bunu iyi saklıyor ama çok zorlanıyor, Rowan. Kibar davran,” dedi.

“Tabii ki,” dedim, keşke ne demek istediğini bilseydim. Neyde zorlanıyordu?

Açıkçası, Bonnie’nin kişiliğine bakılırsa, bir şeylerle mücadele içinde olduğunu hiç düşünmezdim.

Hep hayat doluydu ve... şımarıktı.

Birayı ve tabağı kaldırdım. “Teşekkürler. İyi eğlenceler, hanımlar.”

Ben yanlarından ayrılmadan önce Isla ağzını oynatarak, “Teşekkürler,” dedi.

Bir bağ kurabilmelerini içtenlikle umuyordum. İkisi de bir şeyler arıyor gibiydiler, ben de onu bulmuş olmalarını diliyordum.

Ben ona doğru yürürken Bonnie masadan kalktı ve tabağı elinden aldı. Ben de biraları masaya koydum. Karşısına oturup biramdan bir yudum aldım.

IPA*. İlk tercihim değildi ama yine de güzeldi. Muhtemelen Deuchars markaydı. Fergie'nin Kalesi'nde halk için kurtarıcı bir seçimdi.

“Bu bira çok güzelmiş,” dedi Bonnie. Bardağını masaya koydu. “Şimdiye kadar içtiklerim arasında en sevdiğim olabilir. Senin de öyle mi?”

Başımı salladım. “Ale içmeyi tercih ederim.”

“Ha, öyleyse biranı çiğnemeyi seviyorsun. Ben de severim, bazen ama ruh hâlimin uygun olması gerekir. Mesela balık ve patates kızartması yediğimiz gün, biranın malt aroması, tuz ve sirkeyle birleşince...” Bir şef gibi parmak uçlarını öptü. “Mükemmel. Ama bu IPA de nacho ile güzel gidiyor.”

Bir nacho aldım. “Evet, öyle.” Bonnie çenesini eline dayadı ve beni izlemeye başladı. Ağzımdan bir peynir parçasını çektim ve, “Ne?” dedim.

“Bu akşam oldukça şıksın, Rowan. Bugün de cuma. Bu akşam eve götürebileceğin bir hanımefendi bulmayı mı umuyordun?”

“Hayır.”

“Hadi ama senin gibi bir erkek eminim sık sık keşfe çıkıyordur.”

“Kasabadaki herkesi tanıyorum.”

“Burada takıldığın biri olmadığı anlamına gelmez,” duruşunu dikleştirdi ve etrafına bakınırken ağzına dalgın bir biçimde bir parça nacho attı. “Shona mesela? Panter gibi ama yine de çok güzel.”

* IPA bira, India Pale Ale bira anlamına gelir ve hafif acı bir tadı olan, malt oranı yüksek ve genellikle yüksek alkol oranına sahip bir tür biradır. —ç.n.

“Shona annemin en yakın arkadaşı. Bebekken bezlerimi değiştirirdi.”

“Desene, seni çıplak görmeye alışkın.”

Kaşımı kaldırdım. “Bu söylediğinin ne kadar rahatsız edici olduğunun farkında mısın?”

“Biliyor musun, sesli söyleyince cidden çok rahatsız edici geldi.” Tekrar etrafına bakındı. “Tamam, şuradaki kıza ne dersin?” Parlak kırmızı bir tişört giyen kumral kızı işaret ediyordu.

“O Alana.”

“Ya, Alana demek. Çok tatlı birine benziyor.”

“Aynı zamanda Admiral’ın sahibi Alasdair ile evli.”

“Hımm. Üçlü seks ilgilerini çekiyor muymuş?”

Biramdan bir yudum daha aldım. “Sormamı ister misin? Eminim evliliklerine bir sarışının katılmasına sıcak bakarlar.”

“Benim için değil, senin için.”

Arkama yaslanıp, “Alana, buraya gelsene,” diye seslendim.

Alana masamıza yaklaşırken Bonnie, “N’apıyorsun?” diye tısladı.

“Pekâlâ, siz ikiniz.” Elini Bonnie’ye uzattı. “Ben Alana. Henüz tanışmadık sanırım.”

“Alana, bu Bonnie. Bonnie, Alana’yla tanış.”

Bonnie, “Memnun oldum,” dedi, yüzüne bir gülümseme yaptırdı ve Alana’nın elini sıktı. “Rowan Alasdair ile evli olduğunu söyledi.”

“Evet, birbirimizi çocukluktan beri tanırız. Ailelerimiz bir gün evleneceğimize yemin ederdi ve evlendik.”

Bonnie, hülyalı gözlerle “Ya, ne tatlı,” dedi.

Ama o hülyalı bakış ben ağzımı açar açmaz kayboldu. “Bonnie evliliğinizde üçüncü bir kişiye yer olup olmadığını merak ediyordu. Üçlü yapmak istiyormuş.”

Bonnie, “Rowan!” dedi. “Hayır, öyle bir şey söylemedim. Üçlü seksin bahsi bile geçmedi.”

“Az önce üçlü istediğini söyledin.”

Sıktığı dişlerinin arasından, “Rowan,” dedi. Gözleri ölüm saçıyordu.

Alana, “Başvuru kabul ediyoruz,” diyerek araya girdi. Her zaman şakalaşmaya hazırdı. “Maceracı birini arıyoruz. Kendine maceracı der miydin, Bonnie?”

Gözleri büyüdü, arkasına yaslandı ve bardağını elinde döndürmeye başladı. “Ben, şey... Pekâlâ... Amatörce ilgilendiğim şeyler oldu ama-”

“Hiç başka bir kadını öptün mü?”

“Ee, bir keresinde Dakota’yı öpmüştüm ama o cinsel bir şey değildi.”

“Yatak odasında kaç yıllık deneyimin var?”

Bonnie, tamamen dumura uğramış şekilde parmaklarıyla oynuyordu. “Şey...” Yoğun hesaplamalar yaptığı belli bir şekilde havaya baktı. “Komşudan beş al... Özür dilerim, baskı altındayken toplama yapmak çok zor.”

“Daha önce hiç dilini kullandın mı? Alasdair bayılır.”

Bonnie, “Pek sayılmaz,” dedi, iyice gerilmişti. “Ama bilirsin, isterseniz-”

Alana ve ben kahkaha attık, Bonnie ise elini kalbine koyup bize bakakaldı.

“Neler oluyor? Benimle... dalga mı geçiyorsun?”

Alana başıyla onayladı. “Evet ama bir şeyleri amatörce de olsa denemiş olman hoşuma gitti.”

“Öyleyse... üçüncü aramıyor musunuz?”

Alana başını salladı. “Bu seni üzdü mü?”

“Hayır. Yani... Hayır,” derin bir nefes alıp dikkatini bana verdi. “Senden nefret ediyorum.”

Güldüm ve biramdan bir yudum alırken Alana sırtımı sıvazlayıp bana iyi şanslar diledi. Gözlerimi Bonnie’ye dikip bana

yapacağı misilleme saldırısını beklemeye başladım ama o sessizliğini korudu.

Dürüst olmam gerekirse böylesi daha kötüydü. Çünkü intikam alacaktı, hissediyordum.

Arkasına yaslandı, elinde birasını tutuyordu. “Gülmelere doyabildin mi?”

“Hah.”

“Anladım.” Gözlerini benden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne çok bilmek isterdin, değil mi?”

Bir eli piknik masasında, oturağın üstüne zıpladı ve yüzünü dışarıda toplanmış kalabalığa döndü. “Ahali!” diye seslenerek herkesin dikkatini topladı. Kalabalık sessizleşti, herkesin gözü ondaydı. Boğazını temizledi. “Rowan Huysuzgilleri’i öptüğümün bilinmesini isterim.” –parmağıyla beni işaret etti– “Ve dudakları balık gibiydi. Ölü balık gibi hem de. Hayatımda aldığım en kötü öpücüktü. Tamamen ve açıkça bir felaketti. Hanımlar, aklınızda bulunsun... ve hatta beyler, bu huysuzu öpmeyi düşünüyorsanız hayal kırıklığına uğramaya hazır olun. Ölü... balık... dudakları.” Birasını tokuşturmak istercesine havaya kaldırdı. “Şeref!”

Hepsi de iyi birer İskoç oldukları için bardaklarını kaldırıp bir yudum almadan önce, “Şeref!” dediler.

Oturdu ve bana sırtıttı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum. Başını sallayarak onayladı, çok mutlu olduğu her hâlimden belliydi. “İyi.” Ben de onun gibi oturağın üstünde ayağa kalktım.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi. “Aşağı in.”

Elimi kaldırdım. “Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerek.” Onu taklit ederek kalabalığa dönüp, “Ahali!” diye ses-

lendim. Birkaç kişi güldü ve tezahürat etti. Boğazımı temizlemeden önce el salladım. “Evet, hepsi doğru. Beni öptüğünde dudaklarım ölü balık gibiydi çünkü beni cadı büyülerıyla büyülemişti.”

Bonnie, “Büyü falan yapmadım!” diye bağırdı.

“Ama ben ağzımı sıkıca kapattım çünkü buralarda eskiden anlatılanlara göre uzun sarı saçlı ve buz mavisi gözlü kadınlar aslında Yılan Kraliçe olabilirmiş. Ve ben onu gördüm.” –öne eğildim, hikâyeyi iyice derinleştiriyordum–“Bir akşam, onun dudaklarını yaladığını gördüm...”

Lyall, yan taraftan, “Yılan dili,” dedi.

Baird, arkadan, “Şahmeran’dan doğmuş,” dedi.

“Aynen öyle. O güvenilmez, yılan dili. O efsane doğru, arkadaşlar, o aramızda. Kaygan, pullarla kaplı, penislerimizi kopardırmaya hazır. O dilinin benimkine değmesine izin verirsem iki olsun. Ölümün öpücüğü.”

Lyall, “Sonra da alıp Penis Taşı’na götürür,” diye ekledi.

Onu işaret ettim. “Kesinlikle. Çok dikkat edin baylar... Ve hatta bayanlar. Yılan Kraliçe aramızda ve sıradaki kurbanı için kurt gibi aç.” Bardağımı havaya kaldırdım. “Şeref.”

Herkes, “Şeref!” dedi ve birer yudum alıp sohbetlerine devam ettiler.

Zıplayıp geri yerime oturdum, gözlerimde beklentiyle Bonnie’ye bakıyordum. Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi, kırıp damadı bile. Hatta göz bile kırpmadı, sadece bana bakıyordu.

“Ne hoş bir arkadaşsın, değil mi?”

Biramın geri kalanını içip sııttım. “Bence öyleyim.”

“Şimdi seni bitirdim.”

“Hayır, bitirmedin.”

“Evet, bitirdim.” Bonnie, başının yanına parmağıyla vurdu.
“Senden üç adım öndeyim, evlat.”

“Son kaybettiğin üç elde de bunu söyledin.”

“Bu sefer ciddiylim.” Ellerini ovuşturup bir bardağa uzandı.
Bir yudum aldı ve bardan ödünç aldığımız üçlü milli oyunu tahtasında hareket ettirdi.

Ben Bonnie’nin gergin bakışları altında nachoların geri kalanını bitirirken, dönüp Isla ve Dakota ne yapıyor diye baktık. Sanki dünyada sadece onlar varmış gibilerdi. Birbirlerine oldukça yakın bir şekilde durarak konuşuyorlar, uzanıp birbirlerinin yüzünden saçlarını çekiyorlar, sohbete asla es vermiyorlardı. Hiçbir şey onları rahatsız edemezdi. Bonnie ve ben kıyafetlerimizi çıkarıp çıplak bir dans performansı sergileyebilirdik ve farkına bile varmazlardı.

O yüzden, Bonnie’ye çok iyi oynadığımı bildiğim bir oyunu oynamayı teklif ettim ve o da hemen atladı.

Üçlü milli oyunu, İskoç tarzı.

Tahta bir ızgarada üç taş oyunu gibiydi ama taş yerine bardaklarımızı koyuyorduk. Her hareket ettirdiğimizde ise küçük bir yudum almamız gerekiyordu. Kaybedense bardağı bir dikişte içmek zorundaydı.

Bonnie bardan gelen müziğe dans ediyordu ve sarhoşluğun işaretlerini göstermeye başlamıştı. Biraz komikti çünkü ne kadar çok içerse o kadar çok meydan okuma havasına giriyordu, sanki dünyayı ele geçirebilir ve bunu tek eliyle yapabilirmiş gibiydi.

“Of, çok fena yenileceksin, Huysuzgiller.”

Bardağımı hareket ettirip bir yudum aldım.

“Aha!” diye bağırdı. “Yendim. Dikle bakalım, ezik.”

Bardağını hareket ettirdi ve tahtaya baktım.

“Kazanmadın ki.”

“Kazandım.” Bardakları işaret etti. “Bir, iki, üç. Sırayla. Ağla.”

“O benim bardağım.” Köşedeki bardağı işaret ettim.

“Hayır değil.”

“Evet benim. Ben oyunun başından beri o bardaktan içiyorum.”

“O hâlde demek ki benim bardağımla oynuyormuşsun.” Hayretle geriye çekildi, bir elini göğsüne koydu. “İnanamıyorum, oyunu sabote ediyorsun!” Beni işaret etti. “Sabotaj. Hem de gün gibi ortada!”

Teknik olarak gün gibi ortada değildi çünkü saat akşam dokuzdu ve güneş hâlâ batmamıştı ama onunla tartışmayacaktım.

“Hile falan yapmıyorum. O benim bardağım.”

“Sen de çok iyi biliyorsun ki değil. Benim sarhoş aklımla alay etmeye çalışıyorsun. Ama ben inanmıyorum. Kazandım. İç bakalım.”

“Benim bardağım.”

“Tanrım.” Başını salladı. “Mızıkçı olduğunu biliyordum Rowan ama ben hile yapıyormuşum gibi davranmak? Bu senin için bile alçakça değil mi?” Masanın üstüne eğildi, bütün dekoltesi ortadaydı. “İç bakalım, delikanlı.”

Yutkundum, gözlerime yukarı bakmalarını söylüyordum ama kahretsın... Ben de sarhoş olmaya başlamış olmalıydım, çünkü göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

“İçtiğin sırada biraz da görgü öğren. Bir hanımefendinin döşüne bakmak ayıptır.”

“Döş demeye devam et, bir daha asla bakmam.” Bir bardak alıp kafaya diktim. Yalan söylüyordum, yine de bakacaktım.

“Burada ne yaptığımızı anlayamıyorum.”

Tavla tahtasını inceleyerek, “Sanırım zar atacağız,” dedim.

“Zarlar ne için ki?”

“Şey...” Başımı kaşıdım. “Kaç kare ilerleyeceğimizi belirlemek için.”

“Kareler nerede?”

Tahtaya biraz daha baktım. “Emin değilim. Sanırım birkaç parçası eksik.”

Bonnie parmaklarını keçe yüzeyde gezdirip üçgen bölümleri okşamaya başladı. Önce tek parmakla başlamıştı, sonra iki parmağı daha eklendi...

“N’apıyorsun?”

“Üçgenleri okşuyorum.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Sarhoşum ve uzun zamandır bir şeyleri okşamadım.”

“Kes şunu.”

Bir kaşını kaldırıp bana baktı. “Bu seni azdırıyor mu, Rowan?”

“Hayır.”

Evet.

Baştan çıkarıcı bir sesle, “Emin... misin?” diye sordu.

“Biliyor musun, bu oyunu ben de oynarım.” Üçgenlerden birine parmağımı götürüp yavaşça masaj yapmaya başladım.

Gözlerini parmağıma iyice yaklaştırdı, dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. “Tempon çok iyi. Kuvvetin de iyi görünüyor.”

Sesimi alçaltarak “Evet, çok kuvvetliyim,” dedim.

İyice havaya girerek üçgeni daha hızlı, daha sert parmaklamaya başladı.

Tanrım, dilinin dudaklarını ıslatışını izlerken sertçe yutkundum. O dilini, onunla neler yapabileceğimi düşündüm...

Bu tek taraflı olamazdı.

Onu izleyerek, hızlandım ve o bana baktığında hızımı düşürdüm, “zevki” iyice uzattım.

“Tanrım,” dedi. Boşta olan eli göğsüne, oradan boynuna uzandı.

“Şey... Siz ikinizin biraz yalnız kalmaya mı ihtiyacı var?”

İkimiz de yerimizde sıçrayıp tahtadan uzaklaştık, ellerimiz hızlıca kucağıma düştü.

Boğazımı temizledim. “Sadece tavla oynuyorduk.”

“Hiç böyle oynandığını görmemiştim.”

“Amerikan tarzı.”

“Hah, peki. Eğer oynamanız bittiyse başka masa oynamak istiyor.”

“Tabii, evet. Bitti.” Bonnie tahtayı katlayıp Hamish’e uzattı. Hamish bize teşekkür ederek yanımızdan ayrıldı. Bonnie bana bakıp, “Biz az önce bir oyun tahtasıyla birbirimizi mi... boşaltıyorduk?”

“Ben öyle bir şey yapmadım. Ya sen?”

“Hayır.” Başını hızlıca salladı. “Hayır, hiç de bile.”

“Güzel, çünkü aletim o üçgenden daha büyük.”

Ben sırtıp biramı içerken Bonnie’nin ağzı açık kalmıştı.

Bonnie, “Sarhoşken o kadar da kötü değilsin,” dedi. Bir topu oyun alanına doğru atıp tamamen ıskaladı. Güneş batıyordu, avluyu çevreleyen ışıklar yanıp sönüyordu, biz de şu an ikinci bala tatillerinde olan iki turistle –Jim ve Yolanda– kapışıyoruz. Keçi’nin Eteğinin Altı Hanı’nda kalıyorlardı ve Corsekelly’yi çok sevdikleri için tatillerini bir gün daha uzatmışlardı.

Ayrıca bizi de oyunda mahvediyorlardı.

Ben de bir topu fırlattığım sırada, “Sen de tolere edilebilirsin,” dedim. Attığım top Jim’in bacağına çarptı. “Pardon,” diye seslendim. O da cevaben sadece el sallamakla yetindi. Bunu üçüncü yapışımdı, şimdiye kadar reflekslerinin biraz hızlanmış olacağını düşünürdünüz.

“Ben tolere edilebilecek birinden daha fazlasıyım.” Kolunu arkaya atıp topu fırlattı. “Dikkat.”

Top, Yolanda’nın koluna sertçe çarptı. Bonnie, “Ay, pardon Yolanda!” diye seslendi. “Bilerek onlara nişan aldığımızı düşünüyor olmalılar.”

“Ben son atışımda öyle yaptım,” diye itiraf ettim. “Hareket edecek mi diye görmek istedim.”

Bonnie güldü ve kolumu tuttu. “Ben sadece Yolly’ye nişan aldım. Düşündüm ki merdivene değil de ona nişan alırsam belki hedefi tutturabilirim. İşe yaramadı.”

“Mantıklıymış ama.”

“Teşekkür ederim.”

Jim, karşıdan, “Sanırım bu gecelik bu kadar yeter,” diye seslendi.

“Ya, peki o hâlde. O morluğa buz tutmayı unutma.” Bonnie onlara el salladı. “Corsekelly’nin tadını çıkarın ve sabah vasatın altı bir kahve içmek için kahveciye uğramayı unutmayın.”

Jim ve Yolanda uzaklaştılar ve iç çekerek bana yaslandı.

“Sanırım ben de eve gitmeliyim,” dedim. Çok fazla bira içmekten beynim ağır işliyordu.

“Ben de.” Bonnie yalpaladı ve uzaklaşmaya başladı. “Hey, Dakota ve Isla nereye gitmiş?” Oturdukları, şu an boş olan masaya baktım. Neredeyse tüm bar bomboştu. Bu ne zaman olmuştu? Bonnie telefonuna uzandı ve bir mesajı okudu. “Hah, yürüyüşe gitmişler. Sence el ele tutuşuyorlar mıdır? Tanrım, ya öpüşürlerse?” Gömleğimi tutup beni sarstı. “Sence öpüşürler mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki?”

“Of, bunu görmek için nelerimi vermezdim. Dakota’nın dudakları yumuşacıktır, sürekli nemlendirir. Bahse varım Isla o dudaklardan fazlasıyla zevk alır. Ve öpücüğün ardındaki tutku. Sence tutku var mıdır?”

Omuz silktim. “Belki?”

“Of, çok... Sıkıcıydın.”

“Öyle mi?” Kolunu tutup onu bardan uzaklaştırarak evine doğru yönlendirdim. “O kadar sıkıcıysam bütün gece seni nasıl eğlendirdim?”

“Hah, ben seni eğlendirdim.”

“Çok beklersin. Ben *seni* eğlendirdiğim için eğlendim.”

Burnunu kırıstırdı. “Bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor.”

“Kafamda mantıklı gelmişti.”

Etrafına bakındı, bardan uzaklaştığımızı yeni fark eder gibiydi. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Evine, nereye olacak?”

“Beni seks zindanına da götürüyor olabilirdin.”

“Hayır, seks zindanına götürülecek biri değilsin.”

“O da ne demek oluyor?” Sesinin tonu savunmacı bir hâl aldı. “O üçgeni nasıl okşadığımı gördün. Oldukça iyiydim.”

“Oldukça iyi biraz abartı.”

“Sanki senin parmaklarını batırman daha iyiymiş gibi.”

“Batırmıyordum. Tanrım.”

Evin yoluna geldiğimizde bir taş takıldı ve tökezledi. Hemen onu tuttum. Son zamanlarda bunu fazlasıyla yapıyordum.

“Neden beni eve getirdin? Daha içecektim.”

“Hayır, içmeyecektin. Daha birkaç saniye önce eve gitsen iyi olacağını söyledin.”

“Seni kim benim patronum yaptı?”

Gerçekten kimin beni patron yaptığına emin olmayarak, “Tanrı?” dedim.

“Hayır, Tanrı’nın seni patron yapmasına imkân yok.”

“Sırf benimle kavga etmeyi sevdiğin için mi çelişiyorsun?

“Hayır.” Sırıttı.

O sırtış çok tehlikeliydi.

O sırtış çok aptalca bir şey yapmama neden olabilirdi.

Çok aptalca bir şey... onu öpmek gibi. Çünkü o senin derinin altına sızıp daha fazlasını istemene neden olacak türden bir kızdı ve ben böyle bir mücadeleye hazır mıydım, emin değildim.

O yüzden, saçma kararlar almayı önleyebilmek için kapıyı açıp onu içeri ittim. “İşte. İyi geceler.”

Bana, “Sen gittiğin an bara geri döneceğim,” diye seslendiğinde tam uzaklaşmaya başlamıştım.

Durdum, arkamı dönerken sırtım kasılmıştı. “Bok döneceksin.”

Kitap Kurdu

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Tüketilen bira sayısı: En az yirmi beş.

Son erkek kaynaklı orgazmdan bu yana geçen gün sayısı:

Kim sayıyor ki?

Elimle oynadığım tüylü göğüs: Bir.

Eee... Elim neden tüylü bir göğsün üstünde?

Bu güzel koku da neydi?

Ben neden bu kadar sıcaktım?

Bir çinçillayı mı okşuyordum?

Gözlerimi açtım. Güneş fazla parlaktı, başımsa kendisini kırmak ister gibiydi. Ama beynimin dönüştüğü çırpılmış yumurta kıvamına rağmen doğru olmayan bir şeyi fark ettim. Yatağымda bir erkek vardı.

Herhangi bir adam değil...

Fısıldar

Etekli Huysuzgiller.

Kesik bir nefes

Ellerim hızlıca vücuduma dokundu. Önce göğüslerimi hissettim.

Açıktalardı.

Tanrım, ben neden çıplaktım?

Yatakta oturup, “Neden çıplağım?” diye bağırdım, Rowan’ı fena ürkütmüştüm. Yataktan kalktı, ben de o sırada aslında çıplak olmadığımı fark ettim, elbisem hâlâ üstümdeydi. Sadece göğüslerim küçük kaçkınlar gibi elbisemden çıkmışlardı.

Tam Rowan başını kaldırırken ben de ellerimle hızla göğüslerimi kapatıp ona döndüm. Gömleğinin düğmeleri açılmıştı ama geri kalanı örtülüydü.

Gömleğinin düğmelerini ben mi açmıştım?

Of. Dövmesini unutmuştum.

Ve mükemmel konumlanmış göğüs uçlarını.

Akşamdan kalma hâliyle bile mükemmeldi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu, gözlerini kaşıyordu.

“Neden benim yatağımdasm?”

Etrafa bakındı. “Biliyorsam ne olayım.” Birkaç kez gözlerini kırptı. “Neden memelerin elbisenin içinde değil?”

“Dün gece firar etmişler. Seninle bir ilgisi yok.” Arkamı döndüm ve inatçı hanımları elbisemin içine geri sokuşturdum. Hâlâ biraz onurum vardı yani. Toparlandığımda arkamı döndüm ve dudaklarında minicik bir sırıtış gördüm. Tanrım, kasıklarım resmen ona doğru fırlıyordu.

Ölümcül. Gülüşü kesinlikle ölümcüldü.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak, “Göğsündeki tüyler çok yumuşak. Zaten az bir şey var ama öyle.”

İki göğsünün arasındaki küçük tüy parçasına, ardından bana baktı. “Oraya durulanmayan saç kremi sürüyorum.”

“Gerçekten mi?” Saçları çok gösterişli olsa da onu durulanmayan krem sürececek biri olarak hayal etmemiştim.

“Hayır.” Ayağa kalktı ve o anda pantolonun düğmesinin de açık olduğunu gördüm, siyah iç çamaşırının bir kısmını meydana çıkarıyordu.

Tabii ki siyah iç çamaşırı giyiyordu. Bunun neden beni az-

dırdığını bilmiyordum ama azdırıyordu işte. Gelişmiş karın kasları ve bel çizgisinin üstündeki o küçük tüy parçası da öyleydi.

“Beni mi kesiyorsun, Bonnie?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamı döndüm. “Gözlerimi asitle yakmayı tercih ederim.”

Güldü ve o an... göğüslerimin ucu sertleşmişti bile.

“Bildiğim iyi oldu.” Ayakkabılarını alıp yatağın etrafında dolaşarak merdivenlere yöneldi.

Arkasından koşarak –Tanrı bilir neden– “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Eve. Üstüme sinen pis kokunu yıkamam lazım.”

Oturma odasına girerken, “Ben kötü kokmuyorum,” diye söylendim. Koltuğa oturup botlarını giydi, parmakları bağcıkların üstünde uçuyor gibiydi. Bağcıklarını bu kadar hızlı bağlayan birini hiç görmemiştim.

Neden buna dikkat ediyordum ki?

Akşamdan kalma olmamın suçuydu sanırım.

Ayağa kalktığında başını yana eğdi ve gömleğinin düğmelerini iliklerken beni incelemeye başladı. Toplum için tam zarar ziyandı. Beni çıldırtıyor olabilirdi ama vücudu her zaman çıplak olması için var edilmişti.

Alaycı bir sesle, “Üzgün görünüyorsun. Yoksa gitmemi istemiyor musun?” dedi.

“Hah, hiç-”

Dakota’nın arkamdan “Şey... Günaydın,” dediğini duydum. Hızlıca arkamı döndüğümde onu yatak odasının önünde, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle dururken buldum.

Of, Dakota’nın burada olduğunu nasıl unutmuştum? Sanırım Isla ile onun evine gittiklerini falan düşünmüştüm. Gerçi herkes benim gibi değildi, eve bir orgazm üreticisi getirip ama söz konusu orgazmı yaşayamamayı becerebiliyorlardı.

Bana bir orgazm yaşatmasını istediğimden değildi tabii.

Evet, biliyorum, o son cümleye ben de pek inanmamıştım ama düşündüm ki... Başımı dik tutmam gerekiyordu.

Rowan, “Günaydın, hanımefendi,” dedi, sanki bizim evimizde gömleği yarı açık ve pantolonun düğmesi iliklenmemiş şekilde bulunmak tamamen normalmiş gibi. “İsla ile randevunuz nasıldı?”

Dakota kaşlarını çattı ve dikkatlice bize baktı. “Güzeldi.”

İçinde bulunduğum berbat durumu unutarak ellerimi göğsümde kavuşturup, “Öpüştünüz mü?” diye sordum.

“Hayır,” Dakota’nın yüzü aydınlandı. “Ama yürüyüş yaparken el ele tutuştuk.”

“Ah kalbim,” diye cıvıldadım. Rowan’a dönüp gömleğinin yakalarını tutarak onu sarstım, en azından sarsmaya çalıştım. “Duydun mu? El ele tutuşmuşlar.”

Dakota, “Ki bu siz dün gece her ne yaptıysanız onun yanında oldukça sönük kalıyor,” dedi.

Elimi havada salladım. “Bir şey yapmadık.” Rowan’a “Yapmadık, değil mi?” diye fısıldadım.

“Memeleri kendilerini bana fırlattılar ve bana göğsümün bir çinçilla gibi olduğunu söyledi.”

“Ben onu sesli mi söyledim?”

“Mırıldandın,” dedi ve beceriksizce sırtımı sıvazladı.

Dakota, “Ne kadar... heyecan verici bir gece,” dedi. Hâlâ kafası karışık görünüyordu. “Öyleyse şimdi...” Parmağını ikimiz arasında salladı. “Siz... Şey mi?”

“Ne? Hayır.” Başımı salladım. “Hayır. Hayır... Hayır.”

Rowan, “Anlamadıysan, kesinlikle hayır,” diye ekledi.

“Tamam,” Dakota topuklarının üstünde ileri geri sallandı. “Kahvaltıya kalmak ister miydin, Rowan?”

“Yok, gitmesi gerck-”

“Seve seve.” Rowan tekrar sırtımı sıvazladı ve mutfığa doğru ilerledi. Gömleği ve pantolonun düğmesi hâlâ iliklenmemişti. “Bize biraz yumurta ve kızarmış ekmek yapayım mı?”

Dakota, “Çok iyi olur,” dedi. Bana bakıp sırtıyordu.

Neden ikisi –benim katılmamın yasak olduğu– bir takım olmuş gibilerdi?

Dakota’nın da oturduğu mutfak masasına otururken, “Hadi, bize randevundan bahset,” dedim. Rowan ise kahvaltıyı hazırlıyordu.

“Çok güzeldi,” Dakota masada duran bir peçeteyle oynuyordu. “İsla harika biri ama Rowan bunu zaten biliyor.”

Rowan, “Biliyorum,” dedi. Mükemmel sesi sohbetimize katılmıştı. “İsla harikadır.”

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Her şey. Çocukluklarımız, ne kadar farklı büyüdüğümüz. Seninle arkadaşlığımız hakkında konuştuk, kardeşim olmadığı hâlde nasıl bana her zaman bir kız kardeş gibi olduğundan bahsettik.”

“Doğru. Seninle pastanın son dilimi için kavga etmekte hiç sakınca görmem.”

Dakota, “Hem de pençelerini bile çıkarırsın,” dedi, ikimiz de güldük. “Ama konuşurken birinin gözlerimin içine bakması da çok güzeldi. Gerçekten söylediklerimi umursadığını hissettim. Isabella hiçbir zaman öyle olmadı. Belki en başta öyleydi ama... Bilmiyorum. Onunlayken her şeyden çok onun kuklası gibi hissediyordum.”

Başımı salladım, o ilişkinin ne kadar sağlıklı olduğunu hatırlıyordum.

“El tutuşmanızı anlat.”

“Yürüyüşe gitmek ister miyim diye sordu, sen ve Rowan da iyice gürültülü bir hâl aldığınız için tabii ki gitmek istiyordum.”

“Öyle miydik?”

Dakota kahkaha attı. “Evet. Kesinlikle görülmesi gereken bir manzaraydı.”

Yüzümü ekşittim. “Üzgünüm.”

“Önemli değil, eğleniyordun. Eğlenmeye ihtiyacın var.”

Rowan’ın ocağın başındayken omzunun üstünden bana bakmasıyla hızlıca gözlerimi kaçırdım. Onun hiçbir şekilde kırılgan hâlimi görmesini istemiyordum, çünkü evet, dün gece –hatırlayabildiğim kadarıyla– gerçekten eğlenmiştim.

Uzun zamandır, Dakota’nın dahil olmadığı en güzel zamanı geçirmiştım. Bana rahat vermeyen kendime bir şeyler kanıtlama, doğru yolda gittiğimi gösteren bir şey bulma, değerli olduğumu görme ihtiyacımı unutmamı sağlamıştı. Bu duygu günün her saniyesi beni yiyip bitiriyordu ve o bunu silivermişti. Rahatlamamı, sakinleşmemi, bir anlığına olsun geçmiş yıllarda neyi daha farklı yapabileceğim konusunda endişelenmek yerine hayattan keyif almamı sağlamıştı.

Evet, birbirimizle didişiyor ve birbirimize sataşıyorduk ama hep iyi niyetli olduğumu biliyordum. Çekingen olmayan adamları severdim ve Rowan da çekinmiyordu. Aklında ne varsa söylüyordu. Bazen korkutucu olabiliyordu tabii ama aynı zamanda çok heyecan vericiydi. Bunun farkına varmak ürkütücüydü çünkü... Aman Tanrım... Sanırım bu adama karşı bazı sevgi dolu duygular besliyordum.

Hayır...

Olamazdı, değil mi?

Bence dün gece içtiğim biralar hazımsızlık yapmıştı sadece.

En azından kendime böyle söyleyecektim çünkü şu an bu duygularla kesinlikle yüzleşmek istemiyordum. İnkâr kartını oynamayı tercih ediyordum, teşekkürler.

“Ee, el tutuşma diyordun,” diyerek Dakota’yı masanın altından dürtüp konuyu değiştirmesini ima ettim.

“Evet. Kasabanın içinde yürümeye başladık, sonra gölün kenarına gittik. Elini benimkine kaydırduğında ona Los Angeles’ı anlatıyordum.”

Rowan, “Akıllıca,” dedi ve sesinde küçük bir gurur tınısı sezdim.

“Başta biraz şaşırdım fakat sonra çok doğru hissettirdi ve sonra parmaklarımızı birbirine geçirdik. Mükemmeldi. Karnımda o kadar çok kelebeğin uçtuğunu hissettim ki neredeyse nefes bile alamıyordum.”

“Ah, yüreğim dayanmıyor.” Uzanıp Dakota’nın elini tuttum. “Senin için çok heyecanlıyım. Bu şimdi tekrar çıkacağınız anlamına mı geliyor?”

“Teklif ederse, çıkarım.”

Rowan, “Sen neden ona çıkma teklif etmiyorsun?” diyerek araya girdi. Masaya iki tabak getirip çatal bıçaklarla birlikte önümüze koydu, sonra tezgâha dönüp bir tabak da kendine aldı. Bir çatal alıp yemeye başladı ve o an fark ettim ki beni delirtse ve tanıştığım en huysuz insan olsa da içten içe fazlasıyla düşünceli ve kibar bir adamdı.

Bir koruyucuydu.

Başkalarına hizmet etmeyi seven biriydi.

Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Korkutucuydu fakat rahatlatıcıydı da.

Dakota, “Daha önce kimseye çıkma teklif etmedim,” diye itiraf etti. “Ne denir ki?”

Rowan, “Çok basit,” dedi. “Sadece, ‘Hey, cuma gecesi çok eğlendim. Tekrar çıkmak ister miydin?’ de.”

Rowan’a katılmak tuhaf gelse de, “Tam olarak böyle,” dedim.

“Öyle mi dersiniz?” Dakota tabağındaki yumurtalarla oynuyordu. “Beni çok geriyor.”

Rowan, “İsla’nın da sana çıkma teklif ederken ne kadar gerildiğini düşün,” diye belirtti. “Kasabadaki tek lezbiyen olması birileriyle çıkmanın ne kadar zorlayıcı olduğu anlamına geliyor ve ne zaman cesaret edip açılrsa geri tepti. Sana çıkma teklifi etmek çok büyük bir olaydı... Muhtemelen o yüzden bir de üçüncü kişiyi davet etti.” Rowan başıyla beni işaret etti.

“Ben çok tatlı bir üçüncü kişiydim.”

“‘Çok tatlı’ demek biraz abartı olur.” Tam çıkışacakken bana göz kırptı ve bir çatal dolusu yumurtayı ağzına götürdü.

Güzel Tanrım, bir daha bana öyle göz kırparsa göğüslerimi elbisemden tekrar çıkarıp yüzünün önünde sallardım. Hiç utanmadan.

“Sizce ona çıkma teklif edersem hoşuna gider mi? Öpüşmedik bile, belki de o, randevunun çok iyi geçtiğini düşünmüyordur.”

“Eğer elini tuttuysa güzel geçmiştir. Güven bana, Isla yavaş hareket eder. Ona sor, Dakota. Onu çok mutlu edeceğine eminim.”

“Öyle mi?”

Rowan başını salladı. “Öyle.”

“Peki o hâlde. Soracağım,” Dakota göğsünü kabarttı. “Ona çıkma teklif edeceğim. Teşekkürler, Rowan.”

“Ne demek.”

Dakota banyoda büyük gününe hazırlanırken, ben de yemek masasında tembel tembel takılıyor ve Rowan’ın yıkamak için belirttiği bulaşıkları yıkamasını izliyordum.

Rowan hep bir soğuk bir sıcak davranıyordu. Onu nasıl anlayacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, dün gece ve özellikle bu sabah, onun etrafında bulunduğum zaman kuşandığım zırhta bir çatlak oluştuğuydu.

Rowan suyu kapatıp ellerini kuruladı, sonra tezgâha yaslanıp gözlerini bana dikti. Gömleği ve kot pantolonunu iliklemişti ama hâlâ yeni uyanmış gibi görünüyordu, bu da bende kalan sakinliği alıp götürüyordu.

Rowan'ın bir şey demesine fırsat vermeden, "Teşekkür ederim," dedim.

"Neden?"

"Kahvaltı ve bulaşıklar için ama özellikle Dakota'yı bir sonraki adımı atmaya cesaretlendirdiğin için. Sen olmasan bu kararı alamazdı."

"Dakota, bana Isla'yı hatırlatıyor. Tatlı dilli, sevimli ve ikisi de ilişkiler konusunda çekingen. İkisinin de istedikleri bir şey yaratmaya yönelik adımlar atarken biraz yardıma ihtiyaçları var."

Çenemi avcuma dayayıp uzun uzun ona baktım. "Çok düşüncelisin, Rowan."

"Sandığın gibi götün teki değilim, değil mi?"

"Asla öyle düşünmemiştim. Sadece... Bilmiyorum. Beni nasıl kızdıracağını biliyorsun."

"Sen de öyle, küçük hanım." Tezgâhtan uzaklaştı ve ellerini cebine soktu. "Ben gidiyorum, sonra görüşürüz."

Kapıya doğru yürümeye başladığında, "Bekle," diye seslendim. Kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

Ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şey yapmam gerektiğini biliyordum, içimde binlerce farklı duygu kabarıyor ve çıkmaya çalışıyordu.

Garip hissederek ve beni uzaklaştırmamasını umarak, kollarımı beline doladım. Bir an için duraksadım, tepki vermesini bekledim. Hareket etmeyince bunu iyi bir işaret olarak algılayıp ona sarıldım.

Nefesimi tutarak, dakikalarca sürmüş gibi hissettiğim ama aslında sadece birkaç saniye süren bir süre boyunca bekledim

ve o da kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Yanağımı göğsüne yasladım, Corsekelly Kalesi'nde böyle yaptığımızda ne kadar güzel hissettirdiğini düşündüm. Şimdi de sarılmamızın uzayıp gitmesi çok iyi hissettirmişti.

Sonunda geri çekildiğimde bana baktı. “Bu ne içindi?”

Omuz silktim. “Belki bir sarılmaya ihtiyacın vardır diye düşündüm.”

Yavaşça başını salladı. “Sen bana sarılana kadar... İhtiyacım olduğunu fark etmemiştim.”

Hava, açık mutfak penceresinden içeri giren taze rüzgâra rağmen, aramızda asılı kalmıştı. Aramızda biriken uzun süreli bekleyiş –nefretimiz, kavgalarımız, merakımız, çekim– tümüyle bu anın içinde çarpışıyor gibiydi ve neredeyse dayanılmazdı. Cesurca, bakışları üzerimde dolaştı ve biraz uzun bir süre göğüslerimde oyalanıp gözlerime tırmandı. Dudaklarımı yaladığımda gözleri büyülenmiş gibi açılmıştı. Gözlerinde kıvılcımlanan alev, kaslı göğsünün yükselip alçalması, çenesinin kasılması, tüm bu işaretler, belki de bu adamla hissettiğim çekimin sadece benimle sınırlı olmadığını, belki de kendisinin de benim gibi hissettiğini gösteriyordu. Bir adım ilerleyip elini belime doladı ve Tanrı'ya yemin ederim ki güçlü eli belime dokunduğunda dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordum. Diğer eli çenemi kaldırırken dudaklarını ıslattı. Nefesimi tutup bekledim, umut ettim... dudaklarının benimkilerle birleşmesini umdum. Umarım, birbirimizin boğazına yapışsak bile, bunu benim kadar heyecan verici bulurdu. Başparmağı dudaklarıma değdi ve biraz daha eğildi... Ta ki Dakota, bir Taylor Swift şarkısı mırıldanarak banyo kapısını açıp çıkana kadar. Rowan hızla geri çekilip elini saçlarından geçirdi ve bana arkasını döndü.

Lanet olsun, Dakota. Dakota oturma odasına girmemişti bile, bize bakmadan doğruca odasına girmişti.

Rowan, “Gitmeliyim,” dedi, bana bakmak yerine başını çevirdi ve kapıya ilerledi.

“Bekle!” diye seslendim, çaresizdim. “Şey... ben... ee...” Tanrım, söyle işte, Bonnie. “Bana yardımcı olabilir misin?”

Omzunun üzerinden arkasına baktı. “Şimdi mi?”

Evet demek istememe rağmen, “Hayır,” dedim. Ona bacaklarımın arasındaki ağrıyı geçirebilir mi diye sormak istiyordum.

“Daha sonra, kahve dükkânına uğrayabilir misin?”

“Tabii.” Kaşlarını çatı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” değildi. Gergindim, heyecanlıydım. Kollarının arasında kalmak istiyordum. Dükkânla ilgili fikirlerimden bahsetmek istiyordum ama fikirlerimi saçma bulacağından endişeliydim.

“Tamam.” Bir adım geriledi, arkasını dönmeden önce derin bir nefes verdiğini duydum. Arkasını döndü, elimi tuttu ve beni kendine çekip tekrar sıkıca sarıldı. Çenesini başıma yaslayıp, “Dün gece çok eğlendim,” dedi.

“Ben de,” diye itiraf ettim ve karnımda Dakota’nın bahsettiği o kelekler uçuşmaya başladı. Bana doladığı kollarını sıktı ve evden çıkmadan önce bana kısaca el salladı.

Rowan’ın gidişini izlerken yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Olamaz... Bu hiç iyi değildi.

Sanırım Etekli Huysuzgiller’den hoşlanıyordum.

Isla elinde bir sepet dolusu kurabiye ve Dundee kekiyle içeri girip, “Selam kızlar,” dedi. Tanrı, kasabanın fırıncısıyla çıktığı için Dakota’yı kutsasın. “Size biraz kek ve kurabiye getirdim.”

“Hiç gerek yok-”

Dakota'nın sözünü kesip, "Harikasin," dedim ve elinden sepeti aldım. "Bu sabah yürüyüşümden sonra canım kurabiye çekmişti."

Isla, Dakota'nın yanına geçip tezgâha yaslanıp, "Saçlı İnek Yolu'ndan mı yürüdün?" diye sordu.

"Evet ve çok sevdim. O inekler çok sevimli. İskoçya'yla ilgili en sevdiğim şey olabilir."

Isla göz kırparak, "Nasıl yani, Rowan değil mi?" dedi ve Dakota kahkaha attı.

Dakota, "Gece bizde kaldığını duydun mu?" dedi.

Isla başıyla onayladı. "Duydum. Sabah fırına giderken utanç yürüyüşünü yaptığını gördüm."

"Utanç yürüyüşü falan yok. Hiçbir şey yaşanmadı. Sadece benim yatağında sızdık. Güven bana, bir şey olmuş olsaydı hatırlardım. Tek söyleyebileceğim, benim en son utanç yürüyüşümün üstünden uzun zaman geçtiği."

Isla, "İlginç. Sanki dün gece bir şeyler olmuş gibi görünüyordu," dedi. Bu söylediği ilgimi çekmişti.

"Öyle mi?" Çenemi elime yaslayıp gözlerimi kırıştırdım. "Lütfen, biraz daha detay ver."

Isla güldü. "Gülümsüyordu ve Rowan'ın gülümsediği pek sık görülmez."

Elimi göğsüme bastırdım, bir şey başarmış gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. "Ben yaptım. Onu gülümsettim."

"Evet. Bir şey onu gülümsetmiş ve geceyi sizde geçirdiyse bunda senin de bir rolün varmış."

Dakota, "Bize kahvaltı hazırladı ve bulaşıkları yıkadı," dedi. "Çok tatlıydı. Sormadı bile, doğruca bizimle ilgilenmeye başladı."

Isla, özlemle, "Rowan böyledir," dedi. "Dışarıdan sert görünüyor olabilir ama oldukça yumuşaktır ve yakınlarıyla ilgilenir."

Sizi de yakın çevresinden görmeye başladığını tahmin ediyorum. Şanslısınız.”

Doğru söylüyordu çünkü gerçekten şanslı hissediyordum. Rowan hayatına fazla insan almayan birine benziyordu ve aldığı zaman da onları mutlu edebilmek ve ilgilenebilmek için her şeyi yapardı. Isla hakkında ve onun bir değişikliğe ihtiyacı olması konusunda konuşurken takındığı tavrından, ya da kızlar biraz yalnız kalabilsin diye beni uzaklaştırmasından belliydi. Düşünceliydi ve önceden ona hissettiğim memnuniyetsizliğin benim bunu görmeme engel olup olmadığını düşünüyordum.

Dakota, bilge bir bakışla, “İyi biri olduğunu görebiliyorum. Bence Bonnie onunla olmalı,” dedi.

İkisinin bakışları benim üstümde buluşurken Isla, “Bence de,” dedi.

“Fikirleriniz için teşekkür ederim hanımlar ama bence siz ikiniz şu an kendinize odaklanmalısınız. Demişken, Dakota, sen Isla’ya şeyi sormayacak-”

Benim onu utandırmama fırsat vermeden Dakota sözümü kesip, “Isla, neden benimle dışarı gelmiyorsun?” dedi.

“Ah, tabii.” Isla bana el salladı. “Afiyet olsun. Çok hızlı yeme.”

Ağzıma bir kurabiye tıktım. Kurabiye ağzımda erirken, “Yemem,” dedim. “Kendime engel olabilirim.” Bir kurabiye daha alıp ağzıma tıktım. Çok iyiydi.

Çok, çok iyiydi.

Beraber dükkândan çıktılar ve ben de meraklı arkadaş olduğum için parmaklarımın ucunda kapıya gittim ve kulak misafiri olmaya hazırlandım. Tam kenara yaklaşıp dinlemeye başlayacakken büyük bir beden bana engel oldu.

Ağzımda hâlâ kurabiyeyle, yavaşça yukarı baktım ve bir çift meraklı yeşil gözle karşılaştım.

“Ne yaptığını bana söyleme zahmetinde bulunur muydun?”

“Kulak misafirliği,” dedim, ağzımdan kırıntılar dökülüyordu. “Katılma zahmetinde bulunur muydun?”

Rowan omzumu dürtüp beni kenara itti. “Hayır, onlara alan ver.”

“Ama ya yanlış bir şey söylerse?”

“Söyemez.”

“Ama-”

Biraz daha sert bir sesle, “Alan ver,” dedi.

“Of.” Geri çekildim. “Arkadaşlığımın bütün eğlencesini çalışyorsun. Biz birbirimizin hayatına karışırız. Bu bizi canlı tutuyor.”

“Tamam, olabilir ama bu sefer değil.” Elini omzumdan aşağı kaydırды ve ellerimizin buluşması onun beni dükkânın içine çekmesine izin verecek kadar dikkatimi dağıttı. İkimiz bir masaya oturduk. “Ne konuda yardıma ihtiyacın var?” Elimini bıraktı ve içimden bir daha tutar mı diye sormak geldi.

“Arkadaşımı dinleme konusunda yardıma ihtiyacım var.”

“Bonnie.”

“Ne?” Ona kocaman gülümsedim.

“Kendi hallerine bırak.”

“Çok sinir bozucusun.”

“Daha önce de söylemiştin. Şimdi, eğer gerçekten bir şeye ihtiyacın yoksa ben gidiyorum.” Ayağa kalktı ama çabucak elini tutup geri oturttum.

“Hayır, gerçekten yardımına ihtiyacım var.” Başımla kahve makinesini işaret ettim. “Sana biraz sıradan kahve ikram edebilir miyim?”

Başını salladı. “Almayayım.”

“Peki.” Bir bacağımlı ötekinin üstüne attım. Bakışının gözlerime ulaşmadan önce yeni tıraş ettiğim bacaklarımda gezindiğini görmem şehvetle titrememe yetti.

Bir bakışı yetiyordu.

Bir bakışıyla onun kucağında zıplamaya hazır hâle geliyordum.

Boğazımı temizledim. “Tur otobüslerinin internet sitelerinde kahve dükkânı için yapılan yorumları gördün mü?”

“Yorum yapan mı var?” dedi, kafası karışmış görünüyordu.

“Evet. Bütün tur şirketleri tüm duraklar için bilgi sağlıyor ve Corsekelly’de neredeyse tüm yorumlar kahve dükkânında vakit kaybedilmemesini, hiçbir özelliği olmadığını söylüyor.”

“Böyle değil...” Boş alana baktığında sesi gitgide azaldı. “Her zaman böyle değildi.”

“Ama şimdi öyle ve bir şeyler yapmamız gerekiyor. Buraya geleli neredeyse iki haftadan fazla oldu ve sanırım ancak bir düzine kahve servis ettim. Tek müşterimizin Fergus olduğu günler oldu.”

“Annem her şeyle ilgilenemiyordu. Çok geliyordu.” Elini yüzünde gezdirdi. “Neden babamın emekli olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Sanırım...” Dudağım ısırdı. “Kahretsin, sanırım babam hasta ve benden saklıyor. Sadece yorgun olduğu ve emekli olmasına yetecek kadar birikimimiz olduğu konusunda diretiyordu. Ama annem için boş vermek çok zordu. Kasabada olmayı, herkesle sohbet etmeyi çok sever ama dükkânı nasıl geliştireceğini ya da çekip çevireceğini bilmez.” Kendi kendine güldü. “Tek yaratıcı fikri internette iş ilanı vermektir. Şimdi başımıza ne geldiğine bak.” Başıyla beni işaret etti. “İki sinir bozucu ve meraklı Amerikalıyı buraya getirdi.”

“Bunu iltifat olarak alacağım çünkü beni sevmeye başladığını biliyorum.” Saçlarımı kabarttım.

“Ya, nereden biliyorsun bunu?”

“Pardon, evden ayrılmadan önce bana sarılıp dün gece eğlendiğini itiraf ettiğini hatırlamıyor musun?”

“Hâlâ sarhoş olmalıydım.” Sırıttı ve oracıkta eridim.

“İyi denemeydi, Huysuz. Buna bayılıyorsun.” Elimi vücudumun önünde yukarı aşağı hareket ettirerek kendimi işaret ettim ve beni incelerken dudaklarını ısırmasını izledim.

Sevgili Tanrım, bana üstümü çıkarmamam için yardım et.

Gözleri benimkilere döndü. “Peki, ne fikrin var?” dedi. “Şu an o kafanın içinde bir şeyler kaynadığını biliyorum.”

“Dükkânı baştan yaratabiliriz diye umuyordum. Tazele-
riz, tekrar tereyağlı çörek satarız ve başka, gerçek kahve çe-
şitleri ekleriz. Burayı sıcak, turistlerin uğramak isteyeceği bir
yer yaparız. Penis Taşı ve Fergus’a, bu kasabayı eşsiz yapan
şeylere odaklanan ürünler satarız. Hatta saçlı inekler bile ola-
bilir. Turistleri yönlendirecek hiç kitapçığımız falan yok. Çok
şey yapabiliriz, kasabada yapılacaklar bingosunu mesela. Kartla-
rı otobüslere önceden dağıtırsın ve burada geçirdikleri yarım
saatte yapmaları gereken şeyler olur ve bedava bir tişört falan
kazanırlar. Bilmiyorum, şu an sadece ortaya fikir atıyorum ama
çok potansiyel var. Özellikle de çok popülerleşen *Iron Crowns*
sayesinde. İnternette gördüm, üç sezon daha oynamak için onay
almış.”

Çenesini kaşıdı. “Sen eve geri döndüğünde ne olacak? Her
şeyi annemin üzerine mi bırakacaksın?”

“Gitmek istediğimi kim söyledi? Belki Corsekelly’yi sevi-
yorumdur ve burada yaşamak istiyorumdur. Belki ayaklarımı
yerden kesen yapılı bir adam bulurum. Leith veya Lachlan gibi
birileri. Ya da ikisi birden. Spor niyetine ağaç kütüğü taşıyıp
kasabada eteklerle gezen iki ateşli kardeşle yaşamayı hiç sorun
etmem.”

“Seninle baş edemezler.”

“Ya?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Benimle baş ede-
bilecek kişi sen misin, peki?”

“Evet.” Bakışının yoğunluğuna neredeyse dayanamıyordum.

İç çektim. Şimdi başka bir tartışmaya girmenin sırası değildi. “Eğer ayrılmaya karar verirsem, annenin güvenilir bir çalışan bulduğundan emin olurum. Buraya iki Amerikalı getirdi, bu masal kitaplarından fırlamış gibi görünen kasabada kalmaya gönüllü olacak birilerini bulabileceğimizden neredeyse eminim. Çok zor olmaz, Rowy.”

“Bana sakın öyle seslenme.” Demesiyle güldüm.

“Hadi ama.” Ayağını dürttüm. “Bunun annene, ebeveynlerine ne kadar yardımcı olacağını bir düşün. Belki de kahve dükkânı için her zaman yapmak istedikleri bir şey vardı. Biz onu gerçekleştirebiliriz.”

Dükkânı incelerken iyice düşündü. “Burayı ciddi boks götürüyor,” diye itiraf etti, bu dediği beni yine güldürmüştü. “Buranın hayat dolu olduğu zamanları hatırlıyorum.” Bana baktı. “Sen neden bunu yapmak istiyorsun?”

“Gerçeği mi söyleyeyim?”

“Evet.”

“Bu dükkân ile kabul etmek istediğimden çok bağ kuruyorum. Bir zamanlar çok yüksek bir potansiyeli varmış, zamanla ışıltısını, amacını kaybetmiş. Burayı eski ışıltısına kavuşturmak bana oyalanacak bir şeyler sağlayacak, sadece sıradan bir hayat yaşamaktansa bir şeylere faydam olduğunu hissettirecek.”

“Senin zaten amacın var, Bonnie,” dedi, bu söylediği çok tatlı olsa da kulağa yanlış geliyordu.

“Ben de öyle sanıyordum.” Başımı salladım. “Son zamanlarda amacımı bulmak zorlaştı. Burayı yenilemek bana bir amaç, odaklanacak bir şey, kendimi vereceğim bir uğraş sağlayacakmış gibi hissediyorum. Benim...” Derin bir nefes verdim. “İşe yarar hissetmeye ihtiyacım var, Rowan. Şu an, kendimi daha küçük göremezdim.”

“Hey.” Çenemi tutup kaldırmasıyla kaşındaki kırıksıklığı gördüm. “Hepimizin kötü anları olur. İnan bana. Kimse tam anlamıyla kendi gerçekliğini yaşayamıyor.”

“Kendinden mi bahsediyorsun?” diye sordum, bu itirafıyla sanki aramızdaki bir bariyer yıkılmış gibi hissetmiştim.

“Evet.” Bakışlarını kaçırdı ve oturduğu yerden kalkıp boynunu ovuşturdu. “Planım Corsekelly’yi terk edip daha çok istediğim, daha iyi bir şey yapmaktı fakat bu planım aniden değişti.”

“Ne oldu?” diye sordum.

Tam cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada Dakota paldır küldür içeri girdi. “İsla evet dedi!” Kollarını havaya kaldırıp dans etti. “Tanrım, evet dedi!”

Çok, çok kötü bir zamanlama, Dakota.

Ama her neyse. Arkadaşım için gerçekten çok mutluydum.

Rowan, Dakota’nın sırtını sıvazlamadan önce bana kısacık bir bakış atıp, “Harika,” dedi.

“Beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim,” Dakota Rowan’a kollarını dolayıp ona sıkıca sarıldı. Uzaklaştığında bana dönüp sırtıttı. “Neden bahsettiğini şimdi anlıyorum. Kasları harika.”

Tanrım, Dakota, biraz filtreli konuş lütfen.

Rowan uzaklaşıp kapıya döndü. “Eminim siz ikinizin konuşacak çok şeyi vardır. Sizi yalnız bırakayım.”

“Bekle, Rowan. Daha bitirmemiştik.”

“Ne istiyorsan yap, Bonnie.” Ben cevaplayamadan uzaklaştı, kapı arkasından kapandı.

Dakota kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Ben bir şeyleri mi böldüm yoksa?”

Normalde bu sorusuna alaycı bir cevap verirdim ama mutluluğuna gölge düşürmek istemiyordum. Başımı salladım. “Demek evet dedi, ha? Her şeyi anlat.”

Kocaman gülümseyerek bütün konuşmalarını baştan anlattı ve ben şu an Rowan'ın ne diyeceğini ölesiye merak ediyordum da daha mutlu olamazdım.

“Selam Leith,” diyerek barda oturduğu yüksek masaya yaklaştım.

“Bonnie, bu gece çok güzel görünüyorsun.” Beni kendine çekip sıkıca sarıldı, her tarafım odunsu parfümüyle sarılmıştı. Güzeldi.

“Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun.”

Leith gömleğinin yakasını düzeltirken bir adım uzaklaştım. “Kendim ütüledim.”

“Harika bir iş çıkarmışsın.”

“Teşekkür ederim. Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim? Bir şeyler aradığının farkındayım çünkü gözlerinin arasında küçük bir kırısklık var.” Alnımı dürtüp güldü.

“O kadar mı belli ediyorum?”

“Evet.” Başını salladı.

“Rowan'ı arıyordum. Burada olacağını umuyordum, yarım kalan bazı işlerimiz var.”

“Bu işler Rowan'ın bu sabah sizin evden çıkmasıyla mı ilgili? Isla o hergeleyi bu sabah gördüğünü söyledi.”

Vay be, burada haberler, insanların sürekli dedikodu sitelerini takip ettiği Los Angeles'tan bile daha hızlı yayılıyordu.

“Hiçbir şey olmadı.”

“Bana da öyle dendi.” Başını salladı. “Ben olsaydım, *bir şeyler* kesin olurdu. Sen güzel bir hanımefendisin, kaçmazsın.”

Gülüp çenesine dokundum. “Sen de tam bir çapkınsın.”

“Öyle olmaya çalışıyorum ama senin huysuzun peşinde olduğunun farkındayım.”

Başımı salladım. “Peşinde değilim, sadece konuşmam gerek.”
“Yani bana hâlâ bir şansım olduğunu mu söylüyorsun?”

Omuz silktim. “Asla asla deme.”

Şakayla yumruğunu havaya kaldırdı. “Bana uyar.”

“Şimdi, bana Rowan’ın nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Muhtemelen evde bir şeylerle meşguldür.”

Eh, bu pek yardımcı olmamıştı. Dudaklarımı büzüp etrafa bakarak şimdi ne yapacağımı kestirmeye çalıştım.

“İstersen oraya nasıl gideceğini anlatabilirim. Buraya beş dakikalık bir yürüme mesafesi.”

Leith’in nasıl da iyi bir arkadaş olduğuna bakın. Artık favori Murdach üyem oydu.

“Sence kızmaz mı?”

Leith beni iyice baştan aşağı süzdü. “Sen kapıma gelsen ben kesinlikle kızmazdım.”

“Tamam, tamam, bu kadar flörtleşmek yeter, beni utandır-yorsun.”

Güldü. “Biz İskoçlar oldukça sıcakkanlıyızdır. Şimdi, gel bakalım.” Oturduğu yerden kalkıp beni ön kapıya yönlendirdi ve köşeyi döndük. “Şuradaki yolu görüyor musun? Göl Yolu?” Benzin istasyonunun yanındaki yolu işaret ediyordu. “O yolun sonuna kadar git. Sağda bir ev göreceksin, görmemen mümkün değil. Kapısı lacivert. Orası Rowan’ın evi.”

“Çok kolay görünüyor.”

“Kaybolmazsın. İyi şanslar, güzellik.”

Hızlıca vedalaştıktan sonra Göl Yolu’na girip yolda gördüğüm bütün evleri hayranlıkla seyrederek ilerledim. Birinin nasıl buradan başka bir yerde yaşamak isteyeceğini hayal edemiyordum.

Burası gerçekten de sadece filmlerde ve kitaplarda gördüğümüz hayali bir dünyaya benziyordu. Yolun sonuna geldiğimde sağda, ağaçların arkasına gizlenmiş küçük bir ev gördüm. Kapısı laciverte boyalıydı.

Taş bir duvar evin önünü çevreliyordu. Ortasında eskimiş bir demir kapı vardı ve saksıda çiçekler evin etrafını süslüyordu. Beyaz duvarlar güneşte parlıyordu. Çok güzel, küçük bir evdi ve buranın Rowan'ın vahası olduğunu görebiliyordum. Küçük kasabada geçirilen uzun bir günden sonra geceleri kendini atabileceği bir yer, bir kaçıştı.

Aynı Dakota ve benim kaldığımız ev gibi.

Benim girişimle gıcırdayan kapıdan geçerken karnımdaki sinirler gerildi. Bunun iyi bir fikir olduğunu umuyordum. Rowan'ın bana dükkânda söylemek üzere olduğu şeyi öğrenmek konusundaki kararlılığım gitgide azalıyor, yerini pişmanlık duygusu alıyordu. Ya gerçekten yalnız kalmak istiyorsa ve ben burnumu sokuyorsam?

Arkama, Göl Yolu'na baktım. Evlerin çatıları ağaçların tepesinin arasından görünüyordu. Şu an hiç fark edilmeden kaçabilir-

Evin kapısı aniden açıldı ve karşıma üstünde sadece düşük bel bir eşofman olan Rowan çıktı.

Of, şu an yangın çıksa bile kimse beni kaçmam için ikna edemezdi. Bütün gece bu adamı seyretmekte bir sorun görmüyordum.

Eli kapının kenarını kavıyordu, o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Gözlerim detaylı dövmesini, ardından kasılmış çenesini ve kısılmış gözlerini incelerken kolunda bir kasılma gördüm.

Tanrım, kızgınken çok seksi görünüyordu.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordum.

Gözleri yavaşça beni tepeden tırnağa, taytımdan başlayıp düz tişörtüme kadar süzerken sessiz kaldı. Tam hayır diyeceğini sandığım anda kapıyı biraz daha açtı. Kolunun altından geçip eve girdim.

Evi basit, temiz ve tam ondan beklediğim gibiydi. Sağda karşısında küçük bir şömine olan siyah bir deri koltuk duruyordu. Görünürde bir televizyon yoktu, onun yerine açık bir kitap kahve sehpasının üstünde ters duruyordu. Solda küçük bir mutfak ve iki kişilik bir yemek masası vardı. Aynı bizim kaldığımız ev gibiydi fakat Rowan'ınki daha düzenliydi ve mutfak dolapları daha yeniydi. Kahve makinesinin üstünde bir sıra özenle yapılmış fincanlar asılıydı, beyaz ve rüstik ortama renk katmışlardı.

Kapıyı kapattığında ona bakmak için arkamı döndüm ve beni bir kez daha baştan aşağı süzdü. Ava çıkmış bir kurt gibiydi, avı ise bendim. Hem korkunç hem de aynı derecede canlandırıcıydı.

“Şey... Nerede yaşadığımı Leith söyledi.”

Cevap vermeyince konuşmaya devam ettim, her saniye nabzım yükseliyordu.

“Bugün yarım kalan sohbetimizi bitirmek istedim. Bence kesin bir sonuca ulaşmamıştı.”

Hiçbir şey. Kaşı çatılmadı, çenesi kasılmadı. Sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu.

“Sen, ee, sohbetimizi bitirmek ister miydin?” diye sordum. Ellerimle oynuyordum, içimde gergin bir his vardı.

Rowan ketum bir insandı. Bunu biliyordum. Yoksa şu an sınırlarımı tamamen aşmış mıydım?

Ama beni evinde istemese içeri almazdı, değil mi?

Evini işaret ederek, “Burayı çok güzel dekore etmişsin. Küçük renklendirmeler çok hoş,” dedim.

Elini çenesinde gezdirdi ve... Durup karşımdaki bu adamı biraz seyredebilir miydim?

Keskin, biçimli hatlı, yakışıklı, çenesinde mükemmel oranda, uzunluğu hep aynı kalan sakalları olan bir İskoç beyefendisi. O, daha önce hiç benzerini görmediğim ama hep hayalini

kurduğum erkekti. V şeklindeki kasıklarının hemen üstünde inanılmaz karın kasları vardı. Büyük göğüs kaslarıysa iri kavalara benzeyen kollarına ve büyük, seksi ellerine uzanıyordu.

Sinirlendiği zaman –şu an olduğu gibi– her bir kası harekete geçiyordu. Kesinlikle görülmeye değirdi.

“Bir şey söyleyecek misin?” diye sordum. Sanki onun karşısında, korkutucu bakışlarının altında büzülüp küçücük kalmıştım. “Çünkü birini içeri davet edip konuşmamak kaba bir davranış. Misafirin var, Rowan. İyi bir ev sahibi ol.”

Çenesi kasıldı ama açılmadı.

Eh, sanırım buraya gelmem büyük bir hataydı.

Hiç kavga edecek gibi hissetmediğimden, derin ve bozguna uğramış bir nefes verdim. Sanırım gitsem iyi olacaktı. Başka bir gün, Neanderthal değil de insan olmaya karar verdiği bir gün onunla konuşturdum.

“Pekâlâ, çok güzel bir ziyaretti. Misafirperverliğin için çok teşekkür ederim.”

Onu itip yanından geçtim ama o uzanıp kolumu tuttu ve beni durdurdu. Yan yana duruyorduk fakat farklı yönlere bakıyorduk. Sakince, “Kahve?” diye sordu.

“Ee... Olur.”

Yavaşça kolumu bırakırken parmak uçları tüy gibi tenimi okşadı. Uzaklaşırken tüylerim diken diken olmuştu.

Arkası bana dönük şekilde mutfığa ilerledi. Bir demlik kahve hazırlayıp raftan fincanları alışını izledim. Kahve demlenirken buzdolabının yanındaki bir dolabı açtı ve bir kutu... aman Tanrım.

İçi pasta dolu bir kutu çıkardı.

Olaylar utanç verici bir hâl almak üzereydi.

“O elindeki... pasta mı?”

Cevap vermedi.

“Çünkü eğer öyleyse, bir dilim almak isterim koca oğlan.”

Bir raftan aynı fincanlar gibi iki tane çok güzel işlenmiş tabak aldı. Sonra pastadan iki dilim kesip tabaklara servis etti, yanlarına çatal koyup sehpaye getirdiği sırada kahve makinesi bipledi.

Fincanları doldurdu. “Sütlü mü şekerli mi?”

“İkisi de,” diye cevapladım. Evin ortasında eğreti bir şekilde duruyordum, ellerimle, hatta vücudumla ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Oturmalı mıydım? Onun oturmasını mı beklemeliydim? Elinden pastayı çalıp kaçmalı mıydım?

Üçüncü seçenek çok cazip görünüyordu, ta ki elinde iki fincanla arkasını dönene ve ben ona bir kez daha bakma şansı yakalayana kadar.

Evet, bu saatten sonra asla gidemezdim. Bu gece onun göğüs kaslarını seyretmeye kararlıyım.

Koltuğa yöneldi, oturdu ve elindekileri sehpaye koydu. Başını kaldırıp bana bakarak, “Oturacak mısın yoksa tüm gece orada dikilecek misin?”

“Her şeyi fazlasıyla tatsızlaştırdın. Burada nefes almama izin var mı ondan bile emin değilim.”

“Nefes alabilirsin.”

“Ah, bak sen, konuşabiliyormuşsun.” Bir fincanı benim olduğum tarafa itip bana bakmayı sürdürerek arkasına yaslandı.

Ama sadece bakmıyordu, neredeyse ruhumu deliyordu. Kolumu rahat bir şekilde koltuğun arkasına atmıştı.

“Evet.” Ellerimi kucağıma koydum. “Oturup birbirimizi mi izleyeceğiz?” Cevap vermedi, bense artık dayanamıyordum. Muhtemelen bu bir çeşit İskoçlara özgü, benim bilmediğim korkutma tekniği falandı ama aklımı kaybetmeden önce sessizliğe bir yere kadar dayanabilirdim.

O noktayı da aşmışım.

Uzanıp bacağını dürttüm. “Senin neyin var?” Biraz yanına yaklaştım, bir şey söyleyene kadar onu rahatsız etmeye kararlıydım. “Konuş benimle. Bir şey söyle, herhangi bir şey. Sadece tek kelime etmeden öylece oturmaktan vazgeç ve-”

“Bu gece çok güzel görünüyorsun, Bonnie.” Ve böylece nefesimi kesivermişti. Gözlerini kaçırdı, sanki kendini kontrol etmek istercesine yumruklarını sıkıyordu.

Ortamı yumuşatmasını umarak, “Sonunda beni çekici bulduğunu kabul mu ediyorsun?” diye sordum.

Uzanıp çenemi havaya kaldırdığında şakalaşma faslı sona erdi. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

Tamam o zaman.

Açıklığa kavuşturduğumuza sevinmiştim.

Ben... Buraya neden gelmiştim ki?

Kalp atışlarım hızlanırken zihnim bomboştu. Arzum, daha önce hiç hissetmediğim bir biçimde tüm vücudumda nabız gibi atıyordu.

Lütfen, Bonnie, aptalca bir şey yapma.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

*Çok fazla konuşmama sebep olan Amerikalıların sayısı:
Bir.*

*Onu gördüğüm an başıma bela olacağını anlamıştım ama
her nedense o belaya tutunuyordum ve görünüşe göre... benim
olmasını istiyordum.*

Tüm gün onu düşünmüştüm.

Evinden ayrıldığımdan beri onu düşünüyordum.

Elinin göğsümün üstündeki hissi, ben ayrılmadan önceki sarılışımız, onun itirafı...

Kahretsin. Benim itirafım.

Sonra, kahve dükkânında, sanki onu ezelden beri tanıyor-
muşum gibi iğrenç geçmişimi günün ortasında ona anlatmaya
hazırdım. O an hayal âleminden ayrılmıştım.

Aklımı kaçırmıştım resmen.

Bırak tanımadığım birine anlatmayı, ben ne zaman geçmi-
şimle alakalı konuşmuştum ki?

Asla.

Ve birkaç dakika önce kapının açıldığını duyduğumda ge-
lenin o olduğunu biliyordum. Varlığını hissetmiştim. Onu,

gözlerini görmek... Siktir, istesem bile onu geri çeviremezdim. Kahve dükkânında hissettiğim bütün duygular, itiraflarım tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Her şeyi ortaya dökmek için bildiğim tek yol sessiz kalmaktı.

Fakat görünüşe göre bu taktik vadesini doldurmuştu.

Saçıyla oynayarak başını çevirdi. "Pekâlâ, beni çekici buluyorsun, bildiğim iyi oldu. Sen de fena değilsin."

Kahretsin, çok tatlıydı.

"Ve bu konuşma oldukça heyecan verici olsa da bence biraz pasta yemeliyiz." Tabağını aldı, kocaman bir parça kesti ve ağzına attı. Bir önceki dakikayı unutmuş gibi pastayı yerken inledi ve arkasına yaslandı. "Buraya geldiğimden beri *bu* neredeydi? Dundee keki de güzel falan ama bu... bu ne?"

"Vişneli pasta."

"Eh, memelerimi tut ve kıcıma bir şaplak at çünkü *of* bu ağzımda eriyor resmen." Bir çatal daha alıp gözlerini kapattı. "Aroması inanılmaz. Ve çok güzel. Güzel, güzel, güzel..." Son lokmasını da ağzına atıp eğildi ve benim tabağımdaki dilimi çatalıyla dürttü. "Bunu yiyecek misin?" Bir çatal alıp tabağı eline aldı. "Bunu Isla mı yapmış? Eğer o yaptıysa beni mahrum bırakıyor."

"Ben yaptım," dedim.

Sessizlik.

Yavaşça bana dönüp gözlerime baktı. Dikkatlice çiğnemeye devam etti ve ardından yuttu. Sonra... "Sen mi yaptın?" O kadar şaşkınlıkla sormuştu ki sakın kabuğum çatlamıştı.

Dudaklarım bir sırtımayla gerildi ve başımla onayladım. "Evet, ben yaptım."

"Kendin için mi?"

Kafam karışmış bir biçimde, "Evet," dedim.

“Yani diyorsun ki bir gün eve geldin ve ‘Kendime vişneli bir pasta yapmalıyım’ diye düşündün, öyle mi?”

“Bunda yanlış bir şey mi var?”

Üstünde hâlâ pasta olan çatalını bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi. “Dürüst olacağım, Rowan. Hayatımda hiç bu kadar biriyle yatmak istememiştim.”

Sırf bu pasta yüzünden miydi?

Genzini temizledi ve başını kaldırdı. “Ama ben bir hanımefendiyim ve az önce hayvanlara özgü yeme biçimleri sergilemiş olsam da bu yaşta biriyle yatmayı reddediyorum.”

“Sen yirmi dört yaşında değil misin?” diye sordum.

“Saygın bir yirmi dörtlüğüm. Artık yirmi iki yaşında bir sürtük değilim. O yüzden sana pasta için teşekkür edeceğim, kibar beyefendi ve yola koyulacağım.”

“Nasıl istersen,” dedim. Blöfünü görmüştüm. İçinde hâlâ onun çatalının durduğu kendi tabağımı aldım ve çatalı ağzıma götürdüm. Elleriyle oynamasını izliyordum.

“Ama ikinci kez düşününce de bu gece bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi duruyor.” Çatalı alıp pastayı ağzına tıktı.

Güldüm. Çok saçmalıyordu.

“Keyfine bak.”

“Bakacağım.” Bir lokma daha yedi ve kahvesini aldı. Bir yudum aldıktan sonra gözleri büyüdü. “Aman Tanrım, bu ne çeşit bir kahve?”

“Sipariş ettiğim özel bir karışım. Vişneli pastayla vişneli kahve, favori ikilim.”

Eli bacağıma düştü ve bacağıma sıkmasıyla penisime şehvet yıldırım gibi düşmüştü.

Sakin ol, evlat.

“Rowan, yarattığın lezzet kombinasyonunun farkında mısın? Bunu dükkânda rahatlıkla spesiyal olarak satabiliriz.”

“Vişneli pastayı kim yapacak?”

“Ee, sen?”

“İlgilenmiyorum.” Pastamın kalanını bitirip tabağı sehpayaya koydum.

“Ailene yardım etmek istemiyor musun?”

“Onlar için yeterince şeyden vazgeçtim,” derken birdenbire boğazım düğümlendi. Dışarıdan biri bu yorumumun bencilce olduğunu düşünebilirdi ama neler yaşadığımı bilseydi bu düşüncemin tam olarak nereden kaynaklandığını bilirdi.

Yüzündeki samimi bakıştan, kimsenin ona erkek kardeşime ne olduğunu anlatmadığını anlayabiliyordum.

“Nelerden vazgeçtin?”

“Konuşmak istediğim bir konu değil.”

“Kahve dükkânında ima ettiğin şey bu muydu?”

Uzun bir nefes verdim. “Bonnie-”

“Tamam, bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Kızmaya başladığını görebiliyorum. Başka bir şeyden konuşalım.”

“Neden buradasın?”

Gözlerini kırpıştırarak, “Belli değil mi?” dedi. “Pastan ve iltifatların için buradayım.”

“Pastam olduğunu bilmiyordun.”

“Tahmin ettim, doğru çıktı.” Bacağımı sarstı. “Hadi ama, Rowan. Biraz rahatla. Kaskatı olmayı kes.”

Bacağıma dokunmaya devam edersen o “kaskatılık” geçmez.

“Ciddi ol, Bonnie,” dedim. “Neden buradasın?”

Gülüştü solgunlaştı ve elini bacağımdan çekip arkasına yaslandı.

“Doğruyu mu istiyorsun?” Başımı salladım. “Seni görmek istedim. İyi olduğundan emin olmak, seninle konuşmak istedim.” Omuz silkti. “Seninle alkol olmadan bir akşam geçirmek istedim. Bir şekilde canının yanıyor olabileceği izlenimine kapıldım ve düşündüm ki benim yaşadıklarımı anlayabilecek biriyle konuşmak iyi gelebilir.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda gördüğüm şey kırılganlık oldu. Şakalaşmayı seviyor olabilirdi ama görünenin arkasında kırık bir kalp, yaralanmış bir ruh vardı ve bunlar onu gerçek yapıyordu.

Ayaklarını işaret ettim. “Ayakkabılarını çıkar ve rahatına bak.”

Bonnie, “Corsekelly hakkındaki en sevdiğin şey?” diye sordu. Koltuğumda oturuyordu. Evime yakışıyordu, rahattı, konforluydu.

“Dağların içinde saklı olmasını seviyorum. Burada kendi küçük klanımız varmış gibi hissettiriyor.”

“Anlayabiliyorum. Benim büyüdüğüm kasaba da küçük sayılırdı, Kaliforniya’ya göre küçüktü ama Corsekelly’de olan o his yoktu. Burası çok büyülü.”

“Bunu çok duyuyoruz.”

Gülümsedi. “Hiç turistin biriyle tek gecelik ilişki yaşadın mı?”

Gözlerimi devirdim. “Sence?”

“Tabii ki.”

Sadece kaşımı kaldırıp bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Ooo, buradan birkaç hikâye çıkar. Dinle, ben fırsatın olduğu her an değerlendirmeyi desteklerim. Yargılamam.” Ellerini havaya kaldırdı.

“Senden n’aber?” diye sordum. “Los Angeles’ta da bir sürü turist yok mu?”

“Onlar buraya gelenler gibi değil. Birçok aile tatil için Los Angeles’a gelip Şöhret Kaldırımı’nda yürüyerek sevdikleri sanatçıların el izleriyle fotoğraf falan çektiriyorlar. Hiç bekar olup iyi zaman geçirmek isteyen bir turistle karşılaşmadım. Ama tek

gecelik ilişkim oldu mu? Evet. Maalesef üç seferi de hayal kırıklığıydı.”

“Ne yazık,” diyerek kahvemi yudumladım.

“Bir de bana sor.” Homurdandı. “Of, son seksimin üstünden çok uzun zaman geçti. Artık sayamıyorum bile. Sen? Sen en son ne zaman seks yaptın?”

Sohbet etmek deyince aklıma bunlar gelmemiştir.

“Ee, bilmiyorum. Yakın zamanda değil.”

“Şuna bak, sen de günleri saymıyorsun. Aferin sana.” Başını onaylayıcı bir biçimde salladı.

“Corsekelly gibi küçük bir yerde karşıma fazla fırsat çıkmıyor.”

“Haklısın.” Çenesine dokundu. “Hiç Penis Taşı’nda penisin açık bir hâlde fotoğraf çekildin mi?”

“Hayır.”

“Hiç penisini Penis Taşı’na koydun mu?”

“Hayır.”

“Neden? Kadınlar gidip memelerini koyarak fotoğraf çekiyorlar.”

“Çünkü etrafta gidip Penis Taşı’nı yalayan çılgın hayranlar var. Pek hijyenik bir yer değil. Ve benim televizyonum bile yok, diziyi hiç izlemedim.”

“Neden televizyonun yok?”

“Hiç istemedim. Okumayı, *podcast* dinlemeyi, yapboz yapmayı seviyorum.”

“Tanrım. Şirin ve yaşlı bir adamsın.

“Yaşlı değilim.”

Eğilip şakaklarıma dokundu. “Burada birkaç beyaz saç teli var.”

“Otuz iki yaşımdayım.”

“Öyle mi?” Beni yavaşça süzdü. “Benden sekiz yaş büyük-

sün ve inanılmaz iyi bir vücudun var. Saçlı ineklerle yaptığın koşulardan olmalı.”

Keskin bir bakışla, “Ve pasta yerken kendime engel olma yeteneği,” dedim.

İşaret parmağını bana doğrulttu. “Sakin beni yargılayayım deme! O pastanın her lokmasından keyif aldım ve sen karşımda pasta gardiyanı gibi oturmuyor olsaydın gidip çoktan birkaç dilim daha almıştım. Bil diye söylüyorum, ben de kendime engel oluyorum.”

Şakayla, “Şok oldum,” dedim ve sırtıttı. Bu sefer, onun küçük oyununa ortak olarak, ben ona, “Corsekelly hakkında en sevdiğin şey ne?” diye sordum.

“Fırın dışında, insanları çok seviyorum. Herkesin çok iyi ve yardımsever olmasını seviyorum. Bizim geleceğimizi biliyorlardı ve ‘İşte Amerikalılar’ demek yerine bizi küçük dünyalarına kabul ettiler.”

“İskoçların tavırları hakkında kötü bir ünleri var. Medyada genellikle sürekli bağırان, kızgın vahşiler gibi lanse ediliyoruz fakat gerçekte oldukça tutkulu ve kibar insanlarız.”

“Bunu görebiliyorum. Dakota ve benim karşılanma şeklimizden de belli oluyor.” Kahvesinden bir yudum alıp fincanı tekrar masaya bıraktı.

“Dakota ve ben buraya geldiğimizden beri duyduğun en çekici dedikodu ne?”

“En çekici...” Çenemi ovuşturdum. “Muhtemelen sen ve Lachlan’ın barın tuvaletinden beraber çıkmanız.”

“Ne?” Gözleri büyü müştü. “Bunu kim söylüyor?”

“Herkes.” Güldüm.

“Herkes mi? Kim onlar? Bu... Bu...” Bana baktı. “Yalan mı söylüyorsun?”

“Evet.” Kahkaha attım.

“Hiç komik değil, Rowan.”

“Bence komikti.”

Bonnie, ikinci dilim pastasını da bitirdikten sonra, “Bana da bundan bir tane yapar mısın?” dedi.

“Buna değer misin, emin değilim.”

“Hem de nasıl değerim.” Göz kırptı. “İnsanlara nasıl kibarca teşekkür edeceğimi çok iyi bilirim.”

“Böyle şeyler söylemeye devam edersen Lachlan ile çıkan dedikodun gerçek olur.”

“Hadi ama. Eğer ciddi biriyse bar tuvaletinden çıkmış ol-
sam bu kişi Leith olurdu. Hatta ben buraya gelmeden önce bana
asıldı.”

“Şaşırmadım.”

Ayağıyla beni dürttü. “Kıskanç ve kızgın davranıp benim
adıma özür dilemesini istemeyecek misin?”

“Neden? Benim değilsin ki.”

“Henüz değilim.” Göz kırptı.

Kahretsin. O göz kırpmasında, tutmasını umduğum bir sürü
söz vardı.

“Elini çek, bilerek yapıyorsun.” Kalem tutan elime vurdu.
Koltukta yan yana oturuyorduk ve her geçen saniyeyle birlikte
bana yaklaşıyordu.

“Dikkatimi dağıtmayı kes.”

“Sen elinle benim dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Buldum,” dedim ve beraber oynadığımız kelime bulmaca
oyununda *flanel* kelimesini daire içine aldım.

“Lanet olsun!” Bonnie koltuğa vurdu. “Sen hem kalem hem
kitabı tuttuğun için açık ara avantajlısın.”

“İyi, al.” Ona kalemi ve kitabı vererek arkama yaslandım ve kolumu koltuğun arkasına koydum. Yanına biraz daha yaklaştım, güzel kokusunu alıyordum. Çiçek ve vanilya karışımı kokuyordu. “Sonraki kelime.”

Bana yaklaştı. “‘Ness Gölü Canavarı’. Başla.”

Birkaç saniye sonra, “Buldum,” deyip işaret ettim.

“Ne? Hile yapıyorsun.”

“Ya da çok iyiyimdir.”

Başını salladı. “İmkânsız, hile yapıyorsun.”

Belki de kelimeyi önceden görmüştüm ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Bonnie bana yaslandığı sırada, “Canını acıtmıyorum, değil mi?” diye sordu. Ayaklarım altında toplamıştı. Kolum hâlâ koltuğun arkasındaydı ama aynı zamanda saçıyla da oynuyordum.

“Hayır.” Aslında, hiç bu kadar rahat ve hoş hissettiğimi hatırlamıyordum. Dışarıda yağmur hızla yağıyordu ve ne zaman yağmur yağıp şimşek çaksa sabırsızlıkla beklediğim o taze yağmur kokusu evimi dolduruyordu. Bir kez olsun, fırtına beni huzursuz etmemişti. Onun yerine dönüp Bonnie’ye baktım, yağmurun beraber geçirdiğimiz bu akşam için mükemmel bir arka plan müziği olduğuna karar vermiştim.

Bonnie’nin ne zaman gitmeyi planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama saat on buçuğu geçmiş olmasına ve uykunun beni yavaş yavaş ele geçiriyor olmasına rağmen onu zorla gönderecek değildim. Bu geceyi bitiren ben olmayacaktım, o olmalıydı.

Bugün erken saatlerde kitabımı okumak için oturduğumda akşamın bu şekilde sonlanacağını asla tahmin edemezdim. Bonnie bana yaslanmış, sessizce konuşarak oyun ardına oyun oynayıp sohbet ederken kendimizi kaybetmiştik. Ayrıca iki dilim pastayı ve kahveyi de unutmamak gerekti.

“Çok sıcaksın,” dedi, başını göğsüme sürterek. Sesi yumuşaktı, uykuluydu. “Çok rahatsin. Ve çok güzel kokuyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kalıp sarı saçlarıyla oynamaya devam ettim.

“Seni kızdırabilecek bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedim, o kadar rahattım ki sormasında gerçekten bir sakınca görmemiştim. Belki de başından beri amacı buydu. Her türlü, şu saatten sonra bana istediği her şeyi sorabilirdi.

“Biri bana bir kardeşin olduğundan bahsetti.”

Kahretsin.

Belki de her şeyi sormamalıydı.

Uzun bir nefes verip arkama yaslandım, başımı koltuğun arkasına koyduğum yastığa gömdüm ve bakışlarımı tavanda sabitledim.

“Vardı,” dürüstçe cevapladım.

“Ona ne oldu?”

Sertçe yutkundum. “Başına aldığı bir darbe yüzünden hayatını kaybetti.” Bonnie dönüp bana baktı, eli göğsüme düşmüş, gözleri merakla beni izliyordu.

“Callum yirmi yaşındaydı. Ben yirmi iki yaşındaydım. Leith ve Lachlan ile yürüyüşe çıkmıştık, hepimiz sarhoştuk ve aptalca davranıyorduk. Yağmur fırtınasına yakalandık ve Callum kayıp başını bir kayaya çarpına kadar fazla umursamamıştık. Tepki vermiyordu.” Bonnie’nin eli usulca göğsümü okşuyor, kalbimin çevresinde oluşan gerginliği azaltıyordu. “Bir şekilde onu aşağı indirip ambulans çağırdık. Onu hareket ettirmemeliydik fakat onu orada yağmurun altında bırakmak da istemedik. Beyni ödem topladı, o noktadan sonra artık geri dönüşü yoktu.”

Bonnie, “Aman Tanrım,” dedi. “Kaleye yaptığımız yürüyüş, senin sinirin... Callum yüzündendi.”

“Evet. Yürümeyi asla bırakmayacağıma yemin ettim çünkü

Callum çok severdi ama artık çok dikkatli davranıyorum. Bera-
ber kaleye giderken taşıdığım sırt çantası ilk yardım malzemele-
riyle doluydu ve hava durumunu da sürekli kontrol ediyorum.”

“Çok üzgünüm, keşke bilseydim. Seni bu duruma soktuğum
için korkunç hissediyorum.”

“Endişelenmene gerek yok.” Elimini saçlarından geçirdim.
Aramızdaki anlayış duygusunu hissedebiliyordum. “Ama sana
sert davranmamın sebebi Callum’dı, sanırım herkese sert dav-
ranmamın sebebi de o.”

“Ölümün üstesinden gelemedin.”

“Sevdiği birini kaybetmenin acısıyla baş edebilen biri var
mıdır?”

“Hayır, muhtemelen yoktur.”

Yavaşça yanağını göğsüme yasladı ve kollarını bana sıkı-
ca dolayıp sarıldı. Sanki ikimizi tek bir beden hâline getirmek
ister gibiydi. Karşı koymadım, sıcaklığının, rahatlığının tadını
çıkardım.

Kahretsin, birinin beni böyle rahatlatmaya çalışmasını en
son ne zaman hissetmiştim? *Belki de hiçbir zaman.*

“Kahve dükkânında bahsettiğin değişim bu muydu? Bu yüz-
den mi buradan hiç ayrılmadın?”

“Bunu soracağını biliyordum.”

Doğruldu. “Burnumu sokuyorsam özür dilerim.”

“Sokuyorsun. Ama önemli değil.” Ağzımı örterek esnedim.
“Belki başka zaman konuşuruz.”

Gözleri anlayışla yumuşadı, oturup fırının üstündeki saate
baktı. “Ah, saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Üz-
günüm. Artık eve gideyim.” Ev, dışarıda gürültülü bir yıldırı-
mın çakmasıyla sallandı, bu Bonnie’yi ürkütmüştü. “Ya da şu
koltukta da yatabilirim, oldukça rahattı.”

Gülerek ayağa kalktım ve onu da ayağa kaldırdım. Ellerimiz

kısa bir an için buluştu. Elini sıktığımda dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Sonra etrafı toplayıp bulaşıkları yıkadım ve kapıyı kilitledim. Onu arkada kalan yatak odama doğru yönlendirdim ve gardırobumda ona verebileceğim bir tişört aradım.

Tişörtü ona verip, “Banyodaki dolapta yedek diş fırçası ve diş macunu var.”

“Tamam, teşekkür ederim. Dakota’ya burada kalacağımı mesaj atayım, endişelenmesin. Koltuk için sadece bir yastığa ve battaniyeye ihtiyacım olacak.”

Ona yürüyüp çenesini baş ve işaret parmağımla tutarak havaya kaldırdım. “Bu gece benim yatağında yatacaksın... benimle.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Dudakları çok güzeldi. Banyoya gidip hızlıca hazırlandım, kendimi geçireceğim uzun gece için zihnen hazırladım. Dokunmak isteyip dokunamayacaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BONNIE

Bugün tüketilen pasta miktarı: Mutlulukla bildiriyorum: İki buçuk.

En son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen günler: Ee, doksan? Doksan bir? Umarım yakında sıfır olur.

Onunla yatacağımı söyleyen ateşli İskoçlar: Bir. Hem de en biriciği.

Çok hoşlandığım erkekler: Bir. Önceki maddeye bakın.

Tişörtü cennet gibi kokuyor, dış macunun tadı da cennet gibi, yüzü de öyle. Sanırım öldüm ve şu an cennetteyim.

Ve buradan hiç ayrılmak istemiyorum.

“Pekâlâ, direkt yatağa mı gireyim?” dedim, Rowan’ın yatağının ucunda duruyordum, üstümde onun tişörtü vardı, yatakta öylesine rahat bir şekilde, elleri başının altında, göğsü çıplak bir hâlde yatışını izliyordum.

“Isırmayacağım, küçük hanım.”

Evet... Ama ben ısrabilirim.

Yavaşça yatacağım tarafa yürüdüm. “Biliyor musun, sarhoşken daha kolaydı.”

“Hatırlıyor musun ki?”

“Hayır, o yüzden daha kolaydı zaten. Ama şu an ne kadar tuhaf davrandığımı hep hatırlayacağım.”

Rowan benim için örtüyü açtı. Nasıl bu kadar rahattı? Şu an yaşadığımız şey devasa bir şey değilmiş, sanki şu ana kadar hep bir öyle bir böyle, eğlenceli ama bir o kadar da fırtınalı bir ilişki yaşamıyormuşuz gibi nasıl davranıyordu? Benim bu yatağa girmem dünyanın en doğal şeyiymiş gibi nasıl davranıyordu?

Belki de onun için dünyanın en doğal şeyiydi.

Sonunda yatağa girdiğimde yanında kaskatı hâlde yattım, bütün uzuvlarıma sahip çıkmaya çalışarak tavanı izliyordum. Gece lambasını söndürdü ve bana dönerek elini belime koyup kendisine çekerek birbirimize bakmamızı sağladı. Elim göğsüne düşmüştü. Yavaşça göğsündeki koyu renkteki dövmeyi okşadım.

“Dövmenin bir anlamı var mı?”

“Var. MacGregor klanı arması ile Keltik düğümünün birleşimi. Kardeşimin anısına.”

“Çok... Çok güzelmiş, Rowan.”

“Onu bu sayede kalbime yakın tutabiliyorum.” Beni daha da sıkı sardı.

Elimi yavaşça boynunda gezdirdim, gerginliğimi yatıştırma-ya çalışıyordum. Daha önce bir erkeğin yanında hiç bu kadar gerilmemiştim. Normalde özgüvenli biri idim ama Rowan bütün ayarlarımı bozuyordu. Yaptığım şeyin sorun olmadığından ya da ona dokunmamı isteyip istemediğinden emin değildim.

Alt dudağımı ısırdım. “Sana bir şey itiraf etmem gerek.”

“Neymiş?” diye sordu, sesi, uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi boğuktu.

“Senden hoşlanmaya başlıyorum.”

Güldü, gülüşü yatağı hafifçe sarstı. “Öyle mi?”

“Büyütme.”

“Sana hep kötü davranıp bıktırdım, nasıl büyütmeyebilirim?”

“Hiçbir zaman bıktığımı söylemedim. Biraz huysuzdun, evet ama Etekli Huysuzgiller’e epey ısınmaya başladım.”

“Eh, evet... Sanırım ben de inatçı ve yılışık Amerikalıya ısınmaya başladım.”

Gülümsedim. “Bu... senin de benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?”

Ciddileşerek, “Sanırım bir süredir hoşlanıyorum,” dedi.

Eli sırtımda yukarıya hareket ederek boynuma geldi. Aramızdaki kısa mesafeyi de kapatıp beni iyice kendine çektiğinde karnımda kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Başlarımız birbirine yaslıydı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Beni ilk öptüğünde,” diye mırıldandı. “Seni geri öpmek işkence gibiydi ama inatçılığımı korumalıyım. Dudaklarının benimkiler üstündeki izini günlerce hissettim. Saatler sonra bile üstümde hâlâ senin parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bana sataşman beni dakikalar sonra bile güldürüyordu. Bu, hayatımın en kötü ama en iyi ilk öpücüğüydü.”

“Onu ilk öpücük olarak sayıyor musun?”

“Evet, sayıyorum.”

“Ama güzel değildi.”

“Güzel olmak zorunda değil.”

“Peki bütün bunlar ne anlama geliyor? Şimdi beni öpecek misin?” diye sordum, nefesim kesilmişti ve çok heyecanlıyım.

“Hayır.” Başı benimkine yaslıyken başını salladı. “Ama sarılacağım.”

Üstüme ağır bir hayal kırıklığı çöktü ve o an beni öpmesini ne kadar çok istediğimi, bu adamı aslında ne çok arzuladığımı fark ettim. Ama ona sarılmak, bir fırtına sırasında beni sarmasına izin vermek de yeterli olmalıydı... değil mi?

“Gel buraya,” dedi. Sırt üstü dönüp beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım, koruyucu kolları etrafıma dolandığı sırada beni başımdan öptü. Sessizce, “Bu gece için teşekkür ederim,” dedi.

“Bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Bonnie, ben kardeşim hakkında sık sık konuşmam ama sen beni dinledin ve bunun benim için anlamı büyük.”

“Sen de benim için aynısını yapardın.” Ellerimi yavaşça göğsünde gezdirdim. “Rowan?”

“Hımm?”

“Bu... Bir şeylerin başlangıcı olduğu anlamına mı geliyor?”

“Benden bir randevu mu dileniyorsun, küçük hanım?”

“Teklif etsen fena olmazdı.”

“Peki.”

Bekledim... bekledim... ve bekledim.

“Ee, soracak mısın artık?”

“Kendi şartlarımda, Bonnie. Uyu şimdi.”

“Kendi şartlarında mı? O da ne demek?”

“Ne zaman uygun görürsem o zaman soracağım demek.”

“Peki ama ben sonsuza kadar bekleyemem. Ben İskoç marketinde taze bir etim. Yarın birisi bana çıkma teklif edebilir ve sen bana etmediğin için o teklifi kabul edebilirim.”

Rahatça, “İyi, kabul et o hâlde,” dedi.

Karnını çimdikledim ve hafifçe irkildi. “Öyle dememen gerekiyor.”

“Kabul etmeyeceğini biliyorum. Bana abayı fena yakmışsın.”

“Şimdi bittin sen,” diye bağırdım. “Sırf sana inat olsun diye gidip Leith’e çıkma telif edeceğim.”

Güldü. “İyi şanslar. Onun ilk buluşmada boyun yalamayı sevdiğini duydum.”

“O zaman benim için mükemmel erkek.”

Dışarıda bir şimşegin çakmasıyla bir ışık huzmesi göz kapaklarımdan sızdı. İrkilerek uyandım, nerede olduğumu idrak etmeye çalışırken kalp atışlarım hızlanıyordu. Oda karanlığa bürünmüştü ve ben uykuya dalarken bana sarılan o sıcak vücut şu an yanımda değildi. Yatakta oturup etrafıma bakındım ama burada değildi.

Örtüleri açıp yavaşça yataktan çıktım ve yatak odasının açık kapısından çıktım. Sessizce oturma alanına girdiğimde onu mutfakta, üstünde sadece siyah bir baksırla ayakta dururken buldum. Arkası dönük ve başı öne eğikti, gerginlikle önündeki tezgâhı sıktığında sırtı kasılıyordu. Bir şimşek daha çakıp gök gürlediğinde bütün ev sarsıldı ama Rowan kıpırdamadı, etkilenmemiş gibiydi.

Dikkatli bir şekilde yanına gittim ve geldiğimi belirtmek için elimi sırtında yavaşça gezdirdim. Benim dokunuşumla kasları gerildi fakat ben olduğumu görünce hızla gevşedi.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Kâbus gördüm,” diye itiraf etti. “Callum’la ilgili.”

“Rowan, çok üzgünüm.” Kolunun altına girip onunla tezgâhın arasında durdum. Dışarıda bir şimşek daha çakarken başını kaldırdım ve perişan gözleriyle karşılaştım. “Olanlar hakkında konuştuğun için kâbus gördün, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Evet, ne zaman ondan bahsetsem böyle oluyor. Gözümün önünden gitmiyor. Bütün olayları baştan yaşıyorum. Her sesi, her kokuyu... Sonra, sessizliği.” Sertçe yutkundu. “Bu sefer her zaman olduğu gibi şiddetli olmamasını umuyordum ama daha da şiddetliydi.”

“Çok özür dilerim. Seni bu konuda konuşmaya zorladığım için çok özür dilerim.”

“Sen beni hiçbir şeye zorlamadın.” Kolunu belime doladı ve beni yavaşça kaldırıp tezgâha oturttu, bacaklarımın arasında duruyordu. Konforunun, bu anın samimiyetinin tadını çıkarırken ellerimi omuzlarına koydum.

“Yine de bu konuyu açtığım için berbat hissediyorum.” Bir elimi çenesine götürüp zımpara kâğıdı gibi hissettiren sakallarını okşadım. Bacaklarımın arasında olsa nasıl hissettirirdi? Muhtemelen harika olurdu. Sakal pişiği benim gizli zevklerimden biriydi.

“Hissetme. Kötü hissetmene gerek yok, güzelim,” dedi. Elleri ondan ödünç aldığım tişörtün üstünde gezinip eteklerine doğru yavaşça yaklaştı, avuçları zaten ısınmış olan bacaklarımı yakıyordu. “Fırtına yüzünden mi uyandın?”

Elleri yukarı çıkmaya devam ederken başımı salladım. “Muhtemelen duyduğum en gürültülü fırtına bu,” dediğim sırada bir şimşek daha çaktı. “İliklerime kadar hissediyorum.”

“Eskiden burada kopan fırtınaları çok severdim. Şimdiyse... İskoçya’yla ilgili bir şeyi değiştirebilsem fırtınalar olurdu.”

“Çünkü sana kardeşini hatırlatıyorlar.”

Başıyla onayladı.

“Bu yüzden mi dün gece evde kaldın? Fırtına olacağını bildiğin için mi?”

Başım salladı. “Hayır, evde kaldım çünkü senin gelip beni bulacağını ve yarım kalan konuşmamızı bitirmek isteyeceğini biliyordum.”

“Bunu bilemezdin.”

Başını salladı. “Biliyordum, sen de beni haklı çıkardın.”

Güldüm. “O kadar şeffaf mıyım?”

“Keşke.” İç çekti ve elleri kalçalarımına ulaşana kadar ilerledi.

Kaşını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. “Külot giyiyor musun?”

Anlaması zaten sadece an meselesiydi. “Hayır, giymiyorum. Tanga giymiştim ve canım onunla uyumak istemedi.”

“Yatağıma çıplak kışınla girdin öyle mi?”

Gülerek onu dürttüm. “Şimdi keşke öpseydim diyorsun, değil mi?”

“Keşke daha fazlasını yapsaydım diyorum.”

“O hâlde seni durduran neydi?”

“Kafam yerinde değildi,” diye itiraf etti ve bütün taşlar yerine oturmuş oldu.

“İlk seferimizin kardeşinle ilgili anıların gölgesinde kalmasını istemiyorsun.”

Başını salladı. “Evet.” Bir eli yanağıma konup alt dudağımyı çekıştirdi. “Sen özelsin, Bonnie. Gıcıkısn, inatçısn ve rahatsız-”

“Ee, bu söylediklerin güzel bir yola sapacak mı? Çünkü bunlar iltifat değil.”

“Bitirmeme izin verirsen,” diye çıkışmasıyla gülüp başımı göğsüne yasladım. *Hâlâ huysuzdu ve muhtemelen hep huysuz olacaktı.* “Ne diyordum... Rahatsız edici, gıcık, inatçı, şımarıksın ama aynı zamanda sıcak bir kalbin var ve kabullenmek istemesem de komiksin. Yağmurlu bir gecede öylesine verilmiş bir öpücüğü değil, özel bir andan sonra gelen güzel bir öpücüğü hak ediyorsun.”

“Şu an gibi mi?” diye sordum, bacaklarımı etrafına dolayıp onu kendime daha çok çektim.

Gözlerinde yoğun bir kararsızlıkla benim gözlerime baktı.

Şu an mükemmel bir andı.

Gece yarısı.

İkimizin de dudaklarından itiraflar dökülürken.

Yakınlaşmaya ihtiyaç duyuyorken.

Hava sanki asılı kalmış gibiydi.

Gözleri benimkilerle buluşmuştu.

Nefesleri kısa kısaydı... Özlem doluydu.

Ve tam ben geri çekileceğini düşünürken başını eğdi, iyice yaklaştı ve kalbimin göğsümde titremesine neden oldu.

Lütfen bu da sahte olmasın, lütfen bu an bizim olsun, bizim mükemmel anımız olsun.

Şimşek çaktı, şimdi aramızda sadece bir nefes mesafe vardı.

Gök gürledi ve altımızdaki her şey sarsıldı.

Sonra, dudakları benimkilere değdi.

Keskin bir nefes aldım ve hemen ellerimi boynuna, oradan yanaklarına götürüp onu tuttum, böyle kalmasını, uzaklaşmamasını istiyordum, yumuşak dudakları benimkilerin tadına bak-sın, keşfetsin istiyordum.

Böylesine iri yarı bir adama göre öpüşü oldukça yoğundu.

Üstünkörü değildi veya bir şey kanıtlamaya çalışmıyordu. Dikkatliydi ama istekliydi.

Dudakları benimkilerle hareket ederken açlık onu kavuru-yordu, yanağını tutuşu ve vücudunun benimki üstündeki baskısı sakın duruşuyla çelişiyordu. Dili daha fazlasını istercesine alt du-dağımı yaladı, ben de itaat ettim ve dudaklarımı biraz daha ara-ladım. Dili benimkine değdiğinde inleyip onu daha sıkı tuttum.

Bu ana kadar acı içindeyken hararetli tutkumuzda, onun ağır nefeslerinde, dudaklarımızdan dökülen sessiz, şehvetli iniltile-rimizin içinde kayboluyordum.

Bu adamı öpmek tam da umduğum gibiydi.

Ateşli.

Muhtaç.

Şiddetli.

Güç verici.

Dünyayı değiştiren bir şeydi.

Bir başka şimşek odayı aydınlattı ama bu sefer göğün gürlemesi daha uzun sürdü, fırtınanın bitişi müjdeliyordu.

Öpüşü yavaşladı, beni tutan elleri gevşedi ve son bir kez dudaklarını benimkilere bastırdıktan sonra geri çekilip alnını benimkine yasladı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Evet... Kesinlikle.”

Gözleri benimkilerle birleşti, dudaklarını eğri bir gülümseme aldı.

“Bence sen tam bir baş belasısın.”

“Bence sen... haklı olabilirsin.”

Beni tekrar kucağına alıp yere indirip, “Hadi yatalım,” dedi. Elimi tutup beni yatak odasına yönlendirdi. Yatağa girdim, o da diğer tarafa sırt üstü uzandı. Bir kolunu başının altına alıp diğerini bana sardı ve kendine çekti.

Ona sarıldım, elim göğsüne ilerlerken kaslarını geren gerginliğin yok olduğunu fark ettim. Rahatlamıştı.

Dışarıdaki fırtına dinmişti, Rowan da öyle. Nefesleri yavaşlamıştı. Uykuya dalmak üzereydi ama ben yanıyordum. Vücudum arzuyla dolup taşıyordu, şehvet beni tüketiyordu ve kendimi durduramadan elimin çıplak göğsünü keşfetmesine izin verdim. Parmaklarımı hafifçe karın kaslarının üstünde dolaştırdım, her kıvrımı, her girintiyi ezberledim. Karnı sanki granitten yapılmışçasına biçimliydi, bu beni o kadar azdırıyordu ki elim her vücuduna değdiğinde bacaklarımın arasındaki sızı büyüyordu.

Durmalıydım.

Hem de şimdi.

Ama durmak yerine elimi iç çamaşırlarımın beline götürdüm. Elastığın üstünde parmaklarımı gezdirdim, biraz daha ileri gitsem ne yapacağını merak ediyordum.

Ne bulurdum?

Sertleşmiş olur muydu?

Ona dokunmaya başladığımdan beri hiç kıpırdamamıştı.

Nefesleri hiç değişmemişti.

Eğer yavaşça... hareket etsem... ne olurdu ki?

Bana sarılı olan koluyla tişörtümü çekti ve çıplak vücudumu ortaya çıkardı. Büyük avcuyla kalçamı tutuyordu.

Güzel... Tanrım...

Heyecanım tırmanırken alt dudağımı ısırdım.

Hareket etmiyordum.

Nefesimi esir gibi tutmuştum.

Nabzım, boğazıma çekiçle vuruluyormuş gibi atıyordu.

Sonra, elini arkamda gezdirdi, hissediyor, keşfediyordu. Avcu sertti, bu da dokunuşunun çok daha kuvvetli olmasına yol açıyordu. Görkemliydi.

Derin bir nefes alıp elimi biraz daha aşağı kaydırardım ve parmak uçlarım aletin kalınlığıyla buluştu. İnanamıyordum ve keşfime ilk başladığım andan beri ilk defa kısa ve kesik nefesler alıyordu. Hızlıca alıp hızlıca veriyordu.

Tepkisi bana istediğim yetkiyi vermişti. Elim sertliğinin üstüne koydum.

Büyüktü.

Çok büyüktü.

Böylesine devasa bir adamdan daha azını beklemezdim ama yine de biraz şok edici ve korkutucuydu.

Daha fazlasına, onu aramızda bir bariyer olmadan hissetmeye ihtiyacım vardı. O yüzden ikinci kez düşünmeden elimi iç çamaşırının içine sokup bütün sertliğinde gezdirdim. Yumuşak, kadife gibi bir ten ve taş gibi sertliğin oluşturduğu tezat mükemmel bir histi.

Ben yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda, "Siktir," diye mırıldandı.

Elimi penisinin ucuna getirip başparmağımla birkaç kez ovaladım. Kalçamdaki tutuşu sertleşti ve bacaklarını açtı. Bunu devam etmek için işaretim olarak algılamıştım.

O daha fazlasını istiyordu.

Ben daha fazlasını istiyordum.

Çok daha fazlasını.

Oturup örtüleri bir kenara çektim. Vücudum beklentiyle yanıyordu. İç çamaşırını tutup bacaklarından aşağı çekip yere attım. Loş ışıktaki mükemmel ve iştah açıcı aletin silüetini izledim. Saçımı bana engel olmasın diye omzumun üstüne attım ama Rowan yine de ben eğilip aletini ağzıma alırken yüzümü görebiliyordu.

Ucundan başlayıp yavaşça tamamım emmeye başladım. Derin bir nefes alıp, “Tanrım,” diye mırıldandı. Elleri tekrar tişörtümün kenarını bulup içine kaydı. Bu dokunuşu yaptığım şeye daha fazla yakınlık katmıştı. Daha önce böyle bir dokunuşa ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim.

Yavaşça ağzımı aletin etrafında yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ederken bir elimle de aletini tutuyordum. Nefeslerinin daha da hızlanması için yeterli zamanı tanıyarak her alçalışında birkaç saniye boyunca sertçe emdim, ta ki ağzımı tamamen açıp aletini boğazıma kadar alana dek.

Ben yutkunurken, “Siktir,” dedi. Tamamen geri çekilmeden önce bunu birkaç kez daha yaptım ve penisini tuttuğum elimi gevşettim. Dokunuşumla gerildi, penisinin ucundan zevk suyu akmaya başlamıştı. Çok sertti, o kadar sertti ki neredeyse boşalmak üzere olduğunu görebiliyordum.

“Bonnie, bebeğim-” derken nefesi kesilmişti.

Boşalmaya çok yakındı.

Gözleri sımsıkı kapalıydı ve göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki bir dakika içinde kaç kez nefes aldığını saymak imkânsızdı. Ama ben pozisyonumu bozmadım.

Sırtı gerildi, penisi kasıldı. Çarşafı sımsıkı tutmuştu ve alt dudağını ısıırıyordu. Sonra... vahşi bir inleme.

İnlemesiyle tekrar eğildim ve emmeyi bırakmadan devam ettim.

Kalçası yükselirken, “Siktir, geliyorum!” diye bağırdı. O do-yuma ulaşana kadar keyfini çıkardım. Hızlı nefesler alıyordu. Bana baktığında yüzündeki inanamayan ifadeyi gördüm. Elini başıma koyup saçlarımı nazikçe okşadı.

Sonra... Yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

Doğruldu, karın kasları gerilmişti. Beni sırt üstü yatırıp bacaklarımı arasına sığabileceği bir genişlikte açtı.

“Rowan,” diye inledim. “Gerek yok-”

“Saçmalıyorsun.” Tişörtümün eteğini göbek deliğime kadar itti ama daha ileri gitmedi. Bu hareketi yüzünden aklımı kaçıracaktım, ta ki bir bacağıma omzuna atıp başını eğene kadar.

Birinin beni boşaltması benim için en az boşalmak kadar heyecan vericiydi, o yüzden dudakları bacağımanın iç kısmıyla buluştuğunda ona hazırdım. Vücudum çoktan hassaslaşmış, bütün yoğunluk tek bir yerimde toplanmışken çoktan şehvetle zonklayıp beni beklentiyle yakıyordu.

Hassas cildimde düzensiz ama nefis öpücükleriyle bir iz bırakıyordu, merkezime gitgide yaklaşırken geri çekilip diğer bacağıma geçiyordu. Her iki bacağıma da hürmet ediyor, ağzıyla bana tapıyor ve beni delirtiyordu.

Kasıklarımı herhangi bir dokunuş umuduyla havaya kaldırdım, çekildiğinde ise karnımda heyecanın patladığını hissettim, ta ki o diğer bacağıma geçene kadar.

“Tanrım, Rowan, lütfen,” dedim, sızı o kadar yoğundu ki neredeyse ağlayacaktım. “Lütfen.”

“Hayır,” dedi ve tekrar bacaklarıma dönüp öpücükleriyle yollar çizmeye devam etti, tam olmasını istediğim yere çok yaklaşıyor, sonra geri çekilip dizlerimi öpüyordu.

Baş belası adam.

Altında pozisyonumu değiştirdim, onun bana dokunmasını sağlayacak bir açı bulmaya çalışıyordum ama güçlüydü ve beni tutarak bu nefis işkenceye vücudumun dayanamayacağı noktaya kadar devam etti. O kadar yoğundu ki ona yalvardım.

“Lütfen,” dedim. “Lütfen, Rowan.”

Dilini çıkarıp kalçama ulaşana kadar bacağımda gezdirmeye başladı. Kalça kemiğimin üstünde dolanıp tam vajinamın üstüne kadar getirdi. Benimle oynuyor ve iyice kızdırıyordu, ardı ardına diliyle daireler çiziyordu. Şehvetimin iyice artmaya başladığını hissettim, o kadar yoğundu ki o bana dokunmadan boşalabilirdim.

Kendimi tutmaya gerek duymadan, “Diline boşalmak istiyorum,” dedim.

“Gelmek üzere misin?” diye sordu.

“Evet,” diye inledim. “Nasıl titrediğimi hissetmiyor musun?”

“Ediyorum,” dedi, sesi o kadar derin ve boğuktu ki neredeyse o an boşalacaktım.

Dilini bir santim, en uç noktaya kadar aşağı kaydırırken gözlerimiz buluştu ve yalamaya başladı, sızıyı gitgide artırıyordu.

O, dilini klitorisime bastırdığı sırada çaresizlikle, “Rowan,” diye inledim. “Tanrım,” diye bağırdığımda göğsüm yükselmişti, ellerimse yanlarıma düşmüş sıkı sıkı çarşaflara tutunuyordu.

Bir anlığına durdu, sonra dilini merkezimi tekrar yalamaya başladı, beni hızlıca boşaltmak için en uygun ritimde ilerliyordu.

Nabzım hızlanırken yoğun bir sakinlik bedenimi ele geçirdi ve vücudum kaskatı kesildi.

Her düşünce, her his, her duygu birleşip bütün uzuvlarımı uyuşturmuştu.

Vücudum gerildi, midem düğümlendi.

Rowan ve dilinin hareketleri dışında her şey yok olmuştu. Dilini iyice bastırıp hızlandığında şiddetle boşaldım. Hem tatmin edici hem de çok güçlüydü.

Dilini oynatmaya devam ettiği sırada ,”Tanrım!” diye çığlık attım, kalçalarım yukarı aşağı hareket ediyor ve geride hiçbir şey kalmayana kadar bu zevkin her zerresinin tadını çıkarıyordum.

Uzaklaştığında uzanıp onu kendime çekerek dudaklarımı onunkilere bastırıp öptüm. “Bana az önce ne yaptığını tahmin bile edemezsin.”

“İyi bir tahminim var aslında.”

“Hayır... Beni mahvettin.”

“Güzelim, beni ağzına aldığında *sen* beni mahvettin.”

“Bu güzel kokunun sebebi de nedir?” diyerek Rowan’ın mutfağına girdim. Bir elimle gözümü ovuşturarak uykumu açmaya çalışıyordum. Dün geceki aktivitelerden sonra yatakta yalnızken, serin ve sisli bir sabaha uyanmak tam olarak istediğim şey değildi ama Rowan’ı üstsüz bir biçimde ocağın başında bana kahvaltı hazırlarken gördüğümde hepsini unutmuştum bile.

“Patatesli açma yaptım,” dedi. Ocağı söndürüp içinde kızarmış yumurta olan bir tavayı nihalenin üstüne koydu. Bana dönüp parmağıyla gelmem için işaret etti, ben de arsızca, yüzümdeki sırıtmaya engel olamadan ona doğru ilerledim. Bir kolunu belime dolayıp başıma bir öpücük kondururken “Günaydın, güzelim,” dedi.

Ah, kalbim.

“Günaydın.” Elimi göğsünde gezdirip parmak uçlarımda yükselerek çenesini öptüm. Elini kalçama koyup tişörtümün

üstünden sertçe sıktı. Şu an bizi bekleyen harika bir kahvaltı olmasaydı bu adamın üstüne bir ağaca tırmanır gibi tırmanırdım. “Evinde kalan hanımlara hep kahvaltı hazırlar mısın?”

“Hayır, tatmin olduklarında onları yatağımdan kovanım. Kendini şanslı say.” Gülüp beni bırakarak iki tabak servis etti.

Masa, bir tereyağı tabağı, bir kavanoz reçel, iki fincan kahve ve bir vazunun içine rastgele koyulmuş güzel, vahşi çiçeklerle büyüleyici görünüyordu. Tanrım, daha tatlı biri olabilir miydi?

Masaya oturup bu iri yarı adamın bana nefis bir kahvaltı servisi edişini hayranlıkla izledim.

“Harika görünüyor. Daha önce hiç patatesli açma yemedim. Ne yapmalıyım?”

Tabağıma uzanıp üçgen şeklindeki açmalardan birini aldı. “Ben ince bir tabaka Brodies tereyağı –en iyisi bu markadır, başkasının fikrini değiştirmesine izin verme– ve biraz ev yapımı reçelle ile yemeyi tercih ediyorum.”

“Reçeli kendin mi yapıyorsun?”

“Evet, annem ve ben her yıl birkaç kez yaparız.”

“Satıyor musunuz?”

Açmamı bana uzatırken başını salladı. “Sadece kasaba için yapıyoruz. Her yaz herkese dağıtırız.”

Bir ısırık aldım. Aman Tanrım, bunlar bütün hayatım boyunca neredeydi? “Vay canına, Rowan.” Elimdeki açmayı dikkatle inceledim. “Bunlar harika. Isla satıyor mu?”

“Hayır. O daha çok kurabiyelere, Dundee kekine ve tuzlu turtalara, bazen de katlı pastalara ve pudinglere yoğunlaşıyor. Isla’nın karamelli pudingini dencedin mi?”

“Hayır ama son zamanlarda fırından biraz uzaklaşmaya çalışıyordum. Sadece kalçalarımın iki kilo daha alma tehlikesi yaşıyorum.”

Kahve fincanının ardından gözleri benimkilerle buluştu. “O konuda endişelenmene gerek yok, güzelim. Tutunacak bir şeylerin olmasını severim.”

Dün gece yaşananların aklıma gelmesiyle yüzüm kızardı. Onun nazik kızdırmaları, inlemeleri. Benim inlemelerim. Patlama etkisi yaratan orgazmlarımız. Daha önce hiç böyle bir gece geçirmemiştim ve daha ileri gitmemiştik bile.

Ağızına yumurtaları atmadan önce, “Dün geceyi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Belki.” Açmadan bir ısırık daha alıp yumuşak dokusunun, reçel ve tereyağı ile mükemmel şekilde harmanlanmış aromasının tadını çıkardım. “Bu bana çıkma teklif edeceğin anlamına mı geliyor?”

Bana bakmaya devam etti ama bir şey söylemedi. Gözleri, çok yoğundu ama aynı zamanda alaycıydı da. “Henüz emin değilim.”

“Rowan.” Masanın altından onu dürtmemle güldü. “Yaşanan onca şeyden sonra gerçekten bana çıkma teklif etmeyecek misin?”

“Etmeyeceğimi söylemedim.” Sırtışı neredeyse dayanılmazdı.

“Ama edeceğini de kabul etmiyorsun.”

“Seni diken üstünde tutmayı seviyorum.” Tabağını itti. “Ye bakalım, küçük hanım.”

“Çok sinir bozucusun.”

“Sen de sinirliyken çok güzel oluyorsun.”

Of... Lanet olsun.

Çatalımı ona uzattım. “İltifatlarla beni kandırmaya kalkışma.”

“İyi. Saçın felaket görünüyor.”

Başıma dokundum. “Gerçekten mi?”

“Hayır. Hâlâ güzelsin.”

Bizim evimize uzanan yola geldiğimizde, “Benimle tüm yolu yürümek zorunda değilsin,” dedim.

“Öyle bir planım yoktu. Buradan sonra kendin gidersin.”

Onu incelemeye başladım. Ellerimiz hâlâ iç içeydi. “Biliyor musun, çok tuhaf bir adamsın. Bir an tatlı, tutkulu ve korumacıyken bir an huysuz ve alaycısın.”

“Alabildiğini al, güzelim.” Eğildi, çenemi tutup kaldırdı ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. “Sonra görüşürüz.”

Elimi bırakıp yürümeye başladı.

“Şey, pardon?” Durup arkasına döndü. “‘Sonra görüşürüz’ mü? Hepsi bu mu? ‘Seni ararım’ falan demek yok mu?”

“Numaran yok.” Göz kırptı ve ben sinirle ofladığımda bile arkasına dönmeden uzaklaştı.

“Baş belası adam,” diye mırıldanıp ayağımı yere vurarak eve doğru yürüdüm. Dakota masada oturmuş kendi kahvaltısının keyfini çıkarıyordu. Koşu kıyafetlerini giymişti ve derisi ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Of, ben de onun gibi spor yapmaya başlamazsam yediğim tüm o vişneli pastalar, kurabiyeler ve patatesli açmalar başıma dert olacaktı.

“Günaydın.” Sırıtarak beni incelemeye başladı. Üstümde hâlâ Rowan’ın tişörtü vardı ve sutyenimi giymemiştım ama çıkarken altıma taytımı geçirmiştım. Tişörtüm ve iç çamaşırlarım climdeki Rowan’ın bana verdiği çantanın içindeydi.

“Göründüğü gibi değil.”

“Görünen o ki Rowan’ın evinde kalmışsın. Ve yüzündeki şapşal sırtışı bakılırsa kuraklık dönemin de sona ermiş.”

“Yüzümde şapşal bir sırtış falan yok. O adama gıcık oluyorum.”

“İçinde gıcık oluyor olabilirsin ama dışarıdan parıldıyorsun.” Arkasına yaslanıp suyundan bir yudum aldı. “Anlatma zahmetine girecek misin?”

Karşısındaki sandalyeye yığıldım. “Aletini emdim.”

Dakota’nın gözleri büyüdü ve yudumladığı suyu bardağına geri tükürdü. “Tanrım, Bonnie.” Su çenesinden akarken güldü. “İnsan böyle bir şey söylemeden önce uyarır.”

“Anlatmamı istedin, anlattım. Hem de gece yarısıydı. Uyan-
dığımda onu mutfakta tek başına buldum. Orada da öpüştük.”
O anı düşününce iç çektim. “Mükemmeldi. Sonra, yatağa dön-
düğümüzde... Eh, ben biraz sınırlarını aştım ve o da benimkileri
aştı, ben de onu soydum ve vücuduyla dilediğimi yaptım.”

“Vay be, cidden hiç çekinmemişsin. Seninle gurur duydum.
O da karşılığını verdi mi?”

“Of, hem de nasıl.” Başımı inanamayarak salladım. “Da-
kota, daha önce bu kadar şiddetli boşaldığımı hatırlamıyorum.
Sanki farklı bir gezegendeydi. Olağanüstüydü.”

“Öyle mi?”

“Evet.” İç çektim. “Sonra da bana kahvaltı hazırladı, bütün
erkekleri gözümde bitirdi, beni eve bıraktı ve... ‘Sonra görüşü-
rüz’ dedi.”

Dakota başını geriye atarak kahkaha attı. “Ah, harikaymış.”

“Hiç komik değil.”

“Hayır, çok komik. Seni kışkırtmayı seviyor, bu yaptığı da
tam olarak kışkırtmak.”

“Baş belası adam.”

“Evet ama bayılıyorsun.” Sırıttı.

Bayılıyordum.

Gerçekten bayılıyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BONNIE

En son erkek kaynaklı orgazmımdan bu yana geçen günler: SIFIR!

Cidden başka bir şey söylememe gerek var mı?

Nemli bir mağaranın içindeki dümdüz bir kayaya bakarken Dakota'ya, "Bu kadar mı?" diye sordum.

Su mağaranın duvarlarından akıyordu ve ayaklarımız çamurlu zeminin dibine birkaç santim batmıştı. Güzel tenis ayakkabılarımı giyerken bununla karşılaşmayı beklemiyordum.

Dakota, "Sanırım öyle," dedi. "Meşhur Penis Taşı."

Ona doğru eğildim. "Sence de bana görüldüğü kadar özelliksiz mi?"

"Açıkçası bu taşla alakalı etkileyici olan tek şey muhtemelen senden daha çok penis görmüş olmasıdır."

"Hey." Gülerek onu ittim.

Güldü ve fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı. "Kolun bir penismiş gibi davranarak fotoğraf çekmek ister misin?"

"Bu yüzden burada olduğumuzu anlamadın mı?"

"Sadece emin olmak istedim."

Dizlerime kadar gelen taşın yanında diz çökerek kolumu

kasıklarımın önüne koydum ve taşın hemen üstünde salladım. Temas etmek istemiyordum çünkü bu şeyin üstüne bir sürü gerçek penis temas etmişti ve penislerle dolu bir kazana dokunmak bugünkü planlarım arasında yoktu.

Dakota fotoğrafı çekmeden hemen önce, “Gülümse,” dedi.

Ayağa kalktım, bana fotoğrafı gösterdiğinde hızlıca onayladım. “Bana gönder. Sen de çakma penisinle bir fotoğraf ister misin?”

“Almayayım.”

Durup ona baktım. “Ne yani... Bana fotoğraf çektirdin ama sen istemiyor musun?”

“Ben seni zorlamadım, sen kendi isteğinle çektin. Sen Instagram’da paylaşabilirsin ama ben müşterilerim için klasımı korumak zorundayım.”

“Of, yine markanı sosyal medyada uyumlu göstermek zorunda olduğunla ilgili konuşmaya başlarsan gezime sensiz devam edeceğim.” Taştan uzaklaşıp mağaranın girişine ilerledim. Girişteki damlayan sulardan kaçınırken Dakota’nın da arkamdan geldiğini duydum.

“Bu önemli bir şey, Bonnie. Fenomenler ve şirketler beni Instagram aracılığıyla buluyor. Orada kolum penismiş gibi davrandığım bir fotoğraf paylaşamam.”

Hızla arkamı dönüp ellerimi belime koymamla Dakota yerine mihlandı. “Aslında benim kollarım seninkilerden uzun olduğu için, değil mi? Senin çakma penisinin benimkinin yanında olmasından utanıyorsun.”

İfadesiz bir suratla, “Evet, Bonnie,” dedi. “Kesinlikle haklısın. Senin çakma penisini kıskanıyorum.”

Parmaklarımı şaklatıp gülümsedim. “Biliyordum.” Uzanıp elini tuttum. “Hadi, daha gideceğimiz çok yer var.”

Bugün İskoç dağlarında birkaç yeri ziyaret etmeye karar

vermiştik. Inverness'e gidip orayı keşfedecek, sonra da biraz zamanımız olursa Edinburgh'u gezecektik. Buraya sadece çalışıp kendimizi bulmak için gelmemiştik, ülkeyi de gezecektik.

Bugün de olayımız buydu, en yakın arkadaşım la keşfe çıkmıştık.

On birinci sınıftaki İngilizce öğretmenim İngiltere ile kafayı bozmuştu. Tam bir Shakespeare hayranıydı. Ders sırasında bizi anekdotlar ve İngiltere'de yaptığı tatillerin fotoğraflarıyla çılğına çevirirdi.

Bay Dorsey kırmızı telefon kulübesinde.

Bay Dorsey Buckingham Sarayı'nın önünde.

Bay Dorsey kırsal kesimde.

Bay Dorsey Stonehenge'de.

Bir gün, Bay Dorsey İngiltere'de koyunlarla birlikte gezindiği bir sunum izletirken Josh Flanders ayağa kalktı ve adama kendine bir hayat edinmesini söyledi. Josh'u müdürün yanına gönderdiler ama ben içimden onu alkışlamıştım. Kim başka bir ülkeyle bu kadar kafayı bozardı ki?

Öhöm

Yavaşça elini kaldırır

Evet. Şimdi anlıyordum. İşte şimdi anlıyordum.

Of, zavallı Bay Dorsey. Ona bir mektup yazıp, "Seni şimdi anlıyorum," demek istiyordum.

Sonra da başka bir mektup yazıp ona fundaların rüzgârla birlikte nasıl ritmik bir şekilde, sanki dans edercesine salındığını tüm detaylarıyla anlatmak istiyordum.

Sadede gelecek olursam: İskoçya ile kafayı bozmuştum.

Bu farkındalığa yaklaşık beş dakika önce, Dakota bir vadiye

açılan dar yoldaki virajı dönünce varmıştım. Manzara önümüze serilirken nefesim kesilmişti.

Manzarayı seyredebileceğimiz bir yere park ettikten sonra bir süre sessizce arabada oturduk ve ben arabadan inip derin bir nefes almadan önce birkaç dakika boyunca manzarayı izledik.

Duyularımı uyandıran ilk şey taze havaydı. Çok saftı.

İkinci şeyse usulca akan küçük bir derenin şırıltılarıydı. Bir ırmak olacak kadar büyük değildi ama manzaramıza fon müziği olmak için yeterliydi.

Üçüncü şey de Doğa Ana'nın bizi kutsamayı seçtiği zıt renk-lerdi. Çocukluğumun çılgın tonlarından oluşan bir palet birbiri- rine karışmış, toprağın coşmasını, bulutların dans etmesini, zir- velerin vadilere hükmetmesini sağlıyordu.

Bunları anlatmak için tek cümle yeterliydi: Nefes kesici.

Dakota, arabadan içinde öğle yemeğimizin olduğu seyahat soğutucusunu çıkarırken, "Vay be," dedi.

"Biliyorum. Sanırım yerimizi bulduk."

"Bulduk." Güldü ve ikimiz de geniş banka oturduk.

Corsekelly'den ayrılmadan önce –ikimizin de canı peynirli ve soğanlı bir şeyler çektiğinden– birkaç tuzlu çörek almak için fırına uğramıştık. Tabii ki bir de kurabiye almıştık, birkaç kura- biye daha yesem kalçalarım ne kadar büyüyecekti ki?

"İsla burası konusunda haklıymış," dedim ve çöreğimden bir ısırık alıp soğanın güçlü ve asidik aromasının tadına vardım. "Bize buradan bahsettiği için çok memnunum."

Dakota sessizce, "Ben de," dedi.

Sessizliği, onun derin düşüncelere dalmasının sonucuydu.

Sessizlik, bütün yolculuğumuza hâkim olmuştu.

Evet, manzarayı izliyor ve geleneksel İskoç müzikleri din- liyorduk ama normalde en azından birkaç şeye yorum yapardı. Bu sefer hiçbir şekilde konuşmamıştı.

Omzumla onu dürttüm. “O kafanda neler düşünüyorsun bakayım? Sakın hiçbir şey deme. Dördüncü sınıftan beri arkadaşız, derin düşüncelere daldığında fark edebiliyorum.”

“Çok mu belli ediyorum?”

“Kulaklarından duman çıkıyor. Bunu sadece bana özel bir Batsignal’miş* gibi düşünüyorum.” Ellerimi ağzımın etrafına götürdüm –çöreğimi dikkatlice kucağıma yerleştirmiştim– ve, “Dikkat dikkat, Bonnie. Yardımın gerek. Yardımın gerek.”

Dakota kahkaha atıp, “Çok aptalsın,” dedikten sonra uzunca iç çekti. “Korkuyorum.”

“Korkuyor musun?” diyerek yüzümü ona döndüm. *Kusura bakma, manzara.* “Neden korkuyorsun?”

“İsla ile olan bu şeyi nasıl yöneteceğimi bilemiyorum ve ondan gerçekten çok hoşlanmaya başladım. Hata yapmak istemiyorum.”

“Dakota-”

“Isabella bana hep bir şeyleri yanlış yaptığımı söylerdi. Onunla yeterince ilgilenmediğimi. Onun istediği şekilde giyinmediğimi. Eşcinsellerin haklarıyla ilgili yeterince paylaşım yapmadığımı. Instagram hesabımı işim için değil lezbiyen topluluklarıyla ilgili paylaşım yapmak için kullanmam gerektiğini. Yeterince... eşcinsel olmadığımı.”

Omuzları düşük, kucağına koyduğu elleriyle oynuyordu. “O kelimeler aklımdan çıkmıyor. Onu hâlâ o sarışın kızla, onları yatakta yakaladığım hâlde görebiliyorum. Onu, beni aldatırken yakalamamı umursamadı bile. Sadece omuz silkip, ‘Benim için yeterince lez değildin, ben de başkasını buldum,’ dedi. Ya... ya İsla’yla da böyle olursa?”

* Batsignal: Batman, DC Comics’in yayınladığı çizgi romanlarda yer alan popüler bir süper kahraman karakteridir ve Batsignal, polisin bir sorun olduğunda Batman’i çağırmasını sağlar. –ç.n.

Öfke beni ele geçirirken duruma yardımcı olmaktan çok daha da büyütecek bir şey söylememek için kendimi durdurmam gerekti.

Sakinleştikimde, Dakota'nın elini tuttum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum: Eşcinsel olmak seni tanımlamaz. Bunu anlıyor musun? Bence bazen insanlar geysen başka bir özelliğin olmadığı izlenimine kapılıyorlar. Eşcinselsen, daha fazlası olamayacağını düşünüyorlar. Ama bu adil değil. Ve tıpkı güzel, kokusuz bir soğan gibi," –kahkaha attı– "Senin de katmanların var ve eşcinsel olman en dıştaki katman değil. Hatta ikinci veya üçüncü bile değil. Bu senin özün. Sen bunu en derininde, kalbine en yakın yerde tutuyorsun çünkü böyle yaşamayı sen seçtin. Sen kendini iyi bir arkadaş, harika bir sanatçı, platformunu işini büyütmek için kullanmayı seçen bilgili bir iş kadını olarak tanımlamayı seçtin. Sen sadece bir lezbiyenden çok daha fazlasısın. Evet, lezbiyen olmak da senin bir parçan ama tanımın değil."

Hafifçe gülümsedi ve başını eğerek omzuma yasladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Başını öptüm. "Isabella sana cehennemini yaşattı ve seni iyi bir arkadaş yapan bütün özel ve eşsiz özelliklerini sorgulamana neden oldu. Bir kişinin senin hakkındaki körelmiş düşüncelerinin senin dönüştüğün insanı sorgulamasına izin verme."

"Ama onu sevmiştim. O benim ilkimdi... Her konuda. Çok uzun zamandır sakladığım bir parçamı görmem için gözlerimi açmama yardım etti. Eşcinsel olmam konusunda haklıydı, ki bu hayatımın en büyük aydınlanmasıydı. Eşcinsel olduğumu anlayan o olduğunda diğer konularda da haklı olduğunu düşünmek çok zor."

“Bunu anlayabiliyorum.” Saçlarını okşadım. “Evet, gözlerini açmana yardımcı olmuş olabilir ama tek yaptığı buydu. Ve o olmasaydı, başka bir kız olacaktı. Sadece ilk karşına çıkan Isabella’ydı. Er ya da geç ortaya çıkacak bir şey için ona prim verme.” Gözlerime bakabilsin diye çenesini kaldırdım. “İşte bu senin büyümen için bir fırsat, Dakota. Isabella’nın olmanı istediği kişi değil kendin olman için bir şans.” Önümüzdeki vadiyi işaret ettim. “Bunu yapabilmen için İskoçya’dan daha iyi bir yer olamaz.”

Güldü. “Haklısın.”

“Biliyorum.” Gülümseyip çöreğimi aldım. “Konu Isla olunca kendine biraz nazik davran. Yeni bir ilişkiyi yönlendirmeye alışmak zaman alacak ama o kibar, sabırlı ve anlayışlı birine benziyor. Hem kendin hem onun için yapabileceğin en iyi şey kendin olmak.” Çöreğimden bir ısırik alıp çiğnemeye başladım.

“Ne zaman bu kadar bilge oldun?”

“Bence kurabiyelerden ve İskoç havasından oldu.”

Dakota dudaklarında oyuncu bir sırıtmayla beni inceledi. “Bence burada kendini bulmaya başladın.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Gözlerinde yeni bir ışıltı görüyorum. Sesinde heyecan var.”

“Heyecanlıyım. Arabada, manzarayı izlerken sürekli kahve dükkânı ile ilgili fikirlerimi ve nasıl yapacağımı not aldım. Duymak ister misin?”

“Seve seve.”

Arkasına **İSKOÇYA** yazısı işlenmiş bir tişört giyen yaşlı adama, “Afiyet olsun,” dedikten sonra elinde kahvesiyle dükkândan çıkışını izledim.

Bana, bu pazartesi sabahı buraya uğramasının sebebinin buradaki kahvenin sıkıcı olduğunu ve sıkıcı kahveyi sevmesi olduğunu söylemişti.

Satış yaptığım için mutluydum ama sadece huysuz tiplerden oluşan küçük bir gruba kahve servis etmek çok istediğim bir şey değildi.

Tezgâha yaslanıp keçili not defterimi çıkararak notlarıma göz attım. Yapmak istediğim çok fazla şey vardı ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bunları Rowan ile konuşmayı gerçekten çok istiyordum ve geçen gece aklımdaki düşünce buydu, belki fikirlerimi masaya yatırır baştan sona konuşurduk. Ama sonra tam da birbirimizi tanımaya ve eğlenmeye başlamışken kahve dükkânı konusunu açasım gelmemişti.

Hayır, onun yerine ölü kardeşinden bahsetmiştim.

Aferin, Bonnie. Gerçekten çok akıllıca.

Nefes verip alnımı elime yasladım ve not defterimin kenarına bir şeyler karalamaya başladım.

Dakota fırına gitmişti –şaşırlacak bir şey değil– ve açık kapıdan, onları izleyen Fergus ile Leith ve Lachlan'ı üstlerinde sadece etekle mekik çekerken, bir kütüğü başlarının üstüne kaldırıırken görebiliyordum. Şu an kasabada olan otobüsteki turistler etraflarında çember olmuş onlarla beraber sayıyor ve fotoğraf çekiyorlardı.

Evet, gerçekten de görülesi bir manzaraydı.

İnternetteki birkaç antrenman videolarına bakmıştım, gerçekten de başarılılardı. Dakota da onlara bazı grafik tasarımlarla ilgili yardımcı oluyordu, birkaç taslak görmüştüm ve bayılacaklardı.

Büyük bir cüssenin kapıdan girmesiyle defteri karalamayı bıraktım. Gözlerim ışığa alışırken Rowan'ın yüzünü daha net görebilmeye başladım. Tezgâhtan doğrulurken yüzümde bir gülümseme oluşmaya başlamıştı.

“Hey.”

“Hey. Dakota burada mı?” Etrafına bakındı.

“Hayır.”

“Ya, peki. Fırında mı?”

“Evet, neden?”

“Bir konuşmak istemiştım.” Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında peşinden koşarken neredeyse düşüyordum. “Bekle bir dakika. Hepsi bu mu?”

Gülerek bana döndü ve beni kendine çekti. “Şaka yapıyorum, güzelim. Nasıl tepki vereceğini görmek istedim.”

“Beni sinirlendirmek senin işine yaramaz.”

“Seni tanıdığımından beri yarıyor.” Bir masaya gidip oturmadan önce bana küçücük bir öpücük verip bıraktı. İkimiz de oturduk, rahatça arkasına yaslanarak oturuyordu. Benim vücudumsa sızlıyordu, onun vermek istediğı her şey için hazırdım.

“Bir adamın elinde kahveyle buradan çıktığını gördüm.”

“Sıkıcı kahveyi sevdiğini, o yüzden buranın tam da onun için olduğunu söyledi.”

“Of.” Rowan gülüp boş alana bir göz gezdirdi. “Peki... Planın nedir?”

“Plan mı?”

“Dükkân için. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Ha, evet... Yani, birkaç fikrim var ama henüz bir şeyler yapmaya başlamadım.”

“Neden?”

“Çünkü önce sana sormak istedim. Sonuçta bu dükkân ailene ait.”

“Evet, doğru.” Başını salladı. “O zaman sor bakalım.”

Bu kadar basitti, ha?

Paylaşmak için heyecanla tezgâha koştum, kalemimi ve not defterimi alıp karşısına oturdum. “Şimdi, bunlar sadece fikir, kesin değiller.”

“Söyle.”

“Eh, önce yerleri basınçlı suyla yıkamamız gerek, pisler ve yeni bir hayata ihtiyaçları var.”

Aşağı baktı. “Evet. Bende makine var.”

“Harika, gerçekten mi? Tanrım, basınçlı su makinelerine bayılıyorum. Yeniliğin isimsiz kahramanları. Bu yerlerin pisliğini temizlemek için sabırsız-”

“Sen kullanmayacaksın,” dedi. “Ben yapacağım.”

Şey, pardon?

“Hayır. Temizlemenin keyfini ben çıkaracağım. Burada çok uzun, sıkıcı saatler boyunca YouTube’den basınçlı su ile temizlik videoları izledim.”

“YouTube’den basınçlı su temizliği videoları mı izliyorsun?”

Herkes izlemiyor mu?

“Evet, çok rahatlatıcı. İnsanların masalarına koyduğu kum teraryumlarının içindeki kumu tırmıklamak gibi. Kirin suyla temizlenmesini izlemek çok keyifli. Muhtemelen internette derlemeleri izlemeye en az on saat ayırdığımı itiraf etmeye korkuyorum. Fonda eğlenceli bir müzik de olunca birkaç saat harcamak için harika bir yöntem.”

Birkaç kez göz kırptı. “Sen ciddisin.”

“Sana YouTube geçmişimi mi göstermem gerekiyor? Artık videoları aratmam bile gerekmiyor, önerilenler sayfasında çıkıyorlar. Ama beni asıl sinir eden ne biliyor musun?” Yavaşça öne eğildim. “YouTube’dakilerin sürekli aynı videoları paylaşması. Ben hepsini gördüm zaten, bana yenileri lazım.” Yumruğumu havada salladım.

“Sanırım geçen geceyi geri alacağım.”

Gülümseyerek, “Alamazsın,” dedim. “Çoktan aletini ağzıma aldım bile. Bu da seni sahiplendim demek oluyor.” Sandalyesinde doğrulurken gözleri baştan çıkarıcı bir biçimde kısıldı. “Hoşuna gitti değil mi? Benim senin aletin hakkında ko-”

“Dikkatli ol, Bonnie. Bu kışkırtman iki taraflı olabilir.”

Ağzımı anında kapattım. Geçmişteki tecrübelerime dayanarak onun gerçekten büyük zararlar verebileceğini tahmin ediyordum.

“Her neyse.” Boğazımı temizleyip kalemimi deftere vurmaya devam ettim. “Basınçlı su ardından duvardaki boyaları tazeleyeceğiz. Bence bu güzel beyaz renkle devam edelim ama biraz tazelesek iyi olur. Kırmızı kapı da aynı şekilde. Buradaki renkleri çok seviyorum ama zamanla solmuşlar. Sence pencere-
lere panjur da ekleyebilir miyiz? Bir de çiçeklik? Bunları yapabilir misin?”

Başını salladı. “Hah.”

“Çok uzun sürer mi?”

“Birkaç saat.”

“Gerçekten mi? Ah, peki öyleyse. Bence çiçeklikler dışarıyı süsleyecek ve daha çekici gösterecek. İçeriye gelince, yeni masalara ihtiyacımız olacak. Bunlar...” –masaya vurdum– “...yakmalık odun. Burada yeni masa ve sandalyeler alabileceğimiz bir yer var mı?”

“Lochalsh’taki Kyle.”

“Ne?”

“Batıda, arabayla on beş dakikalık mesafede daha büyük bir kasaba var. Orada bir marangoz var. Hamish ve Alasdair kendi masa ve sandalyelerini oradan aldılar, fiyatlar da makul. Annem de bir süredir yenilerini almak istiyordu ama babam bunlar parçalanana kadar almasını istemedi.”

“Eh, görünüşe göre bunları ben parçalayacağım çünkü artık gitmeleri gerek.” Defterime not aldım. “Beni oraya götürür müsün? Bu yollarda bir daha asla tek başıma araba kullanmak istemiyorum.”

“Götürürüm. Sonra da Waterside Restoran’da yemek yeriz.”

Duraklayıp başımı kaldırdım ve ona baktım. “Bana... Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Şeytani bir gülümsemeyle, masanın üstüne eğilip çene mi tuttu. “Evet, güzellik. Çıkma teklifi ediyorum. Evet diyor musun?”

“Bilemiyorum,” diye kışkırttım.

Güldü, eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Teklifim, kabul etmen ne kadar sürerse o süre boyunca geçerli.”

Tanrım, çok büyüleyiciydi. Dizlerimin bağını nasıl çözeceğini çok iyi biliyordu.

“Seninle çıkmayı çok isterim, Rowan.”

“Güzel. Çarşamba akşamı.”

“Tamam. Bu akşam dükkânı kapattıktan sonra yerleri basınçlı su makinesiyle temizlemek istiyorum. Makineyi getirebilir misin?”

“Temizliği sen yapmayacaksın.”

“Bu konu tartışmaya açık değil, Rowan.” Kalemimi masaya sapladım. “Ben temizliği yapacağım, yarın da hepimiz boya yapabiliriz.”

“Hepimiz?” Kaşını kaldırdı.

“Evet. Hepimiz. Dakota ve Isla’dan rica edeceğim. Sen de gidip Murdach ikizlerine sorabilir misin?”

“Benim çıkarım ne?” Parmaklarını masaya vurdu. Çok doğaldı, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu.

“Çarşamba akşamki randevumuz.”

“Randevuya çıkmak isteyen sendin.”

“Benimle çıkmak istemiyormuşsun gibi davranma,” diye söylendim. “Geçen gecenin bir tekrarını yapmak istiyorsun.”

“Ondan çok daha fazla şey yapmak istiyorum ve bunlar fiziksel şeyler değil.”

Ah. Bu adam.

“Böyle şeyler söylediğinde hem tüylerim ürperiyor hem de karnımda kelebekler uçuşuyor,” diye itiraf ettim. “Çok özel hissediyorum.”

“Çünkü öylesin, güzelim.” Başıyla defterimi işaret etti. “Başka neler var?”

Konular arasında böyle rahatça dolaşabilmesi çok etkileyiciydi. Benim aklım hâlâ dün gecede idi, oysa doğal bir şekilde sohbete devam ediyordu.

Aklımı başıma toplayıp, “Murdach ikizlerine soracak mısın öyleyse?” diye sordum.

“Hah.”

“Teşekkür ederim.” Elimini onunkinin içine kaydırdım ve elimi sıkıca tuttu. “İnternette satılık bir espresso makinesi buldum. Inverness’te. Bir yıllık bir makine, kahve dükkânı batmış. Yerine bir Starbucks açılacaktı.” Rowan gözlerini devirdi. “Satabildikleri her şeyi satıyorlarmış, espresso makinesini benim için bekleteceklermiş. Dakota, Isla ile gidip makineyi alacak, sonra yeni içecekler yapmayı deneyeceğiz. Fazla lüks şeyler değil, dükkâna yeni insanlar gelmesine yetecek kadar. Ayrıca kahve içmeyen insanlar için dükkânda bulundurmak istediğim bir çay markası var. Scottish Breakfast, Earl Grey ve Highland karışımı satıyorlar, çok lezzetli.”

“Güzel fikir.”

Beni onaylaması özgüvenimi artırdı.

“Yiyeceğe gelince...” Çenesi kasıldı ve gözleri kısıldı. “Bana yardımcı olur mu-”

“Hayır,” dedi sert bir sesle. Neler oluyordu?

“Rowan.”

“Dükkâna yemek yapmayacağım.”

“Zaten öyle demeyecektim, bitirmeme izin verseydin,” diyerek onu taklit ettim. “Bana tereyağlı çörek yapmayı öğret, bir

de o vişneli pastayı ve patatesli açmaları da öğretir misin? Direktiflere uymakta çok iyiyimdir, dükkânı sabah onda açtığımız için erken kalkıp yapabilirim diye düşündüm, zaten zaman farkına da alıştım artık.” Tepki vermediğinde elini sıktım. “Lütfen, Rowan. Yiyecekler çok büyük bir fark yaratacak. Isla’ya da rakip olmayacağız. Bence eğer üç tane sabit yiyecek seçeneğimiz olursa gayet iyi olur, özellikle de turistlere hitap edeceğimiz için. Seçeneklerimiz onlar için yeterli olacaktır.”

Elini yüzünde gezdirdi. “Yıllardır tereyağlı çörek yapmadım.”

“Hepsini üstsüz pişiririm hatta tamamen çıplak... Sadece bir önlükle.”

Bu söylediğim ilgisini çekmişti. Kaşını kaldırdı. “Sana çıplakken öğretmeme izin verecek misin?”

“Evet. Nasıl olmamı istersen. Öğrettiğin süre boyunca öyle kalacağım.” Baştan çıkarıcı bir sesle, “Ve eğer mola vermek istersen... herhangi bir şey için o zaman mola verimiz,” dedim.

“Seks ve tatlı yapmak.”

Göz kırparak, “Hah,” dememle güldü ve uzun bir nefes verdi.

“Sıkı bir pazarlıkçısın, güzellik.”

“Çekiciyim ama, değil mi?”

Yavaşça başını sallayarak dudaklarını ıslattı. “Özellikle de seni henüz tamamen çıplak görmediğim için.”

“Senin suçun, benim değil. Ben seni çıplak soydum, sense sadece tişörtümü sıyırdın.”

“Şu an bundan pişmanlık duyuyorum.” Yüzünü kaşdı, tırnakları sert sakallarına sürüyordu. “Anlaştık.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, heyecanlıydım.

“Evet ama üstünde önlükten başka hiçbir şey olmayacak.”

“Tamam.” Çok heyecanlıydım –birçok sebepten dolayı– ve defterime tekrar not aldım. “Geriye ürünler kalıyor. Dakota yeni tabelalar tasarlayacak ve dükkân için eğlenceli bir isim bulsak

çok iyi olur çünkü kasabadaki bütün dükkânların özel bir ismi var. Kolaylıkla Penis Taşı'nı, Fergus'u ya da saçlı inekleri kullanabiliriz..." Aklımda bir fikir belirmişti. "Aman Tanrım, ismini Hairy Co Coffee Company* koysak nasıl olur? Duvarlara ineklerin şirin siyah beyaz fotoğraflarını asabiliriz, inek temalı ürünler yapıp insanları yürüyüş yoluna yönlendiririz, böylelikle yerel halk dışında başka insanlar da görmüş olur."

Dudaklarını büküp söylediklerimi düşündü. "Biliyor musun, bence annem ve babam bu fikirden hoşlanır. Saçlı inekleri hep sevmişlerdir, zaten yürüyüş yolunun yapılmasında çok büyük etkileri oldu."

"Gerçekten mi? O hâlde oldu demektir. Eminim Dakota 'Hairy Co' için harika bir tabela tasarlayabilir."

Yavaşça başını sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmuştu. "Bu fikri gerçekten çok sevdim."

O küçük gülümsemesi, sesindeki heyecan. Hayatımda hiç bu kadar gururlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Ve uzun bir süre sonra ilk kez... işe yarar hissettim.

"Ne yapıyorsun?"

Ürkerek telefonumu tezgâha düşürdüm. Rowan sırtarak telefonu aldı ve ekranına baktı. Kaşını kaldırarak sanki ben ne olduğunu bilmiyormuşum gibi ekranı bana çevirdi.

"Basınçlı temizleme videoları mı?"

"Yargılama!" Telefonumu elinden çekip arka cebime koydum. Dükkânı kapattığımızda masa ve sandalyeleri dışarı taşımıştım. Öncesinde, Rowan onları parçalayıp yakacak hâline getireceğini söylemişti. Ben de istediğini yapabileceğini ama

* Eng. Saçlı İnek Kahve Fabrikası. -ç.n.

eğer onları kesmeye karar verirse üstsüz bir şekilde ağır çekim videoya ihtiyacım olacağını söylemiştim. Gözlerindeki bakışa bakılırsa bence bu isteğimi yerine getirecekti. Dükkânda yenilemeleri yaparken birkaç günlüğüne kapatmaya karar vermiştik. Halkın bizi özleyeceğini pek sanmıyordum.

“Getirdin mi?” diye sordum ellerimi ovuşturarak.

“Evet ama sen kullanma-”

“Saçmalık. Ben yapacağım.” Onu iterek kapıya gittim. Ağır makine orada duruyordu. Tüm görkemiyle çok güzeldi, pislikleri yok eden bir şövalyeydi. Mantarla savaşıyor bir askerdi. Temizliğin gerçek şampiyonuydu. Biricik basınçlı su makinesi. “Ryobi 2300, güzel seçim,” derken güçlü canavarı inceliyordum. “Yanında hediye turbo başlık var mıydı?”

“Basınçlı su makineleri hakkında bu kadar çok şey bilmen oldukça rahatsız edici.”

“Var mıydı?” dedim, cevabı bilmeye ihtiyacım vardı.

Rowan, biraz dehşete düşmüş bir şekilde, “Başlık takılı,” dedi.

“Harika. Musluğa bağlamışsın bile. Rüya gibi.” Metal spreyn başlığını alıp ağırlığına baktım.

“Hey, hey, hey, Bonnie.”

“Okuduğuma göre tek yapmam gereken bu düğmeye basmakmış.” Makine yumuşak bir homurtuyla çalışmaya başladı. “Ve sonra-” tetiği çektim ve başlıktan suyu püskürttüm. Makinenin geri tepmesiyle korktum ve dükkânın kapısına doğru gerileyerek kollarımı savururken Rowan’ı kasıklarından vurdum.

Eyvah.

Rowan.

Yerdeydi.

“Tanrım.” Başlığı yere bırakıp yerde kıvrılmış olan vücuda doğru koştum. “Rowan, iyi misin?”

“Sana yapmamamı... söylemiştim,” dedi, zorlukla nefes alıyor ve kasıklarını tutuyordu.

“Ah... Ben...” *Aman Tanrım*. “Yoksa testislerini mi koparttım?”

Başını sallayarak öksürdü. “Yok, testislerim yerinde ama oğlanlardan birkaçını öldürdüğüne eminim.”

Sırtını sıvazlayarak, “Sperm mi?” diye sordum.

“Evet Bonnie... Sperm.”

“Umarım onlar zaten yüzme yarışında geride kalanlardır.”

Sırtını okşarken gözlerim yine makineye kaydı. Suçlu hissederken bile duyduğum özleme karşı koyamıyordum. “Şu an kasıkların için dua ettiğimi biliyorsundur umarım ama ayağa kalkman gerekiyor ki yerleri temizleyebileyim.”

Yerde cenin pozisyonunda yatarken bana baktı. “Ciddi misin?”

“Hem de çok ciddiylim. Bir basınçlı su dâhisi olduğumu iliklerime kadar hissedebiliyorum.” Kolunu çektim. “Hadi seni tezgâha oturtalım, böylelikle menzilimden çıkmış olursun ve testislerine bakım yaparken beni izleyebilirsin.”

Yavaşça ayağa kalkarken “Hiçbir şeyin senin menziline dışında olduğunu sanmıyorum,” diye homurdandı.

Tezgâha doğru gidip kendini yukarı çekerken onu sıkıca tuttum. “Başlığın o şekilde tepmesine hazırlıklı değildim. Şimdi o elektrikli yavru köpeğin sahip olduğu gücü anladığım için artık daha hazırlıklı olacağım.”

Bacağına vurup arkamı dönerek giderken kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

Beni hızlıca öptü. “Bugün sahip olabileceğim bütün muhtemel ereksiyonları öldürmüş olabilirsin ama... Özgüvenin mahvettiğin şeyi tamir edebilir.”

“Özgüvenli olmam seni tahrik mi ediyor?”

“Özgüvenli olman beni mutlu ediyor, Bonnie,” dedi ciddiyle. “Amacını bulmaya başladığını düşündürüyor ve önemli olan da bu.”

Şaşırmış bir hâlde, “Vay be, Huysuz, benimle yatmaya hak kazandın.”

Yana kayarken inledi. “Yarını bekle.”

Gülerek onu bir kez daha öptüm ve makineyi aldım. “Köşeden mi başlamalıyım?”

“Evet, sonra da tüm kiri duvara doğru yıka.”

“Tamam. Anladım.”

Derin bir nefes alıp pozisyonuma geçtim, sprey başlığı sıkıca tuttum ve tetiği çektim. Ufak bir geri tepme oldu ama hazırlıklı olduğum için etkilenmedim. Kirler anında eski zeminden çıkmaya başladı. Her iyi basınçlı su temizliği uzmanı gibi ufak bir alanda test ettim. Su sert ahşabı temizledikçe bu temizliğin ortamı ne kadar değiştireceğini görebiliyordum. Tetiği bırakıp suyun biraz akmasına izin verirken temizlediğim alandaki harika meşeye baktım.

“Rowan, bu çok güzel.”

“Öyle mi? Artık hatırlayamıyorum bile.”

“Öyle ve su ahşaba ya da boyaya zarar vermiyor gibi görünüyor. Devam edeyim mi?”

“Görünüşe göre uzman sensin. Devam et.”

Kalbim heyecanla çarptı. Pozisyonumu aldım ve... keyfime baktım.

“Bonnie! Aman Tanrım,” dedi Dakota. Ben yerleri suyla temizlediğimden beri ilk defa kahve dükkânına geliyordu. Dün gece Isla ile randevusu vardı, o yüzden o yokken işleri ben halletmiştim. Dürüst olmak gerekirse Rowan’ın bacaklarımın ara-

sında olması mı yoksa basınçlı suyla yerleri tertemiz yapmak mı daha tatmin ediciydi karar veremiyordum.

Tabii ki bunu ona asla söylemezdim.

Adamcağıza özgüvensizlik yaşatmak istemiyordum.

Geçen gece harikaydı falan ama... Basınçlı su...

“Yepyeni görünüyorlar.”

“Değil mi? Ben de çok memnunum. Rowan birkaç fotoğraf çekti.” Telefonumu çıkarıp Rowan’ın erkekliğiyle ilgilenirken gönülsüzce çektiği fotoğraflarımı gösterdim.

“Tam bir patroniçe gibisin.”

“Değil mi? Bunu Instagram’da profil fotoğrafım yaptım.”

“Nasıl yapmayabilirdin ki?”

Tam o sırada Isla ve ikizler dükkâna girdi. Üçü de durup yerleri incelemeye başladılar.

İlk önce Leith, “Vay anasını,” dedi.

Lachlan, “Vay be,” diye ekledi. “Bizim de yapmamız lazım.”

Isla Dakota’nın yanına yürüyüp elini tuttu. “Harika bir iş çıkarmışsın, Bonnie.”

“Teşekkürler.” Gururla gülümsedim. “Hem çok kolay hem de aşırı tatmin ediciydi. Eğer yerlerinin temizlenmesini isteyen başkası varsa seve seve yaparım. Sanırım yeni bir hobi buldum.”

Diğerlerinin arkasından dükkâna girerken, “Sadece kasıklarınıza dikkat edin,” dedi Rowan.

“Evet, Bonnie bana seni testislerinden vurduğunu anlattı,” dedi Dakota. “İyi misin?”

“Bir şeye zarar gelmedi ama benimkine klasik bir futbol topu fırlatmışlar gibi hissettim.”

“Rowan bize bu sabah anlattı,” dedi Leith. “Sana çıkma teklifi etmememe sevindim, yoksa Rowan’ın yerinde ben olabilirdim.”

“Sanki teklif etsen evet diyecekti,” dedi Lachlan.

“İlgileniyordu.”

“Söylemek istemezdim ama Bonnie sadece benimle ilgileniyor, beyler,” dedi Rowan, ardından yanıma gelip dudaklarını benimkilere bastırdı. Yumuşak ama sağlamdı. Şüphesiz çok iyi öpüşüyordu.

Tamamen haklı olmasına rağmen, “Biraz kendini beğenmiş misin sanki?” dedim.

“Hayır, sadece kara sevdayı nerede görsem tanırım.” Göz kırıp kapıyı işaret etti. “Leith, Lachlan, biz yerlere örtüleri sererken siz de boya malzemelerini alın. Hiçbir şeyin yerleri kirletmesini istemeyiz.”

Tanrım, Rowan’ın emir verişine bir bakın. Patronluğu beni azdırıyordu.

Patron Huysuzgiller... Kulağa hoş geliyordu.

İkizler gittiğinde geriye kalanlarımız örtüleri serip bantlamaya başladık.

Rowan, Isla ve Dakota’ya dönüp sırtarak, “Dün gece öpüştüğünüzü duydum,” dedi.

Ne? Kafamı onlara çevirdim.

Öpüşmüşler mi?

İlk öpücükleri miydi?

Bu devasa olaydan benim neden haberim yoktu?

“Bir dakika, dün gece ilk kez öpüştünüz ve bana söylemedin mi?” İncindiğimi saklamaya çalıştım ama sesimden belli oluyordu. Dakota ve ben birbirimize her şeyi anlatırdık, İskoç bir hanımla öpüşmek kesinlikle bunlardan biriydi.

“Aslında pazar günü öpüştük,” dedi Isla çekinerek.

“Pazar mı?” diye bağırdım. “Ne zaman? Dakota, bütün gün beraberdik.”

Dakota rahatsız bir şekilde etrafa bakındı. “Şey, tarlada gezer-

ken topladığımız çiçekleri hatırlıyor musun? Geri döndüğümüzde onları yürüyüş yaparken Isla'ya verdim. O zaman öpüştük.”

“Ve bana söylemedin mi?” diye kükredim.

“Biraz meşguldün.” Rowan'ı işaret etti.

Rowan'ı kenara ittim. “Bu bana söylememen için bir neden değil. Sizin ilk öpücüğünüz bu gıcık dangalakattan çok daha önemli.”

Isla gülümsedi. “Evet, gerçekten çok iyi bir ilk öpücüktü.”

“Tanrım.” Bir örtü paketini açtım. “Sonra da seviştiniz. Nerede seviştiniz?”

Leith, Lachlan ile elleri kolları boyalarla ve boya fırçalarıyla dolu bir şekilde içeri girerken, “Isla'nın evinde,” dedi.

Isla, “Bütün detayları vermesek?” dedi.

Dakota, “Neden bütün detayları biliyorlar?” diye sordu.

Isla dikkatlice bir kardeşlerine bir Dakota'ya baktı. “Sapık gibi pencereden baktılar,” Dakota'nın elini sıktı. “Yemin ediyorum ben söylemedim.”

Dakota sessizce, “Tamam,” dedi ve bakıştılar, bu bakışma iki yakın arkadaşın paylaşacağı türden bir bakışmaydı. Etraflarındaki herkese konuşmadan da iletişim kurabildiklerini anlatan türden bir bakışma.

Bu da benim hoşuma giden bir şey değildi.

Bu yüzden mi bana bir şey söylememişti? İlişkilerini fazla insanla paylaşmadıkları için mi? Gerçi, belli ki haberler hızla yayılıyordu.

Sessiz kalmalarını anlayabilirdim ama neden benimle paylaşmak istememişti?

Lachlan boyayı boya kabına boşaltırken, “Güzel bir sevişme seansı gibiydi,” dedi. Belli ki ortamdaki gerginliği anlamamıştı.

Isla, “Sesini keser misin?” diye parladı.

“Pekâlâ, kesebilirim ama istemiyorum.”

Rowan araya girip, “Bu kadar sevişme muhabbeti yeter,” dedi. “Boyamaya odaklanmamız lazım.” Rowan olayı kurtarmıştı, her zamanki gibi. “Tavanı, duvarları ve pervazları boyamamız gerek. Burada boyamayacağımız tek şey tavandaki ahşap kirişler ve zemin. Lütfen bunları temiz tutmaya özen gösterin. Ve eşleşin. Leith ve Lachlan, siz tavanı boyayın, ben sağ tarafta Bonnie ile çalışacağım, siz kızlar da sol tarafı halledin. Saat sekize kadar bu işi bitirirsek akşam içkileri ben ısmarlıyorum.”

Bu söylediği ikizleri harekete geçirdi ve hızla işe koyuldular. Bu sırada Isla ve Dakota da kendi taraflarında çalışmaya başladılar. Birbirlerine bir şeyler mırıldanıp kahkaha atıp gülümsemelerini izledim. İçim kıskançlıkla sızladı.

Dakota, Isabella ile birlikteyken onu hiç şu anki gibi davranırken görmemiştim, mutlu ve kaygısız. Isabella’nın ona uygun biri olmadığını buradan anlamalıydım. Ama onu Isla ile görmek –bunun kulağa aptalca geldiğinin farkındaydım– neredeyse en yakın arkadaşım benden çalınmış gibi hissettiriyordu. Onu cesaretlendirenin ben olduğumun farkındaydım ama... Yine de dışlanmış hissediyordum.

Isabella varken, bana her şeyi anlatırdı. Her el tutuşmalarını, her bakışlarını, her öpücüğü anlatırdı ve ben hep oradaydım, her adımda ona bir kızdan hoşlanmanın normal olduğunu anlamasına yardımcı oluyordum. Kabuğundan çıkıp kendini tanımanın sorun olmadığını.

Şimdi de Isla ile, yine her adıma dahil edilmeyi beklemiştim. Ama maalesef Dakota’nın kanatlarını açıp uzaklaştığını görmeye başlıyordum. Önce Isla ile konuşmaya yalnız gitmesi, sonra çıktığımız çiftçe randevunun tekli bir randevuya dönüşmesi ve şimdi de bu.

Sanki neredeyse... Artık bana ihtiyacı yokmuş gibiydi ve bu da bana tokat gibi çarpmıştı. Çünkü tam aksine ben bu tanımadığım hislerle boğuşurken Dakota bana küçük de olsa bir amaç vermişti.

Şimdi ne olacaktı?

Şüphe ve yalnızlık sinsice aklıma girdi. İçimden Rowan'a eşimi değiştirebilir miyim diye sormak istedim ama bu sadece abartı bir tepki olurdu. Değil mi? Abartıyordum. Herkesin öpücüğü bilip benim bilmiyor olmam beni hazırlıksız yakalamıştı. Dakota'yı ezelden beri tanıyordum. Birbirimizin hayatları hakkındaki her bir ufak detayı bilirdik. Bu küçük detayı bilmemek –ikinci sevgilisini öpmesi– acıtıyordu ama atlatırdım. Mutlu görünüyordu ve ben onun için muhtemelen önemsiz olan bir şeyi büyötmek istemiyordum.

Büyük planda bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan şey Dakota'nın mutluluğuydu ve onlara şöyle bir baktığımda bile Corsekelly'de gerçekten kendini ve yerini bulmaya başladığını görebiliyordum.

Derin nefesler al, Bonnie. İyi olacak. İyi olacaksın.

Rowan, "Hey, sen iyi misin?" diye sordu.

"Ne? Ha, evet, pardon. Sadece... düşünüyordum," Gülümse dim ama sanırım ikimiz de sahte olduğunun farkındaydık.

Sorun yok. Her şey iyi olacak.

Arkadaşını kaybetmiyorsun.

Abartmayı kes ve eğlen.

Derin bir nefes alıp Rowan'dan bir fırça istedim ve duvara ilerledim. Başlamadan önce eğilip başıma bir öpücük kondurdu. "Yarın randevuya çıkıyoruz."

Bu beni gülümsetmişti. "Süslenecek misin?"

"Sen?"

“Herhâlde. Kıyafetlerimin altını da süslemeyi düşünüyorum.” Kaşlarını oynatmama kahkaha attı.

“Süslenmemen daha iyi olur.” O da bana kaşlarını oynattı.

“Eğer altında iç çamaşır olmadan elbise giymemi bekliyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Denemeye değerdı.” Burnuma boyadan bir nokta koydu ve çalışmaya başladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Basınçlı suyla yıkanmış testisler: Tamam.

Basınçlı su kraliçesiyle randevu: Tamam.

Gergin.

Heyecanlı.

Umutlu.

Bonnie ile çıkacağım randevu için söyleyebileceklerim bunlardı.

Dün gece uyuyamamıştım.

Yağmur yatak odası pencereme vururken Callum'ı ve onun Bonnie hakkında ne düşüneceğini düşünüp durdum. İyi arkadaş olacaklarına şüphe yoktu. İkisi de beni delirtmeyi, test etmeyi ve bana meydan okumayı seviyorlardı. Muhtemelen bir hafta içerisinde yakın arkadaş olurlardı. Bu beni çok üzüyordu, bu yüzden sabahın dördünde kulübemdeydim, yağmurun zaten ıslanmış olan yerleri ıslatışını izleyebilmek için kapıları ardına kadar açmıştım.

Callum yaptığım çömlere bayılırdı. Hatta o kadar çok se-verdi ki sürekli yeteneğimi kullanmam için başımın etini yerdi. Hâlâ ilk yaptığım kâseyi ona gösterdiğimde sesindeki hayranlı-ğı duyabiliyordum.

Çarpık, yamuk bir şeydi ve pek kâseye benzer bir yanı yoktu ama Callum mutfakta neredeyse her gün kullanmasa olmazdı. Bir parça ıslak kilin nasıl böyle güzel bir şeye dönüştüğüne inanamazdı.

Kil zaten hazırды, çömlekçi çarkımı çalıştırdığımda motorunun sesi küçük alanı doldurdu ve ben de küçük bir kupa için temeli oluşturmaya başladım.

Bir yeteneğin var, Rowan, derdi. Kullan onu. Neden burada, kimsenin yeteneğini takdir etmeyeceği bir yerde durasın ki? Stok yap ve Edinburgh'a, turistlerin akın akın gelip evlerine İskoçya'dan götürebilecekleri bir şeyler aradığı yere taşın.

Benim de planım buydu.

Callum kahve dükkânına tek başına yetebilecek konuma gelene kadar ona birkaç yıl daha yardım edecektim ve sonra kendim için bir şeyler yapacaktım.

Babama da aynen böyle yapacağımı söylemiştim.

İlişkimizin çatırdamaya başlaması da böyle olmuştu.

Zamanla aşacağını düşünmüştüm ama asla aşamadı ve Callum öldüğünde de... Eh, hâlâ iyileşebilmiş değildi.

Dışarıda sertçe esen rüzgârla yağmur damlaları üstüme geldi. Kulübemin altındaki loş ışıktaki oturup yağmuru kucakladım. Sadece bu ışığı yakmıştım, başkasını istemiyordum.

İç çekip geçmişi düşünmeyi bıraktım. Pozitif bir şeylere odaklanma ihtiyacıyla önümdeki kili şekillendirmeye devam ettim, yavaşça kenarlarını oluşturuyor, ortasını derinleştirip bu sabah çizdiğim kupa şeklini veriyordum.

Bonnie'nin küçük ellerine sığacak ama sabahları harekete geçebilmesi için ihtiyaç duyduğu kahveye de bolca alan sağlayacak bir şey.

Kahve dükkânı ve onun fikirleri hakkındaki sohbetimizden sonra ona yeni çıktığı bu yolculuğu temsil edecek bir şey yap-

mam gerektiğini o an anlamıştım. Fikir aklıma bu sabah gelmişti. Gövdesinde bir kulp olan, ağız kısmına doğru genişleyen ve kenarında bir saçlı inek resmi olan basit bir fincan.

Yağmura dönüp ağırlığının yere çarpışını hissederek kendi kendime gülümsedim.

“Ne diyorsun, Callum? Sence beğenecek mi?”

Başka bir rüzgârın esmesiyle tekrar gülümsedim, şu an ne kadar huzurlu hissettiğimi düşünüyordum. Parmaklarımın arasındaki kil, yanımda kardeşim, aklımda dönüp duran Bonnie.

Ebeveynlerimle ilgili hissettiğim acının ve stresin yağmurla beraber eriyip gitmesiyle belki de benim için bir şeylerin değişmek üzere olabileceğini düşündüm. Belki de bu yeni bir şeylerin başlangıcıydı.

Gerçekten özel bir şeyin...

Pikabımın dikiz aynasında saçımı son bir kez kontrol ettikten sonra şoför tarafındaki kapıyı açtım. Fazla süslü kıyafetim yoktu ama gardırobumun derinlerinde az giyilmiş koyu renkli bir kot pantolon bulmayı başarıp üstüne açık yeşil bir gömlek giymiştim. Saçıma şekil verip parfüm sıkmayı da ihmal etmemiştim. Kirli sakalımı sevdiğini biliyordum, o yüzden ilerleyen saatlerde yumuşak cildine sürtebilme umuduyla tıraş olmamıştım.

Derin bir nefes alarak kulübeye gidip kapıyı çaldım. Şu an Dakota ve Isla'nın göl etrafında yürüyüş yaptığını biliyordum, buraya gelirken onları el ele tutuşup yürürken görmüştüm, o yüzden Bonnie'den başkasına rastlamayacağımı biliyordum.

Dün Dakota ve Isla'nın ateşli sohbeti sırasında Bonnie'nin gözlerinde ufak bir kıskançlık ışıltısı görmüştüm. Ona sormayı düşünmüştüm ama son dakika sormamaya karar verdim. O bana

her türlü utanç verici soruyu sormaktan çekinmese de onu rahatsız edebilecek herhangi bir şeyden bahsetmek istememiştim.

Ama dün farklıydı. Her zamanki özgüveni kaybolmuştu, çok kırılgan görünüyordu. Dakota ve Isla'nın öpüştüğünü bilmiyor olmak onu neredeyse utandırmıştı, ben de utanç duygusunu körüklemek istemediğim için boş vermiştim.

Umarım dün, biz bardan ayrıldıktan sonra aralarındaki gerginliği çözebilmişlerdir.

Ayak sesleri kapıya yaklaşıyordu.

Kapı açıldı.

Lanet olası Tanrım.

Bonnie'yi görünce nefesim kesilmişti.

Kıvrımlarını sarıp göğüslerini ön plana çıkaran soluk sarı bir elbiseyle, bana kocaman gülümsedi. Saçları bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyor, gözleri çarpıcı bir biçimde delip geçiyordu. Dudakları parlak pembeye boyanmıştı. Dürüstçe söyleyebilirdim ki hiç daha güzel birini görmemiştim.

“Vay canına, küçük hanım.” Elimini çenemde gezdirdim. “Hanka görünüyorsun.”

Tatlı bir şekilde sallandı. “Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun.”

Kollarımı ona sardım, ellerim kalçasının tam üstündeki yere denk geliyordu. Giydiği topuklu ayakkabılar sayesinde onu öpmek için fazla eğilmem gerekmiyordu. Şu an bu kapıdan içeri girip ona istediğimi yapmak için nelerimi vermezdim. Ama bana o kadar çok onu randevuya çıkaracak mıyım diye sormuştu ki kesinlikle evden çıktığımızı emin olmalıydım.

Benim kızım...

Bu asla tahmin edemediğim bir şey olmuştu. Bonnie, Corsekelly'ye gelmeden önce büyüdüğüm kasabada mahsur olduğum. diğerlerini memnun etmek için nefret ettiğim bir işi ya-

pacağım fikrine boyun eğmiştim. Ama şimdi başka bir şeyler için daha fazlası için bir imkânım olabilirmiş gibi hissediyordum.

Tabii, bu İskoçya’da kalmak isterse olurdu. Bu konuda düşünmemeye çalışıyordum. Bu ilişkinin bir yerlere gidip gitmeyeceğini görmek için bolca zamanımız vardı, eğer ilerlersek de onu ikna etmek için çok zamanım olacaktı.

“Tanrım, harika kokuyorsun,” deyip dudaklarını benimkilerle son bir kez bastırdı, gömleğimi sıkıca tutuyordu.

“Teşekkür ederim.” Elini tutup onu pikabıma yönlendirdim ve kapısını açtım. Oturduğunda, emniyet kemerini aldım ve ona verip, “Kemerini bağla, güzelim,” dedim. Göz kırptıktan sonra pikabın etrafında dolaşarak kendi tarafıma oturdum. “Henüz Inner Sound’a gitmedin, değil mi?”

Başını salladı. “Hayır, Dakota ve ben keşfe çıktığımızda kuzeydoğuya gittik. Isla bize çok güzel bir nehir vadisini tarif etmişti.”

“Peki o hâlde, şimdiki yolculuğumuzu da çok seveceksin.” Müziği onun duyabileceği kadar açtım. Kısa yolculuğumuz için en sevdiğim İskoç müzik gruplarından biri olan Tartanium’u seçmiştim.

Davullar girmeden hemen önce keman yumuşak bir solo yaparken, “Vay, ortamı iyice hazırlıyorsun demek?” dedi.

Ona gülümsedim. “Sana tüm İskoç deneyimini yaşatmaya çalışıyorum. İşe yarıyor mu?”

“Bence *tüm* İskoç deneyimi sonra gelecek, sence de öyle değil mi?”

Gülerek, “Evet, şanslıysan,” dedim.

“Bu gece şanslı hissediyorum.”

Masalarımızı seçmek için Campbell'in Marangozu'nda en az bir saat harcamıştık. Bonnie'nin arada kaldığı iki takım vardı, o yüzden biz de ikisini karıştırmaya karar verdik, böylece ortama daha seçkin bir hava katmış olacaktık. Annemin de beğeneceğini bildiğim yeni masa ve sandalyeleri sipariş ettikten sonra Kyle içinde biraz gezinmiş, suyun kenarında biraz zaman geçirmiştik ve şimdi de Waterside Restoran'da oturmuş, masada içeceklerimizle yemeklerimizi bekliyorduk. Loş ışıktaki birbirimizi seyrederken ikimiz de gülümsüyorduk.

"Amerika'da asistanlığını yaptığın ünlüler kimlerdi?" diye sorarak huzurlu sessizliğimizi bozdum.

"İlk işimde bir prodüksiyon şirketinin yöneticisine asistanlık yapmıştım. Adam, o istediğinde kucağına oturmadığım için beni kovdu."

Sinirle gerildim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ona 'yardımcı' olursam kariyerimi ilerletmeme yardım edebileceğini söylemişti."

"Erkeklerin sıkıntısı ne?" Suyumdan bir yudum aldım. Araba kullanacağım için bira içmek istememiştim ama gitgide içme isteğim artıyordu. "Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

"Söyledim. Sonra bana bir daha asla bu endüstride çalışamayacağım hakkında bağırdı. Ki bu doğru değildi çünkü tahmin edebileceğin gibi etrafta asistana ihtiyacı olan birçok korkunç insan var ve bazıları referansın olmamasını umursamıyor."

"Görebiliyorum." Ciddileşerek masanın üstünden uzanıp elini tuttum. "Senden faydalanmasına izin vermediğin için çok güçlüsün."

Sessizce, "Teşekkürler," dedi. "Şimdi dönüp baktığımda sanırım biraz daha kendime saygı göstermeyi öğrenmişim." Kendi kendine gülümsedi. "Biliyor musun, hiç bu açıdan düşünmemiştim."

“Kendine saygı göstermeyi öğrendiğini mi?”

Başını salladı. “Evet.” Gözlerimiz buluştu. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok, güzelim. Cesur olan sensin.”

Kahretsin, şu an bana sanki lanet olası bir kahramanmışım gibi bakışı göğsümü kabartırken aynı zamanda karnımda gergin düğümler varmış gibi hissettiriyordu. Eski patronu gibi birine karşı kendini savunmanın nasıl bir güç ve cesaret gerektirdiğinin farkında değil miydi? Çok korkunç ve fazlasıyla yaygın bir durumdu ama o an kendi değerinin farkına varmış olması bende onun yanına iyice sokulma isteği yaratıyordu.

“Diğer ikisi kimdi?” diye sordum.

“Asistanlığını yaptığım ikinci kişi bir basketbolcunun karısıydı aslında. Oldukça tatlı biriydi ama asıl sorun kuduruk kız kardeşiydi. Beni basketbolcuyla flört etmekle suçladı ama bu tabii ki doğru değildi. Başlangıç için adam tipim değildi, sarışınlardan pek hoşlanmam.” Göz kırptı. “Ama zaten ben bunu yapmayacak kadar profesyoneldim. İşime çok önem veriyordum, özellikle de ilkini kaybettikten sonra. Ama ne yazık ki kadın bana inanmadı ve bir kez daha kovuldum.”

“Zaten toksik bir ortammış.”

“Lisa’yı severdim ama... şimdi düşününce bizi Isabella ile tanıştıran oydu, Dakota’nın eski sevgilisi. Isabella Lisa’nın işbirlikçileri ile çalışıyordu. O yüzden ‘toksik’ doğru bir kelime. Güzel zamanlarımız da oldu ama kötü zamanlara karşı ağır basmıyorlardı hatta yakın bile değildi. Ayrıca Lisa kendi makyaj markasını çıkarmaya çalışıyordu ve bana ürünleri test ettirmişti. Dudaklarımın onun rujları yüzünden şiştiği zamanları sayamam bile.”

“Neden kendi markasını çıkarıyordu?”

“Bir televizyon programındaydı, Basketbolcuların Eşleri diye bir şey ve ününden faydalanmaya çalışıyordu. Ürünü değil

satışları önemseyen boktan bir şirketle anlaştı, tabii ki o yüzden ürünleri çok kötüydü. Bu dudak şişmesi olayı yüzünden fazla satış yaptığını sanmıyorum. Ufak bir sızıymış gibi geçiştirmeye çalıştı ama olan olmuştu.”

“Karma.” Göz kırptım.

“Kesinlikle öyle. Beni kovan en son kişi ise açık ara en iyileriydi. Dalaria Day.”

“Onu duymuştum. Televizyon dizileriyle popüler olan kız değil mi?”

“Evet. Amerika’nın sevgilisiymiş gibi lanse ediliyor fakat sevimsizin tekiydi. Başlarken bunu biliyordum ve hazırlıklıydım. Her şeyi not aldım, asla yanlış bir adım atmamaya çalıştım ve atmadım da. Ama bir keresinde onun hoşlandığı başka bir oyuncu bana selam verdi. Adam benimle muhatap olup onunla olmuyor diye delirmişti. O yüzden bana kahvesini düzgün yapamadığımı söyleyip oracıkta kovdu.”

“Şimdi yaptığına bakarsak,” dedim, “Ne kadar ironik, değil mi?”

“Dükkânda gelen siparişler pek de zor değil.”

“Fark etmez, her seferinde doğru yapıyorsun.”

Kahkaha attı, tam o sırada yemeklerimiz de gelmişti. “Vay be, harika görünüyorlar.”

Beraber deniz mahsulleri tabağını sipariş etmiştik ve hatırladığım gibi kocamandı; yengeç bacağı, somon füme, istiridye, midye, patates ve limonlarla dopdolu bir tabaktı. Güzel Tanrım, resmen ağzım sulanıyordu. En son ne zaman Kyle’a geldiğimi ya da birini güzel bir yemeğe çıkardığımı hatırlayamıyordum ama birçok sebepten Bonnie’yi davet ettiğim için mutluydum.

Bir istiridye aldım. “Bunların hepsini yemelisin.”

Kaşını kaldırdı. “Sence bu gece oynak olabilmem için afro-dizyağa ihtiyacım var mı?”

“Sen söyle.”

“Kapıma geldiğin an çıkmaktan vazgeçebilirdim.”

“Evet... Ben de güzelim.”

“Böyle olmayacak.” Bonnie başını salladı ve peçetesini masaya sertçe bıraktı. “Hatta sanırım artık kalkmamız gerek. Eve seninle dönmek zorunda kalmayayım diye Dakota’yı arayıp beni almasını istemem gerekecek.”

“Daha fazla abartabilir miydin?”

“Abartmak mı?” Eğilip fısıldamadan önce sesi yükselmişti. “Bir tane bile Yıldız Savaşları filmi izlememişsin. Böyle bir şey nasıl olabilir? İskoçya’ya özgü bir şey mi?”

“Hayır, sadece hiç izleme ihtiyacı hissetmedim. Bilim kurgu insanı değilim.”

“O bilim kurgu de-” Elini alnına bastırdı. “Tam anlamıyla bilim kurgu değil. Pekâlâ evet, uzayda geçiyor ama bu bir uzay tiyatrosu. Dram, aşk, lazerler, küstah robotlar ve her nasılsa herkesin anladığı bir dili konuşan iki metre boyunda canavarlar var. Bir de bütün o gizli kimlikler, ah. Ve yeniler, aslında gülmemen gereken bir yerde sürekli söylenerek seni güldürebilecek o küçük sürtük yüce lider. Bir de baba sorunları var. Ve güçlü kadınlar. İnsanların Prenses Leia’ya yeterince itibar ettiğini düşünmüyorum ama o havalı bir lider ve açıkçası herkesi bir arada tutan yapıştırıcı gibi.”

Ona boş boş baktım. “Küstah robotlar mı?”

“Ah,” diye inledi. “Beni öldürüyorsun, Rowan. Neden böylesin?”

“Seni kızdırmak için.”

“Belli oluyor.” Ellerini havaya kaldırdı. “Eh ama filmleri benimle izlemek zorundasın.”

“O kişi olma.”

“O kişi olacağım ve bunun için zgn bile değilim çünkü izlediğin her film için kucağında aşağı yukarı zıplayacağım.”

Bu beni yüksek sesle güldürmüştü. “Sözlerini kullanma şeklin . Birinin kendini senin gibi ifade ettiğini hiç duymadım.”

“Amacım memnuniyetin.” Ellerini ırttı. “Tamam, film maratonu ne zaman?”

“Kahve dükkânını kurduktan ve sen pişirmeyi öğrendikten sonraya ne dersin?”

Biraz düşündü. “Bilmiyorum, bu gece izleriz diye düşünüyordum.”

Hayatta olmaz.

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Kafamı salladım. “Hayır. Bu gece benimsin.”

“Kulübeyi getiğimize göre senin evine gittiğimizi farz ediyorum?”

“Doğru,” dedim, bütün gecenin birikimi beni uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Oraya buraya yaptığı küçük dokunuşlar, kaçamak öpücükler, o elbise, sohbetimiz, şakalaşmalarımız, bunların hepsi birazdan ne olacağına dair olağanşt beklentime eklenmişti. Sessizce evime ulaştık. Kamyonetimden atlayıp kapısını açtım, damarlarımda beklenti dolaşıyordu.

aydan sonra Kyle’daki dondurmacıya gidip ikimiz de birer kup üstünde çikolata sosu olan beyaz çikolatalı frambuazlı dondurma almıştık. Bütün eve dönüş yolculuğu boyunca tek düşünebildiğim şey dudaklarında kalan çikolatanın ve frambuazın tadına bakabilme olasılığıydı.

O eve girdikten sonra kapıyı ardımdan kapattım.

“Yatak odası.” Başımla o yöne işaret ettim.

“Bir içki bile ikram etmeyecek misin?”

“İçki ister misin?” diye sordum hızlıca.

Başını hayır anlamında salladı.

“O zaman o güzel kışını yatak odasına götür.”

Elimi elinin içine aldı ve beni odaya doğru çekiştirmeye başladı, bu da bana elbisesinin gizlediği kışına bakma fırsatı sağlamıştı. Kalp şeklinde ve yuvarlaktı. Mükemmeldi. Yediği kurabiyeler yüzünden elbisesinin dar gelmesinden yakınıyordu ama bana göre –ve bu gece onu gören her erkeğe göre– tam bir afetti.

Dönüp tekrar tekrar bakanları, o gözlerin onun vücudunda nasıl dolaştığını görmüştüm. Tamam, istedikleri kadar bakabilirlerdi ama o, bu gece tek bir İskoç’la eve dönmüştü.

Bana döndü, elleri doğrudan gömleğime yönelip düğmelerini tek tek açmaya başladı.

Dudaklarımı ıslattım, düğmelerimi açmasına izin verirken gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum.

Düğmelerim tamamen açıldığında gömleğimi omuzlarımdan aşağı itip yere düşmesine izin verdi. Sonra kot pantolonuma yöneldi, düğmesini ve ardından fermuarını açtı. Ayakkabılarım ve çoraplarımla birlikte kotumu bir kenara ittim. Karşısında, üstümde önünde bir şişkinlik olan baksırımdan başka hiçbir şey olmadan durdum.

“Otur,” diye emretti. Kahretsin, buyurganlığı çok seksiydi. Memnuniyetle itaat ettim. O bana arkasını dönüp saçlarını kenara çektiği sırada yatağa oturmuştum.

“Fermuarımı aç.”

Sikeyim, zevkle.

Uzanıp küçük fermuarı tuttum ve aşağı kadar kaymasına izin verdim. Yavaşça elbiseyi omuzlarından aşağı itip çıkardı, böylelikle solgun sarı tangasını ve sutyenini ortaya çıkarmıştı.

Tanrım, kıcı mükemmeldi ama ben daha ona dokunamadan arkasını döndü ve bacaklarını açıp kucağıma oturdu. Kolları omuzlarıma düşerken kendini bana doğru ittiriyordu.

“Lanet olsun, Bonnie.”

Dudakları benimkileri buldu. Aç, talepkâr ve geçen gecekinden daha fazlasını arar hâldelerdi.

Beni yatağa itip üzerime eğildi, saçları yana savrulmuştu. Dudaklarımız birbirine kenetliyken kalçalarını yavaşça bana sürtmeye başladı.

Kahretsin.

“Tanrım, büyüklüğüne bayılıyorum,” dedi dudaklarımızı ayırmadan. Dudaklarıyla benim ağzımı aralayıp dilini soktu. Hareketlerinde bir aciliyet var gibiydi. Normalde biraz anı yaşayabilmek için yavaşlamayı teklif ederdim ama kahretsin, benim de acelem vardı.

Arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açtım. Askıları çabucak düştü ve Bonnie kalkıp sutyenini bir kenara attı.

“Lanet olsun, çok seksisin.” Ellerimi vücudunda iri göğüslerine ulaşana kadar gezdirdim. Göğüslerini ellerimin içine aldım. Ben başparmaklarımla göğüs uçlarını okşarken o da kendini bana sürtmeye devam ediyordu. Sırtı gerildi, göğüslerini ellerime biraz daha bastırdı ve ben de bu anı onları biraz daha sertçe sıkarak değerlendirdim. Hafif bir inlemeyle dudakları aralandı. Hiç çekinmiyordu, utangaçlıkla işi yoktu. Kendine güveniyor, istediğini alıyordu ve bunu yaparken çok ateşliydi.

Göğüs uçlarını sıkığımda, “Rowan,” diye inledi. Kalçasını daha hızlı hareket ettirmeye başlamıştı, elleri ise şimdi karnımdaydı. Orgazmının zirveye ulaştığını hissettiğime yemin edebilirdim. Ben göğüs uçlarını sıkmaya devam ederken parmakları karnıma batıyordu, nefesleri hızlanmış ve gözlerini sımsıkı kapamıştı.

“Tanrım, evet.” Üstüme eğildi. Dudaklarını benimkilere yapıştırdı, bu sırada kalçası hâlâ aceleyle hareket etmeye devam ediyordu. Ta ki...

“Ah, sikeyim,” diye fısıldadı. Boşalmıştı. Aramızdaki tek engel iç çamaşırlarımızdı.

Kalçasının hareketi yavaşladığında onu tutup arkasına çevirdim ve tangasını, ardından da kendi iç çamaşırlarımı çıkarıp attım. Komodine uzanıp bir kondom alırken lanet olası aletim acı verici derecede sertleşmişti. Bonnie ise yatakta uzanmış, hâlâ nefes nefeseydi. Gözleri kapalıydı.

“Küçük Hanım.” Şimdi gözlerini açmıştı. “Sen iyi misin?”

Gülümsedi. “Harikayım.” Kollarını uzatıp beni kucağına çekti. Geceyi biraz olsun yavaşlatmak için ve o kendini toparlayabilsin diye biraz duraksadım. Dirseğimden destek alırken diğer elimi onun yumuşak teninde, kabarmış göğüs uçlarında ve en sonunda kasıklarına kadar gezdirdim. Teninin yumuşaklığının tadını çıkararak, ne kadar kolay tahrik olduğunu ve ne kadar kolay toparlanıp tekrar hazır hâle geldiğini izleyerek defalarca aynı yerlerin üzerinden geçtim.

“Seni içimde istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de senin içine girmek istiyorum, güzelim. Hem de çok.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Bacaklarını açtığı sırada dudaklarını benimkilere bastırıyor ve dilinin hareketleriyle tam olarak ne istediğini bana anlatıyordu. Aletimi onun girişine konumlandırıp yavaşça kendimi ittiğim tam o sırada verdiği nefesi dudaklarımla yakaladım.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Çok iyiyim.” Kendimi yavaş ve dikkatlice biraz daha derine ittim. “Çok, çok iyiyim.”

Elimi yüzüne koyup başparmağımla yanağını nazikçe okşa-

dım. Öpüşmemiz öncekinden daha hararetli, çok daha derindi ama hareketlerimde aceleci değildim. Kontrollüydüm. Odağımı onun dudaklarında tutuyordum.

Bu, Bonnie bacaklarını belime dolayıp beni kendine çekene kadardı. Aynı anda inledik, neredeyse zevkten kendimi kaybediyordum.

Sıcacık.

Sımsıkı.

Cennet.

Tam anlamıyla böyle hissettiriyordu. Cennet gibi.

“Rowan, devam et,” diye yalvardı. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Hareket etmene ihtiyacım var.”

Benim de ihtiyacım vardı.

Dudaklarımızı ayırmadan, daha rahat bir pozisyona geçmek için hafifçe doğruldum ve içine girip çıkmaya başladım. Başta yavaşım, hareketlerimi iyice uzatıyor ve aletimin her santimetresini hissettiğinden emin oluyordum. Geçen her saniyeyle birlikte ikimizin de nefesleri sıklaşana kadar hızımı artırdım. Vücutlarımız birbirine çarpıyor, hareketlerimiz düzensiz, aldığımız zevk ise gitgide zirveye tırmanıyordu.

Ağzımı önce boynuna, sonra da göğüslerine indirmeden önce, “Tanrım, yeterince derine giremiyorum,” dedim.

“Beni döndür.”

Kontrolü elime alarak tam da dediğini yaptım ve kalçasını havaya kaldırdım. Dizlerimin üstünde durup pozisyonumu alıp devam ettim.

“Aman Tanrım,” diye inledi. Kadınlığı aletimi sıkıca kavramıştı. “Evet, Rowan. Aman Tanrım, evet. İşte böyle.”

Kalçalarını sıkıca tuttum, içine girip çıkmaya devam ederken kontrolü yitirmeye başlamıştım. İnlemeleri sessiz geceyi delip geçiyordu.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştı,” dedim. “Hiç.”

“Devam et. Daha hızlı.”

Biraz daha hızlandım, artık vücudum onunkine hızla çarpıyordu. Kalp atışlarım çok hızlanmıştı, hareketlerimse beceriksiz ve düzensizdi ama önemi yoktu çünkü omurgamda yükselmeye başlayıp bütün uzuvlarıma yayılan orgazmı hissedebiliyordum. Boşalmak üzereydim ve çok fena boşalacaktım.

“Evet, Rowan. Aman Tanrım, evet.” Kadınlığı aletimi iyice kavradı, orgazmı vücudunu delip geçerken saniyeler içinde benim de testislerim kasıldı. Vahşi bir inleme çıkardım ve ikimiz de aynı anda boşaldık.

“Has... siktir,” diye mırıldandım. Karanlık etrafımı kaplamıştı. Hayatımda başka hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

İkimiz de yatağa yığılıp kalmadan önce birkaç kez daha girip çıktım.

Doyuma ulaşmıştık. Tatmin olmuş ve tamamen tükenmiştik.

Kürek kemiğiyle boynu arasındaki yeri öptüm. Başını çevirmesiyle dudaklarını buldum ve gidip kondomumun icabına bakmadan önce onu birkaç saniye boyunca yavaşça öptüm. Yatağa geri döndüğümde çarşafların altına girmiş, bir kenarını da benim de girebilmem için açık bırakmıştı. Ben de yanına yatışımda bir metalin magnete yapışması gibi hızla bana sokulup başını göğsüme yasladı. Elim nazikçe saçlarında gezdirirken yeni yağmaya başlayan yağmurun sesini dinliyordum.

“Yağmuru seviyorum,” dedi sessizce. “Kaliforniya’da fazla yağmıyor ama yağdığında mutlaka bir pencere açar, oturur ve dinlerim. Burada sürekli duyabildiğim için çok özel hissediyorum.”

“Bir süre, Callum’dan dolayı yağmurlardan nefret ettim. Tek yaptıkları bana onu hatırlatmaktı ama artık yağmur yağdığında kardeşimle bağlantı kurmama, güzel zamanları hatırlamama olanak sağladıklarını düşünüyorum. “

“O güzel anlardan birini anlat bana.”

Gülümseyerek, anlardan oluşan zihinsel galerime göz attım. “Babam korkutulmaktan nefret eder. Her seferinde çıldırır ve ‘Hassiktir! N’apıyorsunuz?’ diye bağırırdı.” Benimle güldü. “O yüzden, Callum ve ben hep babamı korkutup kayıt altına almanın farklı yollarını arardık. Bir seferinde Callum buzdolabına saklanmanın dahice bir fikir olduğunu düşünmüştü.”

“Ne? Nasıl yaptı onu?”

“Annem alışverişe çıkmak için daima bütün yiyeceğimizin bitmesini beklerdi, o yüzden mükemmel bir zamandı. Annem Kyle’da markete gitmişti; babamsa futbol izliyordu ve dolapta birkaç birası kalmıştı. Buzdolabının bütün raflarını çıkardık. Callum da babamın bira almaya geldiğini duyunca dolaba saklandı. Ben mutfak dolaplarında atıştırmalık bir şeyler arıyordum gibi yapıyordum ama aslında video çekiyordum. Babam dolabı açtı ve içinden Callum fırladı. Babamın ödü patlamıştı hatta o kadar korkmuştu ki Callum’a bir yumruk patlattı. İsteyerek değildi tabii, o zaman dediğine göre sadece o ‘nalet’ Ness Gölü Canavarı’nı uzaklaştırmaya çalışma içgüdüsiydi.”

“Tanrım.” Bonnie kahkaha attı. “Harikaymış.”

“Öyleydi. Annem eve geldiğinde karşısında bir adet sinirli koca, bir adet gülmekten katılan oğul, bir adet de gözü mosmor diğer oğulla karşılaştı. Bu olay, en azından birkaç haftalığına, korkutma şakalarının sonunu getirdi. Ta ki Callum babamın kulağının dibinde bir balon patlatmanın en yeni süper fikir olduğuna karar verene kadar.”

“Süper miydi?”

Başımı salladım. “Değildi. Callum yakın mesafede babamın reflekslerinin çok daha hızlı olduğunu hızla öğrenmiş oldu.”

“Yine mi gözünü morarttı?”

“Aynen.” Güldüm, Bonnie ile kardeşim hakkında konuşurken acı değil, sadece mutluluk hissettiğimi fark etmiştim. “O zamandan sonra sadece uzaktan korkutmaya başladık.”

“Akıllı çocuklar.” İç çekti. “Ben tek çocuğum. Dakota da öyle, bence o yüzden bu kadar yakınız. Büyürken birbirimizden başka kimsemiz yoktu. İyi günde kötü günde hep benimleydi.”

“Bunu görebiliyorum. İkiniz harika bir ilişkiye sahipsiniz.”

“Öyle.” Başını öptüğümde sessizce “Rowan?” dedi.

“Hımm?”

“Beni mutlu ediyorsun.”

İç çektim. “Sen de beni mutlu ediyorsun, güzelim.”

ON ALTINCI BÖLÜM

BONNIE

Asla unutamayacağım mükemmel randevu: Bir.

Dün gece kaç kez sevildiğimi hissettim: Sayamayacağım kadar çok.

Erkek kaynaklı orgazmlarımın sayısı: Beş.

Beni kendine âşık eden İskoç: Bir.

Rowan asla tatmin olmuyordu. Her fırsatta beni istiyordu. Ve açıkçası, sanırım ben onu daha çok istiyordum. Ayrıca onun boşalmasını dinlemek aşırı ateşliydi. Boşalırken sesinde hafif bir aksan vardı ve bu... tam bir hazine gibiydi.

“Ne düşünüyorsun? Sence bunu buraya asmalı mıyım?”

Dakota bilgisayarından başını kaldırıp baktı. “O alana göre fazla büyük görünüyor.”

“Evet, olabilir.”

Bastırıp çerçevelettiğim saçlı ineklerin fotoğraflarına baktım. Perşembe günü Rowan ve ben saçlı inek patikasında yürüyüşe çıkmış ve uzun saçlı ineklerin bir sürü fotoğrafını çekmiştik. Anlamlı bakışlarını ve sevimli burunlarını gösteren birçok yakın çekim vardı. Sonra Dakota fotoğrafları düzenlemiş ve onları Kyle’da kendi galerileri için fotoğraf basan bir adama

yollamıştı. Rowan ile gidip onları alacaktık ama Shona'nın marketinde tesisatla ilgili bir sıkıntı vardı. Tek başıma araba kullanabileceğim konusunda ısrar etmiştim.

Fena... değildim.

Her saniyesinden nefret etmiştim ama en azından fotoğrafları alabilmiştim ve çok güzellerdi.

“Peki, buna ne dersin?” Bu sefer Dakota bilgisayarını bana çevirerek sordu.

Logo.

Tanrım, aşırı sevimliydi. Tam ortada etrafı çizilmiş bir saçlı inek fotoğrafı vardı, saçları dağınık ve boynuzları kıvrımlıydı. Etrafında da bir daire içinde dükkânın adı yazıyordu, The Hairy Coo Coffee Company.

“Dakota, bu... bu harika,” Daha iyi inceleyebilmek için biraz eğildim. “Bu logo fincanlarda ve tişörtlerde harika olur. Tanrım, o kadar heyecanlandım ki göğüs uçlarım sertleşti.”

“Gerçekten beğendin mi?”

“Bayıldım.”

“Sence Finella ve Stuart beğenecek mi?”

“Neyi beğenecekler mi?” Rowan eli kolu market alışverişi poşetleriyle dolu bir şekilde dükkâna girdi. Onu en son bu sabah görmüştüm, birkaç saat önceydi ama günler geçmiş gibiydi. Gözlerimiz buluştuğunda bana göz kırptı ve neredeyse vücudumu ona doğru fırlatıp yüzüne saldıracaktım.

“Logoyu beğenecekler mi?” dedi Dakota, benim içimden geçenlerden tamamen habersizdi.

Rowan poşetleri bırakıp yeni aldığımız masalara doğru yürüdü –bu arada masalar harika görünüyordu– ve bakmak için eğildi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, ayağa kalktığında elini sahiplenici bir biçimde boynuma koydu. “Kesinlikle bayılacaklar.”

“Bunu öylesine söylemiyorsun, değil mi?” dedi Dakota, gözleri heyecanla parlıyordu.

“Ben lafı dolandırmam, her zaman doğru söylerim.”

“Bu doğru,” diye ekledim. “Bu mükemmel, Dakota.”

“Teşekkür ederim. Peki, dosyaları Inverness’teki adama göndereceğim ve sonra espresso makinesiyle menü tabelalarını alacağım.” Ayağa kalktı. “Yarın görüşürüz.”

“Bekle, ne?” diye sordum, kafam karışmıştı.

“İsla ile Inverness’te kalacağız. Tabelaların baskısı biraz zaman alıyor. O yüzden bir gece kalıp gezmeye karar verdik.”

“Ya.” Kıskançlıkla yutkundum. “Gezmeye gidiyorsun, eğleneli olacak.”

“Çok heyecanlıyım, özellikle de İskoçya’yı fazla gezme fırsatımız olmadığı için.” Eğilip bana sarıldı ve bilgisayarını kolunun altına alıp kapıdan çıktı. “Görüşürüz.”

Kapı kapanırken Rowan bana, “İyi misin?” diye sordu.

“Ne? Ah, evet. İyiyim.” Boğazımı temizledim ve fotoğrafları inceliyormuşum gibi davrandım ama aslında çok üzgün hissediyordum. Inverness’e beraber gidecektik. Araba kiralama şirketindeki adamı bulup acaba bir süredir İskoçya’da olduğumuz için artık onu daha iyi anlayabilecek miyiz diye denemek konusunda şakalaşmıştık. Ayrıca Inverness Kalesi’ne gitmek istiyorduk ve denemek istediğimiz birkaç restoran vardı. Tüm bunları bensiz mi yapacaktı?

“İyi görünmüyorsun.” Rowan omuzlarımdan tutup beni nazikçe kendine çevirdi. “Aslına bakarsan oldukça üzgün görünüyorsun.”

“Bir şey yok,” dedim. Pencereden baktığımda Dakota’nın İsla ile buluştuğunu gördüm. El ele tutuşup eve doğru yürümeye başlamadan önce hızlıca öpüştüler.

“Hey.” Rowan ona bakayım diye başımı çevirdi. “Bir şeyin olmasaydı şu an ağlayacak gibi olmazdın.”

“Ağlamayacağım. Sadece... Inverness’i Dakota’yla beraber gezeceğimizi düşünüyordum. Hepsi bu.”

“Hah.” Başını salladı. “Anladım.” Arkasına baktı. “Onlarla git. Biz başka zaman çörekleri yaparız.”

Başımı salladım. “Hayır, belli ki ikisi romantik bir gezi planlamışlar. Gidip onlara üçüncü tekerlek olma niyetim yok.”

“İsla oldukça anlayışlıdır. Onlarla dürüstçe konuşursan eminim senin de gelmede bir sakınca görmeyecektir.” Başımı sallayıp ona yaslandım ve güçlü kollarını bana sardı. “Hayır, önemli değil. Dakota muhtemelen bu geziyi dört gözle bekliyordu. Ben atlatırım.”

Başımı öpüp beni sıkıca sardı. “En yakın arkadaşınla gitmek gibi olmaz, biliyorum ama istersen seni bir gün ben götürebilirim.”

Gülümseyerek ona baktım ve çenesini öptüm. “İsterim.”

“Tamam, tereyağını sürünce, hayır bekle, sadece üçte ikisi, bu tarafta kal,” dedi Rowan, sesi benim gergin bir şekilde sonra ne yapacağımızı tahmin etmeye çalışmama rağmen sakin ve sabırlıydı. Bilerek yapmıyordum. Her nedense gergindim, sanki onu etkilemem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Pişirmeye başlamadan önce Rowan beni Isla’nın asistanı Elsbeth’in onun yerine baktığı pastaneye götürdü. Körili tavuklu turtalar sipariş ettik, Mill Market’ten biraz meyve ve içecek aldık ve gölün önünde şirin bir öğle yemeği yedik, Rowan onun ve Murdach ikizlerinin başının belaya girmesiyle ilgili türlü türlü hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi. Komik bir şekilde,

Rowan bu hikâyeleri anlatırken, yanımızdan geçtiler. Üstsüz, eteklerini giymiş bir hâlde kütükleri falan kaldırıyorlardı, “kameramanları” olan Dennis isminde bir çocuk onları yakından takip ediyordu.

Eşyalarımızı topladıktan sonra, kafenin arkasındaki “minik” mutfağa girdik. Küçük olabilirdi ancak birden fazla fırın vardı, bu da üç çeşit yiyecek için tam olarak ihtiyacımız olan şeydi.

Rowan alışveriş poşetlerini boşaltırken, bir önlük aldım ve sonra tişörtümün kenarına uzandım. Söz verdiğim gibi, çıplak pişirmeye hazırdım ama çabucak ellerimi indirdi ve benim çıplak bir şekilde bir şeyler pişirmem fikrine bayılsa da bunu her an içeri biri girebilecekken, özellikle de Fergus kendi keyfine göre girip çıkarken yapmamı istemediğini söyledi. Rowan, tarihsel açıdan önemli bir keçinin önünde çıplak yakalanmanın biraz tuhaf olacağını söyledi ve onunla aynı fikirdeydim. Fergus bu noktada artık kardeşim gibiydi ve kardeşimin beni asla çıplak yakalamasını istemezdim. Böylece kıyafetlerim üzerimde kaldı.

“Hamurun her tarafına yaymıyor musun?” diye sordum, en son tereyağlı çörek denememi süsleyen tereyağı kombinasyonuna bakarak.

“Hayır. Sadece bu bölüm. Sonra hamuru üç kez katlayacağız, orijinal başlangıç şekline geri döndüreceğiz ve kırk dakika soğumaya bırakacağız.”

“Soğuması mı gerekiyor?” Kafamda bir ampul yandı. “Ben yapmaya çalıştığımda soğutmuyordum. Sadece katlayıp yuvarlıyordum. Bu yüzden eriyorlardı, değil mi?”

Başını salladı. “Evet, tekrar başlamadan önce tereyağının soğumasına izin vermelisin.”

“Öyleyse bunları yapmak sonsuza dek sürer,” dedim.

“Ama buna değiyor ve eğer doğru zamanlarsan patatesli aç-

malar gibi diğer ürünlerle birlikte birden fazla grubu aynı anda götürebilirsin. Hamuru bir gün önce yapıp ertesi sabah da pişirebilirsin. Babam böyle yapardı. Günün sonuna doğru işler yavaşlamaya başladığında, her zaman hamuru hazırlardı.”

“Bu gerçekten iyi bir fikir.”

Birlikte hamuru açtıktan sonra soğumaya bıraktık, fırınlardan mümkün olduğunca uzağa koymuştuk.

“Patatesli çöreklerle başlayalım.” Büyük bir kutu hazır patates püresi çıkarmasıyla şok olmuştum.

“Hazır patates püresi mi kullanıyorsunuz?”

Güldü. “Eski bir aile sırrı. Farkı anlaşılmıyor ve işi önemli ölçüde azaltıyor.”

“Vay canına, MacGregor klanı kestirmeden gidiyor. Biraz hoşuma gitti aslında.”

“Fazlasıyla hoşuna gitmeli çünkü tarife göre bir kilo patates püresi kullanman gerek ve her gün birkaç kez patatesleri soyup, doğrayıp haşlamak isteyeceğinden şüpheliyim.”

“Bunu hiç düşünmemiştim bile.”

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Beni takip et, güzelim, sana bütün püf noktaları göstereceğim.”

Patatesli çörekler için ihtiyacımız olan her şeyi çıkardı. Bu konuda çok garip davrandığını bilsem de dudaklarımdan uçan cümleye engel olamadım. “Neden burada bir şeyler pişirme konusunda çok isteksizsin?”

“Bugün bunu soracağınızı biliyordum.” Tekrar tarife baktı. “Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.”

“Cevap vermek istemiyorsan vermek zorunda değilsin. Sadece merak ettim. Bu işte çok iyiymişsin gibi görünüyor.”

“Öyleyim. Büyürken, hep mutfakta yardım ederdik ama bu Callum için bir tutkuydu. Babamla kahve dükkânını büyütmeyi, belki Kyle’da bir şube daha açmayı planlıyorlardı. Tereyağlı

çörekler onların tereyağlı ekmeğiydi, burada kelime şakası yapmıyorum. Birçok insan zaman ayırıp tereyağlı çörek pişirmez ama isteyen çok.”

“Bunu görebiliyorum.”

Rowan sırtını dönüp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve açık pencereden gelen hoş, serin esintiye doğru eğildi. “Büyürken, kahve dükkânında çalışmaya uygun olmadığım açıktı. Başka şeyler istiyordum. Babam bundan memnun değildi ama Callum yanında olduğu için kabul etti. Onların ilişkisi babamın benimle olan ilişkisinden çok daha yakındı. Ama Callum’ın öldüğü gün, hayatımın en kötü günü oldu ve bu sadece kardeşimi kaybettiğim için değildi, aynı zamanda babamı da kaybetmiştim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, ona yaklaşıp kollarını kavradım.

“İlişkimiz zaten biraz... gergindi ama sonra olanlar için beni suçladı. Callum içtiği için, tedbirli olmadığım için, bir avuç aptal olduğumuz için beni suçladı.”

“Ama bu senin hatan değildi, ne olacağını tahmin edemezdin.”

“O bu şekilde görmedi. Ben evin büyük oğluyum, ailenin koruyucusuyum ve o gün kardeşimi koruyamadım. Bu, ailede büyük bir çatlağa neden oldu. Babam çökmüştü ve Callum olmadan her gün dükkânda çalışmak onu neredeyse öldürüyordu. Yavaş yavaş ruhu çökmeye başladı, yeni şeyler deneme isteği kayboldu ve basit şeylerle yetinmeye başladı çünkü kalbinin kaldırabileceği tek şey buydu. Sonunda, emekli olmaya hazır olduğunda, sadece tereyağlı çörekler satıyordu, o da sadece yerel halka.” Uzanıp saçımın bir tutamını yüzümden çekip kulağımın arkasına itti. “Babama ona yardım edeceğimi söyledim. Bunu telafi edeceğimi, çörekleri pişirmesine yardım edeceğimi, Callum’ın hayallerini gerçeğe dönüştüreceğimi söyledim.”

Sesi kısıldığında kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi olmuştu. Elimi göğsüne götürüp avucumu kalbine bastırarak yanında olduğumu bilmesini sağladım.

“Babam yardımımı istemedi. Beni bir daha bu mutfakta görmek istemediğini söyledi. Bu hayatın bir parçası olmak istemeyen bendim, bu yüzden bu hayata sahip olamazdım. Kendi yolumu bulmak için yola çıktığımda ise engel oldu, annemin yanında kalmam ve kasabayla ilgilenmem gerektiğini söyledi. Corsekelly kendi kendine idare ediyordu ama iki MacGregor oğlanını kaybetmek onu yıkabilirdi. Bu yüzden... Ben de kaldım.”

“Ah, Rowan,” Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. “Çok üzgünüm.”

Bu adam hayatında çok fedakârlık yapmıştı. Dışarıdan bakınca öyle görünmüyordu, yabancılara karşı olan huysuz biri gibi görünebilirdi ama katmanları kaldırdığınızda sadece yardım etmek isteyen mükemmel bir ruh ve aynı derecede mükemmel bir kalp bulacaktınız. Sadece göstermekte zorlanıyordu.

“O zaman, neden değişesin ki? Mutfağa girmene izin yoksa neden şimdi giriyorsun?”

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. “Çarpıcı bir sarışın hayatıma girdi ve bana yalvardı.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Ayrılmadan önce annemin gözlerindeki endişeyi de gördüm. Bir reklamı viral hâle getirmeye çalışmak gibi aşırı bir şey yapacak tipte biri değil. O her zaman sessiz biri olmuştur ve doğru zaman geldiğinde konuşur. Seni ve Dakota’yı buraya getirdiğine göre bir şeyler dönüyor olmalı.” Yan tarafa bakıp çenesini sıktı. “Bir şeyler oluyor ve bana söylemiyorlar. Ben de düşündüm ki, eğer bana söylemeyeceklerse, o zaman en azından hayatlarının işini daha fazla bir şeye dönüştürmelerine yardımcı olabilirim. Yasakların canı cehenneme.”

Bir an durup parmağımı çenesine götürdüm ve başını kendime çevirdim. “Sen iyi bir adamsın, Rowan MacGregor,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Bunu senden duymak benim için çok anlamlı, güzellik.”

“Buna tüm kalbimle inanıyorum.” Ayak parmaklarımın üzerinde durarak boynunun arkasını kavradım ve dudaklarına yaklaştım. Gerekenden daha uzun süre oyalanmışım, özellikle de yapmamız gereken çok şey olduğu için ama onun ne kadar önemli olduğunu ne kadar harika olduğunu bilmesini istiyordum.

Geri çekildiğimde hafifçe gülümsedi. “Umarım bunu çok sık yapmayı planlamıyorsundur, eğer yaparsan pek bir iş yapabileceğimizden emin değilim.”

Kıkırdadım. “Daha fazla vişneli pasta istiyorum ve onu sona sakladığına göre, sanırım ikimiz de artık hiç öpüşmememiz gerektiğini biliyoruz.”

“Hiç değil,” dedi, kollarını belime doladı ve beni kaçamayacağım şekilde kendine çekti.

“Minimal.”

Burnumun ucunu öptü. “Minimal kabul edebilirim ama bu gece bana gelmen şartıyla.”

“Sanki başka bir yere gidebilirmişim gibi.”

Beni bir kez daha öpüp bıraktı. “Tamamdır. Hadi patatesli çöreklerle başlayalım.”

“Hey.” Elim koluna koydum. “Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Hayatının bu kısmını bana açman benim için çok anlamlı.”

“Senin sayende kolayca anlatabiliyorum, güzelim.”

Malzemelere geri döndük ve bana hamuru hazırlamanın sonraki adımlarını gösterdi ama tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim Corsekelly’nin ne kadar evim gibi hissettirmeye

başladığı, bu adamın beni şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha özel, daha önemli hissettirdiği ve burada, mutfakta, yapacak bir şeyim varken bir amacım varmış hissettiğimdi.

Belki de yapmam gereken şey buydu. Başından beri olmam gereken yer burasıydı.

Birkaç yakınımızın gelmesini beklerken ellerimi birbirine vurarak, “Gerginim,” dedim.

“Gerilme, güzelim.”

Bütün günü bir şeyler pişirerek geçirmiştik. Çok yorulmuş-
tum ama aynı zamanda heyecanlıydım da. Rowan her şeyin, özellikle de tereyağlı çöreklerin görünüşünden çok memnundu ve şimdi Stuart’ın unlu mamullerinde nasıl bir kalite sunacağı-
nı bilen birkaç yakınımız için küçük bir tadım partisi düzenli-
yorduk.

Henüz hiçbir şeyin tadına bakmamıştım, diğer herkesle bir-
likte tatmak istiyordum. Pişirdiklerimin gerçekten iyi olup ol-
madığına karar vermek için kendime güvenmiyordum. Rowan
da benimle beklemeye karar vermişti.

Ayrıca, *aramızda kalsın*, çok gergindim. Başarısız olma ih-
timali görkemli bir İskoç fırtınası gibi üzerime yağmaya hazır
bir şekilde tepemde asılı duruyordu ve ben de bulutların dağılıp
güneşin başarısının parlayacağını umarak ve dua ederek işleri
uzatmaya çalışıyordum.

Dört kişiyi davet etmiştik: Murdach ikizleri, Mill Market’ten
Shona ve Hamish, hepsi de Stuart emekli olmadan önce hevesli
müşteriler ve tereyağlı çörek yiyicilerindendi.

Rowan titreyen parmaklarıma baktı ve başımın yan tarafını
öptü. “Rahatla.”

“Onları hazırlamadın, değil mi? Sırf nazik olmak için nazik davranmayacaklar, değil mi?”

“Güven bana, bunu asla yapmazlar. Hepsi yapılan değişiklikler konusunda heyecanlı ama en çok çörekler konusunda endişeliler. Eğer kahve dükkânı yeniden hayata döndürülüyorsa, bunun doğru yapılmasını istiyorlar.”

“Ya, hiç germedin beni.”

Kıkırdadı. “Güzelim, pişirdiğimiz süre boyunca yanımdaydım ve her talimatı dikkatle takip ettiğini gördüm. Her şey gerçekten iyi gidecek.”

“Umarım öyle olur.” Pencereden dışarı baktım ne zaman geleceklerini merak ediyordum. “Keşke Dakota da burada olsaydı. Burada olması gerekiyordu.”

“Ona tadım partisinden bahsettin mi?”

“Evet. Beni desteklemek için burada olacağını düşünmüştüm.”

“Belki de unutmuştur.” *Çünkü Isla ile çok meşgul...*

“Muhtemelen öyle olmuştur.” Bu beni daha iyi hissettirmemişti. Sonunda belki de gerçekten iyi olabileceğim bir şey bulmuştum; belki bu noktada anahtar kelimeydi ki –iyi olup olmadığımı yakında öğrenecektik– o burada değildi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Hatta bir süre önce ona pişirdiklerimin fotoğraflarını içeren bir mesaj bile göndermiştim ama henüz haber alamamıştım.

Dramatik bir ergen gibi davranıyor olabileceğimi düşündüğüm için bunu itiraf etmek istemiyordum ama artık biraz buruk hissetmeye başlamıştım.

Biliyorum, biliyorum, yeni bir ilişkisi vardı, onu biraz rahat bırakmalıydım.

Derin nefes al, Bonnie.

Her şey için en iyi arkadaşına ihtiyacın yok.

En azından ben kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum. “İşte geliyorlar,” dedi Rowan. “Hepsine bayılacaklar.”

Önce Leith ve Lachlan içeri girdi ve hemen dükkânın eşiğinde durdular. Leith elini Lachlan'ın göğsüne bastırdı. "Vay anasını, burası çok güzel kokuyor."

Lachlan etrafı koklarken Leith'in elini tutuyordu. "Kahretsin, ortaokula, Rowan'la buraya gizlice girip tereyağlı çörek çaldığımız günlere geri döndüm."

Rowan, Leith ve Lachlan'a dönmeden önce bana, "Sana söylemiştim, güzellik," diye fısıldadı. "Oturun çocuklar."

Daha sonra Hamish ve Shona içeri girdiler, dükkânda yaptığımız değişiklikleri henüz görmedikleri için her şeyi incelerlerken gözlerindeki baş döndürücü hayranlığı sersem bir şekilde izliyordum.

"Vay canına," dedi Shona. "Burası harika görünüyor."

"Teşekkür ederim," derken yanlarına yaklaştım. "Hâlâ asmamız gereken saçlı inek resimleri var ve Rowan'ın hâlâ dışarıdakilere uygun iç panjurları takması gerekiyor. Bir de ürünler için raflar yapması gerekiyor ama bunlar sonraki işler."

Hamish, oturup elini yeni masaların üzerinde gezdirirken, "Oldukça güzel," dedi. "Bunlar Campbell'dan mı?"

"Evet," dedi Rowan. "Biraz karıştırıp eşleştirmemize izin verdi."

Shona da oturdu. "Bayıldım buna. Hayatım, Finella ve Stuart bu değişikliklere bayılacaklar."

Rowan herkesin önüne yiyeceklerimizden oluşan bir tabağın yanı sıra küçük bir fincan çay ve küçük bir fincan kahve koyarken içim gururla dolmuştu.

"Bonnie klasik tereyağlı çörekler, patatesli çörekler ve ardından vişneli kek yaptı. Masada reçel, tereyağı, çay ve kahve var, hangisini tercih ederseniz."

"Beş çeşit çay ve on farklı kahve içeceği sunmayı umuyoruz," diye ekledim. "Bundan daha fazlasını yapmak istemiyoruz. Basit tutacağız ama biraz da çeşit katacağız."

“Güzel seçimler,” dedi Hamish, her masada bulunan küçük maket menüye de bakarak. “Bunlar gelip giden turistler için yeterli olacaktır. Şimdi, sadece bu üç ürünle mi yetineceksiniz?”

Başımı salladım. “Evet, daha fazlasını isterlerse pastaneye gidebilirler diye düşündük. Ayrıca Isla’nın işine engel olmak istemedik.”

“Evet,” diye onayladı, Hamish.

Rowan elimi tutup beni diğer masalardan birine oturturken, “Yumulun bakalım,” dedi.

“Tadım zamanı, güzelim.” Bana bir tabak uzattı ve ben de bugün için harcadığım tüm emeğe baktım. Milyon yıl geçse de İskoçya’da yaşayacağımı, yakışıklı bir İskoç’la geleneksel lezzetler pişireceğimi düşünmezdim ama işte buradaydım, sahip olduğumu hiç bilmediğim en çılgın hayalimi yaşıyordum.

Tam tereyağlı çöreğimi almak üzereydim ki arkamdan uzun ve gürültülü bir inilti yükseldi. Arkamı döndüğümde Leith’in sandalyesinde kambur durduğunu, bir elinde tereyağlı çöreği, gözlerinin neredeyse başının arkasına kaydığını gördüm. “Yüce İsa, bunlar olağanüstü.” Bir ısırik daha aldı. “Tanrı Amerika’yi ve Bonnie’yi kutsasın.”

Lachlan da aynı tepkiyi verince kıkırdadım. “Aman Tanrım, bunlar olağanüstü.” Kocaman bir ısırik aldı, neredeyse hepsini ağzına tıkmıştı.

Hissettiğim gerginlik, kahve dükkânını dolduran memnuniyet sesleriyle hızla kaybolmuştu. Rowan bana göz kırpıp ve tereyağlı çöreğinden bir ısırik aldı. Çiğnerken dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

“Bonnie, bunlar gerçekten çok güzel.”

“Gerçekten mi?”

Yavaşça başını salladı. “Evet. Mükemmeller, güzellik.”

Mükemmeller, güzellik. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey

mükemmel olmamıştı. Beni özel kılan o şeyi hiç bulamamıştım. Beni diğerlerinden ayıran gizli bir yeteneğimi asla ortaya çıkaramamıştım. Hiçbir zaman beklentileri aşamamıştım. Hep ortalama biriydim. Tüm hayatım boyunca ortalama olmuşum.

Ancak Rowan'ın yarattığım bir şeyin mükemmel olduğunu söylediğini duymak? Gözlerim yaşarmıştı. Yetişkin hayatımda ilk kez kendimi gerçekten başarılı hissediyordum. Kendimden daha büyük bir şeye katkıda bulunduğumu hissediyordum ve sadece ayak işlerini yapmıyordum, birinin soyunma odasında istediği şekerler olup olmadığını kontrol etmiyordum. Kendi ellerimle bir şeyler yapıyordum ve bu da insanları mutlu ediyordu.

Her ne kadar bu an benim için muazzam olsa da bir kişi eksikti ve onun onayını her şeyden çok istiyordum. Keşke Leith ve Lachlan'ın tepkilerini görebilseydi, Shona'nın nazik sözlerini duyabilseydi.

En iyi arkadaşımın onayı, gerçekten önemsedığım tek fıkirdi.

İyi bir iş çıkarmış olabilirdim ancak yine de buruk hissettiyordu.

Rowan, “Bonnie, iyi misin?” diye sordu. “Henüz bir ısırık bile almadın.”

“Hah, evet... iyiyim.” Dakota ile bocalamaya başlayan ilişkimizle ilgili düşüncelerimi geri itmeye çalışıp bu anın tadını çıkarmaya çalıştım. Çöreğimi elime aldım ve gülümsedim. “Hadi bakalım.”

Saate bir kez daha baktım.

Gece dokuz olmuştu.

Hangi cehennemdelerdi?

Rowan'a Inverness'ten döndüğünde Dakota'yla biraz vakit

geçirmek istediğimi söylemiştim, bu yüzden çok istememe rağmen onun evine gitmemiştim. Dünkü tadım partisinin yarattığı duygusal boşalmanın ardından dün gece onun yatağına girip sarılmış ve bugünün büyük bir kısmında da birbirimize sarılıp yatmıştık. Ama şimdi Dakota'nın gelmesini beklerken içimi bir hayal kırıklığı kaplamıştı; Rowan'ın eteğinin altında sakladığı o şeyle kolayca giderilebilecek bir hayal kırıklığıydı. Bunu onu hiç İskoç eteği içinde görmeden söylüyordum. Yine de inanın bana, bunun fantezisini kurmuştum.

Parmağımı masaya vurarak kırmızı koltuktan kalktım ve küçük evi adımlamaya başladım.

Üstümde Rowan'ın tişörtlerinden biri vardı ve hâlâ onun parfümünün kokusunu alabiliyordum, bu hafif koku zaman zaman kaynayan öfkemi yatıştırıyordu.

Aslında, şu anda kaynamıyordum, sadece ısınmıştım.

Garaj yolunda ışıklar yanıp söndü ve hızla kapıya koşup pencereden dışarı baktım. Isla'nın arabası çakıllı yolda ilerliyordu. "Arkadaşım öldü mü yoksa kabalık edip nerede olduğunu bana söylemiyor mu?" diye psikoz sınırına ulaştığım için kapıyı hışım ile açıp eşikte durdum.

Isla arabayı kapattı ve ışıklar kararan akşamın içinde kayboldu. Dakota yolcu kapısını açtığı anda, "Bonnie, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Şimdi sakin ol.

Akşam yemeği saatinde evde olacağını söyledikten sonra neden yatma vaktinde ortaya çıktığına dair iyi bir açıklaması olabilirdi.

Hem de çok makul bir açıklaması olabilirdi. *Ne yaparsam yapayım, ona bağışlamamalıyım. Bu onu savunmaya geçirir.*

Ellerim kalçalarım da, "Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordum.

Aferin, Bonnie.

Isla, Dakota'nın çantasını alıp gelirken Dakota kaşlarını çatıp arabanın kapısını kapattı.

“Ben sizi yalnız bırakayım.” Isla, Dakota'nın yüzünü kendisine doğru eğip dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce bir elini kalçasına koydu. Kızgın bir röntgenci gibi orada durup tatlı vedalarına bakıyordum, başımı çevirip onları yalnız bırakma zahmetine bile girmemiştim. Ayrıldıklarında Isla'nın, “Dün gece için teşekkür ederim,” diye mırıldandığını duydum.

Sonra bana dönüp el salladı. “İyi geceler, Bonnie.”

İçim öfkeyle kaynarken beceriksizce, “Evet, sana da,” dedim. Dönüp arkadaşıma baktığımda, elinde çantasıyla kulübeye doğru yürürken aynı öfkeyi onda da gördüm. Çekilmemi bile beklemeden içeri girerken de omzuma çarpmıştı.

Kapıyı arkamdan kapatıp hayali boks eldivenlerimi taktım.

Ama Dakota hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, doğruca odasına yöneldi.

“Pardon, benimle konuşmayacak mısın?” diye seslendim.

“Hayır.”

Odasının kapısını kapattı.

Şu an neye sinirlenmişti?

Onun sinirlenmeye hakkı yoktu.

Şu an sinirli olan bendim.

Odasına doğru hışımla gidip kapısını savurarak açtığımda onu telefonunda, muhtemelen Isla'yla kaçık yakın arkadaşıyla ilgili yazışırken buldum.

“Nerelerdeydin?” Şu anda kendimi ergen kızından cevap bekleyen bir anne gibi hissediyordum ki sinirli bakışlarına bakılırsa gerçekten de ergenlik havasını alabiliyordum.

“Isla ile birlikteydin.”

Hadi canım.

“Akşam yemeğinde burada olacağını söylemiştin.”

“Evet, bir yerde durduk ve yemek yedik.”

“Bana söyleyebilirdin.”

“Neden? Sen benim annem değilsin ki.”

“Affedersin?” Onun bu tavrı karşısında neredeyse patlayacaktım. “Birincisi, bu küstahlık da nereden çıktı? İkincisi, öldün mü kaldın mı diye umursadığım için kusura bakma.”

Dakota kolunu yana doğru savurdu. “Orada yaptığın çok utanç vericiydi ve Isla’yı rahatsız ettin.”

“Endişelendim.”

“Ne için endişelendin? Espresso makinen ve tabelaların için mi? Merak etme, dükkâna bıraktık. İstersen gidip kontrol edebilirsin.”

“Ne? Ciddi misin sen? Dakota, senin için endişelendim.”

“Ah, bu yüzden mi dün ve bugün bütün gün bana tabelayla ilgili mesaj atıp durdun ama yolculuğumuzun nasıl geçtiğini sormayı hiç düşünmedin?”

Ayağa kalktı, çantasını aldı ve beni iterek geçti. “Nereye gidiyorsun?”

“İsla’ya.”

“Gidemezsin.” Kapıya doğru ilerledim ve önünde durarak gitmesine engel oldum. “Hâlâ konuşuyoruz ve bilmeni isterim ki seyahatini sormadım çünkü incinmiştim.”

“İncinmek mi? Neye incindin?”

“Inverness’e birlikte gidecektik.”

Dakota ağzını açıp sonra kapattı. Gerginlikle kasılan omuzları düşmüştü.

“Ben onun şaka olduğunu sanmıştım.”

“Öyle düşünmüş olabilirsin ama ben birlikte gezeceğimizi düşünüyordum.”

“Gezdik. Dağlara gittik.”

“Bir kısmını gezdik ama İskoçya’da çok daha fazlası var ve Inverness’i gezmek bir gün sürer.”

“Bilmiyordum,” dedi sakince, kızgınlığı hızla kaybolmuştu. “İsla bana etrafı gezdirmek için çok heyecanlıydı ve ben de hayır demek istemedim. Isabella beni hiçbir yere götürmek istemediği için bana sorması bile beni heyecanlandırdı. Özür dilerim, Bonnie.”

İki kelime, tek gereken buydu. İki kelime beni bitirmişti.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Boğazım daraldı.

Yerde oturan bir duygu yığınınına dönüşmüştüm.

Dakota yanıma oturup kolunu omzuma doladı.

“Hey, bunun senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Sorun o değil,” Derin bir nefes aldım ve ona son zamanlarda kendimi nasıl hissettiğimi söylemeyi düşündüm.

Dışlanmış.

Unutulmuş.

Sanki en iyi arkadaşımı başkasına kaptırıyormuşum gibi.

Sanki artık bana ihtiyacı yokmuş ya da onun için önemli değilmişim gibi.

Ama genel olarak baktığımda, bu çok çocukça ve bu anı bozmaması gereken bir şeymiş gibi göründü.

Dakota şimdi buradaydı ve gerçekten uyuma vaktimiz gelmeden önce kısıtlı bir zamanımız vardı. İyi değerlendirmeliydik.

“Ne öyleyse?”

“Stresliyim,” diye yanıtladım. “Son zamanlarda gerçekten çok stresliyim ve senin nerede olduğunu bilmemek de bunu iyice artırdı. Seni utandırdıysam özür dilerim.”

“Hayır, haklısın, sana mesaj atmalıydım. Sadece çok güzel bir gündü ve ben anda kayboldum. Ama bunu konuşmak istemiyorum.” Beni ayağa kaldırdı. “Yine Rowan’da mı kaldın?”

Gülümsedim. “Evet.”

“Mmm-hımm,” Dakota kaşlarını şapşalca oynattı.

“Sana şunu söylemeliyim ki, Rowan’da kaldığım her gün seks yaptığımızı varsayabilirsin. Kaşlarını oynatmana gerek yok.”

Kıkırdayıp sonra esnedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Hey, son iki gündür çok yoruldum. Sanırım yatmaya gidiyorum, tamam mı?”

“Ah... Tamam, elbette,” dedim, biraz hazırlıksız yakalanmışım.

“Benimle konuşmak istediğin bir şey mi vardı?” dedi Dakota, tereddüt ettiğimi hissetmişti.

“Hayır, sadece arayı kapatırız diye düşünmüştüm ama anlıyorum.” Yalandan esnedim. “Ben de uzun bir gün geçirdim.”

“Bonnie, yarın dükkânda da konuşabiliriz.”

“Tabii ki. Deme.” Şakacı bir şekilde alnıma vurdum. Hayatım boyunca *deme* kelimesini hiç sesli bir şekilde söylememiştim. “Peki öyleyse, seni yarın bulurum.”

Dakota’nın gözleri kısıldı. “Tuhaf davranıyorsun.”

“Çok fazla şeker tükettim. Nasıl olduğumu biliyorsun.” Parmağımı kulağımın yanında döndürdüm. “Çılgın oluyorum. Neyse.” Nedense karnımı okşadım ve sonra başparmağımı merdivenlere doğru uzattım. “Sanırım ben de yoluma koyulacağım.”

“Tam-mam,” diye mırıldanıp merdivenlere doğru yürümemi izledi. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Odama ulaştığımda kendimi yatağıma fırlatıp tavana baktım. Bu da neydi böyle?

Kesin olan bir şey varsa o da bunun Dakota ile yaptığım en tuhaf konuşma olmasıydı hatta küçükken bir seferinde onların

bahçesinde oynarken regl olduğumu sanmıştım ama o henüz regl olmaya başlamamıştı o yüzden hazırlıksız yakalanmanın ne kadar ağır olduğunu anlamayacağını biliyordum. Az önce olanlar bundan bile kötüydü.

İç çekerek yan döndüm ve sabah yürüyüşüm için alarm kurmak üzere telefonumu elime aldım. Tam o sırada Rowan'dan gelen bir mesajı gördüm. Hızla açtım ciğerlerime on tonluk bir yük gibi oturan bu ağırlığı alabilecek herhangi bir şeye tutunmaya hazırdım.

Rowan: Umarım Dakota'yla eğleniyorsundur. Dün senden çok etkilendiğimi söylemek istedim. Sana benim kızım demekten gurur duyuyorum. İyi geceler, güzelim.

Dudaklarım titrerken birbirine bastırdım. Tek bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü.

Şu an bu mesaja her şeyden çok ihtiyacım olduğunu nasıl anlamıştı? Buğulu gözlerimin ardından ona yanıt verdim.

Bonnie: Teşekkür ederim, Rowan, bunun anlamı çok büyük. Beni bu kadar yetenekli bir fırıncı yapan şey on altıda bir İskoç olmam sanırım, ne dersin?

Anında cevap verdi.

Rowan: Sana bunu söylediğim için üzgünüm, güzellik. On altıda bir gen havuzunda bir damla bile değil.

Bonnie: Sakın genetik mirasımı küçümseme.

Rowan: Küçümsemiyorum, sadece şunu anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum, senin on altıda birin bu yüzde yüzün yanında bir hiç.

Bonnie: Eğer cidden yüzde yüz İskoç olsaydın şimdiye kadar seni bir etek giymiş olarak görürdüm.

Rowan: Her şeyin zamanı var, genç kadın. İyi geceler. Keşke burada olsaydın.

Bonnie: Keşke orada olsaydım. İyi geceler, Rowan.

Telefonumu göğsüme bastırdım ve ciğerlerimden uzunca iç çekiş boşalırken tavana baktım.

Tanrım... Bu adamdan hoşlanıyordum. *Hem de çok.*

Bana değer vermesini seviyordum.

Benimle dalga geçmesini...

Korumacı olmasını ve beni rahatsız eden bir şey olduğunda bunu hissedebilmesini.

Gülümsemesini ve kulağıma fısıldadığında beni derinden sarsan sesini seviyordum.

Benimle gurur duymasını seviyordum.

Seviyordum... Tanrım... Sanırım ona âşık oluyordum.

"Bonnie, hey, bekle."

Tam yürüyüş yoluna adımımı attığım anda Isla'nın koşarak

yanıma geldiğini görmüştüm. Vakit erkendi, güneş ufukta daha yeni belirirken sis çimenlerin üzerinden yeni kalkıyordu. Dün gece uykuya dalmakta zorlanmışım ve zihnimde hayatımdaki tüm değişiklikler dönerken erkenden uyanmışım.

Rowan.

Kahve dükkânı.

Dakota.

Hepsi üzerimde ağır bir yükü.

“Günaydın, Isla,” dedim, bana yetişebilmesi için yavaşlamışım.

“Sana da günaydın. Eşlik etsem sorun olur mu?”

Ona sarılıp merhaba demeden hemen önce, “Elbette olmaz,” diye cevap verdim.

Birlikte patikadan aşağıya doğru yürüdük ve üstsüz Rowan’a rastladığım virajı döndük, ancak Rowan bu sefer yoktu. *Ne yazık ki*. Şu anda yüzüme terli bir taş duvar daha çarpsa fena olmazdı, özellikle de dün gece onu göremedikten sonra.

“Dakota’yı geç getirdiğim için özür dilerim. Endişelendiğini bilseydim, bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmayı asla önermezdim.”

Utançtan ensem ısınırken, “Özür dilemene gerek yok. Sorun değil,” dedim. “Sana kaba davrandıysam özür dilerim.”

Kıkırdadı. “Şu hâlimize bak, bu kadar küçük bir şey için özür diliyoruz.”

“Tipik hanımlar,” diye espri yaptım.

“Yine de benden hoşlandığından emin olmak istiyorum çünkü Dakota’dan gerçekten hoşlanıyorum.”

Şaşırmış bir hâlde ona doğru döndüm ve elimi koluna atarak onu durdurdum.

“Isla, senden hoşlanıyorum. Hoşlanmadığım izlenimini mi verdim?”

“Hayır, pek sayılmaz. Pekâlâ, belki biraz, Dakota’ya bunu sorduğumda meşgul olduğunu söyledi ama örtbas etmeye mi çalışıyordu, emin değilim.”

Dakota’dan başka biriyle yüzleşmek rahat olduğum bir konu değildi. Dakota ile arkadaşlığım söz konusu olduğunda, ona her şeyi anlatabiliyor, onunla her şey hakkında konuşabiliyor ve duygularımı gerçekten ifade edebiliyordum. Ama başka biriyle konuşurken, deli gibi özür dileyen birine dönüşüyordum ve işleri çabucak yoluna koymaya çalışıyordum ki az önce gerçekleşen garip durumdan kurtulabileyim.

“Örtbas etmeye çalışmıyordu.” Tekrar yürümeye başladık. “Stresliydim ve belki de ikinizi biraz kıskanıyordum. Kulağa aptalca geldiğini ve kıskanmamam gerektiğini biliyorum. Dakota’yı yeniden çıkmaya başlaması için cesaretlendiren bendim ama onun uzaklaştığını hissettim ve bu beni biraz çıldırttı. Eğer bu mantıklıysa.”

“Evet, anlıyorum. İkiniz arasında çok güçlü bir bağ var.”

“Evet, Isabella’yla ilişkisi bittikten sonra Dakota yine tamamen bana kaldı ve ben de buna çok alıştım. Isabella, Dakota’yla geçirdiğim zamanın çoğunu benden almıştı ve bu acı vericiydi. Belki de geçmişe dönüşler yaşıyordum, bilmiyorum. Her halükârda, senden gerçekten hoşlanıyorum, Isla. Bence sevimli ve tatlısın ve niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Ayrıca Rowan’ın senin hakkında söylediği her şey çok güzel. Bir keresinde bana en iyi arkadaşım konusunda güvenmem gereken biri varsa o kişinin sen olması gerektiğini söylemişti.”

“Teşekkür ederim. Ben de Rowan hakkında çok iyi şeyler düşünüyorum. İkiniz birbiriniz için mükemmel bir dengedensiniz.”

“Birbirimizi her an çıldırtabiliyoruz ama aynı zamanda birbirimizi çok da mutlu ediyoruz.”

“Önemli olan da bu.”

İlk sığır otlağını geçtik ama ne yazık ki sevimli tüylü hayvanlar sevmek için çok uzaktalardı, bu yüzden yürümeye devam ettik.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette, ne istersen,” diye cevapladım.

“Isabella... Dakota’ya ne yaptı? Geçtiğimiz hafta sonu çok eğlendim ama Dakota’nın bazı noktalarda, özellikle de yatağa girme konusunda benden çekindiğini hissettim. Kaskatı kesilmişti. Rahatlamasını sağlamak için ona sarıldım ve rahatladığında gerçekten güzel bir akşam geçirdik.”

“‘Gerçekten güzel’ derken, ikinizin oynadığını mı kastediyorsun?” Ben gülünce Isla da güldü.

“Pekâlâ, açık açık anlatamam.”

“Ama bundan bahsettiğinde yüzün kızarıyor.”

“Şu İskoç yanaklarıma lanet olsun.” Ellerini kızaran yanaklarına bastırdı.

“Bana detayları anlatma ama eğer ciddiysen, evet, Isabella Dakota’ya çok çektirdi. Yeniden birileriyle çıkmaya başlaması bir yılını aldı.”

“Ne yaptı?”

Gözlerimi devirerek, “Ne yapmadı ki?” dedim. “Dakota’nın ilk kız arkadaşıydı, bu başlı başına bir keşifti zaten ama bunu kindar ve manipülatör biriyle birleştirdiğinde felakete davetiye çıkarmış oluyorsun. Dakota eşcinselliğini Isabella’nın kendisinde hoşlanmadığı her şeyle eş tutmaya başladı. Isabella’nın hoşlanmadığı bir şekilde giyinirse, düzgün bir lezbiyen olamayacağını düşünüyordu. Belli bir şekilde öpüşmezse, belli bir şekilde konuşmazsa, sevgisini belli bir şekilde göstermezse. bunların hepsinin yanlış olduğunu düşünüyordu.”

“Ah, bu korkunçmuş.”

“Gerçekten çok kötüydü. Dakota çok uzun bir süre kırılmış hissetti. Kendini sorguluyor, gerçekten eşcinsel miydi yoksa sadece Isabella’dan dolayı mı diye düşünüyordu. Akli tamamen karışmıştı.”

“Bu neden sürekli özür dilediğini ya da yaptığı her hareketi ve söylediği her şeyi sorguladığını açıklıyor. İlk kez öpüştüğümüzde, olay yerinden kaçmaya çalışmadan hemen önce geri çekildi ve özür diledi. Beni öpmesini çok istediğime dair ona açıklama yapmak zorunda kaldım. Bunu çoğu zaman yaptığımı hissediyorum.”

“Onu rahatlatmayı mı?”

Isla, “Evet,” diye iç geçirdi. “Ona ne kadar güzel, yetenekli ya da düşünceli olduğunu söylemekten rahatsız değilim. Keşke bunu kendisi de görebilseydi, anlıyor musun?”

“Neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum ve bence her şey zamanla olacak. Doğru kişiyle birlikte olması gerekiyor ve kendindeki değeri görmeye başladığında bunu sen de göreceksin. Güven bana, Dakota o kadar uzun süre yıkılmış kalamaz. O güçlü bir iradeye sahip, her zaman kendi başına bir şeyler yapmaya bağlı ve kararlı olmuştur. Onu rahatlatmaya devam et, özür dilememesi gereken bir şey için özür dilemesine izin verme ve ona sağlıklı, normal bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu göster.”

“Bu gerçekten çok iyi bir tavsiye. Teşekkür ederim, Bonnie.”

“Ne demek. Bir sorun olduğunda bana gelmekten çekinme. Ben Dakota’ya fısıldayan kişiyim.”

“Bu sözünü tutacağım.” Omzuma vurdu. Bugün henüz Dakota’yla konuşmamış olsam da içten içe Isla’yla konuştuktan sonra ona biraz daha yakın hissetmişim.

Gördün mü Bonnie, her şey yoluna girecek.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Bonnie'ye âşık olmaya başladığımı fark etmemden bu yana geçen günler: Bir.

Bonnie hakkında düşünerek geçirdiğim saatler: Her bir lanet saat.

Ben yanmışım.

Kül olmuşum.

Bonnie kendini zihnime kazımişti ve hiçbir şey onu oradan söküp atamazdı.

Hiçbir şey.

Bonnie dibe ulaşana kadar aşağı eğilirken ona, “Harikasın,” dedim.

Evime gelir gelmez soyunmuş, beni yatak odama itip kıyafetlerimi çıkarmıştı. Sonra ben daha fazla dayanamayana kadar vücuduma tapınarak on dakika geçirmişti. Bana bir kondom takmıştı ve şimdi de üstümde yavaşça inip kalkıyordu.

“Seni özledim,” dedi bana bakarak, saçları altın bir perde gibi yana doğru savrulmuştu. “Seni özlemem çaresizlik mi?”

Kıkırdayıp kalçalarını kavradım, onu hızlanmaya ikna etmeye çalışıyordum ama bunun yerine biraz daha yavaşlıyordu.

“Hayır, güzelim. Ben de seni özledim.”

“Beni mi özledin, seksi mi özledin?”

“Seni daha çok özledim ama seksi seninle yapmayı da özledim.”

Sırtı. “İyi cevap.” Ellerini gövdeme koydu ve göğüs kaslarımdan kollarıma kadar ellerini gezdirdikten sonra kollarımı sıkıca tutup pozisyonunu değiştirerek bize farklı bir açı vermişti. Bu onun için gerçekten işe yarıyor olmalıydı; ağzı açılırken hafifçe inlemişti.

“Tam olarak böyle,” dedim pelvisimi kaldırarak. “Kahretsin, mükemmel hissettiriyorsun.”

Yanağımı kavrayıp ağzını ağzıma bastırdı, diliyle ağzımı açmam için yalvarıyordu. İlk başta izin vermedim, onun yerine ağzım kapalı ama güçlü öpücüklerle yetinmesini sağladım. Ağzımı açmak için elinden geleni yapıyordu hatta alt dudağımı ısırdı fakat yine de ellerim sırtından aşağı inip kıcını kavrarken hareketsiz kaldım. Yanaklarını ayırıp kendimi sert ve hızlı bir şekilde içine doğru itince dudakları benimkilerden ayrıldı ve zevkle haykırdı.

“Evet, Rowan. Evet, lütfen durma,” doğruldu, bir elini göğsüme dayadı, diğer eliyle saçlarını geriye doğru iterken göğüsleri önümde zıplıyordu.

Kahretsin.

“Bonnie,” dedim. “Güzelim, orada mısın?”

Gözleri sıkıca kapanmıştı, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu ve aletimin etrafında

Kenetlendiğini hissedebiliyordum. “Siktir,” diye fısıldadı. Dişleriyle alt dudağını ısırırken boşalmıştı. Etrafımı saran sıkı sıcaklığını hissetmek beni de bitirmişti. Hayalarım gerildi, zevk her uzvuma yayıldı ve hatırlayabildiğimden daha sert boşalırken aletim onun içinde kabarmıştı.

Birlikte, tamamen tükenene kadar zevkin son zerresine kadar akıttık.

İkimizi de temizledikten sonra yatak başlığına yaslandım ve onu da kendime çektim. İç geçirirken hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyordum.

“Acıktım,” dedi, ben saçlarıyla oynarken.

“Biraz pasta ister misin?”

Doğrulup gözlerimin içine baktı. “Pasta mı var?”

“Bugün erken saatlerde yaptım. Sen geleceksin diye.”

“Eğer seninle seks yapmamış olsaydım, o İskoç sosisinin üstünde zıplıyor olurdum.”

“Etkileyici.” Yatağın üzerinden uzanıp tişörtümü ona fırlattım. “Giy şunu da bütün gece muhteşem vücuduna bakmak zorunda kalmayayım.”

“Ne rezalet.”

Üzerime bir şort geçirip mutfığa gittim ve geçen gün fırında pişirdiğim el yapımı iki tabağımlı dolaptan aldım. Tam istediğim gibi olmuşlardı, cilası İskoç dağlarının yeşilini ve göllerin mavisini temsil eden güzel bir mavi ve yeşil karışımıydı. Amacım tüm tabaklarımı ve servis takımlarımı elde yapmaktı, ancak o kadar az boş zamanım oluyordu ki, bu istediğimden çok daha uzun sürüyordu.

Bonnie gelmeden önce yaratıcılıkta kuraklık dönemimde olduğumdan bahsetmiyorum bile. Şimdi, sanki çömlekçi çarkı kafamın içindeymiş gibi sürekli yeni fikirlerle, denemek istediğim tekniklerle dönüyordu. Sadece daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Buzdolabından daha önce yaptığım çikolatalı keki çıkardım ve iki büyük dilim kestim. Kızımı tanıyordum, pasta porsiyonları konusunda hiç utangaç değildi. En iyisi ona gerçekten yiyeceği kadarını vereyim ki bir porsiyon daha istemek zorunda kalmasın.

Arkamı döndüğümde onu kanepeye kıvrılmış, saçlarını başının üstüne toplamış yanaklarında biraz sakal yanığı ile buldum.

Ona doğru yürüyüp parmağımı kızarmış yanağında gezdirdim. “Acıyor mu?”

Başını salladı. “Hayır, bana sahip olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.”

Gülümseyerek eğildim ve onu oturur pozisyona getirdim. “Güzel çünkü sen benimsin,” Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra mutfağa gidip tabaklarımızı aldım.

Tabağı ona uzattığımda, “Neden bu kadar harikasin?” diye sordu. “Bunu sıfırdan mı yaptın?”

“Başka nasıl pasta yapılır ki?”

Bir ısırık alıp inledi. “Tanrım, bu çok güzel. Kutudan kek yaptığım zamanlardan çok daha iyi.”

“Babama kutu pasta versen kalp krizi geçirirdi.”

“İskoç züppeleri,” diye sırtarak alay etti. “Şey, tereyağlı çöreklerden ve patatesleri açmalardan birkaç parti daha yaptıktan sonra bu cuma menüleri asmayı düşünüyordum. Cuma ve cumartesi tur otobüslerinin nasıl tepki vereceğine bakar, ardından pazartesi için düzenlemeleri ve ayarlamaları yaparım. Ne dersin?”

“Espresso makinesinde kendine güveniyor musun?”

Ağzı pastayla doluyken başını salladı. Yutkundığında, “Lisa ile çalışırken tam olarak bu makineyi kullanarak bir yıl geçirdim. Belirli bir kahve çekirdeği kombinasyonunu tercih ederdi, taze çekilmiş ve sonra hemen o an pişirilmiş isterdi. Oldukça süslü bazı içeceklerde son derece iyiyim. Karamelli macchiatolar, americanolar ve cappuccinolar benim favorilerimdi. Bu işe gelirken gergindim çünkü ne tür bir deneyim gerektiğini bilmiyordum, ancak dükkândaki içecek seçeneklerinin kapsamını gördüğümde becerilerimin fazlasıyla yeterli olduğunu anladım. Menüde ne varsa rahatlıkla yapabiliyorum ve bu içeceklerin üstesinden gelebiliyorum.”

“Pişirme konusuna gelirsek, işin bu kısmını üstlenmek konusunda ne hissediyorsun?”

“İyi. Bu hafta biraz tereyağlı çörek stoklamak ve bana söylediğin gibi saklamak istiyorum. Taze olanları yerel halk için saklayacağım-”

“Akıllıca.”

“Onlarla aramı iyi tutmak istiyorum. Pastanın diğer ikisi kadar hızlı tükeneceğini sanmıyorum ama göreceğiz. Dilimlemek için bunlardan birkaç tane hazırlayacağım. Geri dönüştürülebilir servis paketleri sipariş ettim. Strafor kaplar daha ucuzdu ama onların neden olduğu kirliliği düşününce tasarruf edemezdim.”

“Annem bu seçimden memnun olurdu, özellikle de dağlarda yürüyüşlere çıktığımızda her zaman atılmış paket servis kapları bulduğumuz için. Muhtemelen turistler atıyordur.”

“Bir insanın bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Sanki kendi kişisel çöplükleriymiş gibi çöpleri doğaya atıyorlar.”

“Ben de anlamıyorum ama herkesi düzeltemeyiz. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz ve böyle bilinçli kararlar almak yardımcı oluyor.”

“Neden, Huysuzgiller, sen bir dünya âşığı mısın?”

“CorseKelly gibi bir yerde yaşarken nasıl olmayayım ki?”

“Doğru.” Çatalını pastaya batırıp bir ısırık daha aldı.

“Sence cuma günü küçük bir büyük açılış yapsak mı?”

“Evet. Bence bu harika bir fikir.”

“Harika. Ayrıca tur otobüsü şirketlerine değişikliklerimiz hakkında e-posta göndereceğim.”

“Açılıшта ilk sırada ben olacağım.”

“Öyle mi?” Eğilip dudaklarına çikolatalı bir öpücük kondurdu. “Gerçekten gelecek misin?”

“Evet.”

“Söz mü?”

“Söz veriyorum. Sen benim kızımsın, değil mi?” diye sordum.

“Sen söyle... öyle miyim?” dedi nazlı nazlı.

Bu kez ben eğilip çenesini kavradım. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Peki, kızım demek İskoççada ‘kız arkadaş’ anlamına mı geliyor? Beni böyle mi tanıştıracaksın?” Boğazını temizleyip korkunç bir İskoç aksanı yapmaya çalıştı. “Hah, seni pislik, bu benim kızım. O benim penisimin sahibi.” Hemen cevap vermedim. Bunun yerine ona baktım ve o da bakışlarımın altında soludu, kıpırdandı, gülümsemeye çalıştı, göz temasından kaçınmak için her şeyi deniyordu.

Sonunda, “Bana öyle bakmasan olmaz mı? Bu beni azdırıyor,” dedi.

“Ne?” deyip güldüm.

“Aha! Sessizliği bozdum.” Zaferle parmaklarını şıklattı. “Bunun işe yarayacağını biliyordum.”

Başımı sallayarak sandalyemde arkama yaslanıp ona bakmaya devam ettim. Lanet olası çılgın, öngörülemez kadın ama tüm öngörülemezliğine rağmen beni heyecanlandırıyordu.

“Bir sorum var,” dedi ağzı dolu bir şekilde. “Ailen döndüğünde, onlarla bir konuşma yapmayı düşünüyor musun?”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Onlarla ne hakkında konuşacağım?”

“Bütün bu ‘hayatında yapmak istediğin şeyi yapmama’ meselesini. Mutfakta benimle eğleniyor gibiydin. Ailenle o eşiği tekrar geçip geçmeyeceğinden emin değilim.”

“Hayır.” Konudan uzaklaşması umuduyla cevabımı kısa ve öz tutmuştum.

“Rowan, hayatının geri kalanında burada mutsuz bir şekilde dolaşamazsın.”

“Mutsuz değilim.”

Göz teması kurmaktan kaçınarak, “Bilmesem inanacağım,” diye mırıldandı.

“Nasıl mutlu olmazmışım? Beni mutlu ediyorsun, Bonnie.” Bu sayede onu gülümsetmişim ama elimi tutmak için uzandığında yeterli olmadığını anlamıştım. “Kayıp bir ruh gördüğümde anlarım. Kendimizi başkalarında gördüğümüzde tanırız. Sen kaybolmuşsun, Rowan.”

“Bütün bunlar da nereden çıktı?” *Gecenin yüz seksen derece dönüşüne bakın.*

Seks.

Pasta.

Şimdi de hayatımı nasıl yaşamadığım hakkında ciddi bir konuşma mı? Kafam karışmıştı.

“Bilmiyorum, benimle pasta yaparken çok mutlu görünüyordun.”

“Çünkü *seninleydim*,” dedim.

“O zaman seni mutlu edecek şey ne?”

Boş tabağımı yana kaydardım. “Bu konuşmayı bitirmek.”

“Neden bana hayatta ne yapmak istediğini söylemiyorsun?”

“Ne fark eder ki? Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, bu yüzden konuşmanın bir anlamı yok.” Sandalyemden kalkıp tabağımı aldım ve lavaboya koyduktan sonra yatak odama yürüdüm. Sonra yatağın kenarına çöküp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Kızgındım, sinirliydim, keşke bu konuyu hiç açmasaydı diye düşünüyordum.

Beni takip etmesi fazla zaman almadı ve odaya girdiğinde yatağa tırmandı, giydiği tişörtü yere bıraktı ve çıplak vücudunu sırtıma yasladı. Elleri önüme doğru kayarken kürek kemiklerimi öpüyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Seni üzmemek istememiştim.”

Kahretsin, ona bağırma malıydım. Mazeretim falan yoktu.

Sadece hayatımın bu kısmını paylaşmaya hazır değildim, o bir şeyleri başarmak için çabalarken sırası değildi. Benim başarısızlığımı görüp kendi yaptıklarının mümkün olmadığını düşünmesini istemiyordum.

“Üsteleme, tamam mı?”

“Tamam,” dedi ve ellerini karnıma doğru indirdi. Bir elini şortumun kemerinin altına sokup beni sıkıca kavradı.

Hay sikeyim.

O tek dokunuşla sertleşmişim.

Sırtımdan uzaklaşıp beni yatağa yatırdı.

“Şortunu benim için indir.”

O son birkaç dakikayı unutma arzusuyla tam da bunu yaptım, ereksiyonumun öne çıkmasına izin verdim.

Sonra göğsüme oturdu ve beni ağzına almak için eğildi. Alt yarısı mükemmel bir şekilde erişilebilir durumdaydı, o yüzden ağzımı yaklaştırdım, hızlı bir şekilde klitorisini buldum ve onu öpmeye, yalamaya başladım, ona bağırdığımda bile onu aynı şekilde istediğimi bilmesini sağlıyordum.

Bonnie’nin kolunu çekiştirerek, “Kahvaltıya kal,” dedim.

“Benim kahvaltı olduğumu söylemiştin,” diye karşı çıktı, ıslak saç düğümlerini açmaya çalışıyordu. “Yoksa sırf benimle duşa girmek için yalan mı söylüyordun?”

“Yalan söylüyordum,” diye itiraf ederken ona olan açlığım yeniden kabarmıştı.

“Bir erkeği dürüst olduğu için suçlayamazsın, olaydan sonra bile. Kahvaltıda ne var?”

“Yoğurtlu parfe.”

“Gerçekten mi?” diye sordu, kaşları kalkmıştı.

“Bunun nesi tuhaf?”

“Hiçbir şeyi. Sadece şaşırdım sanırım. Meyveleri kat kat mı koyacaksın?”

“Parfe böyle bir şey, değil mi?” Yataktan kalktım ve mutfağa giderken yavaşça kıçını okşadım.

“Ne tür yoğurt kullanacaksın?”

Tam, “Vanilya,” diye seslendiğim sırada kot pantolonumun cebindeki telefonum çaldı. Telefonu çıkarıp ekranda annemin adının yanıp söndüğünü gördüm.

“Alo?”

“Rowan, günaydın.”

“Günaydın, anne,” dedim, yorgun ses tonu yüzünden şimdi-den gerilmiştim. “Her şey yolunda mı?”

Bonnie odaya girdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Baban da yanımda. Merhaba de Stuart.”

“Alo,” Telefondan babamın sert sesi geldi. “Günaydın, baba.”

Annem, “Sohbet etmek için vaktin var mı?” diye sordu. “Seninle önemli bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Bonnie’ye bakarak, “Ah, önemli bir konu,” dedim. O da bana kapıyı işaret ettiğinde başımı salladım. “Bekle, anne.” Telefonu sessize alıp, “Bana birkaç dakika verebilir misin? Sakın gitme. Uzun sürmez,” dedim.

“Tabii, kısa bir yürüyüş yapıp dönerim. Yoğurtlu parfe becerilerini görmem gerekecek.”

Göz kırptım. “Tamamdır.” Ayakkabılarını giyip evden çıktı. Telefonun sesini açıp, “Tamam, pardon. Bu konuşma kredi kartınızdaki dükkân için yaptığımız harcamalarla mı alakalı?” O harcamaları sorgulayabileceklerini düşünmüştüm. Annem, Dakota ve Bonnie’ye uygun gördükleri değişiklikleri yapmaları konusunda izin vermişti ama endişelendilerse bunu kesinlikle anlayabilirdim.

“Hayır,” dedi annem. “Baban hakkında.”

Ensemdeki tüyler ürperdi ve gidip yemek masama oturdum. Hattın diğer ucunda da sessizlik hâkimdi, kötü haberler alabilme ihtimali yüzünden midem gerginlikle kasılmıştı.

Sertçe yutkunarak, “Her şey yolunda mı baba?” diye sordum.

“Bunu telefonda konuşmayı hiç istemiyoruz ama seni birkaç ay daha göremeyeceğiz ve bize bunları bilmen gerektiği söylendi.”

Ellerim titremeye, göğsüm daralmaya başlarken o belirsizlik hissi saf korkuya dönüşmüştü. “Sorun nedir?”

Beklentiyle dolu bir sessizlik oluştu ve duyabildiğim tek şey güzel haberler alma umuduyla çaresizce, hızla atan kalp atışlarımdı ama durumun böyle olmadığını farkındaydım.

“Baban hasta, Rowan.”

Siktir.

Bir şeyler döndüğünün farkındaydım. Biliyordum.

Elimi saçlarıma götürüp kısa tutamları çekiştirmeye başladım. “Ne kadar hasta?”

“Birkaç ay önce, kahve dükkânından emekli olmadan hemen önce başladı. İyi hissetmiyordu, biz de bunun artrit ile ilgili olduğunu düşündük, günlük işleri yapmasını zorlaştırıyordu. Emeklilik için büyük bir birikimimiz vardı o yüzden sorun olmayacağını düşündük. Ta ki gidip bir doktorla konuşana kadar. Onun... kemik kanseri olduğunu duyduğumuzda yıkıldık.”

“Ne?” diye fısıldadım, kalbim o kadar gürültülü atıyordu ki bir an annemi yanlış duyduğumu sandım. “Kemik kanseri mi?”

“Evet,” diye onayladı annem. “Dürüst olmak gerekirse şu an tatilde değiliz. Londra’dayız, bir doktorla görüşüp tedavileri deniyoruz.”

Sikeyim, bu da neydi şimdi?

“Ne sikime bana söylemediniz?”

“Sözlerine dikkat et,” dedi babam. Sesi zayıf çıksa da yine de ağır bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu.

Annem, “Seni endişelendirmek istemedik,” dedi. “Babanın kanserinin şiddeti konusunda emin değildik. Eğer sana gerçeği söylemezsek belki de hiç endişelenmeni gerektirecek bir şey olmaz diye düşündük. Dr. Irvine’ın tedavi planlamasında çok iyi olduğunu duyduk ama özel bir tedavi olduğu için pahalı olduğunu da biliyorduk. Bu yüzden kahve dükkânıyla ilgili ilanı verdim, eğlenceli bir hava yaratabilirim diye düşündüm. Bir projede yer almak isteyen iki yabancıyı işe alıp dükkânı hayata döndürmelerini sağlayacaktım ki Corsekelly’ye döndüğümüzde bir gelirimiz olsun.”

“Yüce İsa,” diye mırıldandım.

“Ama burada işler umduğumuz gibi gitmedi. Babanın tümörleri oldukça fazla. Birkaçı tedavi edilebilir durumda ama kalçasında çok büyük bir tane var ve vücudunun diğer kısımlarına da yayılmış. Dr. Irvine, o dedi ki...” Annemin sesi çatlamıştı.

Aklım karman çorman olurken annemin sessiz ağlaması boğazımı düğümlemişti.

Annem hıçkırırken babam, “Ölüyorum,” diyerek cümlesini tamamladı.

Ölüyordu.

Kalbim binlerce parçaya ayrılmıştı.

Kemik kanseri.

Tümörler.

Ölüyordu.

Aklım gerçekleri almıyor gibiydi, tek odaklanabildiğim şey bunu neden benim şu an öğrendiğimdi.

“Bana daha önce söylemeliydiniz,” diyebilirdim.

“Bilmeye hakkın yoktu. Biz ne yaptığımızı biliyorduk,” dedi babam ve bu cümlesi içimdeki öfkeyi ateşleyen kıvılcımı yakmıştı.

“Tabii ki hakkım vardı!” diye bağırdım, şimdi ayağa kalkmıştım. “Sen benim kahrolası babamsın ve bilmek sadece hakkım değil aynı zamanda sorumluluğum da. Hasta olduğunda, yardıma ihtiyacın olduğunda... ölürken!” Babam hakkında sahip olduğum bütün duygular içimden taşarken telefona bağırdım.

Babam, “Rowan,” diye çıkıştı ama umursamadım, üstelemeye devam ettim.

“Son birkaç aydır kanser olduğunu biliyordunuz ve bana söylemediniz. Siz giderken sana hasta mısın diye sorduğumda yüzüme yalan söylediniz.”

Annem, “Seni endişelendirmek istemedik,” diye tekrarladı, her zamanki gibi arabulucu olmaya çalışıyordu. Ee, hangisiydi peki? Bilmeye hakkım yok muydu yoksa beni endişelendirmek mi istememişlerdi? Babam ve ben öfkemizle etrafı ateşe verirken annem yatıştırmaya çalışırdı.

“Hiç benim size yardımcı olabileceğimi düşündünüz mü? Aile bunun içindir. Eğer kahve dükkânıyla ilgili yardıma ihtiyacınız varsa ben yardım edebilirdim. Zaten yardım ediyor-”

“Dükkânla uğraşmak istemediğini açıkça belli ettin,” dedi babam, inatçı pislik bunu bir kez daha yüzüme vuruyordu.

Çenem kasılarak, “İnsanlar değişir,” dedim. “Ama sen bunu görebilmek için fazla inatçısın. O küçük beynini meşgul eden geçmişini ardında bırakıp insanların değişebileceğini göremiyorsun. İnsanlar hayatlarını daha iyi hâle getirmeye, kendilerine değer katmaya çalışıyorlar.”

“Sana ne demeli?” diye sordu babam. “O çömlekleri satışa çıkardığını falan göremedim. Hayalini kurduğun, uğruna aileni bir kenara attığın yaşantıya sahip olduğunu göremiyorum.”

Ne?

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Şu an bu konuşmayı yapmamamız gerektiğinin farkında ola-

rak, “Sizi bir kenara atmadım,” dedim. Babam kanser olmuştu, eminim o da bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Onu tanıyordum, kafa karışıklığını ve korkuyu dışarıya öfke olarak yansıtıyordu. Callum öldüğünde de aynı şeyi yapmıştı, bütün öfkesini bana yöneltmişti. “Hâlâ buradayım, senin istediğin gibi kasabanın ihtiyaçlarına koşuyorum. Bu yeterli değil mi?”

“MacGregor klanına saygısızlık ederken değil. Basit olabiliriz ama iyi insanlarız.”

“Sence ben bunu bilmiyor muyum?”

“Göstermiyorsun.”

Yüce Tanrım. Hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Sanki her nefesimle ruhum vücudumda çekiliyor ve yerini her uzvuma, her kasıma, her kemiğime kadar kaplayan bir karanlık alıyor gibiydi.

Hiçbirinin önemi yoktu. Babamla aramızdaki geçmişin o ölürken bir önemi yoktu. Yıllardır süren tartışmamızı sürdürmek istiyor olabilirdi ama benim buna vaktim yoktu.

“Neredesiniz?”

“Rowan, gelmene gerek-”

“Yemin ediyorum eğer bana nerede olduğunuzu söylemezseniz sizin izinizi sürerim. Kredi kartı harcamalarınıza bakarım. Sizi rahatça bulabilirim, o yüzden hepimiz adına kolay olanı yapın ve bana hangi cehennemde olduğunuzu söyleyin.”

Annemin aceleyle verdiği adresi bir kâğıt parçasına not aldım. Bana doktorla bir görüşmelerinin daha olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini söylemişti ama bir önemi yoktu. Şu noktada söyledikleri hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Kararımı vermiştim.

Babam telefondan, “Gelmeni istemiyoruz,” diye bağırdı.

“Bunu kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum ama şu an bana düşündüğünüzden daha çok ihtiyacınız var.”

Telefonu kapatıp masaya fırlattım. Masayı sıkıca tuttuğumda eklemlerim bembeyaz olmuştu ve ne yaptığımın farkında bile olmayarak masayı alıp duvara fırlattım. Çarpmanın etkisiyle tahta parçaları etrafa saçılırken, “Siktir!” diye bağırıp ellerimi saçlarıma geçirdim.

Ölüyordu.

Babam ölüyordu ve-

Bakışlarım pencereye kaydı ve gözlerimi kısıtım. Çömlek kulübemin kapıları ardına kadar açıktı ve girişte bir tutam sarı saçın dalgalandığını gördüm.

Bu da neydi şimdi?

Öfkem, içimde alev alev yanıyordu. Kulübeye doğru öfkeyle ilerlerken yüzümün sinirden kızardığını hissedebiliyordum, kapıyı açıp kulübeye doğru yürüdüm.

Bonnie içeride durmuş, elinde yeni fırınlanmış bir fincan tutuyordu.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Korkuyla sıçrarken çığlık attı. Kupa elinden kayarak yere düşüp paramparça oldu.

Bana doğru döndü ve o kristal gözleri masummuş gibi davranarak genişledi. “Görüyorsun-”

“Bana sakın yalan söyleme, Bonnie.” Sessizleşti, omuzları çöktü. Daha konuşmaya başlamadan önce bunu görebiliyordum: Mahremiyetimi ihlal ettiği için ayrıntılı bir açıklama yapacağıнын işaretiydi bu.

“Ee?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak üsteledim.

“Dürüst olmak gerekirse...” –kıpırdanıyordu– “...basınçlı su makineni burada mı tuttuğunu görmek istedim. Belki onu çalıp kulübedeki yosunları temizlerim diye düşünmüştüm. Ama aman Tanrım, Rowan, sen bir çömlekçisin. Nasıl olur da-?”

Kulübeyi göstererek, “Buraya girmeye hakkın yoktu!” diye bağırdım.

Sesimin yüksekliğiyle geriye sendeledi ve gözleri daha da büyüdü; korkmuştu. “Ben... düşünemedim-” Sertçe yutkundu. “Bunun bu kadar önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Üzgünüm, Rowan ama sen gerçekten çok iyisin. Bunları satabilir-”

“Çık.”

“Rowan, lütfen, bırak da-”

“Sana siktir git dedim!” diye bağırdım. Göğsüm ve ellerim titriyordu, duygularım beni delip geçiyordu. Bir duygusal çöküşün yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bonnie ürktü ve aceleyle kulübeden çıktı. Çıktığında kapıları çarparak kapattım ve ona döndüm. “Sakın bir daha oraya gireyim deme, beni duydun mu?”

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

“Ben... Üzgünüm.”

Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördüğümde zihnimde cılız bir ses ondan özür dilemem gerektiğini söyledi ama içimi delip geçen kontrol edemediğim öfkem o sesi boğdu.

Siktir.

Bonnie... Ben... Ben özür dilerim.

Düşünceler zihnimde dönüyordu ama ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

“Rowan, lütfen bir şey söyle,” dedi. Güzel gözleri yalvarıncasına bakıyordu ama ben uyuşmuştum. Bonnie perişan hâldeydi ve bu benim hatamdı ancak umurumda değildi.

Arkamı dönerek kulübeye geri döndüm ve kapıyı çarparak kapatıp odama gittim.

Yatağıma uzanıp başımı ellerimin arasına gömerek ne halt edeceğimi düşündüm.

Karar vermem yaklaşık iki saniye sürmüştü.

Londra.

Londra'ya gidiyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Kırılmış kalp: Bir tane.

Midem tüm gücüyle bulanıyordu. Az önce neler olmuştu öyle?

Rowan'ın huysuzluğunu görmüştüm.

Kızgınlığını görmüştüm.

Ama onu hiç böyle görmemiştim.

Sanki tamamen farklı bir insan vücudunu ele geçirmiş gibiydi.

O hışımla içeri girdikten sonra, kulübenin önünde birkaç dakika durmuştum.

Kulübeye geri dönecek cesareti bulana kadar birkaç dakika oyalandım ama içeri girdiğimde odası kilitliydi. Mesajı açık ve netti: Beni yanında istemiyordu. Oradan ayrılmak için hiç zaman kaybetmedim. Eşyalarımı topladım ve neredeyse koşarak kulübeme geri döndüm.

Şimdi, dağınık yatağında oturmuş Dakota'nın eve gelmesini bekliyordum.

Delirmiş gibi kulübeye geri dönerken, ona panik içinde birkaç mesaj göndermiştim. Yatak odama gittiğimde, birkaç tane

daha gönderdim. İki dakika önce aramayı denedim ve iki kez çaldıktan sonra telefon telesekretere düştü.

Cevap yoktu.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda en iyi arkadaşım yoktu.

Endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum, bugün yapmam gereken çok şey vardı.

Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecek.

Tanrım, keşke Dakota burada olsaydı.

Titreyerek ayağa kalktım ve kıyafetlerimi değiştirdim, yeni bir başlangıca ihtiyacım varmış gibi hissetmiştim. Ayakkabılarımı giydikten sonra telefonumu kot şortumun arka cebine sokup kafeye doğru yola çıktım. Gittiğimdeyse Fergus kapıda bekliyordu.

Güvenilir, sırtımı yaslayabileceğim-

“Ah!”

Çığlık atan bir Fergus.

Bugünlerde tek dostum gibi görünen bu kişiyi görünce içimdeki duygu selini yutup başını okşadım. “Günaydın, Fergie. Bakıyorum da ciğerlerini temizlemeye başlamışsın bile. Umarım birkaç turisti ürkütmeye hazırlanıyorsundur.”

Geriye doğru küçük bir tekme atarak burnunu kaldırıp uzaklaştı.

Bunu bana bağırان başka biri olarak değil, bir sabah selamlaması olarak kabul edecektim.

Kilidi çabucak açarak dükkâna girdim, ışıkları yaktım ve temiz, beyaz duvarlı mekânı inceledim. İç panjurları ve resimleri asarak mekâna çok daha sıcak bir his vermiştik. Rafları yerleştirmek için bekliyordum çünkü henüz ürünlere karar vermemiş-tik. Her şeyi yapmadan önce, yiyeceklerin ve yeni kahve seçeneklerinin daha fazla iş çekeceğinden emin olmak istiyorduk.

En azından genel kanı buydu. Şimdi hiçbir fikrim yoktu.

Masadan masaya ilerleyerek sandalyeleri yere koydum ve Rowan'ın geçen gün getirdiği küçük vazoları yerleştirdim. Elimdeki vazoya bakarken bir an duraksadım ve bir şeyin farkına vardım. Bunları o yapmıştı. Etrafta boş durduklarını söylemişti ama demek istediği, kulübesinde etrafta boş durduklarıydı.

Vazonun altına baktım. İmza, ya da bunları yapanın o olduğuna dair bir işaret yoktu ama yine de tertemizlerdi. Güzelce şekillendirilmişlerdi ve kırmızı sırları mekânın ihtiyacı olan o mükemmel renkli dokunuşu sağlıyordu.

Ona nereden geldiklerini sormalıydım. Vazolara daha fazla iltifat etmeliydim. Ama düşününce muhtemelen onları kendisinin yaptığını kabul etmeyecekti zaten. Bunca zamandır sakladığı şey bu muydu? Yaşamak istediği ama asla yaşayamadığı hayatı bu muydu?

Vazoyu masaya geri bıraktığım anda dükkânın kapısı açıldı ve Dakota içeri girdi.

Ona dönerek, “Tanrım, nerelerdeydin?” diye sordum. “Neden aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermedin?”

Cevap vermedi. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu, savunma hâlindeydi. Gerilmiştim, içimden bir ses bana yine bağırılacağını söylüyordu.

“Bana söyleyecek bir şeyin var mı?”

İç çektim. “Dinle Dakota, şu anda gerçekten bir arkadaşaya ihtiyacım var. Seni kızdıracak her ne yaptıysam bir kenara bırakabilir miyiz? Sanırım Rowan benden yeni ayrıldı ve-”

“İsla’ya ne dedin?”

Suçumu ertelemek buraya kadarmış. Şu anda konuşmak istiyordu.

“İsla’ya birçok şey söyledim.”

“Bana dünkü y r y   n z  gerçekten takdir ettiğini söyledi çünkü ona Isabella hakkında her şeyi anlatmı sın ve şimdi neden böyle davrandığımı biliyormu .”

Hah, o yürüyüş.

“Kötü bir şey söylemedim; sadece Isabella’yı, onun nasıl çıkarıcı ve kindar olduğunu anlattım. E cinsel bir ilişkide nasıl olunaca ını bilip bilmedi inden nasıl emin olamadı ını, kafanın nasıl karı tı ını anlattım.”

“Bunu ona neden anlattın?” dedi Dakota, sesi sıkıntılıydı.

“Isabella’nın sana ne yaptığını sordu. Ne söyleyecektim?”

“Hiçbir  ey. Hiçbir şey s ylememen ve sonra da ona bu konuşmayı benimle yapması gerektiğini söylemen gerekiyordu.”

Ka larını  atarak, “Ne fark eder ki?” diye sordum. “Verece im bilgiler aynıydı ve belli ki sen ona s ylemiyordun. Bu onun bilmesi gereken bir şeydi. Senin için endi eleniyordu. Ona hiçbir konuda yardımcı olmadığını söyledi.”

“  nk  bu konuda konuşmaya hazır değildim!” diye bağırdı. “Bu benim için kolay değil, Bonnie. Isabella’yla olan ili kim yüzünden hâlâ kendimi sorguluyorum ve gerçek benli imi bulmam uzun zaman alıyor ama ilerleme kaydettim. Tam da yıllardır derinlere g md   m ruhumun ye ermeye ba ladı ını hissetmeye ba lamı tım ki sen gidip bunu yaptın.”

“Ona sana karşı sabırlı olmasını söylediğim için mi?” diye sordum. “Bunun ne zararı var?”

“Hik yemi benden  aldın!” diye bağırdı. “Bu benim hik yem, senin değil. Şimdi, benimle bir anla maya varmak, ge mi im hakkında nasıl konu tu umu duymak yerine, her şeyi sen anlattın ve bu onun bakış açısını de i tirdi. Şimdi beni anlamak yerine bana acıyor.”

“Ne? Hayır.” Başımı salladım. “Sana acıdı ı falan yok.”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok,” dedi Dakota, bunu öyle

kinle söyledi ki bir adım geri çekildim. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. “Sen orada değildin. Isla’nın bana nasıl baktığını görmedin. Ona bir şey söylemeye hakkın yoktu.”

“Sadece arkadaş olmaya çalışıyordum.”

“Nasıl arkadaş olunacağı hakkında hiçbir fikrin yok.” Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı.

“Pardon?” Öfkem içimde kabardı. “Nasıl arkadaş olunacağını bilmiyor muyum? Sana ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmayan sensin.”

“Kesinlikle, Bonnie. *Senin bana* ihtiyacın olduğunda. Peki ya benim sana ihtiyacım olduğunda? Isla ile aramızın nasıl olduğunu hiç sordun mu? Hafta sonumuzu sordun mu? Bunun benim ikinci eşcinsel ilişkim olduğunu hiç düşündün mü ve iyi olup olmadığımı merak ettin mi? Isla’ya söylediğin bazı şeylerin beni utandırdığını söylediğimde beni dinledin mi? Hayır, çünkü kahvecilik oynamakla ve kendini Rowan’ın üstüne atmakla çok meşguldün.”

“Kendimi onun üstüne atmıyorum.”

“Peki,” diyerek hiç hoşuma gitmeyen alaycı bir kahkaha attı. “Seninle asla görüşmek istememişti ama sen üsteledikçe üsteledin-”

“Sana bunu o mu söyledi?” diye sordum, sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. “Benimle görüşmek istemediğini mi söyledi?”

“Murdach ikizlerine ikimizden de mümkün olduğu kadar uzak durmak istediğini söylemiş.”

Alt dudağımı ısırdım, bugün yaşadığım tüm duygular üstüme yük olurken gözyaşlarım birikmeye başladı. İstenmeme duygusu beni tüketiyordu. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

“Bilmiyordum,” dedim yavaşça, ellerimi birbirine kenetlemiştim.

“Çünkü asla dinlemiyorsun, Bonnie. Çok bencilsin ki bu oldukça ironik; çünkü asla kim olduğunu ya da ne yapmak istediğini çözemiyorsun.”

Ona baktım, sözlerinin doğruluğu canımı yakıyordu. “Burada bir şeyleri yoluna koymam konusunda beni cesaretlendiren sendin, belki bu sayede kendimi bulabileceğimi söyle-”

Dakota, kollarını iki yana açarak, “Bu senin hayatın değil!” diye bağırdı. “Ve bunu tüm hayatın hâline getirdin. Buraya kendini dinlemeye, ne konuda yetenekli olduğunu görmeye geldin ama bunlar yerine bir projeye o kadar daldın ki etrafındaki hiçbir şeyi görmez oldun, bir de gidip üstüne bir ilişkiye başladın. Kim olduğunu falan bulamadın.”

Ben de ona, “Ama ya bulduysam? Ya benim iyi olduğum şey buysa? Hiç bunu düşündün mü? Ya yapmak istediğim şey buysa?” diye bağırdım.

“Öyle mi?” diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

“Evet, öyle,” dedi, sanki söylediklerinin kanıtıymış gibi. “İskoçya’ya kendinle tekrar bağ kurmak için geldin ama tek yaptığın beni uzaklaştırmak, bir adam yüzünden kendini kaybetmek ve kendini geliştirmeden bir başkasının projesine odaklanmak oldu.”

Haklı mıydı?

Benimle ilgisi olmayan bir şey yüzünden kendimi mi kaybetmiştim?

Dükkâna bir göz gezdirdim, yaptığım tüm küçük dokunuşları, pişirdiğim yiyecekleri, çektiğim fotoğrafları inceledim ve dürüstçe bundan çok gurur duyduğumu söyleyebilirdim.

Bir başkasının projesinde kendimi kaybetmiş olabilirdim ama bu proje tam olarak kim olduğumu görmemi sağlamıştı.

Çalışkan biri.

Başladığı işi bitiren biri.

Bir fırıncı.

Bir tasarımcı.

Bir fikir üreticisi.

Bir işkadını.

Kaybolmuş olabilirdim ama bu yolda kendimi bulmuştum.

Öyle olduğunu biliyordum.

Gözlerinin içine bakarak, “Yanılıyorsun, Dakota. Ben kendimi buldum. Belki de sen bunu görmek için fazla körsündür.” Duruşumu dikleştirdim, biraz daha güçlü hissediyordum. “İlişkimizde beni hep küçümsedin. Hep boktan olan benmişim gibi... ve ben bundan bıktım. Gözlerini açsaydın, buraya geldiğimizden beri geliştiğimi görürdün. Çabaladım, yüzleştim ve geliştirdim. Bu yolda, evet, belki sana ilişkin nasıl gidiyor diye sormayı unuttum, bunun için üzgünüm ama senin gelişimime engel olmana izin vermeyeceğim.”

“Ben sana engel olmuyorum, Bonnie. Sadece şunu anlamana yardımcı olmaya çalışıyor-”

“Artık problemlili olanın ben olmadığını mı?” diye sordum. “Belki de yeni biriyle görüşmeye başlamadan önce bir şeyler üzerine düşünmesi gereken kişi sensindir. Belki de bir başka ilişkiye girişmeden önce kim olduğunu bulması gereken kişi sensindir. Isla ile senin yaşadığın tüm bu sıkıntılar hakkında konuşmama bu kadar kızdıysan belki de sen de tekrar ilişki yapmaya hazır değilsindir. Kendi özgüvensizliklerinin suçunu bana atma.”

“İnanılmaz.” Başını sallayarak bir adım geriye attı. “Biliyor musun, belki de gerçekten kendini bulmuştundur ve bu harika, aferin sana Bonnie. Ama yeni hâlini hiç sevmedim.”

Dişlerim birbirine sürttü. “Neden? Her konuşmamızda yaptığım gibi boyun eğmediğim için mi? Kendimi savunduğum için mi?”

“Konuyu asla anlamadığın için. Hayat her zaman seninle ilgili olamaz. At gözlüklerini çıkar ve davranışlarının sonuçları

olduğunun farkına var.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söyle bakalım, sence Rowan neden senden ayrıldı?”

Bir utanç dalgası beni ezip geçerken alt dudağımı ısırđım, yaptığım şeyin farkındalığı yüzüme tokat gibi çarptı.

“Hoşlanmadığı bir şey mi yaptın?” diye üstelemeye devam ettiğinde gözlerimde yaşlar yine birikmeye başladı.

“Kulübesine izinsiz girdim,” diye yanıtladım, o kadar sessizdim ki neredeyse kendimi duyamıyordum bile.

“Kulağa doğru geliyor. Çizgini aşp yapmanı istemediğı bir şey yaptın. Herkes senin gibi değil, herkes hayatını sergileyerek yaşamıyor. Acele etmemeyi, her bir parçayı zamanı geldiğinde göstermeyi tercih ediyorlar. Ancak sen bunu düşünemeyecek kadar bencilsin. Hep senin ne istediğın ve ne zaman istediğın önemli. Fakat bil bakalım ne oldu? Bu zihniyet seni sonunda sırtından vurdu.”

Ona, “Dakota, lütfen bekle, konuşalım,” diye seslendiğimde dönüp yürümeye başlamıştı.

Başını salladı. “Konuşacak bir şey yok. Yalnız kalmam lazım.”

Sonra da beni yere yığılıp ellerime kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakıp gitti.

Bonnie: Dakota, lütfen eve geri dön de bu konuyu konuşabilelim. Seninle kavga etmeyi sevmiyorum.

Bonnie: Biz böyle yapmayız, birbirimize kızgın kalmayız.

Bonnie: Her zaman olayları çözeriz. Lütfen bana bunu da çözebileceğimizi söyle.

Bonnie: Rowan, senin evine uğradım ama orada değildin (eminim sen de farkındasındır). Özür dileyip çözüm bulmak istiyorum. Lütfen.

Bonnie: Seni özledim, Rowan. Kavga etmek istemiyorum. Bu çözebileceğimiz bir şey, değil mi?

Bonnie: Özel alanını işgal ettiğim için çok özür dilirim. Lütfen bir şey söyle.

Birileri... Lütfen, birileri benimle konuşsun artık.

Kahve dükkânının kapısı açıldığında yere bakıyordum. Tezgâhın arkasında donakalmıştım, nefesimi tutup gelenin Rowan ya da Dakota olmasını umuyordum. Başımı kaldırıp baktığımdaysa gelenin Leith olduğunu gördüm ve bütün umutlarım bir kez daha boşa çıktı.

İki gün olmuştu ve hâlâ ikisinden de haber alamamıştım. İki gündür bir yandan çörekleri ve pastaları pişirip yarınki büyük açılışa hazırlanırken bir yandan da düşüncelerimde kaybolmaya çalışıyordum. Tabii ki çok başarısız olmuşum. Zihnimde sürekli Rowan ve Dakota ile olan son konuşmalarımı gözden geçiriyordum. Onlarla son konuşmalarımı tekrar ediyordum.

Bencilsin.

Dinlemiyorsun.

Çok ısrarcısın.

İyi bir arkadaş değilsin.

Bir erkeğe dalmışım, kendimi bulamıyormuşum.

Bunları gerçekten yapıyor muydum? Ben gerçekten böyle biri miydim?

Bu özellikleri gerçekten de taşıyor olabileceğimi fark etmek korkutucuydu. Kendime o kadar dalmıştım ki başkalarının duygularını ve tepkilerini umursamıyordum.

En hafif tabiriyle acı ve işkence dolu bir iki gün olmuştu. Özellikle de geceleri, kulübede tek başımayken, yapacak başka bir şeyim yokken, telefonumu göğsüme bastırıp onlardan birinin beni aramasını ya da mesaj atmasını umarak düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Ama her iki tarafta da sadece sessizlik vardı.

Leith'in, "Beni gördüğüne bu kadar sevinme," diye alay etmesiyle düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki ana döndüm. Şakasına zorla bile olsa gülümseyememiştim. Pamuk ipliğine bağlıydım, en ufak bir şey derme çatma inşa ettiğim barajı yıkacaktı. "Hey." Leith bana yaklaştı. "Sorun nedir?"

Lanet olsun.

O iki kelimeye de lanet olsun.

O iki kelime yetmişti.

Tek bir göz kırpışımla tuttuğum gözyaşlarım yanaklarıma aktılar.

Yüzümü ellerime gömdüm. "Özür dilerim."

"Şşş, özür dileme," dedi ve tezgâhın arkasına geçip kolunu bana doladı. Ona dönüp sıcak ama biraz yabancı gelen gövdesine sarıldım. Yine de bu noktada herhangi bir şey için çaresizdim. Gidecek kimsem yoktu. Annem ve babamla aram pek iyi değildi ve bundan sonra da iyi olacak mıydı, bilmiyordum. Bunu söylemek üzücüydü ama Dakota'dan başka sığınabileceğim kimse yoktu ve bu çok korkutucuydu.

Leith, "Neler oluyor?" diye sordu.

Gözyaşlarımı silerek geri çekildim. "Sadece stresli birkaç gün geçirdim."

"Bunun sen ve Dakota'yla bir ilgisi mi var?"

Şaşkınlıkla ona baktım. “Senin haberin var mı?”

“İsla dün benimle konuştu. İkinizin kavga etmesinden endişelendiğini söyledi.” Tıpkı Rowan’ın yapacağı gibi çenemi yukarı kaldırdı. “Sen iyi misin?”

Dudaklarım titreyerek başımı salladım. “Hayır, değilim. Her şey paramparça oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

Leith elimi tutarak beni masalardan birine götürdü ve oturttu. Sonra tezgâhın etrafında dolaştı, ikimize birer fincan çay ve paylaşmamız için tereyağlı çörek getirdi. Sonra da gelip karşıma oturdu. Bir bıçakla tereyağlı çöreği ikiye bölüp kendi yarısını peçeteye koydu ve bana da tabağı uzattı.

“Neler oluyor?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Başını salladı. “Elbette, canım. Sen artık Corsekelly ailesinin bir parçasısın. Biz, birbirimize yardım ederiz. Bana neler olduğunu anlat.”

Şu an tamamen dibe vurmuş olsam da hâlâ hamur işlerine bayılıyordum o yüzden tereyağlıdan bir ısırık aldım ve bir an için zengin aromasının tadını çıkardım. “Her şey Rowan’la başladı. Evindeyken bir telefon aldı ve oldukça ciddi görünüyordu, bu yüzden onu biraz yalnız bıraktım. Etrafta dolaşıyordum ve kulübesini gördüğümde düşündüm ki-”

“Ah.” Leith yüzünü buruşturdu. “Kulübesine mi girdin?”

“Basınçlı su makinesini orada mı sakladığını görmek istemiştım ama gördüğüm şeye daha çok şaşırdım.”

“Evet, oraya kimsenin girmesine izin vermez.”

“Neden? Çömlekleri nefes kesici derecede güzel. Bunu dünyayla paylaşmalı.”

“Katılıyorum ama bu pek çok insanla paylaştığı bir şey değil. Bu onun anlatması gereken bir hikâye, benim değil.” Leith tereyağlı çöreğinden bir ısırık aldığı anda fark etmişim ki... Da-

kota'yı sorduğunda Isla'ya söylemem gereken şey buydu. Oysaki ne kadar da kolaydı. Basitti ve alınmamıştım.

Vay be, her şeyi berbat etmişim.

“Anlıyorum.”

“Sana ne söyledi?”

“Kükredi resmen. Haklıydı da. O kadar kızgındı ki neredeyse öfkесinin tadını alabiliyordum. Bana gitmemi söyledi, o zamandan beri de konuşmadık. Düşününce, ona kızmıyorum. Ben çok... kendi kafamda kaybolmuştum, onun düşüncelerini hesaba katmadım. Ona mesaj atmayı, aramayı hatta evine gitmeyi bile denedim ama bir sonuç alamadım.”

Leith yüzünü kaşıdı. “Bunu söylememeliyim ama yine de söyleyeceğim ki aklını kaçırma. Senden çok hoşlanıyor.”

Başımı salladım. “Leith, benimle asla görüşmek istemediğini biliyorum. Bana iyi hissettirmek için bir şeyler uydurmana gerek yok.”

Gülümsedi. “Sana, onu seninleyken davrandığı gibi davranırken hiç görmemiştım dediğimde bana inan. Siz ikinizin aranızda özel bir şey var, ben olsam bu kadar çabuk pes etmem. Biraz dayan, yola gelecektir.”

“Yarın ne olursa olsun geleceğine söz vermişti. Belki o zaman özür dileyebilirim. Kalbimi ortaya koyarım.”

“Yarın ne var?”

“Yeni yiyecek ve içecekleri halka açıyorum.” Bunu sesli söylemek midemin kasılmasına neden olmuştu. “Buraya gelen tur otobüsü şirketlerine e-posta göndererek Corsekelly’de İskoç yemeklerine yeni bir yaklaşım olduğunu ve turistlerinin Penis Taşı’nı gördükten sonra hoşlarına gidebileceğini söyledim.”

“Büyük açılış mı?” dedi, etkilenmiş gibiydi.

“Sanırım öyle, evet.”

“Tebrikler, tatlım.” Etrafa bakındı. “Buraya çok şey kattın. Başarılı olacaktır.”

“Teşekkür ederim, Leith.”

“Şimdi.” Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. “Bu Dakota ve Rowan konusunda, onlarla arandaki bağlar benzersiz. Bir satırla dağılacak bir şey değiller. Onlara zaman tanırsan, yola gelirler. Rowan ve ben kendi payımıza düşen kavgaları çokça yaşadık ve her zaman üstesinden geldik. Dürüst olmak gerekirse, birbirimizi daha iyi anladığımız için bizi daha da güçlendirdiler.” Elimi sıktı. “Dayan, canım. Bu arada, bana şu kalbini ortaya koyma olayından biraz daha bahset. Benim delikanlıyı gerçekten seviyor musun?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bunu saklamanın bir faydası yoktu. “Sanırım seviyorum, Leith. Daha önce hiç kimseyi gerçekten romantik olarak sevmemiştim ama Rowan’la durum farklı. Bana meydan okuyor, beni mutlu ediyor, beni koruyor ve en önemlisi bana kendimi özel hissettiriyor, sanki bu dünyaya sunacak bir şeyim varmış gibi.”

“Çünkü var.” Ellerini uzattı. “Neler yarattığına bir bak. Sen potansiyel dolusun, sadece onu nereye akıtacağını bulman gerekiyordu.”

Ona teşekkür ettim ama merak etmekten kendimi alamıyordum: Birlikte keyif alacağım kimse yoksa bir şey yaratmanın ne anlamı vardı?

Yarını, dükkâna verdiğim onca emeği ve her şeyin başarısız olma ihtimalini düşündükçe içim içimi yiyordu. Bir kez daha başarısız olma ihtimalimi.

Dakota’nın öfkeyle kızarmış yüzü aklıma geldi, ardından Rowan’inki.

Yarın gelecekler miydi?

Anlaşmazlıklarımıza rağmen yine de gelecekler miydi?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Bu sefer yapmayacağım. Yapmayacağım.

Sorma bile.

Yaşanan her şeyden sonra-

Sikeyim. İyi.

10 en yüksek olmak üzere 1'den 10'a kadar öfke seviyem:
123.

Al, mutlu musun?

“Rowan, sana karşı dürüst olabilir miyim?” Ben altın damasklarla süslü kırmızı perdelere bakarken annem yanıma bir fincan çay koydu. Annemle babamın Londra’da kiraladıkları daire, Corsekelly’deki evlerine kıyasla kesinlikle daha lüktü.

Son iki gündür buradaydım ve babam henüz benimle konuşmamıştı. Dün benim katılmama izin verilmeyen bir randevuya gittiler ve eskisinden daha asık suratlı bir şekilde geri döndüler. En basit tahminim: Haberler iyi değildi.

“Ah, dürüst olmak mı istiyorsun? Bu çok ferahlatıcı,” diye kestirip attım. Annem iç geçirdi. “Sanırım bunu hak ediyorum.”

Elimi saçlarımın arasında gezdirip dağıttım. “Bana söylemeyerek ne halt etmeyi düşünüyordun?” Babam beni duymasın

diye fısıldayarak bağırdım. “Babamla çok iyi bir ilişkim olmayabilir ama bu size onun sağlığı hakkında bana bilgi vermeme hakkını vermez.”

“Anlıyorum.” Annem rahatsız bir şekilde oturdu. “Seni sevdiğimi biliyorsun Rowan ama hayatımın son birkaç yılını seninle baban arasındaki ilişkiyi düzeltmeye çalışarak, barışı sağlamaya çalışarak geçirdim. Yoruldum artık. Çekişmelerden, hayatımda kalan iki adamın aynı odada bulundukları her an birbirlerine girdiklerini görmekten yoruldum. Bu çok yorucu.” Gözünün altını silerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Annemi böyle perişan görmekten nefret ediyordum. “Burada olmak istediğini biliyorum ama daha fazla tartışmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum. Gitsen iyi olur.”

“Gitmek mi? Gerçekten gideceğimi mi düşünüyorsun? Babamın ölmekte olduğunu daha yeni öğrenmişken mi? Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Rowan, o seni burada istemiyor. Bu onu daha fazla strese sokabilir.”

“Bu çok kötü öyleyse.”

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve ben ekrandaki ismi gizleyemediğim annem gördü.

“Bonnie mi o?”

“Öyle görünüyor.” Telefonu cebime tıktırdım.

“Biliyor musun, Shona bana ikinizin birlikte olduğunuzu söylüyordu.”

“Shona’nın kendi işine bakmayı öğrenmesi gerek.”

“Bir şey mi oldu?”

“Önemli değil.” Sandalyemden kalkıp oturma odasını adımlamaya başladım. “Doktor dün ne dedi?”

“Rowan, şu anda odaklanmak istediğim son şey babanın sağlığı, unutmak istiyorum-”

“Bunu unutamazsın, anne. Tıpkı Callum’ın öldüğü gerçeği-

ni unutamayacağın gibi. Ya da kafenin ölmekte olduğunu veya birikimlerinizi burada yaşamak için harcadığınızı. Sorunlarını halının altına süpürüp yok olmalarını bekleyemezsin. Hayat bu ve bununla yüzleşmek zorundasın.

İstesen de istemesen de bununla başa çıkmak zorundasın. İşte bu yüzden buradayım. Birkaç gün öncesine kadar bana hiçbir şey söylememiş olsan da buradayım çünkü siz benim ailemsiniz, ailemden geriye kalanlarsınız ve eğer dışarıda bırakılırsam lanet olsun. Artık lanet olası bir kara koyun olmak istemiyorum.”

“O zaman yıllar önce bu aileden ayrılmak istememeliydin.” Babamın zayıf sesi oturma odasını yarıp geçti. Bir bastonla ayaklarını sürüyerek içeri girdi, vücudu hiç beklemediğim kadar hızlı kötüleşiyordu. Annem hemen yanına gitti ve bir sandalyeye oturmasına yardım etti.

Yanağını sevgiyle okşarken acısı gözlerinden okunuyordu. “Sana bir şey getireyim mi?”

“Su, hayatım.”

Annem suyu getirmeye gitti ama onu durdurup babamın yanındaki sandalyeye doğru başımla işaret ettim ve suyu kendim getirdim. Havanın temizlenmesi gerekiyordu. Artık bu şekilde devam edemezdik. Bu sadece babamla olan ilişkiye zarar vermekle kalmıyor, anneme de zarar veriyordu ve ben bunu görüyordum. Gözlerindeki yorgunluğu, sesindeki bitkinliği. Kocası hastaydı ve bu endişelenmek için yeterliydi.

Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıydım?

Omzumun üzerinden annemle babamın el ele oturduğu yere baktım. İzleyerek, hayranlık duyarak büyüdüğüm sevgi dolu bir çift. Babamın dudaklarında anneme bakarken hafif bir gülümseme vardı. Bana gülümsediği zamanları hatırladım. Mutfakta geçirdiğim o günleri, bana MacGregor usulünü öğrettikten sonra yapabildiklerimle gurur duyduğu zamanları.

Tüm bunlar nereye gitmişti?

Ve neden bu kadar uzun zamandır yoktu?

Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

Annemlere iki bardak su getirdim ve aralarındaki masaya koydum.

İkisi de birer yudum aldıktan sonra boğazımı temizledim. “Hiçbir zaman ailemden ayrılmak istemedim. Keşfetmek için bir şans istedim, sizin kafede yarattığınız gibi kendime ait bir şey yaratma şansı istedim.” Babamın gözlerine baktım. “Bu asla aileyle ilgili değildi, baba. Bu benim değerimi kanıtlamaya çalışmamla ilgiliydi.”

“Senin değer bu ailedeydi, Corsekelly’deydi. Ancak biz senin için yeterince iyi değildik.”

“Ben senin için yeterince iyi değildim,” dedim elimi göğsüme vurarak. “Kasaba için yeterince iyi değildim. Herkesin bir şeyi vardı. Callum fırıncıydı, sana çekmişti baba. Leith ve Lachlan kişisel eğitimle bir şeyler yapmaya kararlıydılar ve başladılar da. Isla pastaneyi büyük bir başarıya taşıdı ve ülkenin dört bir yanında ödüller kazandı. Arkadaşlarımın ve ailemin hepsi bir şeyler yapıyordu ve ben de aynısını yapmak istedim. Kendime ait, seni gururlandıracak bir şey yapmak istedim.” Tüm bunlar karşısında duygusallaşmamaya çalışarak alnımı ovuşturdum. “Tek istediğim bana ve yeteneğime Callum’a baktığın gibi, koşulsuz gurur ve sevgiyle bakmandı.”

Kolunu havaya kaldırdı. “Tabii ki seni seviyorum.” Gözlerini başka tarafa çevirerek, bu açıklamayı yaptığı kadar hızlı bir şekilde reddetmişti.

“Seviyor musun?” Ona doğru yürüyüp önünde çömelerek sordum. “Beni gerçekten seviyor musun? Yoksa Callum’ın ölümü için hâlâ beni mi suçluyorsun?”

Kucağına baktı ve omuzları çöktü, sanki bu soru onu tamamen yıkmış gibiydi.

“Callum öldüğü için kızgıyım.” Başını kaldırdı ve bakışlarına karşılık verdi. “O gün ikinizi de kaybedebilirdim.”

Arkama yaslandım, gözlerinden taşan yaşları yakaladığımda gözlerimi kırıştırdım.

“Bunu her düşündüğümde öfkeleniyorum.” Yumruğunu sıktı, öksürük krizine girmeden önce gerilmişti. Annem elini sırtına koyup ona suyunu uzattı. Birkaç yudum aldıktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı. “Lanet olası beynini kullansaydın ölümü önlenebilirdi. Eğer ölen sen, yaşayan Callum olsaydı, ona da aynı şekilde davranırdım. İkinizin birlikte yaptığı seçimler annenizi neredeyse mahvediyordu. Kalbime bir delik açtın ve sonra onu endişeyle doldurdun. Bir oğlumu kaybetmek yerine iki oğlumu kaybedebilirdim.” Alnını sıktı ve başını yavaşça sandalyeye yasladı.

“Baba, ben... Hiçbir fikrim yoktu. Düşündüm ki-”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Seni düzeltmediğim için bu benim hatam olabilir ama lanet olsun, bu konuda hâlâ öfkeliyim ve ölene kadar da öfkeli olacağım. Seni seven insanları hiç düşünmeden dikkatsizce davrandın.”

“Baba.” Uzanıp elimi onun elinin içine koydum. Sıkıca sıktı ve beni şaşırtarak elimi ağzına götürdü, parmak eklemlerimin arkasını öptü ve sonra yanağına yaklaştırdı.

Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve bu kadarı yetti. Ben de yıkıldım ve ona olabildiğince yaklaştım.

“İkinizi de kaybedebilirdim.”

“Özür dilerim,” dedim alnımı onunkine yaklaştırarak. Ensesini kavrayıp onu orada tuttum, bırakmayı hiç istemiyordum, asla bırakmak istemiyordum. “Çok üzgünüm, baba.”

“Seni seviyorum, Rowan.”

Hıçkırıklara boğuldum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Ben de seni seviyorum, baba.”

“Al, baba.” Önüne bir kâse çorba koydum ve sırtındaki hırkayı düzelttim, omuzlarındaki her kemiği nasıl da hissedebildiğimi fark etmiştim. “İhtiyacın olan bir şey var mı, anne?”

Sessizce başını sallayıp çorbasından bir yudum aldı.

Onlarla ilgilendikten sonra ben de oturdum ve sessizce hepimiz yemeğimizi yedik. Birlikte.

Son birkaç saat zihinsel olarak çok yorucuydu. Bir saat boyunca ağladık.

Zaman kaybına ağladık. Callum’ın kaybına.

Babamla olan ilişkimin kaybına.

Bir hayatı oluşturan o küçük, sıkıcı anların kaybına.

Son yaklaşmıştı. Varlığı havada yoğun, ürpertici ve kalp kırıcıydı. Boğazımı temizleyerek, “Ne kadar vaktimiz kaldı?” diye sordum.

Babam bana bakmıyordu, annem de öyle. Bunun yerine gözlerini kâselerinden ayırmıyorlardı ama ben babamın yavaşça uzanıp annemin elini tutuşunu izledim. Dudağı titredi ve bir damla gözyaşı çorba kâsesine düştü.

“İyi değil,” dedi babam.

“Bilmek istiyorum. Benden saklamayın. Lütfen artık benden saklamayın.”

Babam yavaşça başını sallayıp gözlerimin içine baktı. “Dördüncü evre kondrosarkom. Şu anda yapabilecekleri bir şey yok. Yaşam süresini uzatmak için bir tedavi planı önerdiler.”

“O zaman bunu yapalım,” dedim hemen. “Ne yapmamız gerekiyor?”

Babam başını salladı. “Bu şekilde yaşanmaz evlat. Burada, Londra’da kalmam gercekcek, ödeyebileceğimden daha pahalıya mal olacak ve ne için perisan olacağım? Birkaç ay daha mı?”

“Evet,” dedim, sesim panikli çıkıyordu. “Evet baba, birkaç ay daha. Seninle geçiremediğim aylar. Seninle geçirmem gereken aylar.”

Yıpranmış gözleri benimkilerle birleşti. “Rowan, Londra’da olmak istemiyorum. Corsekelly’de, evimde, sevdiklerimle birlikte olmak istiyorum. Sen de burada kalamazsın. Kasabanın sana ihtiyacı var. Annenin kasabaya ihtiyacı var.”

“Ama... peki ya kaybettiğimiz zaman? Ne olacak-”

“Ne kadar zamanım kaldıysa senindir, Rowan.”

“Ne kadar zaman?” Sesim titreyerek, boğazım düğümlenerek sordum. Gözlerini kapattı.

“Bir ay... belki.”

“Bir ay mı?” Neredeyse kelimeler boğazımda düğümlenmişti. “Tedaviyi yaparsan ne kadar sürer?”

“Üç, belki. Ama bu bir söz değil ve kalan günlerimi hastanede kemoterapi görerek geçirmek istemiyorum. Sevdiğim yerde, sevdiğim insanlarla geçirmeyi tercih ederim.”

Alnımı elime yaslayıp düşmek üzere olan taze gözyaşlarımı geri gönderdim. Onu nasıl kaybedebilirdim ki? Bu kavganın bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için kendimi nasıl affedebilirdim? Onunla hiç konuşmadığım ve yılların inatçılığının ve gururunun aramızda kök salmasına izin verdiğim için?

“Rowan.” Ona baktım. “Her şey yoluna girecek, evlat. Yaşadığım hayat çok güzeldi. Ben şanslı bir adamım ve zamanımız kısa olsa da bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum.” Elime uzandı. “Beni Corsekelly’ye geri götür. Lütfen.”

Bugün ikinci kez, başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bu noktada, onunla geçirdiğim anların tadını çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Kırık kalp: Bir... hâlâ.

Sinirden kustuğum zamanlar: Üç kez.

Geri dönen mesajlar ve aramalar: Hiç.

Duygularımı maskeleyerek için yediğim pasta miktarı: Bu hafta çok fazla vişneli kek yapmak zorunda kaldım diyelim.

Bugün büyük gün ve ağlamak mı, gülmek mi yoksa tekrar kısmak mı istediğimden emin değilim.

Derin nefes al.

Burundan al, ağızdan ver.

Her şey yoluna girecek.

Bir iki üç, bir iki üç.

Tehditkâr mide bulantısını bastırarak son bir kez kahve dükkânının etrafına göz gezdirdim. Açılışa bir dakika kalmıştı ve son birkaç gündür kafamı işe gömmeme rağmen kendimi hazır hissetmiyordum.

Pasta yaptım, içeceklerin provasını yaptım, dükkânla ilgili her ayrıntıyı mükemmelleştirdim ve Corsekelly'nin tüm özel noktalarını turistlere tanıtabilmek için şehirdeki herkesten broşür topladığımdan emin oldum. Tüm bunlara rağmen kendimi

hazır hissedemiyordum ve sanırım nedenini biliyordum: İki önemli dayanağım yanımda değildi. Rowan ya da Dakota'dan hiçbir haber alamamıştım ve bu beni yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. Tek umudum bugün ortaya çıkıp yüz yüze özür dilememe izin vermeleri idi, bu da kucaklaşmamıza ve her şeyin normale dönmesine vesile olacaktı.

Cebimdeki telefonum çalınca hemen çıkarıp baktım ve kendim için kurduğum alarmı gördüm. Açılış günü.

Derin bir nefes daha alarak ön kapıya gittim, titreyen elimi uzattım ve açtım. Birkaç gülümseyen yüz görmeyi beklerken, ben de bir gülümseme takınıp dışarı çıktığımda... kimse yoktu.

Gülümsemem kayboldu ve kalbim sıkıştı. Etrafıma ve sokağın aşağısına, Saçlı İnek Patikası'na doğru baktım ama... hiçbir şey yoktu. Tek bir ruh bile yoktu.

Ne bir yakın arkadaş.

Ne de bir erkek arkadaş.

Kesinlikle hiç kimse yoktu.

Sinirlenmemeye çalışarak –ne de olsa daha yeni açmıştım– *AÇIK* yazan tabelayı kılıfına sokup kapıyı tamamen açtıktan sonra kafeye geri dönüp kendimi meşgul etmeye çalıştım.

Tezgâhın etrafında dolaşıp bu sabah onuncu kez fincanları düzelttim. Sonra her şeyin stoklandığından emin olmak için kontrol ettim, pasta kutusunda bol miktarda tereyağlı çörek, patatesli açma ve kek olduğunu teyit ettim. Eğri büğrü olmadıklarından emin olmak için peçeteleri yerleştirdim. Her şey hazırды, tıpkı yarım saat önce olduğu gibi.

Masalar temizdi.

Vazolarda taze çiçekler vardı.

İçecekler hazırды.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Telefonuma baktım. On buçuk. Kalbim sıkışmıştı.

Bir kişinin bile gelmediğine inanamıyordum. Ama en önemlisi, Rowan ve Dakota'nın burada olmadığına inanamıyordum. Onları o kadar mı incitmişim ki yanımda değillerdi? Beni desteklemeye gelmeyi reddedecek kadar kızgınlar mıydı?

Dakota ve ben daha önce de kavga etmiştik ama hiç bu seviyede olmamıştı. Ne kadar sıkı çalıştığımı o da biliyordu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Gerçekten gelmeyecek miydi?

Kendimi perişan hissederek tezgâhın arkasındaki sandalyeye oturdum ve bacaklarımı aşağı yukarı salladım.

Lütfen başarısız olma.

Lütfen başarısız olma.

Bu işe yaramazsa kendime olan saygıma ne olacağından emin değildim.

Eğer bir kez daha kendim için bir şeyler yapmayı başaramazsam. Hayatımda bir şeyler yapmayı başaramazsam.

Zaman geçiyordu.

On dakika.

Yirmi dakika.

Bir saat.

Ve kimse yoktu.

Bir tur otobüsü bile. Bir müşteri bile.

Sandalyeme daha da gömüldüm, gözlerimden yaşlar yanaklarıma süzülüyordu. Gittikçe daha da derine batıyordum. Saat öğleden sonra biri vurduğunda, yere yığılıp duvara yaslandım, kalbim milyonlarca parçaya bölünmüştü. Dükkâna tek bir kişi bile gelmemişti.

Mesaj atan da yoktu.

Ne de bir telefon.

Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildim, Rowan ve Dakota'nın hiç gelmemesi mi, yoksa benim başarısız olmam

mı? Bunu düşünürken taytımdaki bir parça tüyü çekiştirdim. Hangisinin daha çok acı verdiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Dakota ve Rowan.

O sırada biri, “Merhaba?” diye seslendi.

Kahretsin.

Leith tezgâha doğru yürürken yüzümü silip yerden kalktım. “Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.” Başıyla kapıya doğru işaret etti. “Kasabanın hemen dışında bir tur otobüsü hendeğe saplandı ve hepimiz yardıma gittik.”

Lachlan oflaya puflaya kapıdan içeri girerken, “Biz mi?” dedim.

Lachlan, “Tereyağlı çörek kaldı mı?” diye panik içinde sordu.

“Ah, Fergus, çekil önümden,” dedi Shona kahve dükkânına girerken, hemen ardından Hamish, Alasdair ve... Isla gelmişti.

“Hâlâ tereyağlı çörek var!” Leith sıranın gerisine doğru seslendi.

Küçük sıra alkışlamaya başladı ve –Tanrı yardımcım olsun– bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Kasaba halkı bana destek olmuştu. En azından harcadığım emeği takdir eden birileri vardı.

Leith, “Bonnie, iyi misin?” diye sordu.

Başımı sallayıp gözlerimi sildim. “Evet, üzgünüm,” derin bir nefes aldım. “Sadece... kimse gelmedi ve ben de sandım ki...”

“Evet, sabahtan beri bacaklarımıza kadar çamura batmıştık. Şehrin hemen dışında kaymış bir kara parçası vardı ve bir tur otobüsü mahsur kalmıştı. Diğer tüm tur otobüsleri bugün için yollarını değiştirmek zorunda kaldı ama şimdi hepimiz temizlendik ve yol da açıldı. İnan bana, çünkü tereyağlı çörekten sonra daha erken burada olurdum.” Karnını sıvazladı. “Kişisel antrenör olabiliriz ama biraz tereyağlı çörek yemekten çekinmeyiz.”

Lachlan kolunu boynuna dolayınca göz kırptı. “Ve parçalayacağımız tek şey tereyağlı çörek de değil.”

“Teşekkür ederim,” dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. “Bir şeyler içmek de ister misiniz?”

“Çay, lütfen. Earl Grey.” Leith masalardan birine başıyla işaret etti. “Shona’dan önce bir masa kapmalıyım.”

“Çok centilmensin,” diye seslendi Shona.

Hepsi güldüler, ben de siparişlerini hazırlarken onlara güldüm ve sonraki birkaç dakikayı siparişleri hazırlayarak geçirdim.

Hamish bütün patatesli açmaları aldı ve onları temizliğe yardım eden yerlilere götüreceğini söyledi.

Isla tezgâha geldiğinde elimde iki tereyağlı çörek ve birkaç dilim kek kalmıştı. Nazikçe gülümsedi ve elimi tutmak için uzandı. “Harika bir iş çıkardın, Bonnie.”

İkimizin de görmezden geldiği o olay neredeyse ciğerlerimdeki tüm havayı emerken üzgün bir gülümsemeyle “Teşekkür ederim,” dedim. “Dakota nasıl?”

Isla kaşlarını çatı. “Ne demek ‘Dakota nasıl?’ Seninle birlikte olduğunu sanıyordum.”

Panik yüzünden göğsüm sıkışmıştı. “Hayır, ben seninle olduğunu sanıyordum. Kavgaya ettik ve ben de son birkaç gündür sende kaldığını düşündüm.” Isla başını sallarken gözleri dehşetle parlıyordu. “Hayır, bazı şeyleri düşünmek için biraz zaman ayırdığını söyledi. Ben de... Seninle olduğunu sandım.”

“Aman Tanrım.” Hemen telefonumu kaptım ve onu aramaya çalıştım.

Beklediğim gibi, cevap vermiyordu. “Onu aradın mı ya da mesaj attın mı?”

“Hayır, ona biraz zaman tanıyordum.”

Isla da telefonunu çıkardı.

“Onu arayayım mı?”

“Evet, bakalım cevap verecek mi?” Panik duygum yerini korkuya bırakırken aklım Isabella’nın Dakota’dan ayrılmasından sonraki haftalara gitti. Dakota derin bir depresyona girmişti ve bu depresyondan çıkması biraz zaman almıştı. Sadece onu sevdiğimi, yanında olduğumu ve Isabella’nın ona davranış biçiminden çok daha değerli olduğunu bilmesini sağlamak için yatağmda onunla uyuduğum birkaç gece olmuştu.

Telefon çalarken Isla alt dudağını kemiriyordu. Nefesimi tutmuştum, dehşete kapılmıştım. Telesekreterinin sesini duyunca midem yerinden çıkacak gibi oldu. Isla gözlerini kocaman açarak bana baktı ve bip sesi kesildiğinde, “Selam Dakota, benim. Biraz yalnız kalmak istediğini biliyorum ama iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmek istedim. Lütfen beni ara.” Telefonu kapatıp yerinde kıpırdandı. “Ne yapacağız?”

Kahve dükkânına bakındım. “Onu bulacağız.” Boğazımı temizleyerek ilk müşterilerime döndüm. “Hey, çocuklar, bir şey oldu ve kapatmam gerekecek.”

Leith başını kaldırdı, tereyağlı çöreğini yarılamıştı. “Her şey yolunda mı?”

“Umarım,” dedim. “Sizi kovmayı hiç istemezdim, özellikle de bana destek olmak için geldiğinizden için ama... sakıncası var mı?”

“Hiç sorun değil,” dedi Shona, herkesi toplayıp kapıdan dışarı iterek.

Leith geride kalıp herkes uzaklaştığında bana, “Bunun Rowan’la bir ilgisi var mı? Ondan birkaç gündür haber alamıyoruz ve bugün burada olmadığına ve tur otobüsüne yardım etmeye bile yanaşmadığına göre, belki de siz ikiniz işleri çözememişsinizdir diye düşündüm.”

Endişem artarak, “Bekle... ondan haber almadın mı?” diye sordum.

“Hayır ama bu da normal. Kimseyi görmek istemediği ruh hâllerine girebiliyor. Bazen kuzeye gidip oradaki aile evinde kalır. Eğer ikiniz konuştuysanız, muhtemelen oradadır.”

Ah.

Öyleyse sadece kızgındı.

“Tamam.” Boğazımı temizledim. “Haber verdiğin için teşekkürler.” Leith hızlıca başını sallayıp kafeden çıktı.

Isla tezgâha doğru ilerleyip elimi tuttu. “Nereden başlıyoruz?” Telefonumu aldım. “Telefonumu Bul uygulamasından. Yerini tespit edeceğiz.”

Uygulamayı açıp hızla Dakota’nın adına tıkladım. Isla eğilip baktı, uygulama yerini tespit ettiğinde Isla başını salladı. “Badicaul. Nerede olduğunu biliyorum. Gel hadi. Ben sürerim.”

“Rowan’la olanlar hakkında konuşmak ister misin?” dedi Isla, Corsekelly’nin kuzeybatısındaki Badicaul’da kumsal gibi görünen bir yere gidiyorduk. Onu Telefonumu Bul’da gördüğümüzde Isla, buranın Dakota’ya buluşmalarından birinde bahsettiği yer olduğunu açıkladı. Orada tehlikeli bir şey olduğunu düşünmediğini söyledi –uçurum ya da benzeri bir şey yoktu– bu da hızla atan kalbimi biraz olsun rahatlatmıştı. Dakota’nın kendine zarar vereceğini düşündüğümünden değildi ama yine de şu anda nasıl bir ruh hâli içinde olduğundan emin değildim.

Pencereden dışarı bakarak, yeşil tepeleri izlerken başımı salladım. “Pek sayılmaz. Açıkçası konuşacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Bunların hepsini Leith’le zaten konuştum.”

“Rowan’ın döneceğini söyledi mi?”

“Hemen hemen.”

“Ona güven, haklıdır.”

Duygularımı dizginlemeye çalışarak yanağımın içini çiğnedim.

Bu noktada ağlamayı bırakmıştım. Çok fazla gözyaşı dökmüştüm zaten.

Zihnim hayal kırıklığıyla dolup taşarken, “Ama dürüst olmak gerekirse, eğer geri dönerse, zaten olan olmuş olmayacak mı?” diye sordum. Aynı Dakota’ya yaptığım gibi onu da kendi hayat sorunlarımla meşgul olurken kendimden uzaklaştırmış mıydım?

“Üstesinden gelemeyeceğiniz kadar kötü bir şey mi oldu?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım toprak bir yoldan aşağı inip suyun kenarına giderken.

Sinirlerim boğazımı daraltıp ses tellerimi sıkıyordu.

Bir virajı döndükten sonra MINI Cooper’ımız, ardından Dakota kıyıya bakan düzlükte oturur hâlde görüş açımıza girdi. Bacaklarını göğsüne çekmiş, suya bakıyordu.

“İşte orada,” dedi Isla, sesinde rahatlamış bir tonla.

Yaklaşan arabanın sesiyle Dakota arkasına baktı ve ben onun kan çanağına dönmüş, çökmüş gözlerini gördüm. Kalbim göğsümde sıkışırken Isla arabayı durduramadan ben emniyet kemerimi çözdüm.

“Onunla önce ben konuşabilmem için arabada kalmanın bir mahsuru var mı?”

“Kesinlikle yok,” diye cevap verdi Isla, gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı.

“Teşekkür ederim.”

Arabayı park ettikten sonra atlayıp Dakota’ya yöneldim, o da tekrar arkasını dönmüştü. Şu anda bir göle mi yoksa okyanusa mı baktığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her neyse, çok güzeldi.

Tek kelime etmeden yanına oturdum ve bacaklarımı göğsü-

me çekerek onun pozisyonunu taklit ettim.

“Telefonumu Bul mu?” diye sordu, sesi kırgındı.

“Evet. Buraya taşınmaya karar verdiğimizde beni kaybetme korkusuyla psikopata bağlamış olmana ve her ihtimale karşı beni bunu indirmeye zorlamana sevindim.”

“İşe yaramasına sevindim.”

Sessizliğe büründü ve ben de o sessiz anın aramızda asılı kalmasına izin verdim. Bazen konuşmadan önce göğsünüzdeki acıyı hafifletmek için yanınızda bir arkadaşla ihtiyaç duyardınız.

Birkaç yorucu dakikadan sonra burnunu çektiğini duydum. Yan tarafa bakınca onu gözlerini silerken yakaladım. Gözyaşları karnıma bir yumruk gibi indi. Dakota duygusal açıdan oldukça güçlü biriydi, hatta bazen neredeyse fazla soğukkanlıydı ve onu sadece birkaç kez ağlarken görmüştüm. Bugün de onlardan biriydi.

Rüzgâr şiddetini artırıp havayı umduğumdan daha soğuk hâle getirince kolumu ona dolayıp daha da yakına çektim. Başını otomatik olarak omzuma yaslayıp sessizce, “Özür dilerim, Bonnie,” dedi.

“Sen neden özür diliyorsun?” Kafam karışmış bir şekilde sordum. “Her şeyi berbat eden bendim.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ben batırdım. Seni kayıp olmanın sen olduğuna, kendini bulman gerektiğine inandırdım, oysa gerçekte kayıp olan benim.” Sesi gerginleşti. “Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Isabella’yla birlikteyken kendimi kaybettim ve kendimi toparlamış gibi yapsam da toparladığımı hiç sanmıyorum.”

“Hey.” Onu sıkıca sardım. “İlişkiler bizi tanımlamaz Dakota, sadece olmamız gereken insanlara dönüşmemize yardımcı olurlar.”

“Peki ben ne oldum?” Burnunu sildi. “Sana söylediklerim-

den, davranışlarımdan utandığım için bugün sana destek olmaya gelmeyişimden gurur duymuyorum. Isla'yla birlikteyken olduğum kişiyle gurur duymuyorum ama bu onda bir sorun olduğu için değil, aslında mükemmel biri ama bana kafamın ne kadar karışık olduğunu hatırlatıyor. Her şeyde kendimi sorguluyorum. Onunla her konuşmamdan sonra beni yargılayacak, azarlayacak, bana böyle lezbiyen olunmayacağını, kendimi böyle ifade etmemem gerektiğini söyleyecek diye ödüm kopuyor. O çok harika biri ve açıkçası böyle bir ilişkiye sahip olacak kadar sağlıklı olduğumu düşünmüyorum.”

“Sevgi dolu bir ilişki mi?” diye sordum. “Çünkü bence tam da ihtiyacın olan şey bu. Seni besleyecek, sana ne kadar özel olduğunu ve bu dünyaya sunabileceğin her şeyi hatırlatacak biri.”

“Benim sunacak hiçbir şeyim yok.”

“Bu doğru değil ve sana nedenini söyleyeyim, çünkü şu anda arabada oturan kız senin için çok endişelendi. Gözlerinde çok büyük bir sevgi var, Dakota. Yol boyunca bana seni ne kadar önemsedığını, onu ne kadar mutlu ettiğini, seni kaybetmek istemediği için seni yalnız bırakmamış olmayı dilediğini anlattı.” Onu sıkıca kucakladım. “Çok değerlisin ama bunu göremiyorsun bile.”

Başını kaldırıp gözlerini sildi. “Bunu sana o mu söyledi?”

Dakota'nın gözlerini de silerek başımı salladım. “Kırılmış hissediyor olabilirsin ama o seni öyle görmüyor, ben de öyle görmüyorum. Seni güçlü bir kadın olarak görüyorum, kendini tanıyan ama sezgilerine güvenmekten çekinen güçlü bir eşcinsel kadın.” Elimi kalbine koydum. “Bu senin yolun, senin rehberin. Onu takip et Dakota ve zihninin sana aksini söylemesine izin verme. Senin bir değer var, benim için, Isla için her şeye değersin ve evet, Isabella'nın sana verdiği zararı atlatman zaman alacak ama tahmin et ne oldu, o seni kırmadı canım, sadece

eğdi. Seni düzeltmenin zamanı geldi... şey, seni tekrar düzleştirmek için dua etmek gibi değil ama bilirsin, eşcinselliğini koruyup sadece eğildiğin yeri düzelt-”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Güldü ve iç geçirdi. “Tanım, Bonnie, sana öyle şeyler söylediğime inanamıyorum. Çok özür dilerim.”

“Hikâyeti Isla’ya anlattığım için özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ve sanırım sadece seni yakın tutacak herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Uzaklaştığını hissettim ve bu beni korkuttu. Seni kaybetmek istemedim.”

“Ben de senin uzaklaştığını hissettim,” diye itiraf etti. “Önce kahve dükkânıyla, sonra Rowan’la meşguldün. Bunların benden daha önemli olduğunu hissettim ama seninle bu konuda konuşmak yerine içime attım ve sana bağışlamak için bazı acı verici kelimeler seçtim, kastetmediğim kelimeler.”

“Canımı yakmış olsalar da içlerinde doğruluk payı vardı.”

“Yine de seninle gurur duyuyorum.” Yüzü bana dönük, bağdaş kurmuş oturuyordu. “Seninle çok gurur duyuyorum, Bonnie ve bu açılışı kaçırdığıma inanamıyorum. Bu bencilce ve yanlıştı-”

“Sorun yok.” Ve bunda ciddiydim. Gerçekten sorun yoktu. Yol boyunca kafeyi düşünmüyordum. Arkadaşımı, dayanağımı, hayatımın tüm iniş çıkışlarında yanımda olan tek kişiyi kaybedebileceğimi düşünüyordum. Onu kaybedemezdim. “Gerçekten ama gerçekten ciddiyim. Sorun yok, Dakota.”

Kollarını bana dolayıp beni kendine çekti. “Sen çok özelsin, Bonnie. Bunu biliyor musun? Hayatta ne yapman gerektiğini bulmana gerek yok çünkü olduğun gibi mükemmelsin.”

Başım omzuna dayalıyken hafifçe gülümsedim. “Keşke bu yeterli olsaydı.”

Geri çekilip çenemi kaldırdı. “Olmalı. Bana ne demiştin? ‘İliş-

kiler seni tanımlamaz, sadece seni şekillendirir' mi? Aynısı senin için de geçerli. Bir iş, bir ilişki, yaşadığın yer, bunlar seni tanımlamaz. Önemli olan hayatını nasıl yaşadığın, başkalarına nasıl davrandığın ve sana sunulan her anı nasıl değerlendirdiğindir.” Yanağını tuttu. “Şu anda olduğu gibi, söylediğim her şeyden sonra, hâlâ buradasın, buraya geliyorsun, ne söylersek söyleyelim, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını bilmeme izin veriyorsun.”

“Asla. Sen benim biriciğimsin,” dedim, gözlerimde yaşlar birikirken usulca.

“Ve sen de benim için öylesin.” Beni bir kez daha kucakladı ve bu kez biraz daha sıkı sarıldım, tanıdık sarılışının sıkıntılı ruhumu yatıştırmasına izin verdim.

Birbirimize sarılarak geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından onu yerden kaldırıp Isla'yı arabadan dışarı çağırdım. Çekinererek yanıma geldi ama Dakota'yı ona doğru ittiğimde hemen sarıldılar.

Onları biraz yalnız bıraktım ama yüzümü onlardan çevirip dalgaların karanlık toprağa vuruşunu izlerken onları dinlemekten kendimi alıkoyamadım.

“Çok endişelendim,” dedi Isla. “Seni yalnız bırakmak istemedim ama buna ihtiyacın olduğunu hissettim.”

Dakota sessizce iç çekti. “Zihinsel olarak tam anlamıyla sağlıklı değilim. Isabella özgüvenime zarar verdi. Senin için güçlü olmak istiyorum Isla ama nasıl olacağımı bilmiyorum ve bunun için bana kızmanı istemiyorum.”

“Benim için güçlü olmana gerek yok, sadece dürüst ol yeter.” Biraz sallanarak hafifçe döndüm çünkü Tanrı aşkına neler olduğunu görmem gerekiyordu. Göz ucuyla Isla'yı Dakota'nın yanaklarını okşarken yakaladım. “Sana âşık oluyorum, Dakota... hem de çok. Bunun şeytanlarınla savaşacağın bir yolculuk olacağını biliyorum ama bunu tek başına yapmanı istemiyorum.

Bırak seninle savaşıyım.”

Tanrım, eğer Dakota Isla’yı kapmazsa, ben pekâlâ kapabilirim. Büyük bir ikramiyeydi resmen.

Dakota inatla, “Sana bunu yaşatmak istemiyorum,” gibi cevaplar veriyordu. Ona bir tokat atıp mantığını yerine getirmeme saniyeler kalmıştı ki Isla tekrar devreye girdi.

“İlişkiler bunun içindir, birbirimize yaslanmak, iyi ve kötü günlerimizde birbirimize yol göstermek için. Sende Isabella’yla olanlardan çok daha fazlası var. Bu, birlikte üstesinden gelebileceğimizi bildiğim, yoldaki küçük bir tümsek ama bunu aşmana yardım etmem için bana güvenmelisin.”

“Sana güveniyorum. Bana bir partnerde nezaketin ne olduğunu gösterdin. Bana cesaret ve güç verdin, güvensizliklerime rağmen senin ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum. Hayatımda ne kadar önemli, ne kadar zarif ve olumlu bir etkiye sahip olduğunu görebiliyorum. Ben sadece... gerginim. Yük olmak istemiyorum.”

“Sen bana asla yük olmazsın.” Isla onu daha yakma çekti. “Sen bana bir lütufsun.”

Evet, işte gözyaşlarım geliyordu. Bu noktada kendimi gizlememin imkânı yoktu. Isla aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarını Dakota’nın kilere yaklaştırdığında arkamı tamamen dönüp onlara bakmaya başladım. *Şunlara bir bakın*. Mutluluk etraflarını sarıyordu ve paylaşılan her bakışta, her dokunuşta ıslıl ıslıl parlıyordu. En iyi arkadaşım söz konusu olduğunda isteyebileceğim her şey buydu: Mutluluk.

Ama onları öpüşürken, birbirlerine sıkıca sarılırken, birbirlerini ne kadar önemsedikleri hakkında usulca konuşarak başlarını birbirlerine yaslamalarını izlerken, aklımı bir düşünce işgal etti: Rowan’la o noktaya gelebilecek miydik?

Leith’in bana anlattıklarından, Rowan’ın yokluğundan, git-

mem için bana kükrerkenki öfkesinden sonra, tahminim muhtemelen olmayacağı yönündeydi.

Bu da beni inanılmaz derecede üzüyordu.

Fergie'nin barında karşımda el ele tutuşmuş, iki saniye de bir birbirlerini öpen Dakota ve Isla'ya, "Biliyor musunuz, burada kendimi garip hissediyorum," dedim. *Büyük kavuşma* merasiminden sonra Isla ve Dakota birlikte gelebilsinler diye MINI Cooper'ı alıp Corsekelly'ye tek başıma döndüm. Kafam Rowan'la ilgili düşüncelerle dönmeye başlayana kadar bunu sorun etmemiştim.

Geri dönmeden önce telefonumu çıkarıp ona birkaç mesaj göndermiştim, bugün büyük bir gün olacağı için ondan haber alacağımı umuyordum ama arabaları park edip telefonumu kontrol ettiğimde hiçbir şey yoktu.

Bu beni tuhaf bir ruh hâline soktu ve yeni barışmış iki aşk kuşunun karşısında oturmak beni eskisinden daha da çok üzme-ye başladı.

"Sanırım ben gideceğim."

"Ne? Hayır, kal," dedi Dakota. "Bizim yanımızdayken kendini tuhaf hissetmeni istemiyorum."

"İkinizin yanında kendimi tuhaf hissetmiyorum. Ben sadece... Rowan olayı yüzünden biraz üzgün hissediyorum ve Debbie Downer* olmak istemiyorum. Ayrıca, ikinizin birlikte biraz zamana ihtiyacı var."

"Ben seninle de vakit geçirmek istiyorum," dedi Dakota ama gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum, aynı anda hem arka-

* Eng. Debbie Downer: Ortamdaki olumlu havayı mutsuzluğuyla bozan kişiler için kullanılan bir deyim. -ç.n.

daşlığı hem de ilişkisini dengelemeye çalışıyordu.

Ona gülümseyerek masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum. “Benimle geçireceğin bolca zaman olacak. Sadece bu hafta bir gece geçireceğimize söz ver, tamam mı?”

“Söz veriyorum.” O da bana gülümsedi.

İsla’ya döndüm. “En iyi arkadaşım ile ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım.”

“Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Bardan ayrılıp kulübeye dönmeden önce birbirimize çabucak sarıldık. Mutfakta pasta olduğunu biliyordum ve içimde hepsini yiyeceğime dair yoğun bir his vardı. Kasaba oldukça sessizdi, gürültü ve hareketliliğin çoğu bardan geliyordu, sokakta da orada burada birkaç kişi vardı. Derin bir nefes alarak gölden gelen taze esintinin tadını çıkardım. Bir kasabaya âşık olacağımı hiç düşünmezdim ama işte burada, Corsekelly’ye sınırlılaşım âşıktım ve yine de... bu doğru hissettirmiyordu.

Rowan’la kavgamdan beri hiçbir şey doğru hissettirmiyordu. Sanki o kavga içimde bir delik açmıştı ve ben de onu elimden geldiğince doldurmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Gerçekten üzgündüm ve bunun bugün gelmediği için olduğunu sanmıyordum. Aramadığı için olduğunu da sanmıyordum.

Bence bir şey başardığım içindi. Değerimi kanıtlamıştım, bir heyecan yaratmıştım, bir şeyi hayata geçirmiştım ve bunu paylaşmak istediğim tek kişi telefonlarıma ve mesajlarıma cevap bile vermiyordu ve hepsi benim hatamdı.

Sanırım bunun nedeni hayatımda ilk kez âşık olmam ve âşık olduğum adamın da beni sevmemesiydi.

Bu her şeyden daha acı vericiydi.

Kasabada dolaşırken alt dudağımı ısırdım, taş döşeli yolun büyüğü biraz olsun parlaklığını yitirmişti. Etrafımdaki her şey

donuklaşmış gibi görünüyor ve bunun Rowan'ı sevdiğim için olduğunu biliyordum. Onu çok seviyordum ve eğer o da beni sevmiyorsa, nasıl olur da burada, şimdiye kadar ziyaret ettiğim en küçük kasabada kalıp her şey normalmiş gibi davranabilirdim?

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kez işimde başarısız olmamıştım, oldukça başarılı olmuştum.

Ama başarısızlık hâlâ kalbimde ağır bir yük gibiydi.

Bir dalın kırılması dikkatimi yerden, yanımdan geçen karanlık bir figüre doğru yöneltti.

Bir dakika.

O...

Rowan mıydı o?

Evde miydi? Ve bana haber vermemiş miydi?

Hızlıca Mill Market'in köşesinden atlayıp kalbim umutsuzluk çukuruna yuvarlanırken başımı çevirip gözlerimi ona diktim. Bana burada olduğunu söylemediğine inanamıyordum. Yine de hepsi benim suçumdu. Onu zorlamış, zorlamış ve uzaklaştırmıştım.

O bara girerken ben de kulübeye dönmeyi düşündüm ama yatağında kendi kendime ağlayacağımı fark edince kahve dükânına gitmeyi tercih ettim. Yaklaşırken birkaç kez daha göz kırpmam gerekti. Finella açık kapının önünde duruyordu. Ellerini kalbine götürmüş, ağzı bir karış açık, afallamış bir hâli vardı. Bir dal daha kırıldı, bu sefer ayağımın altındaydı ve Finella sıçradığında gözleri benimkilerle birleşti.

Aman Tanrım.

Eve erken gelmişti.

Dönüşüne hazırlıklı değildim.

Yaptığımız şeyden nefret mi etmişti?

Onu hazırlama şansım olmamıştı.

Boğazımı temizledim. "Finella, tatilden dönmüştün. Altı ay

boyunca gelmeyeceksiniz sanıyordum.”

“Plan buydu ama Stuart geri dönmek istedi.”

“Ah.” Ellerimi önümde birleştirdim.

Kafeye doğru dönüp tekrar bana baktı. Yutkundum, değişikliklerden hoşlanıyor mu yoksa Dakota ve beni bu işe hiç karıştırmamış olmayı mı diliyor diye merak ediyordum.

“Shona bana çok çalıştığını söyledi, Bonnie ama bu noktaya gelmeyi hiç beklemiyordum.” İnanmayarak başını salladı. “Bu çok çalışmaktan daha fazlası, bu tam bir dönüşüm.”

“Sen... beğendin mi?” diye sorarken kalbim bu noktada pek çok nedenden dolayı hızla çarpıyordu.

“Bayıldım.”

Yaklaşıp beni kucağına çekerken içimi bir rahatlama kaplamıştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Bu benim felaketim olmuştu. Kollarımı ona doladım ve hıçkırık hıçkırık onun omzunda ağladım.

Rowan.

Ev.

Onun tam ve mutlak sessizliği.

Artık buraya ait değilmişim gibi hissetmem.

Başarıyı deneyimlemek ama bunun kendi hatalarım tarafından gölgelenmesi.

Hepsi bir araya gelmişti. Beni sıkıca tutuşu ve kucaklaması sanki kayıp annemden uzun zamandır görmediğim bir kucaklaşma gibiydi.

“Şşşt,” dedi saçlarımı okşayarak. “Sorun değil, kızım.”

“Özür dilerim,” dedim, duygularımı kontrol altına almaya çalıştım ama başarısız olmuşum. Kendimi geri çekerek yüzümü sildim ve derin bir nefes aldım. “Tamam, bunun için üzgünüm.”

Başını eğerek beni inceledi. “Rowan hakkında-”

Elimi kaldırdım. “Lütfen Finella, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum. Sana kafeyi gezdirsem, her şeyi tanımanı sağlasam nasıl olur? Epeyce değişiklik yaptık.”

“Pekâlâ, canım,” dedi, boyun eğerek.

Sonraki yarım saat boyunca Finella’ya kafeyi gezdirdim, saçlı inek resimlerine olan beğenisini dile getirişini dinledim.

Yeni masalara hayranlıkla bakarken, ona ikram ettiğim tereyağlı çöreklerin her lokmasının tadını çıkardı. Ona gösterdiğim her şey için minnettardı, hatta basınçlı suyla yıkanmış yerler gibi küçük şeyler için bile. Heyecanının bulaşıcı olması gerekse de öyle olmamıştı. Tek hissettiğim sonun geliyordu.

Buradaki işim bitmişti.

Dakota mutluydu.

Finella heyecanlıydı.

Beni burada tutan hiçbir şey yoktu, özellikle de Rowan beni unuttuysa. Yapmam gereken tek bir şey kalmıştı ki o da ailemi aramaktı.

Eve dönme vaktim gelmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

EDWAN

Bağlı kalan pamuk iplikleri: Üç. Üç tane ipliğim kalmıştı.

Babam hakkında aldığım haberlerden beri ağlama sayım: Beş. Hepsini de sanki şu an yaşıyormuşum gibi hatırlayabiliyorum.

Babamın kanser olduğunu öğrendiğimden beri onunla ettiğim sohbetler: Sayamayacağım kadar çok. Bu da bu yolda çektiğim bütün zorluklara değiyordu.

Babamın yeni hemşiresi Sorcha'ya bu konuşmadan tamamen çekinerek, “Şuraya oturmak ister misin?” diye sordum.

“Güzel görünüyor.” İkimiz de barın arka tarafındaki bir masaya oturduk.

“Burada çok fazla yemek seçeneği yok ama balık ve patates kızartmasını tavsiye ederim.”

“Bu benim için uygun.” Nazikçe gülümseyerek bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordum.

“Su yeterli.”

Başımı salladım. “Bira sipariş etmemin sakıncası var mı? Bu konuşmayı atlatabilmek için çok ihtiyacım olacak.”

“Elbette.”

“Hemen dönerim.” Hemen bara gidip iki küçük balık ve patates kızartması ile bir bira siparişi verdim, Hamish de Sorch için bir bardak suyu ve benim biramı hemen doldurup verdi. Masaya geri döndüğümde Sorch’a suyunu verip oturdum ve birayı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım.

Birayı bıraktığımda Sorch gözlerimin içine baktı. “Nasıl-sın, Rowan?”

“Babam ölüyor. Daha iyi olabilirdim.”

“Bunu kabullenebildin mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Hayır.” Başımı salladım. “Ama o kabul etti.”

“Öyle.” Sorch başını salladı.

Biramdan bir yudum daha aldım. “Peki, ne beklemeliyiz?”

“Hemen başlamak mı istiyorsun?”

Başımı salladım. “Öyle de olabilir.”

“Tamam.” Sorch çantasına uzandı ve babamın son günlerini mümkün olduğunca kolay ve acısız geçirmemize yardımcı olması için seçtiğimiz bakımevi kuruluşundan gelen bir zarf çıkardı. Babamın doktoru, son günlerinde annem ve babamın yanında kalacak bir bakıcıyla eşleşmemize yardımcı olmuştu. Şimdiden onun nazik ve kibar bir ruha sahip olduğunu ve her adımda yanımızda olacağını görebiliyordum.

Buna ihtiyacımız olacaktı.

“Günaydın,” diyerek ailemin evinin kapısından içeri girdim. Sorch çoktan gelmişti, babamla ilgileniyor ve oturma odasına kurduğumuz bakım yatağında rahat etmesini sağlıyordu. Oda-nın büyük göle bakan pencereleri, içeri ışık ve serin bir esinti alıyordu, babam böyle istemişti.

“Günaydın,” dedi babam, yatakta doğrulup kenara oturmuştu. Hareket kabiliyeti iyi durumdaydı. Evin ana katında bir yürüteçle hareket edebiliyordu ama daha uzağa gittiğimizde tekerlekli sandalye kullanması gerekiyordu.

Annem giyinmişti, güne hazır bir şekilde oturma odasına geldi. “Rowan, alışveriş listesi için mi geldin?”

Başımı salladım. “Evet, Mill Market’e hızlıca gidip, dediğin gibi Sorcha’ya yardım etmek için geri dönecektim.”

“Teşekkür ederim,” dedi annem. “İlaçları ve birkaç şey daha almak için Kyle’a gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı, Sorcha?”

Başını salladı. “İhtiyacım olan her şey burada var.”

Annem bana bir liste uzatıp sessizce, “Çok geç kalma,” dedi.

“Kalmam.” Liste elimde, babamın yatağına gidip ona hızlı bir öpücük verip yola çıktım.

Normalde yürürdüm ama şartlar gereği, kamyonetime atlayıp kasabanın içinde kısa bir mesafe gittikten sonra Mill Market’in önüne park ettim. İçeri girdiğimde, bir el arabası kaptım ve listeye göz atarken doğrudan sebze meyve reyonuna yöneldim.

Elmalar.

Elmalara ve şeye ihtiyacım var-

El arabasının kolu karnıma çarptı ve kafamı kaldırıp baktım ki gözleri fal taşı gibi açılmış Bonnie bana bakıyordu, arabamız birbirine çarpmıştı.

Kahretsin.

Onu en son ne zaman görmüştüm? Ne zaman düşünmüştüm? Bir çağrısına ya da mesajına cevap vermiştim?

Sonuncu sorunun cevabı: Hiç.

Babam aklımda değilken sürekli onu düşünüyordum.

Onu son gördüğümdeyse... incitmişim.

O gün çok sinirliydim, hıncımı ondan çıkarmış ve onu hayatımdan atmıştım. “Çok özür dilerim,” dedi, yoldan çekilmeye çalışarak. “Dikkat etmiyordum-”

“Hayır, ben dikkat etmiyordum. Özür dilerim.”

“Sanırım ikimiz de başka bir şeye gömülmüştük,” dedi sesi titreyerek. “Pekâlâ, sanırım ben gideceğim.”

“Bonnie-”

“Görüşürüz.” Hızlıca el sallayıp aceleyle kasaya doğru yöneldi. Shona’ya bir şeyler söyleyerek arabasını bıraktı ve hızlı adımlarla mağazadan çıktı.

Hay sikeyim.

Elimi yüzümde gezdirdim.

Ne bok yemiştin ben?

Sonra kafama dank etti.

Cebimden hızla telefonumu çıkarıp tarihe baktım.

“Siktir,” diye mırıldandım, acı yüzümden aşağı yayılana kadar saçlarımı çekiştirdim. “Siktir.” Gözlerimi sıkarak kapattım. Kaçırmışım.

Onun lanet açılış gününü kaçırmışım.

Öfkemi kontrol edemeyerek sahip olduğumuz şeyi mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda onun için dünyalara bedel olan bir sözü de tutmamışım.

Shona yanımda belirerek, “Burada her şey yolunda mı?” diye sordu. “Sebzelerin içinde küfretmen biraz endişe yaratıyor.”

“Özür dilerim.” Telefonumu cebime geri soktum. “Bir şeyi atladığımı fark ettim.”

“Evet, Hairy Coo Coffee Company’nin yeniden açılışını.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Sadece bir sezgi.” Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Oradaydım ama ancak öğleden sonra gidebildim. O zamana kadar hiçbirimiz gidemedik.”

“Neden?”

“Tur otobüsü mahsur kaldı, hepimiz onlara yardım etmeye gittik. Açılışta kimse yoktu. Isla’dan Bonnie’nin harap olduğunu duydum.”

İçim titremiştii.

“Eve dönüyor olduğu için kızı suçlama. Dakota’yla kavga etti, seni kaybetti, kahve dükkânı... ve şimdi de annenin geri dönüşü...”

“Bekle.” Elimi kaldırdım. “Ne demek eve dönmek? Kulübesine mi?”

“Hayır,” dedi Shona, kaşları çatılmış bir hâlde. “Amerika’ya geri dönüyor.” *Kahrolası Amerika’ya mı?*

“Salı günü gidiyor. Gitmeden önce Dakota’yla arasını düzeltebilmiş olması güzel. Sanırım Dakota da onunla gitmek istedi ama Bonnie ona Isla’yla kalmasını ve dükkânda annene yardım etmesini söyledi. Finella bu sabah onu kalması için ikna etmeye çalıştı ama sanırım kalbi çok kırılmış.” Shona beni baştan aşağı süzüyor. “Senin sayende.”

Hay sikeyim.

Eve mi dönüyordu?

Ben... yapamam. Siktir, gidemezdi.

“Annem bu sabah onunla mı konuşmuş?” Boğazım düğüm lenerek sordum. Shona başıyla onayladı. “Bonnie erkenden kalkmış, güne hazırlanıyor, Dakota’ya bildiği her şeyi öğretiyordu. Gerçi ne kadar dayanabileceğinden emin değilim. Dakota pek pişirmeyi seven bir tipe benzemiyor ama elinden gelenin en iyisini yapıyor.” Başını iki yana salladı. “İkinizin yürümesi çok yazık oldu. Bonnie senin için mükemmeldi. Kasaba için mükemmeldi.”

Shona’nın bana söylediği her şeyi anlamaya çalışarak yanagımın içini çiğnedim. Shona gözlerini benden ayırmadan “Neyse... bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Eğer olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Islık çalarak kasasına doğru yürürken aklımdan bir sürü şey

geçiyordu. Ona baktığımda yıpranmış yüzünde bir gülümseme belirdi. Annemin beni tam da bu saatte Mill Market'e göndermesinin ne kadar isabetli olduğunu fark etmiştim.

Annem benimle Bonnie hakkında konuşmaya çalışmıştı ama ben her seferinde onu başımdan savmışım, ona verdiğim acıyı düşünememiştim bile. Her mesajını, her aramasını görmezden gelmiştim çünkü ona ne diyeceğimi bilememiştim.

Hâlâ da bilmiyordum.

Bu noktada söylenecek bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum.

Eve dönüyordu.

Belli ki benimle işi bitmişti ve onu suçlamıyordum. Ona tutunacak bir şey vermemiştim.

Babamın kamyonetinden inip tekerlekli sandalyesine binmesine yardım ederken, "Sanırım yağmur yağacak," dedim.

"Bırak yağsın." Bana baktı. "Callum'ın burada bizimle olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Usluca gülümsedim. "Sanırım öyle." Onu kulübeme doğru götürmek için arkasına geçip, "Neden buraya gelmek istedin?" diye sordum.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Senin evine gitmek istemiyorum. Oraya gitmek istiyorum." Çömlek kulübemi işaret ediyor.

"Baba-"

"Benimle tartışma. Beni kulübene götür."

Ağır bir şekilde iç çekerek onu kulübeme götürdüm, kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Ellerini kucagında kavuşturmuş, her şeyi yavaşça incelerken biraz gergin bir şekilde onu izliyordum.

Gözleri raflarda gezindi, önce tamamlanmış, kullanılmaya hazır olan ama gidecek yeri olmayan çalışmalarına baktı. Sonra projelerimi kurduğum arka tarafa doğru ilerledi. O raflar boştu. Sonra benim çalışma masamı inceledi. Dağınık, her yere kil sıçramış, birilerinin bir şeyler ürettiği bir yerdi. Tek soru şu: Babam da öyle düşünüyor muydu?

Nefesimi tutarak onu izledim. Tepkisini ölçmeye, aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalışıyordum.

Gözleri tamamlanmış ürünlerimin olduğu rafa döndüğünde, ağzının köşeleri gökyüzüne doğru kıvrıldı.

“Şu fincan.” Rafın kenarında duran, sırlanmış ve çoktan pişirdiğim bir tanesini işaret etti. “Onu bana getir.”

Tabii ki o fincanı seçecekti.

Rafa uzanıp fincanı alıp ona uzattım. Titrek elleriyle inceledi. Parmakları kulpun, saçlı inek ambleminin, Bonnie için yaptığım mükemmel şekilli bardağın üzerinde gezindi. Altına baktı.

“Çalışmalarını imzalamıyor musun?”

Omuz silktim. “Onları satmıyorum ki.”

“Benim yüzümden,” dedi usulca.

“Çünkü aileme daha fazla acı verecek bir şey yapmaktan korkuyordum.” Duvara yaslandım.

“O kadar çok pişmanlığım var ki, baba ama çömlekçiliği bırakmak bunlardan biri değil. Bir süre öyle olduğunu düşündüm. Hobim aracılığıyla kendim için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm.” Başımı iki yana salladım. “Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Sana odaklanmalıyım. Anneme. İlişkimizi onarmaya.”

“İkimiz de öyle yapmalıydık. Aramızın açılmasının suçlusu sen değilsin. Senin için işleri kolaylaştırmadım ve daha sıkı sınırlanmam gerekirken seni kendimden uzaklaştırdım.”

“Görünüşe göre bunu senden alıyorum,” dedim usulca, kulübemi çevreleyen yapraklı ağaçlara doğru bakarak.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bonnie,” dedim iç çekerek. “Ben Londra’ya gelmeden önce görüşüyorduk. Sen ve annem arayıp bana kanserden bahsettiğiniz gün, onu tam burada, kulübemde, her zaman sakladığım şeye bakarken buldum. Ona ne söylediğimi gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım aklımdan tamamen sildim. Tek hatırladığım ona gitmesini söylediğim ve yüzündeki dehşet dolu ifade. O zamandan beri onunla konuşmadım ve benimle bağlantı kurma çabalarını görmezden geldim.”

Yavaşça başını sallayarak tekrar fincana baktı. “Onu seviyor musun?”

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Babamın hastalığının sisi içinde bile yanıt kafamda gün gibi açıktı. “Seviyorum. O... sevdiğim ilk kız.”

“Son olmasını istiyor musun?”

Uzanıp kapı çerçevesinin üstünü tuttum. “Evet, isterdim ama bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Salı günü Amerika’ya dönüyor.”

“Salı mı?” Başımı salladım. “O zaman hâlâ bugün var demektir.” Gülümsedi.

“Baba, yapamam-”

“Benden başka en büyük pişmanlığın ne?”

Başka tarafa baktım. “Bonnie ile olan kavgam.”

“Peki, seni durduran ne? İnatçı gururun mu? Benden miras kalan bu özellik, istediğini elde etmeni engelliyor. Onu seviyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman yetiştirdiğimi bildiğim o adam ol. Özür dile ve

kalması için ona yalvar. Seninle telefonda konuştuğumuzda fark ettiğim bir şey varsa, o da o kıza duyduğun tutkuydu. Benim annene duyduğum tutkunun aynısı. Bu türünün tek örneği bir aşk, Rowan. Aptal olma ve onu kaybetme.”

“Ama baba, sana odaklanmalıyım.”

Gözleri kısıldı. “Sen ve ben tam da olmamız gereken yerdeyiz. Anlıyor musun? Hayatımın bu son günlerinde benim için yapabileceğin en iyi şey, bu dünyadan ayrılırken annenle ilgilendiğini, bu kasabanın adamı olduğunu ve mutlu olduğunu bilmemi sağlamak. Köküne, iliklerine kadar mutlu olduğunu... Bonnie sana böyle bir mutluluk getirebilir mi?”

“Acımı dindiren ve bana neşe veren tek şey o.”

“O zaman burada benimle konuşarak ne halt ediyorsun, seni serseri? Git yakala onu.”

“Öylece yanma gidip ondan af mı dileyeceğim?”

“Evet. Eğer barışmak için bir hediye de varsa iyi olur.”

Elindeki kupaya bakıyorum. “Aslında bunu onun için yaptım.” Kupayı kaldırıp gülümsedi. “O zaman çok uygun.” Kupayı bana uzatınca elinden aldım. Tekerlekli sandalyesinin arkasına doğru ilerliyordum ki eliyle koluma dokunarak beni durdurdu. “Rowan, buraya gel.”

Önünde diz çöktüm ve elini omzuma koyup zayıf bir şekilde sıktı. Tüm yapabildiğinin bu olduğunu biliyorum ama bu benim için yeterliydi. Elimi onunkinin üzerine koydum.

“Sana yıllar önce söylemem gereken bir şeyi söylemem gerekiyor.” Sesi boğuklaştı ve kendini toparlayıp benimle göz teması kurmadan önce birkaç kez öksürdü. “Senin bu yeteneğin... şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde. Bu...” –kulübeyi işaret etti– “Yapman gereken şey bu ve ben seni asla farklı düşünmeye sevk etmemeliydim. Özür dilerim, Rowan.”

“Baba, lütfen özür dileme.”

“Özür dilemem gerek. Davranışımдан utandığımı ve...” Sesi çatladığında boğazım düğümlendi. “Küllerimin koyulacağı vazoyu yaparsan onur duyarım.”

“Baba...” Gözlerim yaşlarla doldu. “Ben yapam-

“Bunu benim için yap, Rowan. Lütfen. Vazomu yap. Benim için çok şey ifade eder.” Omzumu sıktı. “Lütfen.”

Gözümünden bir damla yaşı silerek başımı salladım. “Onur duyarım, baba.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BONNIE

Tüketilen pasta miktarı: Bir tane Dundee keki, Isla'nın ikramı.

Tüketilen patatesli çörek miktarı: İki tane, bir tanesi yanık-
tı. Dakota'nın ikramı.

Tüketilen kek harcı miktarı: En az bir fincan, harcı parmaklamayı bırakamayan ellerimin ikramı. Endişelenmeyin, harcı kendi yediğim kekte kullandım. Konusu açılmışken...

Tüketilen hazır kek karışımı miktarı: Parmaklarım sağ olsun, bir tanesinin yarısı kadar.

Tüm bunların nedeni eve en iyi arkadaşım olmadan ve yeni bir şeyle dönüyor olmam; kırık bir kalp.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” dedi Dakota, o sırada ben de tezgâhı temizliyordum. Yarınki uçuşumun düşüncesi üstüme kâbus bulutu gibi çökmüştü.

“Hayır ama yapmam gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Burada kalamam. Rowan geldiğine göre olmaz. Çok acı veriyor.”

“Ama Bonnie, neler başardığını görmüyor musun?” Bütün gün insan kaynadıktan sonra şimdi boş olan kahve dükkânını işaret etti. “Sen buraya bir anlam kattın. Bir ortam yarattın, hem

de sadece turistler için değil, halk için de. Hamish ve Alasdair'i gördün, bir saat boyunca oturup keyifle sohbet ederek patatesli çöreklerin tadını çıkardılar. Sen burayı hayata döndürdün." Dakota omuzlarımı tutup sarstı. "Sen, Bonnie. Sen yaptın bunu. Başka hiç kimse değil."

Kendime gururlanmak için kısa bir an tanıyıp, "Yardım aldım," derken yanaklarım kızarmıştı.

Dükkânda göz gezdirdim, bu dört duvarın hepsine kalbimi katmıştım.

İskoçya'da kendini bulmak...

Bulmuştum... Çok daha fazlasını da bulmuştum.

"Yardım aldın, evet ama biz sadece senin vizyonunu hayata geçirdik. Dükkânın başarısı senin ellerinden çıktı. Bunu öylece bırakıp gidecek misin?"

"İsla seninle konuşmuyor olsaydı sen burada kalabilir miydin?"

"En azından gitmeden önce onunla konuşmaya çalışırdım. Sen neden onunla konuşmuyorsun?"

"Ne diyeceğim?" Tezgâhın altına koyduğumuz kirli sepetine temizlik bezimi attım.

"Üzgün olduğunu?"

"Denedim. Mill Market'te yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Yüzünde mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşma isteğinden başka hiçbir şey yoktu." Tezgâhın etrafından dolaşıp sandalyeleri yerden kaldırarak masaların üstüne koymaya başladım. "Burada kalamam."

"Öyleyse şimdi eve... ailenin yanına mı döneceksin?" Dakota arkamdan geldi ama yardım etmiyordu.

"Evet, bana ölene kadar her gün defalarca 'Sana demiştim' demelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bonnie, yapabileceğimiz bir şey olmalı. Belki burada taşıyabileceğin başka bir kasaba buluruz."

“Sonra? İş ne olacak? Bunun için çalışma vizemin olması gerektiğine eminim, onu da kahve dükkânında çalışmış birine vereceklerini sanmıyorum. Yüzleş bununla, Dakota, ben Kaliforniya’ya dönüyorum ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Dakota beni durdurduğunda sandalyelerle işimi bitirmiş, tezgâha yönelmiştim.

“Seninle geleceğim, böylece bir çaresine bakarız.”

“Bunu konuştuk. Burada Isla varken sen benimle hiçbir yere gelmiyorsun.”

“Aile evine dönemezsin, perişan olursun.”

“Burada kalıp her gün Rowan’ı görerek, annesinin iş yerinde çalışarak olacağım kadar perişan olmam.”

Dakota başka yöne baktı. “Ama burada çalışmayı çok seviyorsun.”

Tekrar tezgâhı itip üstüne oturduktan sonra etrafı bir kez daha inceledim. İçim pişmanlıkla dolmuştu. Burayı terk etmek istemiyordum, hem de hiç, tam da amacımı, iyi olduğum şeyi bulduğumu düşünürken. “Evet, biliyorum. Bugün gelen bütün tur otobüsleriyle her şey harikaydı. Öğlene kadar her şeyi sattığımıza inanamıyorum. Tam da ihtiyacım olan türde bir vedaydı.”

Dakota bir anlığına sessiz kaldı, sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Ben sensiz ne yapacağım, Bonnie? Isla’nın yanında kendimi zar zor bir arada tutuyorum. Sana burada ihtiyacım var.”

“Bana ihtiyacın yok. Sen düşündüğünden çok daha güçlüsün ve zayıf hissettiğinde de seni toplamak için Isla yanında olacak. Senin için daha iyi birini bulabileceğimi sanmıyorum. O mükemmel biri ve siz ikiniz bir gün evlendiğinizde –ki bunun gerçekleşeceğine eminim– ve üstünüzde rüzgârla salınan güzel beyaz elbiselerinizle el ele tutuşurken, senin bana bu dükkân

için gösterdiğin iş ilanını hatırlayıp bunun verdiğimiz en iyi karar olduğunu hatırlayacağım.”

“Ama gidiyorsun, bu nasıl senin verdiğin en iyi kararın olabilir ki?”

Gülümsedim. “Çünkü buradan özgüvenle, uzun zamandır sahip olmadığım bir şeyle ayrılacağım. Buradan bir değişim yarattığımı, sana, Finella ve Stuart’a ve hatta belki bu kasabaya yardım ettiğimi bilerek ayrılacağım. Aynı zamanda buradan ayrılırken birini çok sevmenin ne demek olduğunu bilerek ayrılacağım. Ben artık değişmiş bir kadıyım, Dakota. Sen haklıydın: Kendimi bulmam gerekiyordu ve İskoçya da bunun için doğru yer olabilirdi.” Kendi kendime gülümserken gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı. “Kendimi buldum ve bu da Rowan’ı kaybetmenin neden olduğu kalp ağrısını atlatmama yardımcı olacak.” En azından öyle olacağını umuyordum çünkü göğsümdeki bu yanan, acıyan boşluktan kurtulmak uzun zaman alacaktı.

“Senin gitmeni istediğimden değil ama seninle gurur duyuyorum, Bonnie. Sen turistler ve kasaba için mükemmel, sıcak bir ortam yarattın. Seninle çok gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve açıkçası, şu an canının yandığını biliyorum ama Rowan’ı unutabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. Bilirsin ya... eğer kalıp bir şans daha vermek istersen.”

Sessizce gülüp başımı salladım. “Cesaretlendirmek istemene müteşekkirim ama bence bu çok fazla olur. Hem ayrıca Finella gelecekteki iş başvurularımda onu referans olarak kullanabilmem için bana e-posta adresini verdi. Ne yapacağımı henüz bilmiyorum ama en azından yardımcı olacak bir şeyler var.”

“Evet,” Dakota kolunu bana doladı. “Seni çok özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim ama en iyisi bu. Açıkçası, istesem de burada kalamam. Artık kırık bir kalbin nasıl bir şey olduğu-

nu tam anlamıyla biliyorum.” Titrek bir nefes verdim. “Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Son bir kez biraz pastanın keyfini çıkarsak nasıl olur?”

“Hiç pastamız kaldı mı ki?”

Onu şakacı bir biçimde dürttüm. “Vişneli pastaların birini yürüttüm. Yarın bir tane eksigin olacak.”

“Harika, yaparken hiç zorlanmamıştım zaten.”

Ben tezgâhtan atlayıp dolaptaki gizli yerimden pastayı alırken ikimiz de güldük.

Pasta kutusunun kapağını açtım. “Bence, ikimiz de yarı yarıya bölüşmeliyiz ama belki yarısına gelene kadar yavaş yavaş da ilerleyebiliriz?”

Dakota tabaklara uzandı. “Olduğumuz gibi kabul edelim. Yarıya böl ve her bir yarıyı bir tabağa koy.”

“İşte bu yüzden seni seviyorum.”

Pastayı tam ortadan ikiye bölüp ikimize de birer yarım verdim ve tezgâha yaslandık. Çatallarımızı tokuşturup yumulacakken dükkânın kapısı açıldı.

Rowan içeri girip kapıyı arkasından kapatırken ikimiz de ona dönmüştük. Saçları şekillendirilmişti, gömleği gövdesini sıkıca sarıyor, bacaklarına yapışan kotu kıvrıdığı paçalarıyla botlarına alan sağlıyordu. Onu görür görmez nefesimin kesilmesiyle bir şeyin farkına vardım; onu sevmekle kalmıyor, onu aşabilecek miydim... bilmiyordum.

“Rowan,” dedim, sesim nefessiz kalan bir aptal gibi çıkmıştı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Gelebilir miyim?”

“Şey, Dakota ve ben kızlar gecesi yapıyoruz.”

“Uzun sürmeyecek.” Dükkânda yürüdü, tezgâhın müşteri tarafına yaslanırken âşık olduğum o inatçı, huysuz tavrını sergiliyordu.

“Beni duymadın mı? Kızlar gecesi yaptığımızı söyledim.”

“Ben de sana bunun uzun sürmeyeceğini söyledim ama bana kendimi tekrarlatmaya devam edersen daha uzun sürebilir.”

“Buraya bir pislik gibi davranmaya mı geldin, çünkü eğer öyleyse...” Yavaşça alkışladım. “İyi iş çıkarıyorsun.”

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ alaycısın.”

“Alaycılığını bir haftada kaybetmezsin. Birinden bunu ko-parmak zaman alır. Kalbimi kırmış olabilirsin ama ruhumu kırmadın.”

Dakota fısıldarken gözleri yumuşamıştı. “Ooh, bu iyiydi.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım elimin arkasından. “Mükemmel bir cevap gibi geldi.”

Dakota gösterinin tadını çıkarmak üzere tezgâhın üzerine otururken, “Çok iyiydi,” dedi.

Rowan çenesinin yan tarafını kaşıyarak ikimize baktı. “Se-yirciler tüm bu konuşma boyunca kalacak mı?”

Dakota’ya döndüm. “Kalıp kalmayacağını bilmek istiyor.”

“İçimden gitmek gelmiyor, orası kesin. Rahatsız olması hoşuma gidiyor.”

“Rahatsız değilim,” dedi omuz silkerek. “Sadece kendimi daha fazla gıcık yorum için hazırlıyorum.”

“Ona bir pislik olduğunu söyle.”

“Zaten çoktan söyledi.” Sesi her zamankinden daha ukala çıkıyordu. Şu anda ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama bu tavrı beni üzmüyordu, kızdırıyordu.

Dakota ona, “Seninle konuşmuyordum,” diye tısladı. Benimle konuşurken Rowan’a başıyla işaret etti. “Devam et, söyle ona.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Dakota ve ben sana karşı olan kötü hislerimizin farkında olmanı istiyoruz. Konuştuk ve hemfikiriz, sen bir mikropenissin.”

“Evet, öğrendiğim iyi oldu.” Hiç etkilenmemişti. “Çocuk gibi davranmayı bıraktığında, yetişkinlere uygun bir konuşma yapmak istiyorum.”

“Çocuk gibi davranmak mı?” Neredeyse çığlık atacaktım. “Kulübeni açtığımda öfke nöbeti geçiren sendin. Flaş haber; ben sadece basınçlı su makinene bir kez daha bakmaya çalışıyordum, mahremiyetine tecavüz etmek değildi amacım. Sanırsın ki senin kopmuş meme ucu koleksiyonunu falan buldum.”

Dakota, “Duyduğuma göre bu tepki yersizmiş,” dedi.

Rowan, “Öyleydi,” diye katıldı. “Adil değildi. Destek için ona yaslanmam gerekirken birikmiş öfkemi Bonnie’dan çıkardım.”

Destek mi?

Ne için?

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

Tezgâhtan kalkıp gidip kapıyı araladı ve dışarıda bıraktığı anlaşılan bir kâğıt torbayı aldı.

Kafam karışmış bir şekilde bana yaklaşıp torbayı bana uzatışını izledim. “Bencil bir şekilde aklımı kaybetmeden önce bunu sana yapmıştım. Giderken götürürsün diye düşündüm.”

Ah... Bir ayrılma hediyesi.

Hah.

Neden bana kalmam için yalvaracağını düşünmüş, hatta bunu ummuştum ki?

Hediyesini aldım. “Pekâlâ, teşekkür ederim. Sana teşekkür kartı göndermeyi ihmal etmeyeceğim.” Kapıyı işaret ettim. “Şimdi bize izin verirken dönmemiz gereken bir pastamız var.”

“Hediyeyi aç, Bonnie.”

“Sürpriz olmasını tercih ederim.”

“Aç. Şunu.”

Dakota fısıldayarak, “Sanırım açmanı istiyor,” dedi.

“Ne istediğini biliyorum,” diye tısladım. “İyi. Açıyorum.”

Kâğıt paketi yırtıp yere atarken paketin içine elimi uzatıp yuvarlak bir objeyi tuttum. Paketten çıkardığımda, bu el yapımı mükemmel fincanı görünce nefesim kesilmişti. Beyaz sırla kaplanmış ve alttan yukarıya doğru pembe bir damlası olan, benekli ve güzel... Tanrım, bu yan tarafa damgalanmış saçlı bir inek miydi?

“Sana başardığın her şeyi hatırlatacak bir şey vermek istedim. Bu kasaba için yaptığın her şeyi... ailem için yaptığın her şeyi,” diye sessizce ekledi. İçeri dalan kendinden emin alfa, hızla utangaç bir insana dönüşüvermişti.

“Bu çok güzel, Rowan.”

“Teşekkür ederim.” Ciddileşerek bir adım öne çıkıp çenemi kaldırıncı gözlerimden süzülen yaşları ona göstermek zorunda kalmıştım. “O sabah aldığım telefon ailemdendi.” Boğazını temizledi. “Bana söylediklerinin aksine, tatilde değıllermiş. Londra’da bir uzmanla görüşüyorlarmış. Babam... kemik kanseriymiş.”

Dakota ve ben aynı anda, “Aman Tanrım,” dedik.

Dakota, ruh hâlindeki değişimi açıkça hissederek tezgâhtan atladı. “Ben ikinizi biraz yalnız bırakayım.” Bununla birlikte aceleyle dükkânın mutfağına girerek beni Rowan’la yalnız bıraktı.

“Oturabilir miyiz?” diye sordu, ben de başımı sallayınca masalardan birine doğru ilerledik. Sandalyeleri indirdik ve ikimiz de oturduk.

Kupayı tutarken, “Baban iyi olacak mı?” diye sordum.

Sertçe yutkunurken âdemelması aşağı yukarı oynadı, gözlerini yere dikmiş, ellerini kavuşturmuştu. “Keşke iyi olacağını söyleyebilsem ama sadece birkaç haftası kaldı. Ailemin evinde bir bakımevi hemşiresi kalıyor ve bu süreçte bize yardımcı oluyor. Geçen gece bara gittik ve bana önümüzdeki haftalarda bizi bekleyen her şeyi anlattı.”

“Aman Tanrım, Rowan, çok üzgünüm. Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Bu durum beni bazı zor konuşmalar yapmaya zorladı, babamla yapacağımı hiç düşünmediğim konuşmalar. Yine de bunlar için minnettarım çünkü geçen haftayı onun yanında geçirdim, onunla her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Benim için çok anlamlıydı. Ama aynı zamanda bana önemli bir şeyi unutturdu.” Uzanıp elimdeki fincana dokundu. “Bunu sana cuma günü, açılış gününde vermeyi düşünüyordum ama orada değildim. Ayrıca unuttuğum-”

“Rowan, belli ki aptal bir açılıştan çok daha önemli işlerin vardı.”

“Aptal değildi. Senin için önemliydi, bu da benim için önemli olması adına yeterli. Ailem için de önemliydi. Kaçırdığım ve günün çoğunu yalnız geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni tek başına, birinin gelmesini beklerken düşünmek bile beni hasta ediyor.”

“Ben iyiydim,” dedim. Bu doğru değildi ama suçluluk duygusunu daha da arttırmak niyetinde değildim.

“Orada olmalıydım.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Senin için pek çok şey olmalıydım, Bonnie ama her şeyi berbat ettim.”

“Rowan-”

“Hayır.” Başını salladı. “Lütfen bunu içimden atmama izin ver.” Gözleri bana yalvarıyordu, ben de orada oturup... dinledim. “Callum öldüğünden beri hayatımın üzerinde kara bulutların dolaştığını hissediyorum. Babamla bağlantımı kaybettim ve annemle basit bir konuşma bile zorlaştı. Bu kasabaya ve arkadaşlarıma sahiptim ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Her şey karanlıktı ve ne yaparsam yapayım durgundum. Her gün aynıydı. Her düşünce aynıydı. Her etkileşim en iyi ihtimalle sı-

radandı.” Gözleri benimkilerle birleşti. “Ve sonra sen hayatıma girdin. Bir enerji topuydun ve sarı saçlarınla her fırsatta benimle dalga geçmeye hazırdın. Beni delirttin ve evet, Etekli Haysuzgiller gibi davranmama neden oldun.” Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bile burnumdan güldüm. “Ama lanet olsun Bonnie, bana yeniden yaşadığımı hissettirdin.”

Elimi tuttu ve gözlerindeki çaresizlik ifadesinden işimin bittiğini anlamıştım.

“Seni seviyorum, Bonnie. Nasıl oldu ya da ne zaman oldu bilmiyorum ama iyi ki oldu. Beni durgun küçük dünyamın dışına çıkmaya ve ciğerlerime yeniden hayat üflemeği öğrenmeye zorladın.” Boğazını temizledi. “Geçen gün, gitmen için sana bağırdığımda... lanet olsun, ne düşünüyordum bilmiyorum. Kontrolümü kaybetmişim ve hıncımı senden çıkardım. Çok utanmışım, çok kızgındım, seninle aramı düzeltmeyi düşünemeyecek kadar kördüm. Kafamı toparlamam gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, şu anda zar zor dayanıyorum. Ama babam seni kaybedemeyeceğimi söyledi ve haklı. Hayatımda bir kez yaşayabileceğim türden bir aşkın mücadele etmeden hayatımdan çıkıp gitmesine izin veremem. O yüzden lütfen gitme, güzelim. Lütfen Amerika’ya dönme. Sana burada ihtiyacım var. Seni hayatımda, yatağımda, yanımda istiyorum. Sonsuza kadar.”

Buğulu gözlerle birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ama nafi le. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

O beni seviyordu. Hayal etmiyordum. Beni gerçekten seviyordu.

Bir zamanlar gezegendeki en sinir bozucu yaratık olduğunu düşündüğüm bu adam. Başarımanın savunucusu olan adam. Bana ne kadar özel olduğumu göstermeye yardım eden adam.

O beni seviyordu.

Başparmağıyla gözyaşlarımı nazikçe silerken titreyen dudaklarımla gülümsedim, yüzünü endişe kaplamıştı.

Titrek bir sesle, “Ben de seni seviyorum, Rowan. Nasıl ve ne zaman olduğunu ben de bilmiyorum ama tıpkı senin dediğin gibi... İyi ki oldu.”

“O zaman kalacak mısın, güzelim?”

“Tabii ki kalacak!” Dakota bağırarak mutfaktan çıktı ve kollarını bana doladı. Bir kahkaha attım, burnumdan iğrenç kabarcıklar çıkıyordu. “Senin yüzünden gidiyordu, koca serseri. Ama şimdi gitmek için hiçbir bahanesi yok,” Dakota beni sımsıkı kavradı, neredeyse kucağıma tırmanacaktı.

“Seni seviyorum, Dakota,” dedim gülerek. “Ama sence buradaki işi halledebilir miyim?”

“Ah evet, üzgünüm,” diye güldü ve sonra Rowan’a döndü. Koluna yumruk attı ama Rowan irkilmedi bile. “Bu beni strese soktuğun ve en iyi arkadaşımı neredeyse uzaklaştırdığın içindi.” Sert bir parmakla onu işaret etti. “Bana o kupalardan birini borçlusun.”

Rowan güldü. “Özür dilerim Dakota. Sana ve Isla’ya uyumlu bir set yapacağım. Karım ve karım yazacak.”

“Vay, nasıl çalıştığını görüyorum, gerçekten ekstra puanlara ulaşmaya çalışıyorsun. Hah. Seni görüyorum, Rowan MacGregor,” Dakota yavaşça geri çekildi. “Seni görüyorum.” Bu kez dükkândan çıktı ve kapı kapandığında Rowan daha da yaklaştı.

“Öyleyse kalacak mısın?”

“Duruma göre değişir.” Gülümsedim. “Eğer kalırsam, bu gece yatağa etek giyerek geleceksin misin?”

“Ne istersen yaparım güzelim, yeter ki eve, senin yanına geleyim.”

Ayağa kalkıp fincanı masaya dikkatlice koydum ve masanın etrafında yürüyerek kucağına yerleştirdim. Ben yanaklarını okşarken onun geniş avuç içleri sırtıma uzandı. “Başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum.” Alnımı onun kine yasladım. “Seni seviyorum, Huysuz.”

“Ben de seni seviyorum, Küçük Hanım.”

Dudaklarımı onun kile değıdirip onu öptüm.

Onu sıkıca kavrayıp tutkuyla, aşkla, her şeyimle öptüm.

Çünkü ona minnettardım.

Bu kasaba için minnettardım.

Ve başta Dakota’ya beni bu maceraya sürüklediğı için kızsam da bir hevesle İskoçya’ya uçtuğumuz için minnettardım. Aksi takdirde Rowan’ı asla bulamazdım. Ama en önemlisi, kim olduğumu ve kim olmam gerektiğini asla bulamazdım.

SON SÖZ

POWAN

Son konuşmamızdan bu yana nişanlım: Bir tane.

Son konuşmamızdan bu yana hamile olan nişanlım: Bir tane.

Pasta için gözü dönen hamile nişanlım: Bir tane.

Pasta ve penis için gözü dönen hamile nişanlım: Bir tane.

Çok şanslı bir adamım.

“Bu eğri mi duruyor?”

Bonnie otel odamızın banyosuna girdi, üzerinde altın rengi. olağanüstü göğüslerini sımsıkı saran ama hamile göbeğinin üzerinden zarifçe sarkan bir elbise vardı.

Bizim bebeğimiz.

Lanet olsun, hâlâ inanamıyordum. Bonnie, Corsekelly’de kalmaya karar verdikten iki hafta sonra babam vefat etmişti ama bu iki hafta içinde, hayatının son iki gününe kadar onu her gün kafeye getirebilmiştik. Oturup ortamın tadını çıkarabiliyor, Shona, Hamish ve diğer herkesle konuşabiliyor ve midesi kaldırdığında tereyağlı çöreklerin tadını çıkarabiliyordu. Bonnie’yi de tanıma fırsatı oldu ve benim zaten bildiğim ama yine de ona anlatmasına izin verdiğim tüm pişirme hilelerini paylaş-

tı. Ölüm döşeğindeyken, ölmeden bir gün önce, elimi sıkıca tuttu ve onunla evlenmem gerektiğini fısıldadı. Onu asla gözümün önünden ayırmamamı... Onun benim için doğru kişi olduğunu... Gitmesine izin vermeyeceğime dair ona söz verdim.

Sözümü de tutmuştum.

Keşke babam ve Callum da burada olup Bonnie'nin hamileliğine ve gelecek ayki nikahımıza şahit olsalardı. Ama bedenlen burada olmasalar da ruhen burada olduklarını biliyordum. En azından Bonnie'ye evimde bir dilim pastanın üstünde yüzüklerle evlenme teklif ettiğimde yanımdaydılar çünkü Bonnie evet dediğinde bulutlar yarılmış ve yağmur alkış tutarcasına çatıya yağmaya başlamıştı.

Bonnie bana bakarken kalbini tutarak, "Aman Tanrım," dedi. "Dakota bunu bana neden yaptı?"

"Ne yaptı?" Dönüp düğün kıyafetlerime bakarken şimdiki zamana geri dönerek sordum. MacGregor klanına özgü kırmızı-yeşil ekoseli bir İskoç eteği, ona uygun yeşil bir ceket, yelek, beyaz gömlek ve kırmızı kravat giyiyordum.

"Sana İskoç eteği giydirmek. Bunun benim zayıflığım olduğunu biliyor. Tören sırasında hayalarını avuçlamamı mı istiyor?"

"Ben görevimi yerine getirirken ellerini taşaklarımdan uzak tutacaksın. Beni duyuyor musun, genç hanım?"

"Biliyor musun, konuşmanı duyuyorum ama tam olarak anlamıyorum."

Dürüst olayım, Dakota düğün için kıyafetimi seçerken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Daha doğrusu Dakota ve Isla. Töreni yönetmemi istediler ve bu fırsatı geri çevirmem mümkün değildi. Isla bana Dakota'ya evlenme teklif edeceğini söylediği an, kutlamanın bir parçası olmak istediğimi biliyordum. Nasıl olacağı umurunda değildi, sadece dahil olmam gerekiyordu. Onlarsa bana en büyük onuru bahsettiler.

Düğün küçük ve samimi olacaktı, sadece birkaç tanıdık ve Dakota'nın mutlu çift için oldukça heyecanlı olan ebeveynleri katılacaktı. Bir haftadır şehirdeydiler ve Penis Taşı'nı ziyaret etmek, kahve ve tereyağlı çörek için Hairy Coo'ya uğramak gibi tüm turistik şeyleri yapmışlardı. Dakota'nın ailesi de dükânın ürünlerine bayılmıştı ve her hafta tükenen kupalarımızdan birkaç tane kapmışlardı. Özellikle de kupalar için penis kulplar yapmaya başladığımdan beri talebi zar zor karşılayabiliyorduk. Herkes Yılan Kraliçe olmak ve o penisin sahibi olmak istiyordu. Bonnie'nin fikri olduğunu anlayabiliyor muydunuz? Bunu ilk önerdiğinde, yapmak istediğim son şey her gün penis oymaktı ama şimdi bunda oldukça iyi hâle gelmiştim ki itiraf etmeliydim... biraz komikti. Komik bulmadığım şeyse Bonnie'nin korkunç bir öpüşme suratı yaparken kupaları okşuyormuş gibi yapmasıydı. *Hamileliği ilerledikçe olgunluk seviyesi düşüyor, diyelim.*

Annem odaya girerek, "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Dakota seni arıyordu, Bonnie."

"Ona sabretmesini söyle. Nişanlıma birkaç saniye daha bakmam gerek." Annem güldü ve tören alanına doğru uzaklaştı.

Bonnie'yi döndürüp kapıdan dışarı çıkardım. "Asıl sen sabret," diye kulağına fısıldadım. "Uslu dur güzelim, duydun mu beni? Eteğimi kaldırmak yok."

"İç çamaşırı giyiyor musun?"

"Evet."

"O zaman yaptığım şeyden sorumlu tutulamam."

Dışarı çıktık ve otelin köşesini döndüğümüzde Dakota ve Isla'yı gördük. Kilometrelerce uzanan uçsuz bucaksız mavi gölün hemen önünde yer alan tören alanına bakan verandada birlikte duruyorlardı. El ele tutuşuyorlar ve beyaz gelinlikleri içinde muhteşem görünüyorlardı. Dakota'nın elbisesi Bonnie'ninkine

uygun olarak daha altın tonlarındaydı, Isla'nınkiyse belini saran ve sırtından aşağıya doğru inen ekose bir kuşağa sahipti.

“Siz ikiniz hazır mısınız? Gerçekten evlenmek istiyoruz,” dedi Dakota.

“Ona etek giydiren sensin.” Bonnie en yakın arkadaşının yanına gidip yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Senin adına çok mutluyum,” dediğini duydum. “Tüm bunları ve çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Beni ağlatma,” Dakota elini yüzünün önünde sallayarak Bonnie'yi güldürdü.

“Nişanlıma İskoç eteği giydirirsen böyle olur işte. Ne kadar azgın olduğumu biliyorsun.”

“Ne kadar da güzel bir an,” diye tersledim.

Isla elimi tuttu, bu da töreni başlatmam için bir işaretti. Birlikte yolda yürürken, iki yanda toplanmış arkadaşlarımıza ve ailemize gülümsedik ve suyun kenarında durduk, Dakota ve Isla'nın huzur bulduğu, sık sık gittikleri ve sonsuza dek geri dönecekleri bir yerdi bu, birlikte yaşamlarını başlatan noktanın burası olduğunu biliyorlardı.

Bonnie ve Dakota el ele tutuşarak koridorda birlikte yürürken onlara baktım. Bonnie gözlerimle buluşup gülümsediğinde tüm bedenimi mutluluk sarmıştı.

Kahve dükkânını işletecek iki arkadaş aramak için ilan vermek annem için biraz çılgıncaydı ama bugüne kadar yaptığı en hayat değiştirici şeydi.

Bu fikir sadece kafeye kimsenin inanamayacağı bir gelecek kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda Isla'ya aşkı da getirdi. Bana da hayata yepyeni bir bakış açısı kazandırdı.

Babamla barıştım.

Âşık oldum.

Nişanlandım.

Bebeğim yolda.

Bonnie buraya bir hevesle geldiğini söylüyor ama ben şehre geldiği gün havanın değiştiğini hissetmişim. Bence bu bir hevesten daha fazlasıydı. İtiraf etmem gerekirse –üstümdeki bulutlar yuvarlanmaya başlarken gökyüzüne baktım– Callum’ın da küçük bir rolü olduğunu düşünüyordum.

TEŞEKKÜRLER

İskoçya artık gitmek istediğim yerlerden biri. Bu kitap için araştırma yaparken takıntılı hâle geldim. Hatta o kadar takıntılı bir hâldeydim ki karım gece yarısı beni YouTube’da İskoçya’nın turizmi, sporları, mağazaları, tarifleri hakkında video izlerken bulurdu. Liste uzayıp gidiyor. Hatta doğru konuşabilmek için İskoç aksanını bile öğrendim. Bir kez, bir grup İskoç’u sıraya dizip eteklerinin altından bir süpürge geçirdiğim bir rüya görmüştüm. Beynim korkunç bir şey ama İskoçya artık kalbimin küçük bir parçasına sahip. İskoçya için büyük bir şans, değil mi? Eğer İskoçların eteklerinin altından süpürge geçiren çılgın sarışın bir kadın duyarsanız, bilin ki o muhtemelen benim.

Aimee Ashcraft’a, menajerime, nevrotik mesajlarıma katıldığı ve ben bu hikâyeyi incelerken mesajlarımı tek tek cevapladığı için teşekkür ederim. Kâğıda dökebildiğimiz şeyle gurur duyuyorum.

Lauren Plude’a, Meghan Quinn ile ilgili her şeyin hayranı olduğu için, hikâyelerime sahip çıkıp en az benim kadar sevdiği için teşekkürlerimi sunuyorum. Süreci çok kolay hâle getiriyorsun.

Lindsey Faber, hikâyelerime olan hevesin, sevgin kitabın üstünden her geçişimizde beni gülümsetiyor ve kendime biraz daha inanmamı sağlıyor.

Oradaki tüm blog yazarlarına ve okuyucularıma, size olan en derin sevgimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Her bir

kitabım yayınlandığında bir şans veriyorsunuz ki bu benim asla yeteri kadar minnet gösterebileceğim bir şey değil. Bir kızın hayal edebileceği en harika hayranlar olduğunuz için teşekkür ederim! Bu işi çok zevkli hâle getiriyorsunuz!

Jenny'ye, aklımı kaçırmama izin vermediği için arka planda her şeyi hallettiği için ve bir numaralı hayranım olduğu için teşekkür ederim. Sana bayılıyorum.

Ve son olarak karım, Steph'e teşekkür ediyorum. Her gün yaptığım şeyi yapabilmemi sağlayan sensin. Beni ayakta tutuyorsun, yaratıcı olmam için bana zaman ve alan tanıyorsun ve her adımında, her zaman yanımda oldun. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatanlar yazarı, eş, evlat edinmiş anne, fıstık ezmesi âşığı, romantik komedi ve çağdaş romantizm konulu kitapların yazarı Meghan Quinn, her kitabında okuyucularına duygusallığın, mizahın ve şehvetin mükemmel bir karışımını sunuyor.

Kitap Kurdu